

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHARON SALA

"FILLED WITH UNFORGETTABLE CHARM AND DELIGHT!"

— ROBYN CARR

#1 *New York Times* Bestselling Author

come
Back to Me

❧ A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL ❧

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2 Bölüm](#)

[3 Bölüm 4](#)

[Bölüm 5 Bölüm](#)

[6 Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Bölüm](#)

[9 Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Sonsöz](#)

[*Sonsuza Dek Kahramanım'a Kısa Bir Bakış*](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Arka Kapak](#)

Önsöz

İyi dileklerimle, Georgia

Üst kattaki pencerenin kurşun camlarından giren ay ışığı, George ve Ruth Payne'in yatağının arkasındaki duvarda gölgeler bırakıyordu. İstemedi de olsa, hapishane parmaklıklarını andıran gölgeler artık hayatın onları nereye götürdüğünün geçerli bir temsiliydi, çünkü Ruth'a George'un karşı koyamayacağı bir ceza verilmişti.

Ruth ölüyordu.

İki ay önce mevcut kanser tedavilerinin sonuna gelmişti. Modern tıbbın onun için yapabileceği daha fazla bir şey yoktu, bu yüzden ağrı kesici ilaçlar dışında her şeyi bırakmayı seçti ve sadece zamanını bekliyordu.

George pencereye bakarak uyurken Ruth arkasındaki yatağa kıvrılmış, kolunu beline dolayarak onu yakınında tutuyordu. Evlilikleri boyunca Ruth tüm dertlerinde ona güvenmiş, o da onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı. Şimdi ona olanları durduramayacağını bilmek onu yıkmak üzereydi. Bunu bilmesine izin veremezdi.

Uyurken bile George onun en küçük hareketinin, en yumuşak nefes alışının bile farkındaydı ama çalan telefonun tiz sesi kaba bir uyanış oldu.

Nefes nefese uyandı, gözleri açılmadan ahizeye uzandı, lise son sınıfa giden oğulları Aidan'ın basketbol maçından eve dönüp dönmediğini ve yatağında olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Ve sonra saati gördü. Sabah üç buçuk. Kötü bir haber olmalıydı. Sabahın bu saatinde, her zaman öyleydi.

Kalbi küt küt atarak cevap verdi.

"Merhaba."

"George?"

"Evet, ben George. Bu kim?"

Arayan kişi "Mağazanız yanıyor!" dedi ve bağlantıyı kesti.

George yataktan fırladı, ışıkları yaktı ve giyinmeye başladı.

Zaten solgun ve titrek olan Ruth, George'un yüzündeki ifadeden endişelenerek bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Neyin var? Aidan iyi mi?" diye sordu.

"Dükkânın yandığını söylediler," dedi ve mokasen ayakkabılarını giydi, ardından şifoniyerine

koşarak

cüzdan ve anahtarlar. "Yatakta kal. Bir şey öğrendiğimde ararım." "Aman Tanrım," diye inledi Ruth. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

George onun ne demek istediğini biliyordu. Kanser yüzünden birikimleri tükenmişti ve çek hesapları bozuk paraya kadar düşmüştü. Bir aydan diğerine sadece oto yedek parça dükkanlarından gelen gelirle yaşıyorlardı.

George korkmuştu ama bunu ona belli etmeyecekti. "Biliyorum tatlım. Bir yolunu bulacağız. Sen sadece dinlen. Elimden geldiğince çabuk eve geleceğim."

Ve böylece gitmiş oldu.

Koridorun sonunda, on sekiz yaşındaki Aidan da telefon sesiyle uyanmıştı ama babasının merdivenlerden koşarak indiğini ve sonra evden uzaklaştığını duyunca annesini kontrol etmek için kalktı.

Ruth oğlunun ayak seslerini duydu ve Aidan kapıyı çalarken ışığı yaktı. "İçeri gel," dedi ve her zamanki gibi içeri girerken cesur bir yüz ifadesi takındı.

Babasının siyah saçlarına ve kahverengi gözlerine sahipti ama babası Preston gibi uzun boyluydu. Oğlunun büyüdüğünü görecektik kadar yaşayamayacağını bilmek onu üzüyordu.

"Neler oluyor?" Aidan sordu.

"Biri aradı ve dükkânın yandığını söyledi," dedi ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Aidan hemen başucuna koştu ve onu kollarına aldı.

"Geçti anne. Her şey yoluna girecek," dedi Aidan, bir daha hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini çok iyi biliyordu.

* * *

George mahallede deli gibi dolaşıyor, iliklerine kadar titriyordu. Hayat onları alaşağı etmeye kararlı görünüyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu durduramıyordu.

Ana Cadde'ye varmadan önce çatıların üzerindeki alevleri gördü ama yine de geçim kaynaklarının alevler içinde kaldığını görmeye hazır değildi. Yangına doğru hızla ilerlerken orada kimsenin olmadığını fark etti. Ne itfaiye aracı, ne itfaiyeci, ne de polis.

"Bu da ne?" diye inleyerek U dönüşü yaptı ve Ana Cadde'nin ortasından polis karakoluna doğru hızla ilerleyerek kaldırımın kenarında kayarak durdu. Koşarak ve bağırarak dışarı çıktı, "Yardım edin! Biri bana yardım etsin! Yardıma ihtiyacım var!"

Birkaç saniye içinde istasyonun ön kapısı açıldı ve gece sevkiyat görevlisi Travis Welty kapıda siluet halinde belirdi.

"George Payne? Neler oluyor?" diye sordu.

George dükkânını işaret etti. "Biri beni arayıp dükkânımın yandığını söyledi! İtfaiye neden müdahale etmedi?"

"Aman Tanrım! Kimse bizi aramadı!" Travis ağladı ve karakola geri koştu. Birkaç saniye içinde olay yerine itfaiye ve kurtarma ekiplerini gönderdi.

George ağıladığının farkında olmadan hızla yangına geri döndü. Sokağın karşı tarafına park etti ve dışarı çıktı, ancak bacakları ayağa kalkamayacak kadar titriyordu, bu yüzden kaldırıma oturdu. İtfaiye aracı geldiğinde dükkânı yok olmuştu ve tüm dikkatler yangının yandaki fırına sıçramasına odaklanmıştı.

Şafaktan saatler önce olmasına rağmen yangın haberi yayılmış ve insanlar toplanmaya başlamıştı. Birisi George'u fark etti ve ona koşarak ne olduğunu sordu.

"Bilmiyorum," dedi George. "Biri beni aradı. Ben de bunun için buraya geldim." "Kötü şans, dostum. Sigortan var mı?"

George titrek bir nefes aldı ve sonra dönüp kendisine bakan adama bakarken kaşlarını çatı.

"Özür dilerim. Ne dedin sen?" George sordu.

"Sigortalı olup olmadığınızı sordum?"

"Evet," dedi George.

Adam George'un omzuna bir tokat attı. "O zaman iyi olacaksın," dedi.

George cevap vermedi ama adam bilmiyordu. İyi olmayacaktı. Bir daha asla iyi hissedebileceğini sanmıyordu.

Fırının penceresinden çıkan alevlere boş gözlerle bakarken, caddeden hızla gelen bir araba sesi duydu. Araba kayarak polis barikatının önünde durduğu sırada dönüp baktı. Sürücü bir kadındı ve yangına doğru koşarken çığlık atarak arabadan indi.

George kaşlarını çatı. Arayan Sonja Ritter'dı. O ve kocası Marty fırının sahibiydi ve tek çocukları olan Phoebe, Aidan'ın kız arkadaşıydı.

Ve sonra ona çarptı.

Marty! Fırın! Yüce Tanrım! Ya Marty çoktan işe gitmişse?

Barikatı aşip yangına doğru koşarken kocasının adını haykıran Sonja'nın yüzündeki dehşeti gördü.

"Marty! Marty!"

Bir polis memuru onu yakaladı. "Hayır, Bayan Ritter. Daha fazla yaklaşamazsınız."

Sonja fırının çatısından gelen alevleri işaret etti. "Marty oradaydı! Dışarı çıktığını gören oldu mu?"

George her nefes alışında titreyerek ona doğru koşarken haber kalabalığa yayıldı.

"Hanımefendi, içeride olduğundan emin misiniz?" diye sordu memur.

Sonja inledi. "Evet, eminim. Telefonda konuşurken yan tarafta bir şeyin patladığını söyledi. Dışarı bakmak için aceleyle pencereye gitti. Söylediği son şey, bir adamın kaçtığını gördüğüydü. Sonra duman kokusu aldığını ve gördüğü adamın yardım çağırmaya gittiğini düşündüğünü söyledi. Yangın söndürücüyü getireceğini söyledi ve ben de telefonu kapattım. Tekrar aramasını bekledim ama aramadı."

George hemen araya girdi. "Belki de beni arayıp mağazanın yandığını söyleyen oydu!"

Biri yaptı. Kim olduğunu hâlâ bilmiyorum."

"Bunu bilmiyorum," diye feryat etti Sonja. "Bildiğim tek şey Marty'nin her sabah saat üçte işe gidip hamuru hazırladığı. Fırındaydı. Çıktı mı? Lütfen bana çıktığını söyle!"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır," dedi memur.

Sonja alevlere doğru baktı ve sendeledi.

George, kadın yere yığılmadan önce onu yakaladı ve yavaş, ürpertici bir nefes alırken onu kendine yakın tuttu. İşini kaybetmesi artık başına gelen en kötü şey değildi.

* * *

Yangını kontrol altına aldıklarında gün ağarmadan hemen önceydi. Birkaç itfaiyeci sıcak noktaları izlemek için olay yerinde kaldı ve enkaz Marty'yi aramak için yeterince soğuyana kadar kuşluk vakti oldu. Cesedini arka kapının yanındaki enkazın altında ve altında bir yangın söndürücü buldular.

George olay yerinden kırık bir adam olarak ayrıldı. Evine geri dönerken ve Ruth'u kontrol etmek için merdivenleri tırmanırken ayakları sürükleniyordu. Aidan'ın ona ağrı kesici verdiğine tanık olmak için tam zamanında yatak odalarına girdi. George'un kalbi sıkıştı. Ağrısı daha da artıyor olmalıydı.

Onu gördüğünde yanındaki yatağı okşadı ve daha yakına gelmesini istedi.

"Tatlım! Tanrı'ya şükür evdesin. Ne oldu? Bir şey kurtarabildiler mi?" Başını iki yana salladı.

"Fırın da alev aldı. Marty zaten isteydi. Dışarı çıkmayı başaramadı." Aidan'ın nefesi kesildi. Phoebe'nin babası! O ve annesi yıkılmış olacaktı.

"Aman Tanrım! Phoebe'yi aramam gerek," dedi ve koşarak odadan çıktı.

George iç çekti. Phoebe ve Aidan o kadar uzun süredir birlikteydiler ki George onu aileden biri olarak görüyordu. Bunun nasıl sonuçlanacağını hayal bile edemiyordu.

Ruth inledi. "Bizi suçlayacaklar," dedi.

George kaşlarını çatı. "Hayır, yapmazlar, hayatım. Yangını biz başlatmadık. Sonja Marty ile telefonda konuşurken bir tür patlama sesi duymuşlar. Marty'nin yangından kaçan birini gördüğünü söyledi. Yardım çağırmaya gittiklerini düşünmüş ama ben geldiğimde kimse yoktu. Polisi ve itfaiyeyi kendim sevk etmek zorunda kaldım."

Ruth başını salladı ve yüzünü kapattı.

George iç çekti. Ruth'un kanserden kurtulamayacağını öğrenmekten daha kötü bir şey olamayacağını düşünmüştü ama bu çok kötüydü. Sonja yas tutan bir eşken onun hâlâ Ruth'a sahip olması acımasız bir ironiydi ama hayatın hiçbir garantisi olmadığını da kanıtıydı.

Koridorun karşısında, Aidan yatağının kenarına oturmuş, Ritter'ların evindeki telefonun sesini dinliyor ve birinin açmasını bekliyordu.

"Ritter malikanesi, ben Joe."

Aidan endişeyle yutkundu. Marty'nin kardeşi korkutucu bir adamdı. "Bay Ritter, ben Aidan. Phoebe'yle konuşabilir miyim lütfen?"

"Telefonlara cevap vermiyorlar," dedi. "Ona aradığını söyleyeceğim. Eğer sizi geri aramak isterse, arayacaktır."

"Oh, uh... teşekkür ederim, efendim.

Çok özür dilerim." "Evet.

Teşekkürler," dedi Joe ve telefonu kapattı.

Aidan Joe'nun ses tonuna şaşırmıştı. Aidan bilmeseydi, Joe'nun kendisine kızgın olduğunu düşünebilirdi. Bir an düşündü, sonra vazgeçti. Phoebe yakında arayacaktı ve her şey yoluna girecekti. Annesinin öğle yemeği için bir şeyler hazırlamak üzere aşağı indi. Buzdolabında tavuk ve erişte artıkları vardı ve onları ısıtmak için ocağın üzerine koydu. Telefon çaldığında tepsiyi yukarı çıkarmak için hazırlıyordu.

Cevap vermek için koştu. "Alo?"

"Aidan, benim. Babam öldü."

Konuşmaya çalışırken gözyaşlarını tutamadığını duyabiliyordu. "Oh, Bee, tatlım... Duydum. Baban için çok üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı? Ailenin ihtiyacı olan herhangi bir şey?"

"Hayır, ama teşekkür ederim," dedi Phoebe.

Sesinin tonu tuhaftı ama sonra babasının korkunç bir şekilde öldüğünü hatırladı. Belli ki üzgündü.

"Tamam. Seni seviyorum, Bee. Gelebilir miyim... belki yarın?"

Sessizlik önce ürkütücü, sonra da uzadıkça korkutucu bir hal aldı. "Bee? Neyin var?" Şimdi daha sert ağlıyordu, hıçkırıklara boğuluyordu. Sonunda ağzından kaçırıp ve bu onun söyleyeceğini hayal edebileceği en son şeydi.

"Annem seni burada istemiyor."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne? Neden olmasın?"

Uzun bir sessizlik anı oldu ve sonra konuşmaya başladığında, fısıltının biraz üzerindeydi.

"Joe Amca yangının şüpheli olduğunu düşünüyor. Babanın annen yüzünden sigortadan para almak için yangını çıkarmış olabileceğini düşünüyor. Beş parasız kalacağınızı söylüyor. Babanın ölmesinin babanın suçu olduğunu söylüyor."

Aidan dondu kaldı, sesi birden alçak ve hırçınlaştı. "Ne diyorsun sen?" "Özür dilerim, ama-"

Aidan araya girdi. "Orospu çocuğu az önce babama kundakçı ve katil demedi mi?"

Phoebe artık korkuyordu. Babası gitmişti, annesi ağlamasını durduramıyordu ve Joe Amca çok kızgındı. Şimdi Aidan da kızgındı ve daha önce birbirlerine hiç kızmamışlardı. Kalbi parçalanıyordu ve gözyaşları içinde boğuluyordu.

"Lütfen, Aidan, ben-"

Aidan o kadar incinmişti ki zar zor nefes alabiliyordu. Babasıyla birlikte annesinin gözlerinin önünde ölmesini izledikleri yetmiyormuş gibi, şimdi de babasına iftira mı atıyorlardı? Hem de onlar da her şeylerini kaybetmişken? Sözünü tekrar kestiğinde gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Sen nesen?" Aidan sordu. "Üzgün müsün? Sen de mi buna inanıyorsun? Gerçekten babamın böyle bir şey yapabileceğine inanıyor musun?"

Histerik bir şekilde ağlıyordu. Onu duyabiliyordu ama umursamayacak kadar gafil avlanmıştı. Ve sonra kulağına çılgılık attı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Annenin ne kadar hasta olduğunu biliyorum ama babam öldü! Annem eve çılgılık atarak geldi. Ağlaması durmadı. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sen. Bilmiyorsun. Bilmiyor musun?" Aidan bir kâse aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Tıpkı kalbi gibi paramparça oldu. "Tahmin et ne oldu. Ben de bilmiyorum. Ailemi sevdiğini sanıyordum ama şimdi babanın ölümünden babamı sorumlu tutuyorsun! Kendi iş yerini yakmakla... karnımızı doyurmak için tek yolumuz olan... annemin ilaç parasını ödemek için tek yolumuz olan. Sen sandığım gibi biri değilmişsin, ama hayatımın bir gününü daha seni severek harcamadan önce bunu öğrenmem iyi oldu. Senin ve annenin sorununu hemen şimdi çözebilirim. Yüzünü bir daha görmek istemiyorum."

Telefonu kapattı ve arka kapının yanındaki aynada kendini bir an için gördü. Yüz ifadesinden şok olmuş bir halde gözyaşlarını sildi, bir elini saçlarının arasından geçirdi ve başka tarafa baktı. Hissettiği ihanet, kırık bir kalbin acısının yanında hiçbir şeydi. Yavaş, titrek bir nefes aldı ve ailesini nelerin beklediğini düşündü. Annesi hâlâ ölüyordu. Babası resmen iflas etmişti. Ve ikisinin de ona ihtiyacı vardı.

Phoebe'nin canı cehenneme. Annesinin canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme.

Kırılan camları temizlemek için süpürge ve faraş getirmeye gitti, ardından annesinin yemek tepsisini bitirip yukarı taşıdı.

Odaya girerken "Öğle yemeği," dedi.

Ruth, "Oğlum, çok tatlısın," dedi ve doğrulmaya çalıştı.

"Bana bırak," dedi George ve onu kaldırmaya yardım etti, sonra Aidan'dan tepsiyi aldı ve onu beslemek için oturdu. Aidan'a, "Birazdan seninle birlikte yemeğe ineceğim," dedi.

Aidan, "Aç değilim," dedi ve gitti.

George kaşlarını çatı. Bu Aidan gibi değildi. Yangından başka bir sorun daha vardı ama her neyse beklemek zorundaydı. Önce Ruth geldi.

Aidan az önce olanları nasıl karşılayacağından emin değildi. Ağlamak istiyordu ama ona yetişkin erkeklerin ağlamayacağı pek çok kez söylenmişti. Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ama babası annesine bakmakla meşguldü ve şimdi bir de işlerini kaybetmekle uğraşıyordu.

Kapı zili çaldığında Aidan merdivenlerden inmek üzereydi. Yolun geri kalanını iki kat hızla indi ve sonra aceleyle kapıya yöneldi. Arayan Ralph Ames'ti, polis şefi.

"Merhaba, Aidan. Babanla konuşmam gerek."

Aidan bu sözleri fiziksel darbeler olarak algıladı. O orospu çocuğu Joe Ritter çoktan

Yalan mı?

"Annemi besliyor. Oturma odasında otursanız, gidip ona söyleyeceğim."

Şef Ames başıyla onayladı ve sağındaki odaya girdi ama oturamadı. Bugün işinden nefret ettiği günlerden biriydi.

Aidan merdivenleri koşarak çıkıp anne babasının yatak odasına girerken korkmuş ve midesi bulanmıştı. "Baba, Şef Ames aşağıda. Seninle konuşmak istiyor. Ben anneme yardım edeyim."

George biraz ürkmüş görünüyordu ve Ruth'un kolunu okşadı. "Uzun sürmez, sevgilim." "Neden seni görmek istesin ki?" dedi Ruth.

"Eminim bu sadece standart prosedürdür," dedi ve odadan çıktı.

Aidan kendi kendine gülümsedi ve sonra tavuk ve erişteden bir ısırık aldı.

"Küçükken yemek yemem için bana ne derdin?" Aidan sordu. "Baban yemeden önce ye," dedi Ruth.

"Aynen öyle, aç ağzını anne. Babam dönmeden ye." Ruth kıkırdadı.

Aidan lokmayı kızın ağzına atarken gülümsedi.

Ama George merdivenlerden inerken o kadar da neşeli değildi. Marty Ritter'ın ölümünün tüm bu olayın tek odak noktası olacağını zaten biliyordu. Eğer Sonja Marty'nin patlamadan sonra oto yedek parça dükkanından kaçan birini gördüğünü söylerken haklıysa, yangın büyük ihtimalle kundaklamaydı.

Aceleyle oturma odasına girdiğinde şefi ön pencerelerin arasında volta atarken buldu. "Şef Ames, size bir fincan kahve ikram edebilir miyim?"

"Hayır, ama teşekkür ederim. Sadece birkaç sorum olacak, sonra sizi eşinizin yanına bırakacağım."

"Zamanım var. Aidan onu besliyor. Otursana," dedi George ve bacakları altından çıkmadan önce en yakın sandalyeye çöktü.

Ames, George'un oturduğu yerin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Karın nasıl?" diye sordu.

"Ölüyor," dedi George ve boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdi.

Ames gözlerini kırptırdı. "Çok üzgünüm," dedi.

"Ben de öyle," dedi George. "Şimdi size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ames, "Yangının nasıl başladığını anlatmanızı istiyorum," dedi.

George'un gözleri öfkeyle kısıldı. "Bunu nereden bilebilirim ki?"

Ames tekrar gözlerini kırptırdı. "Başka şekilde ifade edeyim. Yangına nasıl geldin?"

"Telefon çaldığında hepimiz uyuyorduk. Ödüm bokuma karıştı. Bir an için Aidan'ın basketbol maçından eve gelip gelmediğini hatırlayamadım, sonra açtığımda saate baktım. Saat 03:15'ti. Bir adam adımlı söyledi. Evet diye cevap verdim. 'Dükkanınız yanıyor' dedi ve telefonu kapattı. İtfaiyecilerin zaten olay yerinde olduğunu ve birinin beni bilgilendirmek için aradığını düşündüm."

Giyinmek için acele ettim ve şehir merkezine koştum, ancak orada sadece benim olduğumu gördüm. Geri döndüm ve aşağıya indim.

karakola gittim ve dışarı çıkıp bağırarak yardım istedim. Travis dışarı çıktı ve ona dükkanımın yandığını söyledim. Ben olay yerine geri dönerken o da içeri koştu. İtfaiye aracı geldiğinde oto yedek parça dükkânı yok olmuştu ve yangın çoktan fırına sıçramıştı. Kaldırıma oturdum ve ağladım. Beni kimin aradığına dair hiçbir fikrim yok ama beni arayan kişinin muhtemelen yangını çıkaran kişi olduğu çok açık. Blessings'te düşmanım olmadığını düşünüyordum. Belli ki yanılmışım."

"Dükkân sigortalı mıydı?" Ames sordu.

"Tabii ki. Blessings'te öyle olmayan iş sahipleri var mı?" "Bu konumuzun dışında," dedi Ames.

George irkildi. "Gerçekten mi? O zaman tam olarak neyi ima ediyorsun?"

"Anladığım kadarıyla eşinizin hastalığı mali kaynaklarınızı tüketmiş." O anda Aidan oturma odasına girdi ve öfkeyle sözünü kesti.

"Acaba bu bilgiyi Joe Ritter'dan mı aldınız?" Aidan sordu. Şef Ames kızardı.

"Bu sizi ilgilendirmez."

George ayağa kalktı. "Aidan? Neler oluyor?"

Aidan o kadar öfkeliydi ki titriyordu. "Ritter'lar kana susamış, olan biten bu. Evlerine girmem yasaklandı ve yangını sigorta parası için senin çıkardığını düşünüyorlar. Phoebe amcasının da böyle düşündüğünü ve Marty'nin ölümünün senin suçun olduğunu söyledi."

George'un rengi soldu. "Ciddi olamazsın."

"Evet, öyleyim," dedi Aidan ve şefe ters ters baktı. "Ben de burada yaşıyorum, biliyorsun. Telefon sesi beni de uyandırdı. Babamın merdivenlerden koşarak indiğini, sonra da arabayla uzaklaştığını duydum. Annemin yanında kalmak için kalktım. O aramayı kimin yaptığını bulursanız, yangını kimin çıkardığını da bulursunuz ama babam olmadığı kesin. Burada işin bitti mi?"

Ames ayağa kalktı. "Beni dinle evlat. Bir adam öldü ve-"

George oğluyla sesini yükselttiği için gurur duyuyordu ama bu onun savaşıydı. Meydan okuyan bir tavırla Aidan'ın önüne geçti.

"Şef Ames, benim yerime Joe Ritter'ın sözüne mi inanıyorsunuz?"

Şef Ames yine kızardı. "Kimsenin sözüne inanmıyorum. Gerçeği öğrenmek için buradayım."

George elini Aidan'ın omzuna koydu. "O zaman burada işimiz bitti, çünkü sana zaten doğruyu söyledim. Şimdi gidip Joe ve Sonja'yla konuşmaya ne dersin? Marty'nin kaçan bir adam gördüğünü ama kim olduğunu bilmediğini söyledi, değil mi? Ve biri beni yangın yerine çekip suçlamak için aradı. O zaman işini yap. Telefon kayıtlarımı kontrol et. Ve evet, iş yerim sigortalıydı ama dört ay önce Ruth'un kanser tedavileri için bankadan borç para almak için dükkânı teminat olarak kullandım, yani sigorta şirketinden alacağım para doğrudan bankaya gidecek. Dükkânı yakmak bana hiçbir şey kazandırmaz. Aslında, yangın bizi iflas ettirecek. Dükkandan gelen gelire aydan aya geçiniyorduk. Geri kalan her şey gitti. Şimdi evimi terk etmenizi istiyorum. Gidip Ruth'u kontrol

etmem gerek."

George odadan çıkarken Aidan kapıya doğru yürüdü, kapıyı çekerek açtı ve kenara çekilerek

Şef dışarı çıktı. Aidan kapıyı arkasından çarpmadan önce Ames eşiği zar zor geçmişti.

* * *

Phoebe Ritter ağlamasını durduramıyordu. Babası ölmüştü. Annesi sinir krizleri geçiriyordu. Amcası Joe'nun öfkesi onu korkutuyordu ve Aidan ondan nefret ediyordu. Dün gece yatağa çok mutlu gitmişti. İyi bir hayat nasıl bu kadar çabuk kötüleşebilirdi? Kendi mutsuzluğuna o kadar kapılmıştı ki, Aidan'ın da aynı şekilde hissettiği aklına gelmemişti. Aklına gelse bile, bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Joe Amca ve annesi Aidan'la bir daha konuşmasını yasaklamışlardı ve Phoebe kurallara asla karşı gelmeyen bir kızdı.

Bu yüzden, birbirlerine duydukları aşk hayatın ilk gerçek sınavının altında parçalanmaya devam ederken, tek başına ağladı ve Aidan da öyle yaptı.

* * *

Bir hafta içinde Şef Ames bankadan sigorta parasının tamamının George'un kredisini karşılamak için kullanılacağına dair onay aldı. Ayrıca telefon şirketinden, yangın sabahı saat 03:14'te George Payne'in numarasının arandığına dair bir kanıtı vardı. George'un yangını çıkarmak için bir nedeni olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu ve bu olaydan hiçbir şey kazanmamıştı. Ames'in George'u suçlayabileceği hiçbir şey yoktu ve bu tür bir mazeretle George herhangi bir suç işlemekten aklanmıştı.

Ancak kanun artık George'la ilgilenmiyor ve şimdi bir kundakçıyı arıyorken, Joe Ritter Blessings halkını o kadar derinden kızdırmıştı ki, kalplerindeki George'u henüz temizleyememişlerdi.

Hayatı boyunca tanıdığı insanlar tarafından dışlanmak George için bardağı taşıran son damla olmuştu. Bir sabah erkenden, aile toplantısı için Aidan'ı yatak odasına çağırdı.

"N'aber baba?" Aidan içeri girip annesinin yanındaki yatağa otururken sordu.

"Taşınmak istiyorum," dedi George. "Burada yeniden başlayamayız. Çok fazla insan hala yangınla bir ilgimiz olduğuna inanıyor."

Ruth başını salladı. "Hayata birlikte başladık ve nerede olursak olalım aynı şekilde bitireceğiz. Siz ikiniz neye karar vererseniz verin. Şu anki halimle yardım edemem ama aynı zamanda o nefretten de korunmuş durumdayım ve yaşadıklarınızı düşünmeye dayanamıyorum."

Aidan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Phoebe kalbini kırmıştı ama onu bir daha asla göremeyeceğini hiç düşünmemişti. Ancak, babasının haklı olduğunu biliyordu. Buradaki hayatları sona ermişti.

"Sana katılıyorum baba. Küçümseyici bakışlar ve suçlamalar yüzünden okula gitmekten nefret ediyorum. Suçlu muamelesi görmediğimiz bir yer bulmaya hazırım."

"Güzel," dedi George. "Özleyeceğim tek kişi Preston olacak."

Ruth'un gözleri babasını geride bırakma düşüncesiyle doldu çünkü öldüğünde hepsini geride

bırmakmaya çok yakındı ama ekleyecek bir Şeyi yoktu.

George, "Ona yarın Őöylerim," dedi.

* * *

Aidan o gece Phoebe'ye taşınacaklarını söyleme dürtüsü ile Phoebe'nin bunu kendi başına öğrenmesine izin verme dürtüsü arasında kalarak yattı. Eğer onunla tekrar konuşursa, kırılacağını biliyordu. Onu o kadar çok özlemişti ki içi sızladı. Ebeveynleri arasındaki karmaşanın ortasında kalmışlardı ve tüm bunlar olurken onun yokluğu çok anlamlıydı. Onun babasını kaybettiğini anlıyordu ama ailesinin bununla hiçbir ilgisi yoktu, Ritter'lar artık bunu biliyordu ve bu bilgi hâlâ hiçbir şeyi değiştirmiyor gibiydi.

Koridorun öbür ucundan anne ve babasının seslerini duyabiliyordu. Varlıklarının bu kadar yakınında olması rahatlatıcıydı. Yuvarlandı ve gözlerini kapattı. Oto yedek parça dükkânı ve fırın çoktan yanmıştı ve şimdi dünyalarından geriye kalanlar etraflarına yıkılıyordu.

* * *

George ertesi sabah Preston'ı ziyaret etti ve ona planlarını anlattı. Kayınpederinin yüzündeki yıkılmış ifade her şeyi anlatıyordu. Sonra Preston kendini toparladı, George'a tamamen anladığını söyledi ve nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

Birkaç gün içinde Payne ailesi geçici olarak Preston'ın iki katlı büyük evinde kamp kurarken, George ve Aidan da evlerini satışa hazır hale getirebilmek için eşyalarını depolama sürecine girdiler.

Odaları yeniden boyadıktan bir hafta sonra Ruth uykusunda öldü.

Onun hayatı haline gelen trajedinin nihai sonu, Blessings sakinlerinin aklını başına getirmiş gibi görünüyordu. Ancak George'u dışlamakta bu kadar bariz davrandıkları için, onun vefatını kabul etmek için buzları nasıl kıracaklarını bilmiyorlardı.

Değişen ruh halinin farkında olmayan George, bir vaizin duası dışında hiçbir tören ya da kimseyi davet etmeden karısını mezara gömerek durumu onların elinden aldı. Acı onarılamayacak kadar derinleşmişti.

* * *

Kızının ölümünün yasını tutan ve George ile Aidan'a yeni bir başlangıç yapabilmeleri için para sağlamak dışında nasıl yardım edeceğini bilemeyen Preston, onların evini satın aldı ve zaten sahip olduğu kiralık mülklere ekledi. Ailesinden kalan son kişiyi de kaybettiğini ve onların gitmesini mümkün kılan kişinin kendisi olduğunu bildiği için kalbi kırılıyordu.

* * *

Phoebe yavaşça uyandı, bugünün Cumartesi olduğunu ve Aidan'la takılabileceklerini biliyordu. Sonra hatırladı. Kalbi sıkışarak yorganı geri attı. Onsuz bir gün daha geçirecekti.

Duştan sonra kot pantolonunu ve pembe kısa kollu tişörtünü giydi, ardından saındaki düğümleri firaladı.

Kahvaltuya gitmeden önce saçlarını.

Evin önüne yaklaştığında Joe Amca'nın sesini duydu ve kaşlarını çatı. Neden yine buradaydı, hem de bu kadar erken? Dinledi ve annesinin sesinde bir kıkırdama duyduğunu düşündü. Neler olup bittiğini merak ederek kaşlarını çatı ve sonra kalbini durduran bir şey duydu. George Payne ve oğlu bugün taşınıyorlardı!

Panik içinde oturma odasına koştuğunda annesini kanepede Joe'nun yanında otururken buldu. Kahve içiyorlardı ve sesleri çok neşeliydi.

"Anne! Bu doğru mu? Payne ailesi bugün şehirden ayrılıyor mu?"

Sonja'nın gözleri savunmacı bir şekilde kısıldı. "Joe öyle diyor. Daha az umursayamazdım."

Phoebe'nin sesi titremeye başladı. "Seni anlamıyorum anne. Aidan'ı seviyorsun. Bunu yıllardır söylüyorsun ve birdenbire sevmemeye mi başladın?"

"O George Payne'in oğlu. Bu benim için yeterli," diye tersledi Sonja.

Phoebe derin bir nefes aldı. "Babasının o yangından hiçbir şey kazanmadığını zaten biliyorsun. Banka sigorta parasını aldı. Yangın onları mahvetti. Eskiden nazik bir kadındın anne. Her zaman adildin. Bana yargılamamayı öğrettin. Ve şu yaptığına bak."

Sonja kızına bakmıyordu, ama o sustuğu anda Joe'nun söyleyecek çok şeyi vardı. Phoebe'nin tişörtüne baktı ve kaşlarını çatı. "Bu tişört sana çok dar geliyor. Gidip üstünü değiştirmen gerek."

Phoebe nefesini tuttu, amcasına ters ters baktı ve sonra annesine bakarak onun konuşmasını bekledi.

O yapmayınca, Phoebe kaybetti.

"Sen benim babam değilsin! Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye bağırdı. Sonra annesine ters ters baktı. "O neden burada ki? Babamın hayatımızdaki yerini alacağını mı sanıyor... yoksa senin istediğin bu mu? Zaten senin yatağında mı?"

Sonja cevap veremeyecek kadar şok olmuştu ama Phoebe'nin sözleri bitmemişti. "Tanrı aşkına, anne! Benim için konuş! Bu gömleği bana sen almıştın! O zaman iyiydi."

Sonja'nın yanakları suçluluk duygusuyla kızardı, ama kızını desteklemek yerine Joe'nun tarafını tuttu. "Belki de yıkanınca küçülmüştür," dedi.

Phoebe annesinden Joe'ya bakarken gözleri büyüdü, sonra öfkeyle döndü ve kapıya yöneldi.

Joe bağırdı. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, genç bayan?"

"Aidan'ı görmeye gidiyorum," dedi ve tam kapı koluna uzanıyordu ki Joe arkasından gelip onu omuzlarından yakaladı.

Phoebe döndü ve ona öyle sert bir tokat attı ki eli acıdı.

"Eğer bana bir daha dokunursan, kanlı bir çılgık atarım ve seni kelepçeleyip götürene kadar da durmam!"

Sonja ayağa kalktı, kızının yaptığı şey karşısında şok olmuştu ama söyledikleri karşısında daha da şok olmuştu. "Neyin var senin?" diye bağırdı.

"Sorun sensin," diye bağırdı Phoebe ve sonra ağlamaya başladı. "Sen ve Joe Amca yalan söylediniz

George Payne hakkında, ve herkes onlara inandı. Onun hayatını mahvettiniz ve Aidan'ın benden nefret etmesine neden oldunuz. Eğer Aidan beni terk ederse, ikinizi de asla affetmeyeceğim."

Sonra kapıyı açtı ve annesi ile amcasını şaşkınlık içinde birbirlerine bakarken bırakarak dışarı koştu.

Phoebe panik içinde sokağa koştu, Aidan'ı görmek için çok geç kalacağından korkuyor, ondan nefret etmeye devam etmemesi için dua ediyordu.

Eskiden yaşadıkları evin önünden geçerken "satılık" tabelasının yerinde olmadığını gördü. O zaman, satıştan gelecek parayı bekliyor olabilecekleri ve bu yüzden bu kadar uzun süre kalmış olabilecekleri aklına geldi.

Ana Cadde'ye ulaştı ve arabaların arasından geçerek ve onaylamaz bir şekilde korna çalan sürücülerini görmezden gelerek cadde boyunca koştu. Adliye binasını geçti ve bir sonraki bloktan sağa döndü, hâlâ koşuyordu. Yan tarafındaki ağrıya ve bacaklarındaki yanan kaslara aldırmadan adımlarını uzattı.

Sonunda Preston Williams'ın yaşadığı sokağa ulaştı ve köşeyi dönüp George'un arabasının hâlâ garaj yolunda olduğunu görünce rahatlamaktan kendini kaybetti.

Teşekkürler Tanrım.

* * *

Aidan koşan ayak seslerini duyduğunda arabaya bir bavul taşıyordu. Başını kaldırdığında Phoebe'nin ona doğru geldiğini gördü. Yüzü ağlamış gibi kızarmıştı ve uzun kahverengi saçları darmadağınktı. Kendisinin ve ailesinin tek başlarına katlandıkları onca şeyden sonra onun bu görüntüsü onu hem incitmiş hem de kızdırmıştı. Bavulu bagaja itti ve tekrar içeri yöneldi.

"Bekle! Aidan, bekle."

Durdu, sonra yavaşça yüzünü ona döndü.

"Burada ne yapıyorsun?"

Başını kaldırdığında güneş ışığı bir an için gözlerini kör etti. Görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırptırdı ve tekrar yukarı bakarak adamın yüzünde onu gördüğüne sevindiğine dair bir işaret aradı ama nefret ve tiksintiden başka bir şey göremedi.

Kalbi sıkıştı.

"Lütfen gitme."

Aidan'ın vücut dili meydan okur gibiydi. Sesinin tonunda küçümsemeden başka bir şey yoktu.

"Burada benim için önemli olan tek şey annemi geride bırakıyor olmam. Onun ölümü babamın kalbinden geriye kalanları da kırdı ve aileniz babamın itibarını yerle bir etti. Benim için Blessings'ten yeterince çabuk çıkamayız. Evine git."

Phoebe titremeye başladı. Bu gerçekten oluyordu. Aidan'ı sonsuza dek kaybediyordu.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim," dedi. "Lütfen bana kızma! Babanın masum olduğunu

biliyorum." Aidan arkasını döndü ve eve doğru yürüdü.

Sırtından akan tere rağmen aniden ürperdi. Onu hiç böyle görmemişti -soğuk ve içine kapanık- ama gidemezdi. Kaldırımında durmuş, babasıyla birlikte Preston Williams'ın evinden çıkarken gözyaşlarından yarı kör bir halde bekliyordu.

Preston her birine son bir kez sarıldı ve onlar arabaya doğru giderken verandada durdu.

Preston onu gördü ama kabul etmedi.

George ona baktı, konuşmaya başladı ama başını salladı ve sürücü koltuğuna kaydı. Aidan son eşyalarını da bagaja koydu ve kapıyı çarparak kapattı.

"Üzgünüm, Aidan," dedi Phoebe.

Arabaya binerken ona bakmadı. George motoru çalıştırdı.

"Lütfen! Beni affetmelisin," diye bağırdı Phoebe.

George arabayı vitesine taktı ve yoldan geri geri çıktı.

Phoebe peşlerinden garaj yolunda koşmaya başladı. "Geri dönün! Geri dön! Geri dön! Lütfen, Aidan, bana geri dön!"

Aidan penceresinin dışındaki yan aynaya baktı ve onu arabanın arkasında koşarken görünce irkildi. Ama daha hızlı gidiyorlardı ve onun görüntüsü gittikçe küçülüyordu. Köşeyi dönmeden önce onu son görüşünde, sokakta dizlerinin üzerine çökmüş, elleriyle yüzünü kapatmıştı. Göğsündeki acı o kadar büyüktü ki öleceğini düşündü.

Yavaş, titrek bir nefes aldı ve başka tarafa baktı.

* * *

Phoebe kusana kadar ağladı, sonra kendini ayağa sürükledi ve eve doğru döndü, kimin yanından geçtiğinin ya da nerede olduğunun farkında olmadan yürüdü. Onu oraya götüren içgüdüydü.

Annesi onu izliyor olmalıydı çünkü Phoebe merdivenleri çıkmaya başladığında o da koşarak evden çıktı.

Phoebe ona bakmadı ve konuşmadı.

Sonja panik yapmamaya çalışıyordu. Joe'yu kızıyla arasını düzeltebilmesi için eve göndermişti ama Phoebe onun varlığını kabul etmeden yanından geçip gittiğinde içi burkuldu.

"Phoebe?"

Phoebe arkasını döndü. "Gittiler. Benden nefret ediyorlar. Benimle konuşma. Duymak istediğim hiçbir şey söylemiyorsun."

Sonra koridordan odasına gitti ve kapıyı kapattı.

Sonja korkmuştu. Bunun olmasını istememişti. Phoebe'yi koridorda takip etti, kapısını çaldı ve açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi.

"Phoebe Ritter, hemen bu kapıyı aç," diye bağırdı Sonja. Sessizlik.

Kapıyı tekrar çaldı ve sonra yalvardı. "Phoebe, özür dilerim. Lütfen beni içeri al. Konuşmamız gerek." Daha fazla sessizlik.

"Phoebe Ann!"

Sessizlik.

Sonja içini çekti ve oturma odasına geri döndü. Bakışları Marty'nin koltuğuna takıldı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Oh, Marty, ben ne yaptım?"

Bölüm 1

New Orleans, Louisiana

Aidan Payne'in Blessings, Georgia'dan ayrılmasının üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmişti, ama işte buradaydı, kamyonunu yüklüyor ve geri dönmek için bir U-Haul kiralıyordu.

Bunu hiç planlamamıştı. Phoebe'den ayrılmayı hiçbir zaman hazmedememiş olmasına rağmen bunu kesinlikle istememişti. Ailesinin ayrılma nedeni ağzında acı bir tat bırakmıştı ve şimdi o kadar uzun zaman geçmişti ki geri dönmek garip, hatta yanlış geliyordu.

Babasını kaybedeli beş yıldan fazla olmuştu ama büyükbabasının ölüm haberi onu şok etmişti. Cenaze töreni ya da herhangi bir anma töreni yapılmayacağı söylendiğinde ve varlığının gerekli olmadığı mesajı verildiğinde şoku daha da derinleşti.

Bu durum Aidan'ı suçlu hissettiriyordu; sanki büyükbabası, "Madem ben hayattayken Blessings'e gelmiyordun, o halde beni toprağa vermek için geri dönmene gerek yok," diyordu. Bu yüzden büyükbabasının isteklerine saygı duymuş ve uzak durmuştu. Ancak Preston'ın ölümü Aidan'a mülkleri tasfiye etme sorumluluğunu da bırakmıştı ve bu işin hakkını uzun mesafeden veremezdi.

Nihayet New Orleans'tan ayrıldığında güneş yeni doğuyordu. Nereye gittiğini düşünmeden, sadece tamamlaması gereken bir yolculuğu olduğunu düşünerek yola koyuldu. Louisiana'dan çıkıp fırtınanın içine daldığında saat sabahın ilerleyen saatleriydi.

Ön cam silecekleri açıktı, tekrarlayan, hipnotik bir hareketle ileri geri hareket ediyordu ama otoyolu net bir şekilde görmesini sağlayacak kadar hızlı değildi. Sonunda fırtınaya boyun eğdi ve geçmesini beklemek için bankete çekti.

Ancak yolcuların hepsi Aidan kadar tedbirli değildi. Fırtına ve trafik tedirgin ediciydi, özellikle de 18 tekerlekli araçlar park ettiği yerden hızla geçerken, kamyonunu yoldaki spreyle ıslatırken ve geçerken hava akımından aracını ve römorkunu sallarken.

Kamyon kabininin dış etkenlerden yalıtılmış olması, dış dünyaya karşı aldatıcı bir görünmezlik hissi yaratıyordu. Ve bu ortamda, eski anıların öfkesine izin verdi ve onları içeri aldı, bu da onu hemen Blessings ve Phoebe Ritter'a geri götürdü.

Arabayla uzaklaşırlarken onu son görüşünü, dizlerinin üzerine çökmüş halini çok net hatırlıyordu. Nasıl ayrıldıklarını kabullenmesi uzun zaman almıştı. Hiçbir zaman bir şey yapamamıştı.

Kendisi için önemli olan başka bir kadınla onun kurduğu gibi bir bağ kuramamıştı, her ne kadar onun muhtemelen Blessings'ten çoktan gitmiş ya da çoktan evlenmiş ve yerleşmiş olduğunu düşünse de. Onu onsuz bir hayatta görmenin nasıl hissettireceğini bilmiyordu. Tek bildiği, eski kalp kırıklıklarını yeniden canlandırmak istemediğiydi.

Kısa bir süre sonra fırtınanın en güçlü kısmı geçti, bu yüzden yola geri döndü, yakıt için bir kez durdu, şarküteri hızlı durağındaki yiyecek seçeneklerini reddetti ve bunun yerine soğuk bir kola ve bir paket mısır cipsi aldı. Yemek yemesi gerekiyordu ama Georgia'ya yaklaştıkça midesindeki düğüm daha da sıkılaşıyordu. Sonunda kolayı açtı, birkaç yudum aldı, ardından cipslere yumuldu ve araba sürerken yemeye başladı.

Yolda bir saat daha gittikten sonra, ön panelde Bluetooth ile senkronize olan telefonu çalmaya başladı. Bourbon Caddesi'nin hemen dışındaki dört yıldızlı restoranı Mimosa'dan sorumlu restoran müdürü Sam Bateman'ı acil bir durum olmadıkça aramamasını tembihleyerek bırakmıştı. Sam'in şimdi arıyor olması Aidan'ı endişelendirdi ve telefonu açtı.

"Hey, Sam. Lütfen bana bir sorun olmadığını ve bunun anlamsız bir arama olduğunu söyle." "Üzgünüm patron. Her şey için."

"Sorun nedir?" Aidan sordu.

"Dondurucu ve soğutucu dışarı çıkıyor."

Aidan inledi. "İkisi de mi? Ciddi olamazsın. Ne haltlar dönüyor burada?"

"Şirketin tamir servisini aradım. Hemen geldiler ama haberler kötü. Görünüşe göre ciddi bir güç dalgalanması yaşamışsınız ve her ikisinin de motorlarına zarar vermiş. Muhtemelen dün geceki fırtına yüzünden. Şu anda bir motoru değiştiriyor ama dondurucu eski bir model ve yenisini bulmakta zorlanıyor."

Aidan'ın düşünceleri allak bullak olmuştu. Yardım edebilecek kimi tanıyordu? Ve sonra aklına geldi. "Hey, işte bir fikir. Monty Byron'ın evinin bulunduğu binayı satın alan biri olmadıysa Eskiden barbekü yeri, endüstriyel aletler hala orada. Biliyorum çünkü Mimosa için şu anda kullandığım yere karar vermeden önce oraya bakmıştım ve tıpkı benimki gibi bir dondurucu vardı. İçinde çalışabilir bir motor varsa, o zaman hasat edilebilir. O yerin mülk yöneticisiyle iletişime geçin ve ne yapabileceğinize bakın. İşe yararsa bana haber verin."

"Kesinlikle, Patron," dedi Sam ve bağlantıyı kesti.

Aidan hayal kırıklığı içinde ensesini ovuşturdu. Preston'ın sahip olduğu tüm gayrimenkullerle ilgilenmek için uzun süre kalacağı süre boyunca ihtiyaç duyacağı aletler ve giysilerle dolu U-Haul karavanını çekmek ilerlemesini yavaşlatmış, fırtına ise onu daha da yavaşlatmıştı. Montgomery'ye hâlâ bir saat uzaklıktaydı ama geceyi orada geçirmeye ve yarın erkenden yola çıkmaya karar vermişti bile.

Sonunda şehre ulaştı, ardından hem kamyonunu hem de römorkunu alacak kadar geniş bir park yeri olan bir motel bulana kadar sürdü. Yorgun ve acıkmıştı ama dışarıda yemek yiyecek havada değildi, bu yüzden odasından pizza sipariş etti ve ardından duş aldı.

Dışarı çıkıp bir çift eşofman ve tişört giydiğinde Sam'den bir mesaj almıştı

İhtiyaç duydukları motorun kendisinde olduğunu bildiriyor ve iyi yolculuklar diliyordu.

Bu sorunun başarıyla çözüldüğünü bilmenin rahatlığı, Aidan'ın büyük pepperoni pizzası nihayet geldiğinde onu çok daha davetkâr hale getirdi. Yarısından fazlasını yedi, yanında sipariş ettiği litrelik kolanın üçte birini içti, sonra kalanları mini buzdolabına koydu ve biraz televizyon izlemek için uzandı. Onun yerine, rüyasında Blessings'i görerek uykuya daldı.

Aidan onu kollarının arasına çekerken Phoebe, "Benimle seviş," dedi.

Gökyüzündeki yıldızlar, altlarındaki çimen yaprakları kadar kalındı. Hava durgundu, gece yakınlarda açan salkım söğütlerin kokusuyla boğucuydu, ağustos böceklerinin vızıltısı ise çok uzaklardaki bir istasyondan gelen radyo paraziti gibi arka planda çınliyordu.

Eğilip önce boynuna, sonra da ağzına öpücükler kondururken saçlarının göğsüne ve boğazına düşüşü ipek gibi hissettiriyordu. Bu ilk sevişmeleri değildi ama aşkları sert ve sıcaktı ve bu gece tedbiri elden bırakmışlardı.

Her şey bittiğinde ve Phoebe yaptıkları şeyin yoğunluğundan ağılamadan nefes alabildiğinde, yüz hatları gecenin gölgesinde kalmış olan Aidan'a baktı ve kollarını Aidan'ın boynuna doladı.

"Seni seviyorum... hem de çok," diye

fısıldadı. Aidan onu kendine çekti.

"Ben de seni seviyorum, Bee. Sonsuza kadar."

Aidan alarminin çalmasıyla uyandı.

"Sabahın altısı." diye mırıldandı ve yataktan kalkarken gerindi.

Başının arkasında, kalbinde giderek büyüyen sızıyla eşleşen donuk bir ağrı vardı. Hayatlarındaki o mükemmel zamanın hayalini kurmak hâlâ acı veriyordu.

Baş ağrısı için bir şeyler aldı ve banyoya yöneldi. Hızlı bir duş ve tıraştan sonra, biriktirdiği pizzayı fırlattı ve bir fast food restoranından aldığı sosisli ve yumurtalı bisküvileri yiyip kahveyle yıkayarak yola koyuldu. Açlığını giderdikten sonra tekrar rüyayı düşündü. Blessings'e geri dönmek geçmişini diriltmek demekti.

Çok genç ve aceleciydiler, çok aşıklardı. Üniversiteye başladığında onu unutmaya çalışmış ve sınıfındaki kızlardan biriyle bir ilişkiye başlamıştı. Ama altı ay içinde affedilemez bir şey yapmıştı. Onunla sevişirken, ona Phoebe diye seslenmişti. Bundan nasıl kurtulacağını açıklamanın bir yolu yoktu ve kız ilişkiyi bitirdi. Onu suçlayamazdı. Yıllar boyunca ara sıra ilişki yaşamış ama üniversitedeki kız gibi hiçbir yere varamamıştı. Başka hiç kimseyle Arı'sıyla olduğu kadar derin bir bağ kuramamıştı ve bir süre sonra denemeyi bırakmıştı.

Alabama'dan Georgia'ya mavi bir gökyüzü ve görünürde hiç fırtına bulutu olmadan ilerledi ve sonunda iyi zaman geçirdi. Öğle saatlerinde yakıt almak için bir benzin istasyonunda durdu, kendine bir ballı çörek ve bir şişe soğuk tatlı çay aldı, sonra bir gözü trafikte, bir gözü de çektiği römorktayken yemeğini yedi.

Daha küçük, iki şeritli bir otoyol için eyaletler arası yoldan çıktığında öğleden sonraydı. Sorunsuz bir şekilde ilerlerken bir şeylerin tanıdık gelmeye başladığını fark etti. Blessings'in bir mil dışında yol kenarındaki ağaçların üzerindeki kayalık çıkıntıyı gördü. İçgüdülerini düğümlendi. Artık çok uzak değildi.

Ön tamponunda *Just Married* yazan ve flamalar uçuşan bir araba ona doğru geliyordu. Araba geçerken korna çalıp el salladı ve kendi kendine adamın tanıdık geldiğini düşündü, sonra da omuz silkti. Muhtemelen ona tanıdık gelecek bir sürü insan vardı.

Babası, Blessings civarındaki tepelerde yaşayan Payne ailelerinin uzaktan kuzeniydi ama hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Adam, Luke ve David Payne adında, kendi yaşına oldukça yakın üç oğlu olan bir aileyi hatırlıyordu ama onları tekrar görse tanıyabileceğinden emin değildi.

Sonra şehir sınırı tabelasını geçti ve kasabaya girip Ana Cadde'den aşağı inmeye başladığında, birdenbire ensesindeki deri ürperdi.

Blessings, Georgia, zaman tüneline sıkışıp kalmıştı.

Main'de daha önce orada olmayan Curl Up and Dye adlı bir güzellik salonu dışında kasaba aynı görünüyordu. Benzin istasyonları aynı yerdeydi. Banka hala caddedeki diğer tüm binalardan bir kat daha yüksekti ve polis karakolu da aynı yerdeydi. Piggly Wiggly'nin yeni bir vitrini vardı ama aynı yerdeydi. Eskiden oto yedek parça dükkânlarının olduğu yerde boş bir arsa vardı. Fırının bulunduğu arsanın yanından geçti ve yoluna devam etti.

Meraktan Main'den sapıp eski aile evine doğru yöneldi ve evin neredeyse tanıyamayacağı kadar yeniden düzenlenmiş olduğunu gördü. Büyükbabasının yaşadığı sokağa gelene kadar yerleşim bölgelerinden geçmeye devam etti. Büyük, iki katlı ev aynı görünüyordu. Bakımlı, yeni boyanmış ve bahçesi yeni biçilmişti.

Arabaya doğru geri geri gitti ve römorkun kancasını çözdü, ardından yuvarlanmasını önlemek için tekerleklerle takozlar yerleştirdi. Her şeyin sağlam olduğundan emin olmak için son bir kez kontrol ettikten sonra arka koltuktan bavulunu aldı ve eve doğru yola çıktı.

Avukat bir haftadan uzun bir süre önce ona anahtarları ve mülkle ilgili bilgileri, güvenlik sisteminin şifresini ve Preston öldükten sonra mülkün bakımından sorumlu kişilerin telefon numaralarını postalamıştı. Aidan'ın isteği üzerine tüm elektrik tesisatı açık bırakılmıştı ve evi temizleyen kişi hâlâ maaş bordrosundaydı.

Aidan için büyükbabasının öldüğüne inanmak zordu. Aktif ve oldukça sağlıklı kalmıştı ve Aidan'ı sık sık New Orleans'ta ziyaret etmişti. Uzak kuzenleri dışında, Preston onun yaşayan son akrabasıydı. Dünyada kendini çok yalnız hissediyordu.

Kapının kilidini açıp içeri girdi, alarmı hızla susturdu, bavulunu fuayeye bıraktı, sonra sessizlikte durup evin düzenini yeniden tanımaya çalıştı.

Büyükbabasının kütüphaneden çıkıp onu karşılamasını bekliyordu. Boğazındaki yumruyu yutarak çantasını merdivenlerden ana süite taşıdı, sonra hiç vakit kaybetmeden mutfaka gidip yiyecek durumunu kontrol etti. Hiçbir şey yoktu ama oda baştan aşağı temizlenmişti.

Liste yapmak için bir not defteri ve kalem buldu ve satın alacağı yiyecekleri yazmaya başladı, ardından

Alt kattaki tuvaleti ve ana süitteki banyoyu kontrol etti ve listeye sabun, şampuan, tuvalet kağıdı ve çamaşır sabunu ekledi. Temel ihtiyaçları listeledikten sonra evi kilitledi. Ama alışverişe çıkmadan önce yapması gereken bir ziyaret vardı ve arabasını mezarlığa doğru sürdü.

Caddeden Beyaz Güvercin Mezarlığı'na döndüğünde güneş gözlerinin içindeydi, sonra arabayı güney tarafına sürdü ve iki Georgia çamının altındaki gölgeye park etti. Arabadan inerken tereddüt etmedi çünkü Preston Williams'ın nereye, karısının yanına gömüleceğini biliyordu. Yeşil, çimenli alanda melek figürlü uzun bir mezar taşına doğru ilerlemeye başladı. Aidan ve babası taşınana kadar Aidan her yıl büyükannesi Ruth'un doğum gününde büyükbabasıyla birlikte buraya gelirdi.

Yeni dönmüş toprak yığınının epey uzaktan gördü, sonra görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırptırdı. Büyükbabasının o toprak yığınının altında olması çok yanlış geliyordu. Aile mezarlığına ulaştıktan sonra önce büyükannesinin mezarına, sonra annesinin bedeninin gömüldüğü yere ve son olarak da Preston'inkine baktı. Anıt şirketi henüz ölüm tarihini eklememişti.

"Hey, dede. Nasıl gidiyor? Büyükannemle sonunda yeniden birlikte olduğunuz için çok mutlu olmalısınız."

Aidan boğazını temizledi ve yüzlerce mezar taşına baktı. Eskiden en eskilerinin nerede olduğunu bilirdi ama artık bilmiyordu. Emin olmak için çok uzun yıllar geçmiş ve o zamandan beri çok fazla mezar taşı eklenmişti.

Birkaç dakika öylece durdu, Preston'ın yanında durup çok ihtiyaç duyduğu tavsiyelerde bulunmasını diledi çünkü bu tavsiyeler işine yarayabilirdi.

"Büyükbaba, sanırım gidip yerleşeceğim. Mülkle ne yapacağıma karar vermek için büyük bir işim var. Burada yaşamayacağımı biliyorsun ama kiracılarını üzmeyeceğime söz veriyorum. Ne olursa olsun, onların iyiliğini düşüneceğim."

Yakındaki bir ağaçtan mavi bir alakarga onu azarladı ve bir jet uçağı durduğu yerin çok üzerinden uçtu. O kadar yüksekteydi ki motorları bile duyamadı.

"İtiraf etmem gereken bir şey var. Neredeyse geri dönmeyecektim çünkü döndüğümde Phoebe Ann Ritter'ı başka biriyle mutlu bir evlilik yaparken bulmak istemedim. Evet, bu beni bir topuk yapar, çünkü onu geride bırakan da benim. Babamın yalnız gitmesine izin veremezdim ve Phoebe'nin bizimle gelmesini istediğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim. O bir Ritter'dı, ayrılmamıza sebep olan ailenin bir parçasıydı. Her neyse, mülklerinle ilgilenmek, sizi ne kadar sevdiğimi ve özlediğimi söylemek ve isteklerinizi yerine getireceğimi söylemek için buradayım."

Göğsündeki ağrı canını çok yakıyordu ve kamyonetine binip Main'e doğru geri dönerken gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Park ettiği Piggly Wiggly otoparkında birkaç araba vardı ve bu onu biraz tedirgin etti. Birinin onu tanıyıp tanımayacağını ya da onun tanıdığı birini tanıyıp tanımayacağını merak ediyordu. Sonunda üniversitede uzamayı bırakmış, 1.80'in biraz üzerinde bir boya ulaşmıştı. Saçları hâlâ koyu renkti ama artık gözlerinin köşelerinde belli belirsiz çizgiler vardı. Genç yaşta zor dersler almış ve

çok az insana güveniyordu, tanıdıklarına bile. Mimosa'daki garsonlardan biri ona Sir Henry diye seslenmişti, Sam bunun bir iltifat olduğunu ve Henry Cavill adında bir İngiliz aktöre benzediğini söyleyene kadar bu ona hiçbir anlam ifade etmemişti. Aidan bu ismi Google'da aratmış ve Süpermen kostümü giymiş bir adamın yüzlerce resmini bulmuştu, bu da kafasını daha da karıştırmıştı. Süpermen'e yakın bile değildi.

Alışveriş listesinin yanında olduğundan emin olmak için cebini yoklayarak dışarı çıktı. Piggly Wiggly'ye doğru yürürken hava sıcaktı ve güneş gözlerine vuruyordu. Onu kapıda karşılayan klimanın serin üflemesi ihtiyacı olan tek karşılamaydı. Raftan bir alışveriş arabası almak için durakladı, ardından mağazanın içinde yönünü bulmak için birkaç dakika etrafına bakındı. Düzen farklıydı ve demirbaşların hepsi daha yeniydi, ama bu beklenen bir şeydi. Buraya ait olmadığı hissinden sıyrıldı, sonra listeyi çıkardı ve alışverişe başladı.

Bölüm 2

Phoebe Ritter bu hafta Piggly Wiggly'de geç vardiyadaydı ve dokuza kadar çalışacaktı. Şanslıysa, izin isteyen birinden fazladan birkaç saat daha alabilirdi. Çalışmayan bir araba ya da beklenmedik bir doktor ziyareti gibi hayatın küçük sürprizleri için bu şekilde para biriktiriyordu.

Kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış, diğer tüm çalışanlar gibi beyaz bir Piggly Wiggly tişörtü giymiş bir halde ön kapıdan içeri girdi ve eşyalarını kilitlemek için aceleyle dinlenme odasına gitti.

Wilson Turner mağaza müdürü ve Phoebe'nin patronuydu. Wilson umutsuzca Phoebe ile bir ilişki yaşamak istemesine rağmen, Phoebe'nin ne onunla ne de başka bir erkekle hiçbir ilgisi yoktu ve kasabadaki herkes bunun nedenini biliyordu.

Wilson ön taraftaki ofiste bir müşterinin çekini bozdururken Phoebe'nin kasaya doğru geldiğini gördü. Phoebe geldiğinde müşteri uzaklaştı.

"İyi günler, Phoebe."

"İyi günler Wilson. Bugün hangi kayıтта olmamı istersiniz?"

Ona bir kasa anahtarı ve içinde 250 dolar bozuk para ve banknot bulunan bir para çekmecesi uzattı. "Bugün üç numarayı al."

"Peki efendim," dedi, anahtarı kasaya bıraktı ve işinin başına döndü.

Kız uzaklaşırken onun güzel yüzüne ve düzgün fiziğine baktı, sonra başka bir müşteri alışverişini iade etmek için içeri girdiğinde odağını değiştirdi.

Bugün Phoebe kasada diğer kasiyerlerin ortasında duracaktı. Millie Garner ikinci kasadaydı ve yeniden büyükanne olmak üzereydi. Trisha Branson dördüncü kasadaydı ve beş aylık hamileydi. Bugünlerde konuştukları tek şey bebeklerdi. Phoebe onların takıntılarını anlıyordu ama ekleyecek bir şeyi yoktu.

Yanlarına gittiğinde ikisi de meşguldü, bu yüzden kasasını açtı ve para çekmecelerini içeri kaydırды, ardından kasa anahtarının bulunduğu bilekliği elinin üzerine çekti ve istasyonunun ışığını yakarken bileğinden sarkmasına izin verdi. Birkaç dakika içinde kendi müşterileriyle meşgul oldu, çalışırken sohbet etti.

* * *

Aidan arabasına birkaç kutu mısır gevreği attı ve mısır gevreği reyonundan konserve reyonuna doğru ilerledi.

ürünleri, çorbalar ve ton balığı konservelerini seçtikten sonra taze et bölümüne geçerek birkaç paket kıyma aldıktan sonra çeşnilere ve turşulara yöneldi.

Koridorlarda bir aşağı bir yukarı alışveriş yapanların yanından geçerken izlendiğinin farkındaydı. Ya küçük bir kasabada bir yabancı olduğu için ya da onu tanıdıkları için. Kimseyle sohbet edecek havada değildi, bu yüzden göz teması kurmamayı tercih etti ve kimse onunla konuşma ihtiyacı hissetmedi.

Ekmek reyonunun yarısına gelmişti ki, meyve suyu kutuları ve muz yığınlarıyla dolu bir arabayı iten yaşlı bir kadının kendisine doğru geldiğini gördü. Onu hemen tanıdı ve ne kadar az değişmiş olduğuna şaşırdı. Kadın neredeyse dalgın bir şekilde ona baktı, sonra iki kez baktı ve kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Aman Tanrım! Aidan Payne! Bu ne sürpriz! Yıldızlarım, büyükbabanız Preston'a çekmişsiniz. Vefatından dolayı başsağlığı dilerim."

"Teşekkür ederim, Bayan Jane. Meyve suyu kutuları ve meyvelerden anladığım kadarıyla hâlâ kreşiniz var."

Jane Farris gözlerini devirdi. "Öncesi ve Sonrası hâlâ iş yapıyor ama bazı günler gençlere göre fazla yaşlandığımı düşünüyorum. Preston'ın işlerini bitirmeye mi geldin?"

"Evet, hanımefendi. Şimdilik onun evinde kalıyorum. Muhtemelen tüm kiralık mülklerini satışa çıkaracağım. Ev sahibi olamayacak kadar uzakta yaşıyorum."

"Nerede yaşıyorsun?" Jane sordu.

"New Orleans. Mimosa adında dört yıldızlı bir restoranım var. Eğer şehre yolunuz düşerse, uğrayın ve size bir yemek ısmarlamama izin verin."

Jane'in yüzü güldü. "Çok tatlısın," dedi. "Bir gün o tarafa gidersem bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

Sizi görmek harika."

Aidan gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ben ayrılmadan önce tekrar görüşeceğimizden eminim." "Kesinlikle," dedi Jane ve yoluna devam ederken Aidan'ın kolunu okşadı.

Aidan kasaya giderken eline bir somun ekmek aldığında hâlâ gülümsüyordu. En kısa kuyruğa girdi, ki bu da ikinci kasaydı, ve sonra hiçbir şeyi atlamadığından emin olmak için listesini tekrar kontrol etmek için zaman ayırdı. Onlu yaşlarının sonlarında uzun boylu bir çocuk dükkâna girerken başını kaldırıp baktı.

Çocuk saçlarını yüzünden uzaklaştıracak kadar durakladı ve sonra uzun, sırık gibi adımlarla kasalara doğru ilerledi. Üçüncü kasada durduğunda, Aidan onun aniden kasiyerin arkasına geçip ellerini gözlerinin üzerine koyduğunu gördü.

"Bil bakalım kim?" dedi.

Kadının sevinç çığlığı Aidan'ı ve etraflarındaki herkesi gülümsetti. Kadın arkasını döndüğünde Aidan hâlâ sırtıyordu. O anda, Phoebe Ritter'ın daha yaşlı bir versiyonunun kollarını çocuğun boynuna dolmasını izlerken her şey arka planda kayboldu.

Vay canına. Bu onun oğlu olmalı.

* * *

Phoebe Lee'yi gördüğü için çok mutluydu. Oğlu Savannah'da üniversiteye gidiyordu ve orada da yarı zamanlı bir iş olduğu için onu sık sık göremiyordu.

"Lee, seni alaycı! Eve geleceğini bilmiyordum!" Phoebe söyledi.

"Anne, nasıl olduğunu bilirsin. Temiz kıyafetim kalmadı," dedi ve etrafındaki herkesi güldürdü. Aidan hariç herkes.

Kasadaki kadın "sıradaki" diye seslenip onu ileriye doğru yönlendirdiğinde, aldıklarını konveyöre boşaltmaya başladı. Phoebe ve oğlunun konuşmalarını hâlâ duyabiliyordu ama kafasını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordu. Başı dönüyordu. İki saatten az bir süre geçmişti ve Phoebe hâlâ burada olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir ebeveyni. Hayatına devam etme konusunda kesinlikle ondan daha iyi bir iş çıkarmıştı ama en azından onu tekrar görme korkusu geçmişti ve bu deneyimi atlatmıştı. Onun kiminle evlendiğini bilmek istemiyordu. Tek istediği, kadın onu görmeden dükkândan çıkmaktı.

Market poşetlerini arabasına yükledi, ödemeyi yaptı ve Phoebe ile oğlu hâlâ konuşurken dışarı çıktı.

* * *

Phoebe Lee'nin yanağını okşadı, bir günde uzayan bıyıklarının çapaklarını hissetti ve küçük çocukluk yıllarının çoktan geride kalmış olmasından dolayı acı duydu.

"Bu gece kapatmak zorundayım, tatlım. Buzdolabında kaburga artıkları ve biraz da lahana salatası var." "Ben hallederim anne," dedi Lee. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Evde görüşürüz, tamam mı?" "Tamam," dedi Phoebe. "Önümüzdeki iki gün izinliyim. Mükemmel zamanlama."

"Harika," dedi ve gitmeden önce yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

Dükkândan koşarak çıktı ve park ettiği yere doğru ilerlerken bir yabancının aracına yiyecek yüklediğini fark etti. Blessings'te çok fazla yabancı yoktu ve hiçbirisi bu kadar keskin bir kamyonet kullanmıyordu.

"İyi sürüştü dostum," dedi Lee.

Aidan başını kaldırdı ve Phoebe'nin oğluyla yüz yüze olduğunu görünce irkildi. "Ah...evet, teşekkürler," dedi Aidan ve kapıyı kapattı.

Alışveriş arabasını arabaya bırakmak için birkaç araba yürüdü, sonra kamyonetine geri döndü, çocuğun sadece ona şok içinde bakmakla kalmayıp telefonunu çıkardığını ve kaçmadan önce hızla bir fotoğraf çektiğini fark etmedi.

Aidan kafasını kaldırdığında çocuk otoparkta koşuyordu. Aidan, Phoebe'nin kendisinden olmayan bir oğlu olduğu için duyduğu acı dolu pişmanlığı görmezden gelerek kamyonete bindi, büyükbabasının evine geri döndü, U-Haul'un yanına park etti ve sonra yiyeceklerle birlikte içeri girdi.

Buraya gelmeyeli uzun zaman olmasına rağmen, her şeyi kaldırırken kendini evinde gibi hissetti. Boş market poşetlerini yerleştirdi ve tam üst kata çıkıp eşyalarını yerleştirecekti ki kapı çaldı. O

Fuayeye koştı, ama kapıyı açtığında arayan kişiyi tanıyamadı.

Ona gülümseyen yaşlı adamın saçları bembeyazdı ve üzerinde beyaz bir pantolon ile kabarık kollu, gösterişli mavi bir gömlek vardı. Aidan'ın ilk aklına gelen, tek ihtiyacının bir Meksika sombrerosu ve bir gitar olduğuydu.

Ve sonra yaşlı adam gerçekten eğildi.

"Önceden haber vermeden gününüze kaba bir şekilde girdiğim için kusura bakmayın ama ben Elliot Graham, sokağın karşısındaki komşunuz. Size Blessings'e hoş geldiniz demek ve kaybınız için başsağlığı dilemek için geldim."

Aidan ondan hemen hoşlandı.

"Teşekkür ederim, Bay Graham. Ben Aidan. İçeri buyurun."

"Elliot... lütfen," dedi eşikten adımını atarken. Aidan'ı oturma odasına kadar takip etti ve ikisi de oturdu. "Preston ve ben iyi arkadaştık. Onu ne kadar özlediğimi itiraf etmekten çekinmiyorum."

"Ben de onu özleyeceğim," dedi Aidan. "Evimin düzenli ziyaretçilerinden biriydi."

"Ah, biliyorum. Sürekli senden bahsediyordu, ben de tabii ki neden buraya hiç ziyarete gelmediğini sordum, o da açıklayınca hemen özür diledim. Bana bunların hiçbirinin sır olmadığına dair güvence verdi."

"Ve bu doğru," dedi Aidan. "Babamın ayrılma kararında tüm kasabanın parmağı vardı. Bu hiç tahmin etmediğimiz bir ihanetti."

Elliot başını salladı.

"Eminim, özellikle de o yangınla hiçbir ilgisi olmadığı için. Gerçek ortaya çıkacak, hem de yakında. Göreceksiniz. Mahremiyetinize şimdiden çok fazla müdahale ettim. Şimdi gideceğim, ama kapım size her zaman açık."

Elliot aniden ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldiğinde Aidan yaşlı adamın söylediklerinin etkisindeydi. Aidan aceleyle onu takip etti.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Aidan.

Elliot verandaya çıkarken, "Sizinle tanışmak benim için de bir zevk," dedi. Aidan hâlâ söyledikleriyle mücadele ediyordu.

"Uh, efendim..."

Elliot?" "Evet?"

"Gerçek yakında ortaya çıkacak' derken ne demek istediniz? Neredeyse yirmi yıldır hiçbir şüpheli yok."

Elliot soruyu kendi alanından çıkarırcasına elini salladı. "Oh... bu sadece benim ben olmam. Özür dilerim. Düşünmeden ağzımdan

kaçmış." Aidan kaşlarını çatı.

"Anlamıyorum."

Elliot cebinden düzgün beyaz bir kare mendil çıkardı, bir köşesinden tuttu ve alnındaki teri silmeden önce açtı.

"Bu sıcaktan hiç hoşlanmıyorum," dedi Elliot, sonra gülümsedi. "Söylediklerime gelince... önemli bir şey değil.

Bazen sadece bir şeyler biliyorum."

Sonra da Aidan daha fazla cevap isteyemeden verandadan kaçıp merdivenlerden indi. Aidan onun küçük bir yürüyüş adımıyla yürümesini izledi, kar beyazı saçları geç saatlerin altında parlıyordu. Sokağın karşısına geçip evinin önündeki gölgelik ağaçların yanından geçerek evine girerken öğleden sonra güneşi.

"Tuhaf küçük adam," diye mırıldandı Aidan ve akşam yemeği için bir şeyler hazırlamak üzere mutfığa gitmeden önce kapıyı kapattı.

* * *

Lee arabayı garaj yoluna çekti, bir ağacın altına park etti ve birkaç dakika oturup iki yatak odalı küçük evlerine baktı. Annesinin onlara tek başına bakmasına, hiçbir zaman yokluklarından şikayet etmemesine ve sahip oldukları şeyleri özelmış gibi göstermesine hayranlık duyuyordu.

Büyükannesi olacak kadının neden taşındığını ve babasının neden kayıp olduğunu anlayabilecek yaşa geldiğinden beri biliyordu. Babasız büyümek hiç de kolay olmamıştı ama yine de kin gütmemişti. Lee içini çekti, sonra arka koltuktan spor çantasını aldı ve içeri girdi.

Eşyalarını odasına götürdü, sonra koridorun karşısındaki annesinin yatak odasına geçti. Yıpranmış parke zemin temizdi, yatağı özenle yapılmıştı ve yatak başlığının karşısındaki duvarda onun çerçeveli on üç okul fotoğrafı asılıydı; ilki anaokulundaki fotoğrafı, sonuncusu ise mezuniyet töreninde kepi ve cübbesiyle çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Aidan iç çekti. Üniversitede ilk yılını yeni bitirmişti ve annesinin notlarıyla gurur duyacağını biliyordu ama yazı Blessings'te geçirmek için evini ve işini bırakmasına şaşırıacaktı. Planı burada yarı zamanlı bir iş bulmak ve kazandığı paranın çoğunu Savannah'da kiraya ödemek yerine biriktirmekti.

Yatağının yanına gidip oturdu, komodinin üzerindeki çerçeveli resmi aldı ve fotoğrafları karşılaştırmak için telefonunu çıkardı.

Kalbi çarpmaya başladı, gözleri yaşlarla doldu. Bu an için on dokuz yıl beklemişti ve şimdi bu an karşısına çıktığında korkuyordu. Ya Lee'nin kendisine anlattığı hikâye doğru çıkmazsa? Ya Aidan Payne bir oğlu olduğunu ve onu istemediğini öğrenirse?

* * *

Phoebe işten çıkıp eve gittiğinde yorgundu ama Lee'nin onu beklediğini bilmek kalbini ferahlattı. Üniversiteye başlamak için Blessings'ten ayrıldığında onsuz olmak çok zor olmuştu ama onunla ve kazandığı tam bursla gurur duyuyordu. O sadece kitaplardan anlayan biri değil, aynı zamanda yaşının ötesinde bir bilgeydi. Küçük bir çocukken babasının yokluğuna dair yaptığı açıklamayı ondan daha şefkatli ve anlayışlı bir şekilde kabul etmişti.

Evin önüne geldiğinde verandanın ışığının yandığını görmek tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Evde yalnız kalabilecek yaşa geldiğinden beri bunu yapardı ve o da bunu özlemişti. Eşyalarını aldı, merdivenlerden koşarak çıktı ve kendini eve bıraktı.

"Ben geldim," diye
bağırdı. "Ben de," diye
karşılık verdi.

Güldü. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Çantasını masanın üzerine bırakıp aceleyle mutfığa girdi ve Lee'yi ocağın başında yemek ısıtırken buldu.

Ona kocaman sarıldı.

"Seni bekledim," dedi. "Git üstünü değiştir ve rahatına bak. Sen yokken ben masayı hazırlayayım." "Harika!" Phoebe "Harika!" dedi ve aceleyle koridordan geçip odasına gitti.

İş kıyafetlerini çıkarıp bir şort ve eski bir tişört giydi, iş ayakkabılarını sandaletlerle değiştirdi, elini yüzünü yıkadı ve aceleyle mutfığa geri döndü.

"Yemek yapmışsın," dedi, masaya ve davetkâr yemeklere bakarak.

"Pirzola ve lahana salatasına biraz kuru fasulye ve patates kızartması ekledim. Otur, anne. Bu gece seni bekleyeyim."

"Tartışmayacağım," dedi Phoebe ve adam masaya buğusu damlayan tatlı çay bardaklarını ve ardından yiyecekleri getirdiğinde ona gülümsedi.

Tabaklarını doldurduktan sonra, yemek yerken konuşmaya başladılar.

Lee, "Bu yılki not ortalamam 4.0 ve önümüzdeki dönem hızlandırılmış bir fizik programına kabul edildim" dedi.

Phoebe gülümsedi. "Oh, Lee, tebrikler. Seninle çok gurur duyuyorum. Bunu benden almadığını biliyorum."

Lee derin bir nefes aldı. "Bunu babamdan mı aldım?"

Phoebe'nin gülümsemesi biraz kayboldu. Yaşadığı üzüntü bir kez daha yüzünden okunuyordu.

"Evet. Çok zekiydi."

Lee birkaç lokma daha yedi, sonra cebinden telefonunu çıkarıp resmi açtı ve ona doğru itti.

Phoebe gülümsedi. "Yeni bir kız arkadaş mı?"

Başını salladı, sonra kız yere bakarken bekledi.

Çatalı masaya çarptı. Bir elini ağzına bastırdı ama bu iniltiyi bastırmadı. Adam onun kolunu tuttu.

"Anne. İyi misin?"

"Nerede... Aman Tanrım. Burası mağazanın otoparkı." Yukarı baktı. "Bunu bugün almışsın."

Başını salladı. "Onu kazara gördüm. Emin değildim, bu yüzden bir fotoğrafını çektim, sonra eve geldim ve seninkiyle karşılaştırdım. Daha yaşlı ama bu o, değil mi anne? Bu benim babam."

Başını salladı, sonra ağlamaya başladı.

"Ağlama anne. Bu iyi bir şey, değil mi? Bunu zaman zaman Blessings'te kalıp onun geri gelmesini

bekledin."

"Evet, geldim. Ama benim için geri gelmedi."

Lee kaşlarını çatı. "Nereden biliyorsun?"

Yüzündeki gözyaşlarını öfkeyle sildi. "Yirmi yıl. Onun için yirmi yıl bekledim." "Ama o şimdi burada," dedi Lee.

Phoebe'nin gözleri öfkeyle kısıldı. "Ama o *burada* değil, değil mi?"

Lee paniklemeye başlamıştı. "Belki de henüz nerede olduğunu bilmiyordur."

Phoebe'nin bahanesi yoktu. "Uzun zamandır buradayım. Tek yapması gereken sormak, ama neden burada olduğunu tahmin edebiliyorum."

Lee'nin cevaplara ihtiyacı vardı ama bu cevapların onu üzeceğinden korkuyordu. "Neden, anne? O neden burada?"

Phoebe iç çekti. Göğsü ağrıyordu ve nefes almak acı veriyordu. Lanet olsun. Bu hayatının en kötü ikinci günü olabilirdi.

"Muhtemelen Preston'ın mirası yüzünden burada. Aidan varis, hatırladın mı?" dedi.

Lee başını salladı. "Biliyorum ama biz de öyleydik. Büyükbabam bunca yıl burada kira ödemedен yaşamamıza izin verdi ve sonra bize bu evi ve yıllarca sigortasını ve vergilerini ödeyecek kadar para verdi."

Phoebe Lee'nin hâlâ konuştuğunu duyuyordu ama zihninde geçmişe gidiyor, Preston'ın Aidan'ın doldurması gereken boşluğa adım attığı zamanı hatırlıyordu. Hayatının en kötü zamanında onun kurtarıcısı olmuştu.

Preston onun hamile olduğunu ve annesiyle Joe'nun onu geride bırakarak taşındıklarını öğrendiğinde şok olmuştu. Sonra aile evini onun elinden aldıklarında, bir peri vaftiz babası gibi devreye girmiş ve hayatta kalmasına yardımcı olmak için elinden geleni yapmıştı.

Her şey Aidan gittikten sonra başladı. Hamile olduğunu öğrendi. İlk başta şok olmuştu ama annesi ona bu veletten kurtulması gerektiğini, Sonja'nın ailesinde Payne kanı olmayacağını söylemeye başladığında Phoebe tereddüt etti. Aidan'la sevgilerinden doğan bebeği yok etme düşüncesi dehşet vericiydi. Böyle bir şey olmayacaktı.

Phoebe on sekiz yaşındaydı, bu yüzden Sonja onu hiçbir şey yapmaya zorlayamazdı. Phoebe'nin isyanına bulduğu çözüm, Joe ile birlikte kasabayı terk ederken onu ve karnındaki bebeği geride bırakmak oldu.

O sırada Phoebe, kendisini bu kadar rahat bir şekilde terk etmelerinden ne kadar dehşete düştüğünü belli etmedi. Ama yine de Aidan'ın onun için geri döneceğine inancı vardı ve bu da onu bulabileceği bir yerde kalması anlamına geliyordu.

Eğer kendi başına kalacaksa, bir işe ihtiyacı vardı. Okul bitmiş, yaz gelmişti ve günlerdir iş arıyordu. Sonunda Piggly Wiggly'den işe alındığını bildiren bir telefon aldığında sevinci kısa sürmüştü. Ailesinin evini satmakla görevli emlakçı ona sokakta el salladı ve evin satıldığını söyledi. Phoebe yıkılmıştı.

Bir ay içinde evi boşaltması gerekiyordu, bu da daha maaş çekini bile almadan yaşayacak çok

ucuz bir yer bulması gerektiği anlamına geliyordu. Preston onu y r rken g r p eve bırakmayı teklif ettiğinde kiralık evleri kontrol etmek i in bir gazete almaya gidiyordu.

Nezaketi beklenmedikti ve ona bebekten haberdar olduğunu ve yardım etmek istediğini s ylediğinde

O kadar rahatlamıştı ki eve dönerken yol boyunca ağladı. Ancak Preston Aidan'a bebekten bahsetmesini önerdiğinde, ona Aidan Payne'in hayatına geri dönmesini istemesinin tek yolunun hamile olduğu için değil, *onu* sevdiği için geri dönmesi olduğunu söyledi.

Preston onun kararını kabul etti ve ona kalacak bir yer teklif etti. Phoebe gururuna yediremedi ve isteyerek kabul etti. Eşyalarını en küçük mobilyalı kiralık mülklerinden birine taşımasına yardım etti ve kira teklifini reddetti. Takip eden yedi ay boyunca zaman zaman onu kontrol etti, ona elinden gelen en iyi şekilde yardım ettiğinden ve bunu yaparken onu kurtardığından memnundu.

* * *

Phoebe hala düşüncelere dalmışken Lee'nin konuştuğunu fark etti.

"Özür dilerim, ne dedin sen?" Phoebe sordu.

"Onunla konuşmayacak mısın?" diye sordu.

"Ona bir kez yalvardım Lee, dizlerimin üzerinde, sokakta... onlar uzaklaşırken. Yaşadığım sürece bir daha bir erkeğe hiçbir şey için yalvarmayacağım."

Lee'nin omuzları çöktü. "Ama benim hakkımda bir şey bilmiyor."

Phoebe Lee'nin sesindeki kırılmayı duyduğunda ne yaptığını anladı. Onu, kendisini mutlu etmekle hayatı boyunca hayalini kurduğu Aidan Payne'le tanışmak arasında bir seçim yapmak zorunda bırakıyordu.

"Haklısın. Özür dilerim. Henüz seni tanımıyor ama tanıyacak."

"Onunla tanışmak istiyorum anne. O benim babam."

Phoebe çenesini kaldırdı. Hayatın darbelerinden birini daha atlatmak ve Aidan'ı dünyasına geri getirmek üzereydi... ama kendisi için değil, Lee için. Oğlu için her şeyi yapardı.

"Ve yapmalısın. Özür dilerim, tatlım. Acıma o kadar kapılmışım ki düşünemedim. Muhtemelen bir süre burada, Blessings'te olacak. Bunu başaracağız."

Lee kararsızdı. Sonunda babasıyla tanışacağı için çok heyecanlıydı ama bunun annesini ne kadar üzdüğünü de görebiliyordu. "İkimiz de bunun üzerinde uyuyalım," dedi.

Phoebe başını salladı ama eve döndüğünde hissettiği sevinci geri kazanacak kadar kendini toparlayamadı. "Pazar gecesi geri döneceksin. Bunu yakında yapmamız gerekecek," dedi.

"Hayır, yaz için evdeyim anne. İşten ayrıldım ve daireyi bıraktım. Geri dönme vakti geldiğinde başka bir tane alırım. Yazı seninle geçirebilmek için burada bir iş bulmayı planlamıştım."

Phoebe gülümsedi. "İşte duymak istediğim haber bu."

"Yarın iş aramaya gidiyorum. Blessings'te çok fazla yarı zamanlı iş yok ve burada da okul bittiği için işler çabuk bitecektir."

"Piggly Wiggly'de her zaman iş bulabilirsin," dedi.

"Biliyorum, ama lise boyunca orada çalıştım, bu yüzden son çare olarak görüyorum. Neyse, bu gece için endişelenme. Bu hafta sonu seçeneklerimi gözden geçireceğim. Tatlıya hazır mısın? Bir ara

Granny's Country Kitchen'da bir parça turtta yedim. O kadar güzeldi ki bizim için bütün bir turtta aldım."

Phoebe sırttı. "Yeni bir fırıncıları var. Şef Pittman'ın karısı, Mercy. Herkes onun bisküvi ve turtalarını öve öve bitiremiyor."

"İyi bir nedenle," dedi Lee. "Ben turtayı getireyim. Sana kahve yapmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, sadece buzlu çay alacağım. Sen turtayı al, ben de tabakları getireyim," dedi.

Yemek tabaklarını tezgâha taşıdı ve sonra yüzünü ona döndü. "Bunun seni üzmesine üzıldüm," dedi.

Phoebe ona şiddetle sarıldı. "Bu karmaşa için benden asla özür dileme. Sen tüm bunların içindeki masum tarafsın ve her şey yoluna girecek. Göreceksin. Şimdi şu turtayı keselim."

Kadın elinin tersiyle poposuna vurduğunda sırttı. Bu onun acele etmesi için bir işaretti, o da öyle yaptı.

* * *

Lee biraz dinlenmek için odasına gittiğinde saat on biri geçiyordu. İnternette arkadaşlarını kontrol etmek ve kız arkadaşı Lola'nın Instagram veya Snapchat'te bir şey paylaşıp paylaşmadığını görmek istiyordu. O ve ailesi Cozumel'de tatildaydı ve sonra yazın geri kalanı için ablasının evine gidecekti. O ve Lola ilişkilerinde bir dönüm noktasına gelmişlerdi ve aradaki zamanı ilişkilerinin nereye gideceğini görmek için kullanıyorlardı. Eve dönmeyi seçmesinin nedenlerinden biri de bu durumu ama annesine söylemeyecekti. Onun ikinci tercihi olduğunu düşünmesini istemiyordu. O her zaman onun mihenk taşı olacaktı.

* * *

Phoebe Lee'nin odasının önünden geçerken kapısının altından parlayan dar ışık şeridiyle rahatladı. Oğlu çatısının altında güvenderken dünyasında her şeyin yolunda olduğunu biliyordu ve bu duyguyu özlemişti.

Geceliğini almak için odasına uğradı ve sonra yatmaya hazırlanmak için koridordan banyoya gitti. Duşa girdiğinde suyun ılık olması için duşu açtı, ardından şortunu ve tişörtünü çıkardı ve ıslanmaması için saçlarını başının üstünde topladı. Suyun sıcaklığını ayarladıktan sonra içeri girdi, plastik perdeyi arkasından çekti ve sabuna uzandı.

Günün kirini temizlemenin sembolik eylemi Phoebe'nin zihninde Aidan'ın güvenine ve sevgisine nasıl ihanet ettiğini temizleyebilme arzusuyla karıştı. Daha ne olduğunu anlamadan gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. Ardından gelen hıçkırıkları bastırmak için ellerini ağzına bastırdı.

Banyodan çıktığında gözleri kızarmış ve şişmişti ve aceleyle odasına dönerken bacakları titriyordu. Lee'nin odasının ışığı hâlâ açıktı ve onun kendisini bu şekilde görmesini istemiyordu, bu

yüzden kapıyı kapattı ve ışığı söndürdü. Eğer Lee koridora çıkarsa, onun

çoktan uyumuştı.

Gözlerinin karanlığa alışması için birkaç dakika durakladı, sonra panjurlardan gelen ay ışığının küçük yarıklarından yararlanarak kirli giysilerini sepete attı ve yatağına geri döndü.

Uzanmaya başladı ve sonra düşüncesizce dizlerinin üzerine çöküp dua etmeye başladı. Tanrı'nın önünde diz çökmeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden O'nun kendisini dinleyip dinlemeyeceğinden emin değildi ama güce ve yönlendirilmeye ihtiyacı vardı ve sahip olduğu tek şey O'ydu.

* * *

Şehrin öbür ucunda, Aidan çoktan uyumuştı, Blessings'teki bu eski evde, paranın satın alabileceği en iyi güvenlik sistemine sahip olduğu New Orleans'taki evinde olduğundan daha rahattı. Ama uykunun onu nereye götüreceğini kontrol etmenin bir yolu ya da Phoebe'yi rüyalarından uzak tutmaya yetecek kadar kapı kilidi yoktu.

Phoebe'nin ona doğru koştuğunu gördü. Onu görmesi yasaklanmıştı. Tam olarak istediği şeyi yapmıştı... gitmemesini. Tekrar gelmemesini. Bu yüzden gelmedi. İçten içe, günlerce onun kendisine gelip bunu kastetmediğini ya da annesinin fikrini değiştirdiğini söylemesini beklemişti. Bunun yerine, okulda onu dışlayan insan grubunun bir parçası olmuştu ve şimdi onu görünce, kalbindeki acı o kadar çok acıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Özür dilerim," dedi.

Çok az, çok geç. Bugün gidiyorlardı. Babasıyla Blessings'te yaşadıklarından sonra, ona asla ihanet edemez ve onu geri alamazdı. Bu yüzden kalbini katılaştırdı ve geri döndü.

"Gitme," diye ağladı. "Özür dilerim, çok özür dilerim."

Dudaklarının ağzında ne kadar yumuşak olduğunu ve kucaklaşıp yürümeye devam ettiklerinde vücudunun onunkine nasıl kıvrıldığını hatırladı.

"Aidan, lütfen," diye yalvardı.

Yüzünü onun saçlarına gömüp ağlamak istedi, ama yapmadı ve sonra rüya ileri sarıldı ve arabayla uzaklaşıyorlardı ve o arabanın arkasından koşuyordu, ama bu sefer durmadı. Şehirden çıkarken arabalarının arkasındaydı. Eyaletler arası yola kadar arabalarının arkasından koşmuş ve sonra aniden kaybolmuş. Adam koltuğunda dönüp onu aradı ama kız ortadan kaybolmuştu.

Babasına bağıırıyordu, "Geri dön, geri dön! Phoebe'yi geride bırakamayız!"

Yüzünde gözyaşlarıyla uyandı, ayrılıkları hâlâ canını yaktığı için neredeyse kızgındı. Yıllarını her şeyin geride kaldığına inanarak geçirmişti ama Blessings'e geri döndüğü anda her şey bir anda geri gelmişti. Onu bugün görmek zor olmuştu. Belki de onu oğluyla birlikte görmek ve bir gün kendi ailelerine sahip olacakları hakkında konuştukları onca zamanı hatırlamaktı.

Kalkıp aşağı inerken ellerini yüzüne sildi. Alarmı kapattı, buzdolabından bir kola aldı ve dışarı çıktı.

Verandadaki salıncak ay ışığında onu çağırıyordu. İlk içkisini almadan önce oturdu. Gece havası durgun ve boğucuydu ama kola boğazından aşağı kayarken soğuktu. İkinci bir yudum aldı, sonra şişeyi alnına dayadı ve gözlerini kapattı. Belki de Phoebe'ye odaklanmasının bu kadar güçlü bir şekilde geri gelmesinin nedeni hiçbir şeyi sonlandırmamış olmasıydı. Sadece kaçmıştı.

Bölüm 3

Aidan yatağına geri dönmedi. Onun yerine giyinip aletlerini U-Haul karavanından indirmeye ve arka bahçedeki atölyeye taşımaya başladı. Güneş doğduktan sonra karavanı yem dükkanının yanındaki U-Haul kiralama ofisine teslim edecek, sonra eve dönecek ve satışa çıkarmadan önce nelerin düzeltilmesi gerektiğine bakacaktı.

Onarımları kendisi yapmayı ve boyama için bir yardımcı tutmayı planlıyordu, bu yüzden bir kutu siyah sprey boya ve bir parça kontrplak ve kereste bulana kadar atölyeyi karıştırdı, ardından bir Yardım Aranıyor tabelası yapmaya başladı. Boya kurur kurumaz tabelayı ön bahçeye götürdü ve kazığı yere çaktı. Eve geri dönmek için arkasını döndüğünde güneş yeni doğuyordu.

* * *

Phoebe'nin dinlenmesi kâbuslardan başka bir şey değildi. Gözlerini her kapadığında geçmişten bir anıyı yeniden yaşıyordu. Uykudayken, anılar saf bir keyifti. Uyanıkken ise acı vericiydi. Saatlerce dönüp durduktan sonra nihayet pes etti ve yataktan kalktı. Her zaman yıkanacak çamaşırlar vardı ve Lee sahip olduğu her şeyi eve getirerek buna bir yenisini eklemişti. Önce çamaşırları yıkadı, sonra kahveyi hazırladı. Sonra da kahvaltı için waffle hamuru yaptı. Lee uyanana kadar buzdolabında duracaktı.

Kahve hazır olduğunda bir fincan doldurdu ve soğuması için mutfak masasına oturdu, hâlâ kaderin kapılarına kadar getirdiği şeyle nasıl başa çıkacağına karar vermeye çalışıyordu.

Normalde Lee ziyaret için eve geldiğinde Phoebe çok sevinirdi. Ama Aidan Payne'in Blessings'teki varlığı her şeyi değiştirdi. Kasabadaki herkes onun Lee'nin babası olduğunu biliyordu. Birinin Aidan'a bir şey söylemesi an meselesiydi, zaten bildiğini varsayıyordu. Ama koruması gereken Aidan değildi. Lee'ydi.

Artık Aidan'ı tanımıyordu. Ne tanıdığı ne de güvendiği bir adama dönüşmüştü. Onunla yüzleşmek isteyeceği son şeydi ama Lee ona yıllarca görmezden gelmeye çalıştığı bir şeyi hatırlatmıştı. Lee sadece babasıyla tanışmak istemiyor, onunla tanışmayı hak ediyordu. Bu yüzden bunu gerçekleştirmek için Aidan'la yüzleşmeli ve Lee'nin inkâr ya da reddedilme yüzünden incinmemesi için elinden gelen her şeyi yapmalıydı.

Oturdukça endişesi yatışmaya başladı. Sahip olduğu her şeyi kaybetmenin acısını çoktan yaşıyordu.

onun için çok değerliydi. Aidan Payne'in ona yapabileceği, daha önce yapılmamış hiçbir şey yoktu.

* * *

Lee taze kahve ve kızarmış domuz pastırması kokusuyla uyandı. Yatağın kenarına doğru yuvarlandı ve evde olduğu için mutlu bir şekilde doğrulup oturdu. Annesinin yemeklerini düşünüyordu ki bugün nihayet babasıyla tanışacağını hatırladı!

Nasıl hissettiğini ifade edecek hiçbir kelime yoktu. Teslim olmayacağı tek şey korkuydu. Aptal değildi. Reddedilme ihtimali her zaman vardı. Böyle bir şey olursa, canı yanacaktı. Ama zaten dünyanın en iyi annesini elde etmişti, bu yüzden hayal kırıklığını belli etmeyecekti. Zorda kaldığında hem anne hem baba olmuştu ve büyükbabası da ona destek olduğu için bir kez olsun bir şeylerin eksik olduğunu hissetmemişti. Yine de kahvaltıya gitmeden önce özenle giyinmişti - sırf iyi bir izlenimin önemli olması ihtimaline karşı.

* * *

Phoebe evdeki her sese kilitlenmişti ve Lee'nin yatak odasının kapısında bir menteşe gıcirtısı duyduğunda onun uyandığını ve kahvaltıya doğru yola çıktığını anladı. Mükemmel zamanlama. İlk waffle neredeyse hazırды.

Her zamanki sırtışıyla içeri girdi, her zaman yaptığı gibi tabaktan bir parça pastırma kaptı ve sonra başının üstüne, aralarındaki boy farkını daha da belirginleştiren bir günaydın öpücüğü kondurdu.

"Günaydın anne. Bir şey çok güzel kokuyor. Vay canına. Waffle mı?"

"Bunu biliyorsun," dedi. "Kendine biraz kahve koy ve otur. İlk çıkanlar senindir." "Nefis," dedi, pastırma parçasını tek lokmada ağzına tıktı ve kendine bir fincan kahve doldurdu. Kahve.

Phoebe ona bir tabak uzattı ve sonra giydiği şeye baktı. Normal kot pantolon ve tişörtünün kesinlikle daha şık bir versiyonuydu.

"Bu sabah çok güzel görünüyorsun," dedi Phoebe waffle makinesine daha fazla hamur koyarken.

Sıcak waffle'ların üzerine bir parça tereyağı bırakırken omuz silkti. "Saygıdan dolayı anne. Babamı etkilemek için değil. Senin için. Beni nasıl yetiştirdiğini görmesini istiyorum."

Phoebe'nin gözleri doldu. "Oh, Lee, beni her zaman gururlandırdın, ama teşekkür ederim."

Başını salladı, ağzına bir lokma waffle tıktırdı, sonra gözlerini devirdi. "Bunlar çok güzel. Kimse senin gibi waffle yapamaz."

Sırıttı. "Ve boyunuz uzadıkça, sizi doldurmak için daha fazlası gerekiyor."

Çatalını waffle makinesine doğru salladı. "Bunu alabilirsin. Ben sonrakileri alacağım."

"Anlaştık," dedi Phoebe, pastırma tabağını masaya taşıdı ve kendisi için bir parça pastırma kaparken onun yanağını öptü.

Kaşlarını oynattı, sonra tabağına biraz daha şurup döktü.

Phoebe güldü. Dün hissettiği panik yatışmıştı. Ne olursa olsun, her zaman yaptıkları gibi bir yolunu bulacaklardı.

* * *

Aidan U-Haul karavanını çoktan geri götürmüştü ve evin içinde oda oda dolaşarak pencerelerdeki kalafatları kontrol ediyor, ahşap çürümesi ya da termit belirtisi olup olmadığına bakıyordu. Sokakta bir arabanın yavaşladığını duyduğunda oturma odasının penceresinin altında dizlerinin üzerine çökmüştü. Araba evin garaj yoluna dönerken dışarı baktı.

Sürücüyü Phoebe'nin oğlu olarak tanıdı ve muhtemelen Yardım Aranıyor tabelası için burada olduğunu düşündü, ancak araba park ettiğinde ilk inen yolcu oldu.

"Vay canına," diye mırıldandı Aidan.

Phoebe'ydi. Saçları artık iş yerinde taktığı at kuyruğu şeklinde değil, omuzlarının hemen altından sarkıyordu. Giydiği pembe gömleğin V yakasının etrafında fırfırlar vardı ve kot pantolonu neredeyse çok ince olan kıvrımlı vücudunu vurguluyordu.

Çocuğa şöyle bir baktı. Çocuk temizdi, düzgün giyinmişti ve belli ki annesine karşı saygılıydı çünkü merdivenlerden çıkarken annesinin dirseğine sarılmıştı. Sonra kapı çaldı ve Aidan daha ne olduğunu anlamadan koşarak kapıyı açtı.

* * *

Lee annesine baktı. Gözünün kenarında bir kas kasılması ve çenesinde çok iyi tanıdığı bir çıkıntı vardı. Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve hızlıca sıktı.

"İyi misin anne?"

Phoebe kendini gülümsetti. "Ben iyiyim. Sen iyi misin?" "Evet, hanımefendi."

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedi. "Böyle bir şey olmayacak," dedi Lee.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Phoebe sordu.

"Çünkü onu seviyordun ve bir pisliği sevmezdin." Güldü.

Aidan kapıyı açtığında da bunu duydu. Kadın gülüyordu ve Aidan kendisiyle cehennem arasında her an içine düşebileceği bir delik açılmış gibi hissetti.

"Merhaba, Phoebe," dedi Aidan, sonra çocuğa baktı.

Phoebe çenesini kaldırdığında gülüşü kaybolmuştu.

"Bu benim oğlum, Lee."

"Memnun oldum," dedi Aidan. "Astığım Yardım Aranıyor tabelası için mi buradasınız?"

"Hayır, o konu için burada değil. İçeri girebilir miyiz? Konuşmamız gerek," dedi Phoebe. Sesindeki titreme şaşırtıcıydı. Neden korkmuş olabilirdi ki?

"Elbette," dedi Aidan ve kenara çekildi. Lee ona bir bakış attıktan sonra hızla gözlerini kaçırınca, Aidan oğlunu bu garip buluşmaya neden sürüklediğini merak etti. "Oturma odası hemen sağınızda," dedi ama yolu yarılamlışlardı bile. Onlara eşlik etmek yerine peşlerinden gitti.

Phoebe ve Lee koyu renk deri koltuğa birlikte oturdular. Phoebe oğlunun dizine kısa bir vuruş yaptığında Aidan kaşlarını çattı ve büyükbabasının sandalyesine oturdu.

Phoebe, "Bu ziyaretin beklenmedik olduğunu biliyorum ama bu haberin benden başka kimseden gelmesini istemedim," dedi. "Blessings'teki herkes bunu biliyor. Her zaman biliyorlardı. Lee konuşabilecek kadar büyüdüğünden beri biliyor. Büyükbaban da biliyordu."

"Ne haberi?" Aidan sordu.

Phoebe derin bir nefes aldı ve bu kez elini tutarak onu teselli eden Lee'ydi.

Phoebe Aidan'ın bakışlarına açık bir ifadeyle karşılık verirken sesindeki titremeden nefret ediyordu. "Sen ve baban Blessings'ten ayrıldıktan kısa bir süre sonra hamile olduğumu öğrendim."

Aidan'ın nefesi kesildi ve sonra bakışları doğrudan Lee'ye, siyah saçlara, kahverengi gözlere ve uzun bacaklara yöneldi.

Dehşet içinde Phoebe'ye baktı.

"Benim bir oğlum mu var? Bu çocuk benim oğlum mu?" Phoebe başını salladı.

Lee sanki teftiş edilmek istiyormuş gibi aniden ayağa kalktı. "Evet, efendim. Başım hiç belaya girmedim. Liseden birincilikle mezun oldum. Savannah'daki Armstrong Üniversitesi'nde tam burs kazandım ve üniversitedeki ilk yılımda 4.0 not ortalaması elde ettim. Tüm yıl boyunca yarı zamanlı bir işte çalıştım ama annemin sürekli yalnız kalmasından hoşlanmadığım için işten ayrıldım ve yazı burada geçirmek üzere eve geldim. Sonbaharda geri döndüğümde başka bir iş bulacağım."

Aidan da ayağa kalktı, sesi titriyordu. "Bu çok etkileyici bir özgeçmiş, ama buna gerçekten ihtiyacım yok.

İhtiyacım olan şey bir kucaklaşma."

Lee'nin yüzüne yayılan gülümseme Phoebe'nin kalbini kırdı. Onlar kucaklaşırken sessizce izledi ve Aidan'ın kollarındaki kişinin kendisi olduğu bir zamanı hatırladı.

Lee ona sarıldığı anda, Aidan bu genç adamın hayatında bir parçası olması gereken her anın kaybolduğunu hissetti ve suçlayacak birine ihtiyaç duyarak doğrudan Phoebe'ye baktı. Ama yüzünde gözyaşları vardı ve bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Hayatım boyunca bu anın hayalini kurdum," dedi Lee, biraz ağlamaklı ama belli ki çok sevinçliydi. "Bilmiyordum," dedi Aidan. "Bilseydim babasız büyümene izin vermezdim."

"Ama ben bilmiyordum," dedi Lee. "Senin kim olduğunu hep biliyordum. Annem bana senden çok bahsetti, büyükbabam da daha fazlasını anlattı."

Aidan Şok olmuştu. Preston da mı biliyordu? Anlayamadığı Şey, neden ona söylemediğiydi.

Aidan farkında değildi ama hissettiği hayal kırıklığı ve öfke yüzünden okunuyordu ve o konuştuğunda Phoebe de bu öfkeden nasibini alıyordu.

"Neden bana söylemedin? Büyükbabam neden söylemedi?"

Bu kez ayağa kalkan Phoebe oldu. Ayağa kalktığında, Lee kendi öfkesini boşaltırken onun yanında durmak için hareket etti.

"Oh hayır, Aidan Payne. Sakın oraya gitmeye cüret etme! Öfkelenmeye hakkın yok! Kendini dışlanmış hissedemezsin! Bana telefonda bir daha yüzümü görmek istemediğini söyledin ve sonra gittiğin gün beni dizlerimin üzerinde bıraktın... sokakta... geri dönmen için yalvardın. Ama dönmedin. Söylediğin ve yaptığın şeyin gerçekliğini kabul etmek zorundaydım. Artık beni istemiyordun. Benden nefret ediyordun. Tüm ailemden nefret ediyordun. Neden çocuğumuzu isteyeceğini düşünüyim ki?"

Aidan inledi ve hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Büyükbabam bana neden söylemedi?" diye sordu.

Gözleri uyarıcı bir şekilde kısıldı. "Çünkü sen beni sormadıkça tek kelime etmeyeceğine dair ona söz verdirdim. Umurunda değil miydi, Aidan? Beni gerçekten bu kadar çabuk mu sisteminden attın?"

"Evet, umurumdaydı, ama-"

Phoebe sözünü keserken parmağını doğrudan ona doğrulttu. "Bu durumda 'ama' diye bir şey yok. Preston seni görmeye her gittiğinde, geri dönüp beni sorduğunu söylemesini bekledim. Ve her geri geldiğinde, tek yapabildiği başını sallamak oldu. Bir süre sonra sormayı bıraktım."

"Şimdi buradayım!" Aidan söyledi.

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. "Ama sen benim için geri dönmedin. Preston öldüğü için geri döndün. Cenazesi yoktu. Tören istemedi. Sadece karısının yanında dinlenmek istedi. O zaman geri dönmediğinde, muhtemelen artık sevmeyeceğim birine dönüştüğüne karar verdim. Şimdi buradasın ve sana olan saygımızdan dolayı babalık haberini sokaklarda duymaman için sana veriyoruz. Umarım Lee ile bir ilişki kurmak istersin. O harika bir genç adam. Ama seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum, Aidan." Ellerini yanaklarında gezdirdi ve güldü ama bu mutlu bir ses değildi. "Tanrım! Bu kelimelerin ağzımdan çıkacağını hiç düşünmemiştim!"

"Geri gelmedim çünkü büyükbabam gelmememi istedi," diye mırıldandı Aidan ama şoktaydı. Birkaç dakika içinde dehşetten coşkuya geçmişti. Ona en büyük armağan verilmişti ve aynı zamanda sevdiği tek kızıdan hak ettiği bir ret cevabı almıştı.

Lee iki arada bir derede kalmıştı ama bağlılığı tanıdığı tek ebeveyne yönelikti.

"Sorun yok anne," dedi Lee. "Seni şimdi eve götüreyim." Sonra Lee bunun nasıl sonuçlanacağından korkarak Aidan'a baktı. "Onu gerçekten eve götürmem gerek."

Aidan suçluluk, pişmanlık ve sahip olduğunu hiç bilmediği bir şeyi korkunç bir şekilde kaybettiğini hissetti. Ve Phoebe'nin söyledikleri hakkında hiçbir tartışma yapılamazdı çünkü hepsi doğruyd.

"Phoebe, bekle. Sen kesinlikle haklısın. Bu haberi kabul etmem konusunda hiçbir beklentin yoktu. Lütfen beni affet. Bu trajik durum hakkında söyleyebileceğim tek şey, diğer kurbanlar olduğumuzdur.

o ateşin. Çok gençtik ve aşkımız sınanmamıştı. İkimiz de birbirimizi hayal kırıklığına uğrattık.

"Sana yardım etmeye çalıştım, hatırladın mı? Ne zaman gelebileceğimi sordum... yardım etmek için... yapmamı istediğin her şeyi yapmak için çünkü seni çok seviyordum ve en sert şekilde reddedildim. Artık evinizde hoş karşılanmıyordum. Siz babanızın yasını tutarken, annenizin ve amcanızın söylediği yalanlar yüzünden tüm Blessings kasabası tarafından dışlanıyorduk. Her şeyimizi kaybettik; işimizi, arkadaşlarımızı, iyi ismimizi ve sonra annem öldü. Baban öldüğünde seni aradım ama sen beni aramadın. Benden hâlâ nefret ettiğini düşündüm. Hamileliği bilseydim, geri dönerdim. Ama kimse bana söylemeyi uygun görmedi.

"Birbirimizi hayal kırıklığına uğrattık. Olanları değiştirmek için her şeyimi verirdim ama seni sevmiş olmayı ya da bu sevgiyle bir bebek yaptığımızı öğrenmeyi asla değiştirmezdim."

Phoebe'nin buna verecek bir cevabı yoktu. Babası öldüğünde Aidan'a nasıl davrandığını çok iyi hatırlıyordu. Annesi ve amcasının onu Aidan'ın babasına karşı kışkırtmasına izin vermiş ve sonunda Aidan'ı da incitmişti. Ama aralarındaki sorunların asla çözölemeyeceğini bilmiyordu. Ve sonra taşındılar. Aralarını düzeltmek için çok beklemişti. Aidan'ı görmeye gitmek için şehirden ayrılacakları güne kadar beklemişti. Bu bir hataydı -kendi hatası- ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

İç çekti. Söylemeye geldiği şeyi söylemişti ve Aidan da üzerine düşeni yapmıştı. Ve Lee'nin yüzündeki ifadeden ikisinin de peşini bırakmayacağını anlayabiliyordu.

Lee, "Efendim, şu Yardım Aranıyor tabelası hakkında... Neye ihtiyacınız olduğunu bilmiyorum ama işi ve ayrılmadan önce sizi daha yakından tanıma şansını istiyorum," dedi.

Ve böylece, Aidan ikisinin de onu geçici bir baba olarak gördüklerini ve o gittiğinde bunun böyle olacağını fark etti. Bunun asla böyle olmayacağını kanıtlamanın bir yolunu bulmalıydı.

"Resim yapabilir misin?" Aidan sordu.

Lee gülümsedi. "Evler ve odalar gibi mi? Evet, efendim! Lise birinci sınıftan beri büyükbabamın kiralık mülkleri için bu işi yapıyorum. Aynı zamanda oldukça iyi bir tesisatçıyım ama evlerin altına giremeyecek kadar büyüdüm."

Aidan afallamıştı. Burada, Blessings'te, modası geçmiş giysiler gibi bir kenara attığı bambaşka bir dünya vardı.

"Ben de seni tanımak istiyorum, bu yüzden Phoebe için sorun yoksa seni işe alıyorum."

"Sorun yok," dedi. "Ama ona zarar verme, Aidan. Onun kalbini kırmaya cüret etme."

Aidan söylememiş olmasına rağmen "de" kelimesini duydu ve bunu yapabileceğini düşünmesi bile canını yaktı.

"Kahretsin, Bee. Neden kendi oğluma zarar vereceğimi düşündün ki?"

Omuz silkti. "Sanırım annesini incittiğin için. Eğer bugün işe başlamasını istiyorsan, önce beni eve götürmesi gerek. Uzun sürmez."

Aidan titriyordu ve bunun farkında bile değildi. "Evet, onun geri gelmesini istiyorum." Lee'nin yüzü gülüyordu. "Hemen döneceğim, efendim."

Aidan içini çekti. "Tanrı aşkına, bana 'efendim' demeyi kes."

Lee'nin gülümsemesi genişledi. "O zaman sana 'baba' dememde bir sakınca yok, öyle mi?" Aidan başını salladı. "Bana 'Baba' demende hiçbir sakınca yok." "Harika!" dedi Lee.

Phoebe bir daha Aidan'a bakmadı ve Aidan onların gidişini izlerken göğsündeki ağırlık gittikçe arttı. Sonunda, inanamayarak boş eve bakmak için arkasını döndü.

"Kahretsin, büyükbaba! Bana söylemeliydin," diye bağırdı. Boğazından bir hıçkırık çıktı ama yutkundu. Sesi kesilirken gözyaşları sel oldu. "Neden bana söylemedin?"

* * *

Lee evlerine dönerken çok mutluydu.

"Anne, bu şimdiye kadarki en güzel gün! Teşekkür ederim! Bunu gerçekleştirdiğin için çok teşekkür ederim."

Phoebe iç çekti. "Tatlım, seni Aidan'la bir ilişki kurmaktan asla alıkoymam. O benim sahip olduğum en iyi arkadaşımdı ve onu çok seviyordum. İkinizin gerçekten harika bir bağ kuracağından eminim."

Lee iç çekti. Bu buluşmayı tam olarak böyle planlamamıştı. Hayalinde, Aidan ikisi için de geri dönmüştü. Lee, annesiyle arasını açacak biriyle ilişki kurmak istemiyordu.

"Ondan gerçekten nefret ediyor musun anne?"

Phoebe ürperdi. Az önce Aidan'a ne söylemiş olursa olsun, bunu tekrar söylemeye cesaret edemiyordu.

"Nefret çok güçlü bir kelime Lee. Sadece son umut balonumun da patladığını ve hayal kırıklığının son derece acı verici olduğunu söyleyebilirim."

"Eğer bu sana zarar verecekse, yapmayacağım."

Phoebe kaşlarını çatı. "Evet, bunu yapacaksın. Yaşadığım şey yeni bir şey değil. Bunca yıldan sonra onu görmek sadece bir şoktu. Sana saygı duymaktan başka hiçbir şeye tahammül edemeyeceğimi bilmesini istedim."

"Tamam," dedi Lee. "Ama bu yeni ilişki için seni terk etmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Sen hâlâ benim dünyamdaki ışıksın."

"Bir gün rüyalarının kızını bulacaksın ve ben bu onuru ona seve seve vereceğim. Bu tür bir sevgiden daha değerli bir şey yoktur."

Lee her zamanki gibi onun tavsiyesine kulak verdi ve Lola'yı düşündü, ona neler olduğunu merak etti, bu yazın onların sonu olup olmadığını merak etti.

Eve vardıklarında Lee daha eski kıyafetlerini giydi, birlikte akşam yemeği yemek için bolca zaman ayıracağına söz verdi ve eski kamyonetini büyükbabasının evine geri götürdü.

Phoebe onun heyecanlı olduğunu biliyordu ve kalbinin en derin yerinde, kendisi için olmasa bile

Aidan'ın sonunda geri dönmüş olmasından memnundu.

Bölüm 4

Oturma odasının penceresinde durup Lee'nin dönüşünü beklerken Aidan'ın kalbi küt küt atıyordu. Hâlâ şok halindeydi. Göğsündeki ağrı, annesi ve daha sonraki yıllarda da babası öldüğünde duyduğu ağrının aynısıydı. Bu seferki sızı doğumla ilgili olsa da, kayıp hâlâ aynı hissi veriyordu. Bugün, oğlu olan yetişkin bir adamla tanışmıştı ve onun var olduğunu bilmenin sevinci büyük olsa da, sahip olduğunu hiç bilmediği çocuğunu kaybetmenin yasını tutuyordu.

Phoebe'nin kırık sesini hatırlamaya devam etti. *"Evet, geri döndün ama benim için dönmedin."*

Geri dönmüş olsaydı hayatının ne kadar farklı olacağını düşünmeden edemiyordu. Bugünün üzüntüsüyle, bugünden sonra hayatının asla eskisi gibi olmayacağını sessizce kabul etti.

* * *

Lee otuz dakika geçmeden geri geldi; bu kez eski model kırmızı bir Ford pikap kullanıyordu.

Aidan beklemek için ön verandaya geçti ve Lee'nin geldiğini görünce onu karşılamak için ayağa kalktı. Lee koşarak dışarı çıktı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle eve doğru ilerledi. Aidan da aynı şekilde karşılık verdi ve boğazındaki yumruyu yuttu. Kaybettiklerinden pişmanlık duymak ona hiçbir şey kazandırmamıştı. İnşa edebilecekleri bir gelecek olduğu için minnettar olmalıydı.

Aidan Lee'nin omzuna vurdu ve sonra içeri doğru ilerledi. Lee de onu takip etti, eşikten zıplayarak geçerken hâlâ gülümsüyordu.

"Phoebe iyi mi?" Aidan arkalarından kapıyı kapatırken sordu.

"Eğer değilse, olacaktır," dedi Lee. "Biz böyle yaparız. Büyükbabanın evi için ne planlıyorsun? Harika, değil mi?" Sonra cevap beklemeden antrenin solundaki kütüphaneye adım attı. "Dışarıda oynamak için çok soğuk olduğunda burada oynardım. Büyükbabam Noel ağacını hep sokağa bakan şu pencereye koyardı."

Aidan bir kez daha, büyükbabasının Lee'nin büyümesini izlediği ama kendisine bu şansın verilmediği gerçeğiyle mücadele ediyordu.

"Lee, sana bir şey sorabilir miyim? Ve dürüst bir cevap istiyorum, sadece söylemen gerektiğini düşündüğün şeyleri değil."

"Elbette," dedi Lee ve büyük bir sandalyenin koluna oturdu.

"Beni aramaya gelmeyi hiç düşündün mü?" Aidan sordu. Lee,

"Asla olmaz," dedi.

Aidan afallamıştı. "Neden olmasın?"

"Tüm bunları hayat hikâyemin bir parçası olarak bildiğimi unutmayın. Kendimi bildim bileli annem senden bahsederdi. Senin hakkında bir kez bile kötü bir söz söylemedi. Annemin bakış açısından düşünün. Sen ve baban size yapılan muameleye kızarak Blessings'i terk ettiniz ve annemin ailesi de bunun bir parçasıydı, değil mi?"

Aidan başını salladı, Lee de devam etti.

"Ve ona onu bir daha görmek istemediğini söyledin, sonra babanla birlikte Blessings'ten ayrıldığınız gün onu bir kez daha reddettin. Bu doğru mu?"

Aidan'ın kalbi sıkışıyordu. Bunu Phoebe'nin gözlerinden görmek birdenbire korkunç bir anlam kazanmıştı. "Evet, yaptım," dedi.

Lee kızgın ya da yargılayıcı görünmek istemiyordu ama dürüst olmak zorundaydı. "Yani ben ne olduğunu bilerek büyüdüm. İlk günden itibaren bana hepinizin bu şekilde incinmesinin kendi ailesinin suçu olduğunu öğretti. Bu yüzden varlığımın muhtemelen istenmeyen bir şey olacağını anladım ve benim bakış açıma göre, eğer annemi istemiyorsanız, ben de sizi istemiyordum."

Aidan irkildi. Lee'nin öfke ya da suçlama duygusu içermeyen içten dürüstlüğü canını çok acıtmıştı.

"Bu yeterince adil," dedi Aidan. "Ama şunu bilmeni isterim ki seni asla reddetmezdim ya da bu konuda onu da reddetmezdim. İkimiz de çok gençtik. Büyük resmin içine çekilmeden ikimizin de başına gelenleri nasıl atlatacağımızı bilmiyorduk."

Lee'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Bunu belli etmeyecekti ama kalbinde birlikte olma hayalinin hâlâ yaşadığı küçük bir yer vardı.

"Yani evli değil misin?" Lee sordu.

"Hayır, hiç evlenmedim," dedi Aidan.

Lee doğruca babasına baktı. "Hayatında özel biri var mı?" "Hayır," dedi

Aidan ve sonra sormak zorunda kaldı. "Peki ya annen?"

"Yok artık," dedi Lee. "Piggly Wiggly'deki patronu Wilson Turner, kasabadaki bir düzine erkek gibi onunla anında çıkabilirdi ama o hiç ilgilenmedi ve bunu belli etti."

"Neden?" Aidan sordu.

"Annem için her zaman sendin. Kendimi bildim bileli komodininin üzerinde senin resmin var. İşte bu yüzden."

Kelimeler Aidan'a fiziksel darbeler gibi çarptı. "Lanet olsun," diye fısıldadı ve sonra yüzünü kapattı.

Ne olduğunu anlamadan Lee'nin kolları ona sarıldı. "Özür dilerim baba. Geçmişi değiştiremeyiz ama birbirimizi geleceğimize dahil *edebiliriz*."

Aidan ona çabucak sarıldı. "Bu kadar zeki olmak için çok gençsin," dedi.

Lee sırtıttı. "Annem benim de senin gibi zeki olduğumu söylüyor."

Aidan başını salladı. "Hayır. Senin yaşındayken sahip olduğun sağduyuya sahip olsaydım, seni asla terk etmezdim.

Anneni geride bıraktın. Ama dediğin gibi, her şey bugün ve yarınla ilgili, çoktan bitmiş olanla değil. O yüzden... benimle evin içinde yürü ve tamir edilmesi gereken eşyaları bulmama yardım et."

"Çok fazla bir şey bulursam şaşırırım," dedi Lee. "Büyükbabam burayı hep tamir eder ve boyardı. Hatta geçen Noel'de tatildayken alt katın tamamını yeniden boyamıştım. Kiralık mülklerin biraz ilgiye ihtiyaç duyma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyorum."

Aidan etkilenmişti ve bunu gizleme zahmetine girmede. "Gerçekten mi?"

Lee başını salladı. "Evet. Bir kiracı taşındığında her zaman tamir eder ve yeniden boyardık, ancak yirmi yıldan uzun süredir aynı evde yaşayan birkaç kiracı var. Kırılanları hep onardık ama muhtemelen hepsinin yenilenmeye ve boyanmaya ihtiyacı var... eğer bunu yapmakla ilgileniyorsanız. Eğer her şeyi satmayı planlıyorsanız, o zaman-"

Aidan onu durdurdu. "Bak Lee, buraya birlikte geldiğim plan hiç beklemediğim bir yöne saptı ama ben şöyle düşünüyorum. Bütün bunları benden çok daha iyi biliyorsun, bu yüzden senin liderlik etmeni istiyorum. Kiracılar arasında bana rehberlik et ve büyükbabamın gözden çıkardığı beleşçileri ve onarıma en çok ihtiyacı olduğunu bildiğin evleri göster."

Lee gülümsedi. "Elbette bunu yapabilirim ama onun hiç beleşçisi yoktu. Ödemelerini geç yapan ya da her zaman bir iki ay geriden gelenleri, hayatları altüst olmuş kişiler olarak adlandırırdı. Onlar da tıpkı bizim gibi onu severdi." Lee bir nefes aldı ve sonra gözlerini başka tarafa çevirdi. "Onu özleyeceğimden eminim."

"Ben de," dedi Aidan. "Bugüne kadar, bazı çok uzak kuzenlerim dışında, son aile üyemin de öldüğünü sanıyordum. Sen bir hediyesin, Lee. Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye. O yüzden bana senin gözünden evi gezdir. Bana en çok neyi ve neden sevdiğini göster."

"O zaman mutfaktan başlarız," dedi Lee.

"Nedenmiş o?" Lee yolu gösterirken Aidan sordu.

"Çünkü bayramlar hep burada başlardı. Bayram yemeklerini burada birlikte yapardık. Annem ilk hindisini ben iki yaşındayken burada pişirmiş. Hatırlamıyorum ama bu hikayeyi o kadar sık dinledim ki hatırlıyormuşum gibi geliyor."

"Anlat bana," dedi Aidan.

Lee sırtıttı. "Sadece üçümüz için küçük bir hindi aldığını sanıyordu ama aslında bir hindi göğsüydü. Ambalajı açıp içinde but ya da kanat olmadığını fark ettiğinde panikledi, ambalajı tekrar okudu ve gözyaşlarına boğuldu. Büyükbabam güldü, ona en çok beyaz eti sevdiğini söyledi ve çok büyük bir hindi almayacak kadar akıllı olduğu için onu övdü."

Evin geri kalanını gezerlerken Aidan, "Bu harika bir hikâye," dedi. Her oda Lee için farklı bir anıyı çağırıyordu ve Lee hikâyeleri paylaştıkça kahkahaları Aidan'ın yüreğine su serpiyordu. Merdivenlerden yukarı çıktıklarında Aidan bir sonraki hikâyeyi dört gözle bekliyordu.

Lee dün iş yerinde ona sürpriz yaptığında Phoebe'nin hayal ettiği gün bu değildi, ama olan olmuştu ve Phoebe bunun üzerinde duracak biri değildi. Lee'nin günün büyük bölümünde oyalanacağını bildiğinden, izin günlerinde her zaman yaptığı rutine geri döndü. Yatağındaki çarşafı değiştirdi, sonra da şehir merkezine gitti. Merkezi hava ünitesi için yeni bir filtreye ve arabasının yağının değiştirilmesine ihtiyacı vardı ama yağ değişimi zaman alacağından ilk durağı eczane oldu.

Phoebe içeri girdiğinde LilyAnn Dalton kasada bir müşteriyi kontrol ediyordu.

"Günaydın, Phoebe," dedi LilyAnn, kızı Bonnie Carol bir ayağından diğerine dans ederken Laurel Lorde'un siparişini zile basarak.

Bonnie, "Anne, tuvaleti kullanmam gerek," dedi.

Laurel gözlerini devirdi. "Bir dakika bekleyemez misin?"

Bonnie biraz endişeli görünüyordu. "Bekleyebilirim ama çiş bekleyebilir mi bilmiyorum."

Phoebe yüzünde bir gülümsemeyle kasaya yöneldi. "Hey Laurel, onu ben alırım," dedi Phoebe.

"Oh, teşekkür ederim," dedi Laurel.

Phoebe elini uzattı. "Hadi, kıpırda bakalım."

"Pantolonum kıpırıyor çünkü işemem gerekiyor," dedi Bonnie, Phoebe'nin elini tuttu ve kısa, aceleci adımlarla yolu açtı.

Phoebe onu umumi tuvalete götürdü, sonra da onunla birlikte bekledi. Bonnie işini bitirir bitirmez, Phoebe lavaboda su akıtmaya başladı.

"Burayı yıka, tatlım."

Bonnie köpüğe dönüşen sıvı sabundan o kadar etkilenmişti ki ihtiyacından fazlasını kullandı.

Hiç olmamasından iyidir, diye düşündü Phoebe, sonra dağıtıcıdan bir avuç kağıt havlu aldı ve kurumasına yardım etti.

"Teşekkür ederim Bayan Bee," dedi Bonnie.

"Rica ederim," dedi Phoebe ve banyodan çıkarken kapıyı onun için açık tuttu.

Laurel poşetlerini doldurmuş, mağazanın önünde bekliyordu. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi Laurel.

"Benim için bir zevkti," dedi Phoebe. "Bonnie,

Bayan Phoebe'ye teşekkür ettiğini söyledin mi?"

Bonnie başını salladı ve sonra Phoebe'ye bakıp sıırıttı. "Pantolonum artık kıpırdamıyor," dedi.

Phoebe kıkırdadı. "Bu iyi haber, değil mi?"

Laurel gülümsedi ve Bonnie'ye küçük bir çanta uzattı. "Al Bonnie. Bunu taşıyabilirsin. İçinde senin küçük oje şişen var, sakın düşürme yoksa kırılır."

Bonnie iki eliyle onun çuvalına yapıştı ve kapıdan çıktılar.

Phoebe gülümseyip el salladı, sonra bir alışveriş sepeti kaptı ve almaya geldiği şeyleri toplamak üzere şampuan reyonuna yöneldi.

Diğer müşteriler reçeteleri almak için içeri girdi ve kısa süre sonra ayrıldı, Phoebe'yi koridorlarda tek başına bıraktı, bu da onun için sorun değildi. Aidan'ın dönüş haberinin artık herkes tarafından bilindiğini ve birinin bir şey söylemesinin an meselesi olduğunu varsaydı.

Sonunda ihtiyacı olan her şeyi aldı ve ödeme yapmak için ön tarafa doğru ilerlemeye başladı. Kasaya ulaştığında, önünde iki müşteri sıradaydı, bu yüzden beklemek için yerleşti. Önündeki adam arkasını dönüp konuşmaya başlayınca onu tanıdı. Moe Randall, o ve Aidan lisedeyken George Payne'in oto yedek parça dükkânının müdürüydü. Ama yangından sonra Savannah'da tamirci olarak çalışmaya başlamış, sabah akşam bir saatlik yolu gelmişti. Artık emekli olduğu için Aidan onu kasabada nadiren görüyordu.

"Merhaba, Phoebe."

"Merhaba, Moe. Nasılsın?"

Moe Randall eskiden kırmızı tenli, tıknaz bir adamdı ama şimdi son derece zayıftı ve saçları da yüzü gibi kırılaşmıştı.

"Sizin de anlayabileceğiniz gibi, durumum iyi değil. Kanserim var. Birkaç ay önce ameliyat ettiler ama hepsini alamadılar."

Phoebe empatiyle elini uzattı ama adamın omzunu sıvazladığında hissettiği tek şey bir deri bir kemikti. "Çok özür dilerim. Yapabileceğim bir şey var mı? Evde baş edebiliyor musun? Bir dakika! Ben neyim?"

düşündün mü? Corey muhtemelen her şeyi biliyordur."

Moe omuz silkti. "Corey hapiste olmadığı zamanlarda Savannah'da yaşıyor. Zamanı geldiğinde bakımevi için her şeyi ayarladım ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Moe'nun sesindeki yenilmişlik hissi kalbini acıttı ve Phoebe bir anda ona sarıldı. "Dua edeceğim," diye kulağına fısıldadı.

Moe omuz silkti. "Herkes ölür," dedi ve sonra konuşmanın konusunu değiştirdi. "Aidan Payne'in Blessings'e geri döndüğünü duydum. Bu doğru mu?"

Phoebe başını salladı.

"Onunla konuştun mu?"

"Evet, onunla konuştum, neden?"

Moe omuz silkti. "Sadece meraklı biriyim sanırım. Çocuğu hep sevmişimdir. George da sahip olduğum en iyi patrondur."

Phoebe tekrar başını salladı. "Evet, Bay Payne nazik bir adamdı."

"Moe, artık ayrılmaya hazır mısın?" LilyAnn konuşmayı bölerek sordu. "Ah, evet, üzgünüm," dedi Moe ve hızla eşyalarının parasını ödeyip çıktı.

Phoebe alışveriş sepetini tezgâhın üzerine koyarken LilyAnn üzüntüyle başını salladı.

"Zavallı Moe. Oğlu tam bir ezik ve geçen hafta bana son doktor ziyaretinde ona altı hafta verdiklerini söyledi."

Phoebe eczanenin cam cephesinden dışarı bakarak Moe'nun kaldırımından geri geri uzaklaşıp arabayı sürmesini izledi.

"Bununla yüzleşmek zor olurdu," dedi Phoebe. "Ne zaman öleceğini bilmek. Corey'ye gelince, okuldan bu yana pek değişmediğini duyduğuma üzüldüm. Zavallı Moe."

LilyAnn Phoebe'nin alışverişlerini saymaya başladı. "Moe'ya Aidan'la konuştuğunu söylediğini duydum." Phoebe çenesini kaldırdı. "Tabii ki onunla konuştum. Neden konuşmayayım ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım çok uzun zaman geçtiği için öyle düşünmüştüm," dedi LilyAnn ve sonra içini çekti. "Boş ver. Beni ilgilendirmez. Bu kırk üç dolar ve on iki sent eder."

Phoebe kredi kartını çip okuyucuya yerleştirdikten sonra imzasını attı ve satın aldıklarını topladı.

"Kendine iyi bak," dedi LilyAnn.

"Sen de," diye karşılık verdi Phoebe ve kapıdan çıktı. Arabayı çalıştırmış ve klimayı ayarlıyordu ki, içinde bulunduğu durumun ağırlığı nihayet gerçeğe dönüştü. Bunca yıl, oğlunu tek başına büyüten bekâr bir anne olarak yaşamak onun hikâyesiydi ama hayatı çoktan değişmeye başlamıştı. Kaldırımından uzaklaşırken bile yeni bir bölüm yazılıyordu. Hayatında sadece tek bir erkek istemişti. Ve bu hayal gerçekleşmemiş olsa bile, sonsuza dek onun bir parçasına sahip olacaktı. Hayatında her zaman var olan hayal kırıklığını görmezden gelerek, klimasının filtrelerini almak için Bloomer's Hardware'e gitti.

Kadın içeri girdiğinde Fred Bloomer mağazanın arka tarafındaki merdivenin üzerindeydi ama kasadaki genç ve güzel kadın hemen onu karşılamaya geldi.

"Merhaba, Phoebe, bir şey bulmana yardım edebilir miyim?" "Merhaba Alice. Çocuklar nasıl?"

"İyi. Büyüyorum. Yaz tatilini seviyorum."

"O günleri hatırlıyorum," dedi Phoebe. "Klima ünitem için bir filtre almaya geldim. Boyutları otuz altıya on dört ve hazır gelmişken birkaç tane de ben alayım."

"Markalar konusunda titiz misiniz?" Alice hava filtrelerinin bulunduğu rafa doğru ilerlerken sordu.

Phoebe açık mavi kenarlıklı filtreleri göstererek, "Sanırım bunlar benim satın aldıklarım," dedi.

"Aldım," dedi Alice. "Hazır buradayken başka bir şey var mı? Ampuller?"

"Oh, evet! Sorduğunuza çok sevindim. Ampulüm kalmamış. Okuma lambam için bir adet üç yollu ve bir paket altmış vatlık yumuşak ampule ihtiyacım var."

Alice, "Onları buraya getirdim," dedi. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, hepsi bu," dedi Phoebe ve ödeme yapmak için onu kasaya kadar takip etti. Fred Bloomer Alice'in yanına geldiğinde Phoebe çoktan

mağazadan çıkmıştı. "Alışverişine ampulleri de ekleyerek iyi iş

çıkardın," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Alice, tüy silgisini kaptı ve ön taraftaki raflara yöneldi.

Bu iş ona bir lütuftu ve patronunu hayal kırıklığına uğratmaya hiç niyeti yoktu.

Phoebe'nin bir sonraki durağı yağını değiştirmek için benzin istasyonuydu. Arabasının anahtarlarını istasyon sahibi Manly Jones'a verdi ve daha serin bir yerde beklemek üzere içeri girdi. Ancak garaj alanında aracını bekleyen eski bir sınıf arkadaşını görünce inledi. Bu Ace James olmalıydı. Her zaman tam bir baş belasıydı. Bekleme alanına girdiğinde onu görmezden gelmeye çalıştı.

"Hey, Bee, havalı bir taneye ne dersin?" Ace açık bira kutusunu ona doğru sallayarak söyledi.

Phoebe ona bir bakış attı. "Ace James, saat sabahın on biri ve sen bunun cevabını zaten biliyorsun."

Tıknaz sarışın kasketini başının arkasına itti ve bir içkiyle ona kadeh kaldırdı.

Phoebe gözlerini devirdi ve başka tarafa baktı. Ne yazık ki bu, ona tekrar saldırmaya başlayan Ace'i caydırmadı.

"Eski sevgilinin sonunda şehre geri döndüğünü duydum. Çocuk yüzünden mi kızgın, yoksa sonunda hepiniz sonsuza dek mutlu mu yaşayacaksınız?"

Bunu yapan yüzündeki alaycı ifadeydi. Çantasını sandalyesinin yanına bıraktı, bekleme salonunda Ace'in oturduğu yere doğru yürüdü, elindeki bira kutusunu çekip aldı ve başından aşağı döktü.

Ace nefesini tuttu, sonra ayağa fırladı ve sendeleyerek onun ulaşamayacağı bir yere gitti ama artık çok geçti. Kadın boş kutuyu adama fırlatarak işini bitirdi.

"Bunu ne halt etmeye yaptın?" diye bağırdı.

"Ne sorunuzdan ne de ses tonunuzdan hoşlandım. Bana söylediğin korkunç bir şeydi. Bir daha benimle konuşma."

Ace tişörtünün kenarını tuttu ve onunla yüzünü silmeye başladı. "Tanrım, Bee. Alınganlaşıyorsun. Biriyle yatman gerek."

Phoebe yumruğunu iki katına çıkardı ve adamın burnunun ortasına bir yumruk indirdi. Kan fişkırdı. Ace haykırdı.

Phoebe sandalyesine döndü ve çantasından küçük bir şişe el dezenfektanı aldı, ancak ellerini temizlemeye çalıştığında, parmaklarından ikisi korkunç bir şekilde zonkluyordu ve bükülmek istemiyordu. Bluzundaki birkaç kan lekesini temizlemek için yapabileceği tek şey buydu.

Manly dalgın dalgın ıslık çalarak içeri girdi, sonra durdu. Ace'in burnu kanıyordu ve odanın bir tarafında bira birikintisinin içinde duruyordu, Phoebe ise odanın diğer tarafında bir sandalyede oturmuş el dezenfektanı kullanıyordu.

"Burada ne oldu?" diye sordu.

Phoebe başını kaldırdı. "Ace'i mi kastediyorsun? Birasını döktü ve sonra kayıp düştü. Değil mi, Ace?"

Ace bir kadının burnunu kanattığını kabul edecek değildi. "Evet, öyle oldu, tamam mı?" diye mırıldandı.

Manly iç çekti. Şimdi ortalığı paspaslamak zorunda

kalacaktı. "Dairen tamir edildi, Ace. Yirmi beş dolar

tutuyor."

Ace parayı saydı, tezgâhın üzerine bıraktı, arabasının anahtarlarını aldı ve mendilini burun deliklerine sokarak bekleme odasından çıktı.

Phoebe'ye bakarken Manly'nin gözleri kısıldı. "İyi misin?" diye sordu.

Phoebe kaşlarını çatı. "Bir sorun varmış gibi mi görünüyorum?"

"Uh...hayır, hanımefendi. Arlo yağınızı değiştiriyor. Uzun sürmez." Gülümsedi. "Çok teşekkür ederim."

"Soğuk bir içecek ister misiniz? Birkaç şişe suyum var."

Gülümsemesi genişledi. "Soğuk su harika olur," dedi.

Tezgâhın arkasındaki mini buzdolabından bir şişe aldı, kapağını çevirerek mührünü kırdı ve kadına uzattı.

"Al bakalım, Phoebe. Dün Lee'yi kasabada gördüm. Büyüyüp tam bir erkek olmuş. Gurur duymalısın."

Phoebe suya uzanırken yüzünü buruşturdu, sonra diğeri eliyle suyu aldı. "Teşekkür ederim ve evet, onun dönüşmekte olduğı adamla gurur duyuyorum."

"O zaman paspası alıp Ace'in pisliğini başka biri kayıp düşmeden temizlemem gerekiyor."

Plastik şişenin dışındaki yoğunlaşma anlktı. Phoebe kapağı çıkarırken şişeyi göğüslerinin arasındaki vadiye bastırma dürtüsüne direndi. Bir içki aldı, sonra arkasına yaslanıp Manly'nin dökülen birayı temizlemesini izledi, sonra da yağlama işini kontrol etmek için garaja geri döndü.

Phoebe bir iniltiyi bastırdı. Eli zonkluyordu. Biraz tuhaf görünüyordu ve şişmeye başlamıştı. Eminim bir kemiğini kırmamıştır. İhtiyacı olan şey de buydu. Bir içki daha aldı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve acıyı dindirmeye çalışarak başını kaldırdı.

Gördüğü ilk şey odanın köşesindeki bir güvenlik kamerası oldu. İrkilerek döndü ve arkasına baktı. Aynı köşede bunun gibi bir tane daha vardı. Eğer açıksa, Ace'le karşılaşmasının gün batımından önce Blessings'teki son dedikodu olma ihtimali çok yüksekti. Umurunda olmadığına karar verdi. Birkaç dakika sonra Lee'den bir mesaj aldı.

Anne. Babam ve ben bir saat içinde öğle yemeğı için büyükanneme gideceğiz. Senin de bize katılmanı istiyor. Sana kendisi soracaktı ama numaran onda yok, o yüzden en kısa zamanda halledip ona vereceğim. Bu arada, gitmek ister misin? Lütfen?

Phoebe iç çekti. Büyükanne'nin evinde büyük ve mutlu bir aile gibi görünmek kesinlikle dillerin dolaşmasına neden olacaktı. Ve belki de olması gereken buydu. Gitmek istemiyordu ama Aidan'ın onun varlığından korktuğunu düşünmesine de izin vermezdi. Ace James hâlâ aklındayken cevap verdi.

Çok memnun olurum. İstasyonda yağımı değiştiriyorum. Orada buluşuruz.

"Mesafemi korumak buraya kadarmış," diye mırıldandı ve sonra soğuk şişeyi ağrıyan eline bastırdı.

Bölüm 5

Lee ve Aidan Preston'ın kiralık mülklerini geziyorlardı. Lee her evde Aidan'ı kiracılarla tanıştırdı ve sadece binaların durumunu kontrol ettiklerini söyledi. Kiracılardan bazıları Aidan'ı hatırlıyordu ama birçoğu onu tanımıyordu ve hepsinin şu anda bulundukları durumdan tedirgin ve korkmuş oldukları belliydi. Tüm mülkleri satacak mıydı, yoksa onları elinde tutup kiralarını yükseltecek miydi? Geç ödemeler konusunda Preston kadar anlayışlı olacak mıydı?

Lee hepsini tanıyordu ve endişeli olduklarını görebiliyordu. Her durakta korkularını yatıştırmak için elinden geleni yaptı ama Aidan'dan bir açıklama gelmediği için nerede durduğunu bilmiyorlardı.

Sorun şu ki Aidan da bilmiyordu. New Orleans'tan ayrılırken planladığı her şey şimdi havada kalmıştı. Üçüncü evden çıktıklarında neredeyse öğlen olmuştu ve Aidan hem kiracıların tedirginliği ve soruları hem de Phoebe ve Lee ile Granny's'de öğle yemeği yiyeceğini bildiği için stres altındaydı. Küçük lokantayı iyi yemek ve haberlerin, yani dedikoduların toplandığı bir yer olarak hatırlıyordu.

Aidan arabayı Main'e doğru sürerken, "Sanırım zamanı geldi," dedi. "Aç mısın, Lee?" Lee sırttı. "Ben her zaman açım."

Aidan kıkırdadı. "Evet, senin yaşındaki erkeklerin ne kadar boş bacaklı olduğunu unutmuşum." "Annem bana dipsiz kuyu der."

Aidan Phoebe'nin hayatı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu ve Lee'nin ondan böylesine sevgiyle bahsettiğini duymak ona herhangi bir hikâyenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Aralarındaki bağ çok açıktı.

Aidan dur işareti fren yaptı, sonra kıkırdayan üç gencin karşıdan karşıya geçmesini bekledi. Kamyonda oturan Lee'yi gördüklerinde hepsi bağırıp el salladı.

"Lee, eve döndüğüne sevindim!"

"Evine hoş geldin, Lee. Ara beni!"

"İyi görünüyorsun, tatlı şey! Onu arama! Beni ara!"

Lee sırttı ve herhangi bir taahhütte bulunmadan hepsine el salladı. Aidan

güldü. "Kesinlikle onların radarındasın," dedi.

Lee sadece başını salladı. "Benimkinde değiller."

Aidan ona daha dikkatli bir bakış attı. "Bu konuda oldukça emin görünüyorsun, bu da genellikle zaten bir kızın olduğu anlamına gelir. Öyle mi?"

Lee omuz silkti. "Evet, bir kızım var. Adı Lola." "O da mı senin üniversitende öğrenci?"

Lee başıyla onayladı. "O ve ailesi şu anda Meksika'da tatildeler. Yaz bittiğinde hâlâ çıkıyor olup olmayacağımızı göreceğiz. Eğer çıkmazsak, bu beni öldürmez, biliyorsun değil mi? Ondan hoşlanıyorum... ama onu sonsuza dek seveceğimi sanmıyorum. Annem bana her zaman arada bir fark olduğunu hatırlatıyor ve ben de bunu anlıyorum."

Aidan başını salladı. Phoebe haklıydı. Şehvet ve aşk arasında dağlar kadar fark vardı. Biri sonunda soğurdu. Diğeri asla ölmezdi. Granny's'in otoparkına girip park ederken hâlâ Phoebe'yi düşünüyordu.

Lee işaret etti. "İşte annemin arabası. Bu şimdiye kadarki en iyi yemek olacak." "Nedenmiş o?" Aidan sordu. "Yemekler o kadar iyi mi?"

"Evet, güzel ama kastettiğim bu değildi. İlk defa hem annemle hem de babamla yemek yiyeceğim! Gel hadi! Bütün çikolatalı turtla bitmeden içeri girelim. Buradaki fırıncı yediğin en iyi bisküvi ve tatlıları yapar. Annemin balkabaklı turtaları hariç. Kimse annemden daha iyi balkabağı turtası yapamaz," dedi ve adımlarında bir sıçrayışla kamyondan indi.

Aidan derin bir nefes aldı ve ona katıldı. Blessings'te ne kadar hoş karşılandığından emin değildi, ne bekleyeceğini bilmiyordu ama yemeğin oğlu için ne anlama geldiği belliydi, bu yüzden içeri girerlerken Lee'nin sırtını sıvazladı.

* * *

Phoebe, Granny's'e doğru giderken ciddi bir acı içindeydi ve midesini bulandıracak kadar endişeliydi. Yapmak istediği en son şey Aidan Payne ile aynı yemeği paylaşmaktı. Şu anda onunla konuşmak bile istemiyordu ama bu artık onun ne istediğiyle ilgili değildi. Yıllar önce kendisi ve oğlu için, onu hayatında bir babadan mahrum bırakan bir kural koymuştu. O zamanlar onu kalp acısından koruduğuna inanıyordu. Şimdi o kadar emin değildi.

Bu da yetmezmiş gibi, oğlunun babasının kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediğini bile bile onunla samimi bir yemek yiyerek geçmişini Tanrı'nın ve herkesin önünde sergilemek üzereydi.

Bunu düşünmek bile içini sızlatıyordu. Uzun yıllar boyunca Blessings'in iyi insanların ince yargılarına ve açık eleştirilerine maruz kalmıştı ve ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Sonra bu oldu. Uzun süredir kayıp olan ebeveyn aniden olay yerindeydi.

Otoparka girdikten birkaç dakika sonra onları restorana kadar geçtiğini anlamıştı. Park etti ve elini tekrar kontrol etti. Berbat görünüyordu ve daha da kötü hissediyordu. Bu öğle yemeğini atlattıktan sonra buzu iyice eritecekti ve onların gelmesini beklemek yerine, oturma düzenini kontrol edebileceği umuduyla bir masa bulmak için içeri girdi. Yemek salonunun ortasında oturmaya ve dedikodulara malzeme olmaya hiç niyeti yoktu.

Phoebe içeri girdiğinde Lovey kapıda kasaya bakıyordu. Phoebe'ye gülümsedi.

yemek yiyen grup ayrıldı.

"Hey kızım, dün oğlunu gördüm. Üniversiteye gittiğinden beri epey büyümüş, değil mi?" "Evet," dedi Phoebe. "Yazı burada benimle geçirecek ve ben buna itiraz etmeyeceğim. Uh...eğer sorun olmazsa

Kendim mi oturayım? Birkaç dakika içinde birkaç kişi daha bana katılacak ve ben de salonun ortasında kalmak istemiyorum."

Lovey öne doğru eğildi ve sesini alçalttı.

"Aidan'dı, değil mi? Geri döndüğünü duydum."

Phoebe iç çekti. Neden bu öğle yemeğiyle başa çıkabileceğini düşünüyordu ki? Cehennem gibi olacaktı. "Evet, o ve Lee bana katılıyor. Eğer sorun olmazsa ben arkadaki kabini alacağım." Lovey, "Sizi kendim oturtacağım," dedi ve üç menü aldı.

"Beni takip edin."

Phoebe de öyle yaptı.

Lovey, Lila ortaya çıktığında üç menü bıraktı.

"Merhaba Phoebe, bugün garsonunuz ben olacağım. Menülerden anladığım kadarıyla size katılacak insanlar var. Beklerken size içecek soğuk bir şeyler getirebilir miyim?"

"Biraz buzlu çay istiyorum, tabii ki tatlı."

Lila kıkırdadı. "Başka çeşit var mı? Mercy'nin bisküvilerinden de getireceğim."

"Nefis," dedi Phoebe ve rahatlamaya başladı. Burası Granny's Country Kitchen'dı. Evden sonra en iyi ikinci yer. Yanında kim oturuyor olursa olsun endişelenecek bir şey yoktu.

Menülerden birine uzandığında yüzünü buruşturdu. Bu noktada, eli onu korkutmaya başlamıştı. Lee'nin üzerine hiçbir şey koyamazdı. Lee hiçbir şeyi kaçırmazdı, bu da ne yaptığını itiraf etmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Aralarında uzun süredir devam eden bir kural vardı: Birbirlerine asla yalan söylemezler ya da birbirlerini hiçbir şekilde yanlış yönlendirmezlerdi.

Lila, Phoebe'nin buzlu çayı ve bisküvileriyle geri geldi.

"Keyfini çıkarın," dedi ve kahve fincanlarını doldurmak için yan masaya geçti.

Phoebe tereyağı istedi ama paketlerden birini açacak kadar iyi kavrayamadı. Sonra işini ve Piggly Wiggly'deki kasada anahtarları kullanabilmeyi düşündü ve panik yapmamaya çalıştı. İşi kaçırmayı göze alamazdı.

Lila masanın yanından dönerken Phoebe'nin zorlandığını gördü ve durdu. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Evet. Tereyağı paketlerinden birkaçını açabilir misiniz?"

"Tabii ki yaparım. Eline ne oldu? Gerçekten şişmiş." "Ben, uh... sıkıştım."

"Tanrı seni korusun," dedi Lila ve açılmış paketleri Phoebe'nin ekmek tabağına koydu. "Biraz da bal ister misin?"

"Hayır, bu iyi," dedi Phoebe. "Ve teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım." "Sorun değil," dedi Lila ve siparişı teslim etmek üzere mutfağa yöneldi.

Birkaç dakika sonra, Arlo, tamirhanede yağını değiştiren adam, öğle yemeği için içeri girdi

mola verdi, Phoebe'yi gördü, sırttı ve ona bir başparmak işareti yaptı.

Onun bu davranışına biraz şaşırان kız, başparmağıyla onaylama işini anlamadan gülümsedi. Tereyağını paketten çıkarıp bisküvisinin üzerine sürmeyi başardı ve Mercy Pittman'ın eserlerinden birinin ağızda eriyen güzelliğı karşısında gözlerini devirerek bir ısırık aldı. Lee ve Aidan içeri girdiğinde Phoebe yarısını bitirmişti ve peçetesine uzanıyordu.

Ve işte başlıyoruz, diye düşündü ve en büyük, en mutlu gülümsemesini takınarak dedikoduculardan herhangi birinin Aidan'ın Blessings'te olmasına üzüldüğüne dair bir hikaye başlatmasına cesaret etti.

* * *

Aidan gülümsemeyi gördü ve aynı anda göğsünde bir sızı başladı. *Bir zamanlar benim için böyle gülümsemişti.*

"İşte annem," dedi Lee ve masaya doğru ilerledi. "Teşekkürler anne," diye fısıldadı Lee, annesinin yanındaki koltuğa otururken ve kabinin diğer tarafını babasına bırakırken.

"Senin için... her şey," dedi Phoebe ve göz kırptı, sonra Aidan'a baktı. "Henüz seninle konuşmadım mı?"

Aidan, hissetse de hissetmese de halk için bu güzel ve kolay oyunu oynayacağı için rahatlamıştı.

"İnanılmaz biri," dedi ve ayak parmaklarına basmamak için ayaklarını kaydırđı. "Preston'ın holdingleri hakkında bu kadar çok şey bilmesi beni çok etkiledi."

"Lee yürümeyi öğrendiğinden beri Preston'ın gölgesidir," dedi Phoebe ve sonra Aidan'ın yüzünde öyle hızlı bir hüçün parıltısı gördü ki, bunu hayal ettiğini düşünebilirdi. Ama Aidan'ı tanıyordu.

"Baba, bu bisküvilerden birini denemelisin," dedi Lee ve hemen Aidan'ın ekmek tabağına bir bisküvi koyup sırttı.

Aidan kıkırdadı. "Madem öyle diyorsun," dedi.

"Tereyağı mı?" dedi Lee.

"Tartışmayacağım," dedi Aidan, sonra Phoebe'ye baktı. "Burada yemek pişiren kadından bahsediyordu. Onun özel biri olduğunu söyledi."

Phoebe başıyla onayladı. "Turtaları da ölmeye değer."

Aidan, "Lee senin balkabaklı turtalarının daha iyi olduğunu söyledi," dedi ve ağzına bir lokma bisküvi attı.

Phoebe, bisküvinin tadı onu şaşırttığında gözlerinin açılma şekli ile Lee'nin yemekleriyle övünmesi arasında kalmıştı.

"Şey... teşekkür ederim, Lee."

Omuz silkti. "Sadece bir gerçeğı belirtiyorum. Peki baba, bisküviler hakkında ne düşünüyorsun?" "Haklısın. Oldukça harikalar," dedi Aidan.

Sonra Lila masanın önünden hızla geçti. "Merhaba Lee. Ne içmek istersin?"

"Tatlı ay," dedi. "Baba, ya sen?" "Aynısından lütfen," dedi Aidan ve bir menü aldı.

Lila ağızını hafifçe aralamış Aidan'a bakıyordu ve sonra Phoebe'ye bakıp göz kırptı.

Phoebe başını hafifçe salladı ama işe yaramadı. Lila kaşlarını Phoebe'ye doğru oynattı ve gözlerini devirdi. Phoebe içini çekti. Evet, Aidan'ın yakışıklı olduğunu biliyordu ama bunu kabul etmeyi reddediyordu.

"Birazdan dönerim," dedi Lila.

Lee ve Aidan menülerini incelerken sessizlik devam etti, ancak Phoebe ne istediğini zaten bildiğinden, bu zamanı diğer lokantaları kontrol etmek için kullandı.

Yemek salonunun diğer tarafındaki bir masada oturan bir grup adam aniden gülmeye başladı, biri bacağına tokatlıyor, bir diğeri peçetesiyle gözlerini siliyordu. Onların neşesi elbette Phoebe de dahil olmak üzere diğer yemek yiyenlerin çoğunun dikkatini çekti. Onlar gülerken Lila masalarında kahve fincanlarını dolduruyordu, bu yüzden Phoebe bunun Lila'nın söylediği bir şey olduğunu varsaydı.

Ama Phoebe Arlo'nun orada oturduğunu ve kendisini işaret ettiğini fark ettiğinde paniklememeye çalıştı. Şişmiş elini bilerek kucağında tutmuş ve neden güldükleri konusunda yanıldığını ummuştı ama Manly Jones Ace'in kafasına döktüğü birayı temizlemek zorunda kaldığından, Manly sırf Ace'in takla attığını görmek için güvenlik görüntülerine bakmaya karar vermiş olabilirdi.

Ama onun göreceği şey bu değildi. Olayın nasıl geliştiiğini sadece bir seyircinin gözünden hayal edebiliyordu ve Manly'yi Arlo gibi birlikte çalıştığı adamlarla paylaştığı için suçlayamazdı. Arlo da bunu öğle yemeği arkadaşlarıyla paylaşıyor olabilirdi, bu da birkaç saat içinde tüm kasabaya yayılacağı anlamına geliyordu.

Lee ve Aidan'a endişeyle baktı ama onlar menlerle meşgul görünüyorlardı. Sonra Lila siparişlerini almak için geri döndü.

"Tanrım, kızım! Elinin şişmesine şaşmamalı," dedi Lila. "Arlo telefonuyla Manly'nin garajındaki güvenlik görüntülerinin bir videosunu çekti. Bunu herkese gösterecek."

Phoebe kaşlarını çattı. "Kızarmış karides, lahana salatası alacağım, patates kızartması yok ve hush puppies'e evet."

Lila gözlerini kırptırdı. "Uh...oh, tamam, elbette," dedi, siparişi yazdı, sonra Aidan'a baktı. "Peki ya siz, efendim? Siz ne alırsınız?"

Aidan, Lila'ya siparişini verirken doğrudan Phoebe'ye bakıyordu.

"Kızarmış tavuk, patates püresi, yeşil fasulye, biraz daha bisküvi ve Phoebe Ann, elin neden şişti?" Babasının sesindeki sert ton Lee'nin dikkatini çekti. Kafasını kaldırdı, birdenbire yemek sipariş etmekten daha fazlasının olduğunu fark etti.

"Ne oldu? Elinin nesi var anne?" "Lila siparişinizi bekliyor," dedi Phoebe. "Babam ne alıyorsa ondan alacağım," dedi Lee.

Lila ağızındaki baklayı çıkardığının farkında olarak *özüür diledi* ve siparişlerini teslim etmeye gitti.

Lee masaya doğru eğildi. "Biz birbirimize yalan söylemeyiz, anne."

Phoebe iç çekti. "Hiçbir şey hakkında yalan söylemedim. Daha yeni geldiniz. İkinize de merhaba demekten başka bir şey yapacak zamanım olmadı."

Lee elini uzattı. "Bir bakayım, lütfen."

Phoebe elini uzattı ve ilk oturduğu zamankinden daha da şişmiş olduğunu görünce biraz irkildi. Aidan irkildi.

Lee'nin nefesi kesildi. "Anne... ne yaptın sen?"

"Daha da iyisi, garsonun videoyu görmekle ne demek istediğini açıkla." Phoebe'nin çenesi yukarı kalktı. "Benimle bu tonda konuşma."

"Lütfen?" Aidan ekledi.

İç çekti. "Ace James bana patladı. Bira isteyip istemediğimi sordu, sonra alındığım bazı sözler söyledi, ben de içtiği birayı kafasına döktüm. Bu onun hoşuna gitmedi ve bana biriyle yatmam gerektiğini söyleyince burnuna yumruk attım. Muhtemelen kırılmıştır. Umarım bu sırada elimi kırmamışımdır."

Aidan'ın nutku tutulmuştu.

Lee çok öfkeliydi. "Lanet olsun, anne. Ben onu-"

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedi Phoebe. "Ben zaten işimi hallettim ve ne yazık ki Manly'nin garajındaki güvenlik kameralarına yakalanmış gibi görünüyor. Ace zaten kendini aptal durumuna düşürdü ve herkes bunu duymakla kalmayacak, aynı zamanda her şeyin nasıl kopyalanıp paylaşıldığını düşünürsek, onların da bunu göreceğine bahse girerim. Bana hiçbir şey yapmayacağına söz ver."

Lee iç çekti. "Söz veriyorum."

Phoebe Aidan'a baktı. Yüzü öfkeyle kızarmıştı.

"Bu beni inanamayacağınız kadar sinirlendirse de, buna hakkım olmadığını kabul ediyorum," dedi. "Teşekkür ederim," dedi Phoebe.

"Sence bir şey kırılmış mıdır?" Aidan sordu.

"Bilmiyorum. İşten uzak kalmayı göze alamam, bu yüzden önümüzdeki iki gün boyunca buz koyacağım ve umarım işe dönme zamanım geldiğinde iyi olur."

Aidan onu en çok neyin rahatsız ettiğini bilmiyordu - kadının yaralanmış olması mı, tıbbi tedavi görmeden önce maddi durumu hakkında endişelenmek zorunda kalması mı, yoksa bu kasabadaki bir adamın böyle bir söz için onu adil bir oyun olarak görmesi mi? İçinden bir ses onun yıllardır bu saçmalıklarla uğraştığını söylüyordu.

Phoebe'nin hem Aidan'ın hem de Lee'nin canının sıkkın olduğu belliydi, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Siz ikiniz bütün sabah ne yaptınız?" diye sordu.

Konuyu kasıtlı olarak değiştirdiğini anladılar ve onu savunmak için toplandılar. Aidan başka bir bisküvinin üzerine tereyağı sürüyordu ve hiç düşünmeden yarısını Phoebe'nin ekmek tabağına

koydu, tıpkı yemek dahil her şeyi paylaştıkları zamanlarda yaptığı gibi.

"Lee beni büyükbabamın kiralık mülklerini gezdiriyor. Üç farklı aileyle tanıştım.

Hepsi bana sanki onları sokağa atacakmışım gibi bakıyor. İşi inanılmaz bir şekilde kavıyor. Büyükbabamın onu işi devralması için yetiştirdiğini düşünüyorum. Eğer daha büyük olsaydı, tüm işi onun kucağına bırakır ve onu müdür yapardım."

Lee'nin gözleri
büyüdü.

"Yapabilirim-"

Aidan ve Phoebe aynı anda konuştular. "Hayır," dediler hep bir ağızdan.

"Bunu söylememeliydim. Sadece bir düşünceydi," dedi Aidan. "Senin bursun var. Pek çok çocuğun üniversite eğitiminin parası oraya gitmeden önce ödenmiyor. Ayrıca, hayatının geri kalanında dokuzdan beşe bir işte çalışacaksın. Gençliğinin tadını çıkar. Bizimki kendi hatamız yüzünden kısa sürdü," diye ekledi.

Phoebe ona baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. Yüzünde yine o üzgün ifade vardı.

Lila yemeklerini getirdi. Lee, Phoebe'nin tabağındaki yemeği yorum yapmadan kesti ve sohbet tuzu uzatmaya ve kiralık mülkler hakkında konuşmaya kaydı.

Hope ve Johnny Talbot içeri girip önlerindeki masaya oturduklarında yemeklerini bitirmişler ve tatlı yemeyi düşünüyorlardı.

Hope gülümsedi ve el salladı.

Phoebe hiç düşünmeden şişmiş eliyle ona el salladı. Hope'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve saniyeler içinde yerinden kalktı.

"Eline ne oldu?" diye sordu Hope.

"Sıkıştırdım," dedi Phoebe.

"Ace James'in suratında," diye mırıldandı Lee.

Hope'un nefesi kesildi. "Tatlım! Röntgen çektirmen gerek. Çok büyük olmadıkları için eldeki kemikleri kırmak oldukça kolaydır." Sonra Aidan'ı gördü, onu tanımadığını fark etti ve özür dilemeye başladı. "Çok özür dilerim. Yemeğinizi bu şekilde bölmek istemezdim."

"Sorun yok. Hope, bu Lee'nin babası, Aidan Payne. Aidan, Hope Talbot buradaki hastanede hemşire ve aynı zamanda bu harika bisküvileri yapan kadının kız kardeşi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Aidan. "Kız kardeşinizin fırıncılıktaki becerisi inanılmaz."

"Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum ve Lee'yle aranızdaki benzerliği kesinlikle görebiliyorum," dedi Hope, sonra Phoebe'nin elini hissetti. "Sanırım birkaç eklemen yerinden çıkmış. Git o elin röntgenini çektir. Hemşirenin emri."

Phoebe öfkesine yenik düşmenin bedelini düşünerek içini çekti. "Yapacağım ve teşekkür ederim."

Lila masalarına geri döndüğünde Hope yerine döndü. "Tatlı isteyen var mı?" diye sordu.

"Hayır. Phoebe'yi elinin röntgenini çektirmeye götürüyoruz, hesabı da ben ödeyeceğim," dedi Aidan.

Lila çeki yüzüstü yere bıraktı. "Çok üzgünüm, Phoebe. Umarım yakında iyileşirsin." "Sorun değil, Lila... hepsi... ve teşekkür ederim."

Lila ona bir başparmak işareti yaptı ve aceleyle başka bir masaya gitti.

Aidan hesabı aldı ve kabinden dışarı çıktı. Lee de ayağa kalktı, sonra arkasını döndü ve

Phoebe ayakta.

Granny's'den ayrılmak Phoebe için içeri girmekten daha büyük bir gösteriydi ama bu beklenen bir şeydi. Yemek yiyenlerin kafası karışmış olmalıydı. Son yirmi yılını Blessings'teki erkeklerle hiçbir ilgisi olmadan geçirmişti ve şimdi bir gün içinde oğlunun kayıp babasıyla ortaya çıkmış ve başka bir adamın burnunu kırmıştı. Aşağılanması gerekiyordu ama eli umursayamayacağı kadar çok acıyordu.

Dışarı çıkar çıkmaz Lee ona sarıldı. "Yaralandığın için çok üzgünüm anne. Seni acile götüreceğim."

"Ben de takip edeceğim," dedi Aidan.

Phoebe tartışmaya başladı. "Yapmak zorunda değilsin," dedi ama Aidan çoktan arkasını dönmüş ve kamyonetine doğru yürümeye başlamıştı.

Lee, "Anahtarlarına ihtiyacım var," dedi.

Phoebe ona çantasını uzattı. Onları çıkardı, kapının kilidini açtı, içeri girmesine yardım etti, sonra arabaya binmeden önce kemerini bağladı.

"Vay canına! Şu arabayı çalıştıralım da serinleyelim," dedi. "Bugün kavurucu bir gün olacak."

"Zaten öyle," diye mırıldandı Phoebe ve Lee geri geri giderken gözlerini kapadı.

otoparkta, babası da hemen arkalarında.

* * *

Kaderin cilvesine bakın ki, Ace James ve eşi Yvonne'un acil servisten çıktıkları sırada onlar da acil servise giriyorlardı. Ace başını eğip daha hızlı yürümeye başladı ama Yvonne onu kolundan tutup geri çekti.

"Ace! Sanırım Phoebe'ye söylemen gereken bir şey var." "Mmmmsrry."

Yvonne onun bileğini hızlıca sıktı. "Seni duymadığından oldukça eminim," diye söylendi. "Bu sefer bir erkek gibi söyle, bugün olduğun aptal ergen gibi değil."

Ace Phoebe'yle yüzleşmekten utanıyordu ama Yvonne kızgınken ondan daha çok korkuyordu ve bugün ona her zaman olduğu kadar kızgındı. Başını kaldırıp doğrudan Phoebe'nin gözlerinin içine baktı.

"Gerçekten üzgünüm, Phoebe. Lütfen beni affet." Sonra Lee'den de özür dileyecekken birden arkasında kimin durduğunu fark etti. "Uh...oh...uh, kahretsın. Özür dilerim, Lee. Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Aidan. Herkesten özür dilerim."

Lee ters ters baktı. "Kiraladığın evin artık kime ait olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ace'in birden başı döndü.

Aidan tek kelime etmedi, bu da Ace'in karnının

dönmesine neden oldu. "Yurtta kalmak için ne yapmam

gerekıyor?" Ace sordu.

Aidan'ın gözleri kısıldı. "Babanın, benim babama ilk kez "babam" diyenlerden biri olduğunu hatırlıyorum.

katil... ve şimdi gidip ikimizin de birlikte büyüdüğü bir kadına ahmak olman dışında hiçbir sebep yokken hakaret ediyorsun ve sonra da aileni bozacağımı ve onları inadına evlerinden atacağımı varsayarak bana hakaret ediyorsun. Senin sorunun genetik gibi görünüyor. Babandan daha mantıklı değilsin. Yvonne, sana sempati duyuyorum."

Yvonne gözlerini devirdi. "Teşekkür ederim Aidan, ama bunun için çok geç. O gen havuzuna üç James oğlanı daha ekledik bile, ama şu anki durumuma gösterdiğin hassasiyeti takdir ediyorum. Phoebe Ann, birbirimizi ilkokuldan beri tanıyoruz ve evli olduğum adamın seninle bu şekilde konuşmasından inanamayacağın kadar utandım. Bunun bir daha olmayacağından emin olabilirsiniz." Sonra tekrar Aidan'a baktı. "Sana gelince, ortaya çıkma vaktin gelmişti. Tamamen beni ilgilendirmez ama bugün genel olarak erkeklere karşı iyi hisler beslemiyorum."

Ace'i de yanında sürükleyerek Aidan'ın egosundan geriye kalan her şeyi paramparça bırakıp gitti. Phoebe iç çekti. "Şimdiye kadar burada, Blessings'te uzun bir süre radarın altında yaşamayı başardım.

Bunun olduğuna inanamıyorum, lütfen içeri girip bu işi halledebilir miyiz? Çamaşır yıkamayı bitirmedim."

* * *

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra Dr. Quick Phoebe'nin röntgenlerini oturduğu muayene odasına getirdi. Onu, ilk yardım malzemeleriyle dolu bir arabayı iten bir hemşire takip ediyordu.

Dr. Quick röntgenleri ışıklı ekrana kaydirdi ve ardından ekranı açtı.

"İşte şişliğin nedeni. Kırık yok ama iki eklem yerinde değil. Kime vurdun?" diye şaka yaptı.

"Ace James," dedi Phoebe.

Paul Quick'in sırtışı çabucak kayboldu. "Ciddi misin? Daha önce giden burnu kırık Ace James gibi mi?"

"Yani," dedi Phoebe. "Onları tekrar yerine yerleştirirken canın yanacak mı?" "Evet hanımefendi ve çok üzgünüm," dedi Dr. Quick.

Phoebe'nin omuzları çöktü. Yüzünde, Aidan'ın ona sarılmak için can atmasına neden olan bir teslimiyet ifadesi vardı.

"Kendimi kaybettiğim için hak ettiğimden fazlası değil. Yapmanız gerekeni yapın lütfen ve bu işi bitirin," dedi Phoebe.

Lee muayene masasında onun yanına oturdu ve kolunu beline doladı. Lise üçüncü sınıfta futbol oynarken omzu çıkmıştı ve eklemi yerine oturttuklarında ne kadar acıdığını çok iyi hatırlıyordu.

"Çok üzgünüm anne," dedi.

Sonra Phoebe bir elin saçlarının altından yukarı kaydığını ve ensesini kavradığını hissetti. Bunun Aidan olduğunu biliyordu. Ona en son dokunduğu zaman, dünyaları yıkılmadan önceki gündü.

"Ben de üzgünüm Bee," dedi.

Başını salladı ama ikisine de cevap veremedi çünkü Dr. Quick zaten iş başındaydı. Elinde dokunduğu her nokta acıyı artırıyordu. İzlemek istemiyordu, bu yüzden gözlerini kapattı. Acı arttıkça göz kapaklarının arkasındaki yaşlar yuvarlanmaya başladı. İlk kez inlediğinde Lee'nin belini sıkıca kavradığını hissetti. Tekrar inledi, sonra içinden geçen acı dalgasıyla nefes verdi.

"Buradayım anne, buradayım," diye fısıldadı Lee.

"Sorun yok, tatlım. Doğumla kıyaslandığında bu hiçbir şey," dedi Phoebe.

Aidan bir kez daha onun tek başına neler yaşadığını ve neleri kaçırdığını hatırladı. Sonra kendine odaklandı. Bu geçmişle ilgili değildi. Bu şimdi olan bir şeydi ve kızın yanaklarındaki gözyaşları kalbini acıtıyordu.

Dr. Quick onun acı çektiğini biliyordu ama birkaç saniye içinde durumun şok edici derecede kötüleşeceğini de biliyordu.

"Derin nefes al, Phoebe," dedi ve sonra olabildiğince sert itti.

Phoebe haykırdı, sonra Lee'nin kollarında gevşedi. Yataktan kaymadan önce Lee onu yakaladı.

"Lanet olsun," dedi Dr. Quick. "Ben diğerini yerine yerleştirip parmakları sabitlerken onu nazikçe yatırın."

Dr. Quick küçük parmağını yüzük parmağına bantlarken, bir hemşire bant parçalarını teker teker uzattı.

"Şişlik inene kadar birkaç gün boyunca elinde biraz buz tutması gerekiyor." Sonra ekledi, "Kendine geliyor," ve kendine geldi.

Bölüm 6

Phoebe uyandığında sesler duydu ama onları tanıyamadı. Sonra gözlerini açtı ve gördüğü ilk kişi Aidan'dı.

"Hey," dedi.

"Ne oldu?" dedi ve doğrulmaya çalıştı ama elini indirdiğinde koluna bir acı saplandı. İşte o zaman hatırladı. "Oh, elimi incittim. Lütfen biri oturmama yardım edebilir mi?"

Lee ona ulaşmadan Aidan bir kolunu omuzlarının altından geçirdi ve onu oturur pozisyona kaldırdı. Ona bu kadar yakın olmak onu şaşkına çevirmişti. Böylesine fiziksel bir çekim beklemiyordu. Şu anda hissettiği şey, sanki son yirmi yıl hiç yaşanmamış gibiydi.

Phoebe onun tıraş losyonunun kokusunu içine çekti ve iç geçirdi. İyi görünüyordu. Güzel kokuyordu. Lanet olsun. Dr. Quick, "Parmaklarınızı en az bir ay boyunca bantlı tutun," dedi.

Phoebe inledi. "Oh harika. Bu işte bir numara olacak. Oh iyi, bir yolunu bulacağım."

Dr. Quick onun omzunu sıvazladı. "Size birkaç ağrı kesici için reçete yazacağım. Onlara uzun süre ihtiyacınız olmayacak ve bir iki gün boyunca şişliğe yardımcı olması için elinize buz tutun."

Tüm bu olay karşısında yenilgiye uğramış hissederek yorum yapmadan başını salladı ve doktor gittiğinde ağlıyordu.

"Özür dilerim. Tüm bunlar kendimi kaybettiğim için oldu."

Lee ona nazikçe sarıldı. "Kızmakta haklıydın anne. Kimse bir kadına biriyle yatması gerektiğini söyleyemez. Bu bir hakarettir. Ben de senin için kızgıyım."

Aidan adını koyamadığı bir duyguyla boğulmuştu ama bir şeye ya da birine vurmak istiyordu.

"Yıllar boyunca daha kaç hakarete maruz kaldığını düşünmek bile istemiyorum. Keşke olanları değiştirebilseydim. Keşke o yangını kimin çıkardığını bulsalardı. Keşke baban o yangında ölmeseydi. Tüm kalbimle senin için geri dönmeyi dilerdim. Bunu düşündüm ama geri dönersem babama ihanet etmiş olacağımı hissettim ve bunun yerine sana ihanet ettim. Özür dilerim. Çok özür dilerim." Sonra Aidan oğluna döndü. "Lee, ben arabamda bekleyeceğim. Anneni eve götürürken seni takip edeceğim ve sonra kamyonetini alman için seni evime götüreceğim. Bir gün için yeterince iş yaptık ve günün geri kalanında Phoebe ile evde kalmanı istiyorum. Onun yardıma ihtiyacı var. Benim yok."

Phoebe'nin yüzüne dokunacakmış gibi uzandı ve sonra elini bırakıp uzaklaştı.

Phoebe'nin eli acıyordu, ama şimdi kalbi de acıyordu. Ne kadar büyük bir karmaşa yaratmışlardı ama yine de her şeyi tekrar yapardı çünkü oğlu binlerce kalp acısına bedeldi.

Lee endişeli görünüyordu. "Babam gerçekten üzgün."

Phoebe gözyaşlarını silerek, "Ben de öyle," dedi. "Üzücü bir durum ama yakında her şey daha iyi olacak. Göreceksin. İkimiz de şu anda bulunduğumuz yerde kendimize bir yer bulacağız, çünkü aramızda önemli olan sensin."

Lee iç çekti. Bir tür hesaplaşma olmadan bu işin çözüleceğinden pek emin değildi. Yine de bugün babasıyla tanışmıştı ve bu her şeyden çok istediği tek şeydi.

Birkaç dakika sonra bir hemşire doktor reçetesi ve elinin bakımı için talimatlarla geri döndü. Lee onun için çıkış kağıtlarını imzaladı ve ayrıldılar.

Phoebe, Ace'in onu etkilemesine izin verdiği için kendine kızgındı. Onu görmezden gelseydi şimdi bu durumda olmazdı. Daha önce de rahatsız edilmeyi hep görmezden gelmişti, peki bunu neden yapmıştı? Sonra Aidan'ın biraz uzağa park ettiğini gördü ve anladı. Onun yüzünden. Onu sevmekten uzun zaman önce vazgeçmiş bir adamı beklediği için incinmiş ve kızmıştı. Lee arabaya binmesine yardım edip onu koltuğuna oturturken gözlerini kaçırdı.

"Teşekkür ederim, tatlım," dedi Phoebe.

Lee sırttı. "Bir şey değil anne. Yaralandığın için üzgünüm ama gerçek şu ki o adamı yumrukladığın için harika birisin. İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

Phoebe gözlerini devirdi. "Kapa çeneni ve beni eve götür, tamam mı?"

Kapıyı kapatıp arabanın etrafında dönerken güldü. Motoru çalıştırır çalıştırmaz klimayı açtı.

Serin hava Phoebe'nin yüzüne çarparak kızarmış yanaklarını serinletti. Duygusal olarak tükenmiş ve boynunun yan tarafına kadar ağrıyan Phoebe, koltuk başlığına yaslandı ve gözlerini kapatarak hemşirenin verdiği ağrı iğnesinin etkisini göstermesini bekledi.

* * *

Şu anda, Aidan Payne kendini daha aşağılarda hissedemezdi. Kalıp onun için savaşmak yerine gerçekten sevdiği tek kızı terk etmişti. Kızın ailesinin davranışlarının onun hakkındaki düşüncelerini etkilemesine izin vermiş ve asla geri alamayacağı bir ömrü kaybetmişti. Blessings'e dönmeden önce kendisi hakkında iyi bir fikri vardı ama artık gerçek bu değildi. Kendisinden utanıyordu. Onsuz büyüyen çocuk için üzülüyordu. Phoebe'nin tek başına katlanmak zorunda kaldığı tüm anlaşmazlıklar ve zorluklar için acı çekiyordu ve kendisi için de acı çekiyordu. Şu anda, bir daha asla mutlu olamayacakmış gibi hissediyordu. Lee ve Phoebe'nin arabaya doğru yürüdüklerini gördüğünde, yardım edemedi ama Phoebe'nin dönüştüğü kadına hayran kaldı.

Güçlü, cesur, kendi kendine yetebilen ve onurlu bir kadındı çünkü oğullarını nefret etmek yerine sevmek üzere yetiştirmişti. Lee'ye varlığından haberi olmayan bir adamı sevmeyi öğretmiş ve ona gerçek aşkın ne demek olduğunu öğretmişti. Aidan'ın ilişkileri olmasına rağmen Phoebe ona sadık

kalmıştı. Onun resminin komodininin üzerinde olduğunu bilmek alçakgönüllü ve acı vericiydi. Son yirmi yılı yeniden yaşamak istiyordu.

ama bu olmayacaktı.

Lee'nin onu arabaya bindirmesini izledi ve sonra kapıyı kapatmadan önce onu arabaya bağlamak için kaldığını fark etti.

"Demek Lee, on dokuz yaşında bile benden daha iyi bir adamsın," dedi kendi kendine ve sonra gözlerinde yaş yerine güneş varmış gibi yaparak başka tarafa baktı.

Lee ve Phoebe otoparktan çıkarken Aidan da onları takip etti ve yan tarafında metal bir sundurması olan küçük, beyaz çerçeveli bir evin önüne geldiklerinde arkalarına park ederek Phoebe Ritter'ın hayatının yirmi yıllık birikimine baktı. New Orleans'taki büyük evi, garajdaki spor arabası ve sahibi olduğu dört yıldızlı restoranıyla bu küçük çerçeve ev, eski araba, sahip olduğu iş ve arabadan inmesine yardım eden yakışıklı oğluyla hayatının büyük ölçeğini karşılaştırırsa, mücadelelerinin ona daha büyük bir ödül kazandırdığı açıktı.

Aidan iç çekti. O dünyaya, o eve davet edilmek istiyordu. Hindi fırındayken ve turtalar büfede soğurken bayram yemeğinde bulunmak istiyordu. Kahkahaların ve şakaların bir parçası olmak istiyordu - "ne zaman olduğunu hatırla" hikayelerinin. Ama hayat ona her zaman istediğini elde edemeyeceğini çoktan kanıtlamıştı.

Lee Phoebe'nin merdivenlerden çıkmasına yardım ederken, Aidan yüzünü göremese de kolunu vücuduna yaslayışından acı çektiğini anladı. Başını salladı ve onun geri çekilip Ace James'in burnunu kırdığını düşündü. Bu düşünce onu sırttırdı. Kahretsin ama o harika bir kadındı.

Ama sonra içeri girdiler ve kapının arkalarından kapanışını izledi, bunun dünyaları arasındaki duvarın sembolü olduğunu düşündü. Artık paylaştıkları tek şey Lee'ydi.

Zor küçük şeysin, değil mi Bee? Değildin ama sanırım hayat sana kendini savunmayı zor yoldan öğretti. Bunu senin için yapamadığım için özür dilerim. Bu benim için bir onur olurdu.

Birkaç dakika sonra Lee yüzünde bir gülümsemeyle kapıdan çıktı, merdivenlerden aşağı atladı ve Aidan'ın kamyonetine doğru koşmaya başladı.

"Beni kamyonetime bıraktığın için teşekkür ederim," dedi Lee koltuğa oturup kapıyı çarparak kapatırken.

"Benim için zevkti," dedi Aidan. "Annen iyi mi?"

"Olacak," dedi Lee. "Ağrısı için verdikleri iğne etkisini göstermeye başladı ve doldurmam gereken ağrı kesici reçetesi var. Zaten yatağında, uyumaya hazır."

Aidan başını salladı. Daha fazlasını sormak istiyordu ama Lee'nin meraklı olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Bu hafta sonu Phoebe ile evde kal. Eğer o işe dönerse ve senin boş vaktin olursa, eve gel. Aramana gerek yok, aklıma gelmişken numaranı benim için telefonuma yaz, olur mu? Sonra benim numaramı da kendi telefonuna yaz."

"Gerçekten mi?" Lee sordu.

Aidan elindeki telefonu Lee'nin uzattığı ele bırakırken kaşlarını çattı.

"Lee. Oğlum. Bu sabaha kadar varlığından haberim yoktu. Seni göremediğim için üzölmekle

Seni yetiştirmeye yardım ettim ve olduğun adamla gurur duyuyorum." Aidan koltuğun diğer tarafına uzandı ve elini Lee'nin omzuna koydu. "Bu dünyada istediğim son şey senin izini kaybetmek ve umarım bir gün beni de anneni aradığın gibi kolayca arayabilirsin."

Lee'nin yüzü gülüyordu. "Teşekkürler, baba."

Aidan başını salladı. "Ne demek istediğimi anladın mı? Bugün baba oldum, bir şey değil."

Lee güldü.

Aidan arabadan geri geri çıktı ve sonra hızlandı.

* * *

Evin içinde, Phoebe gözlerini kapatacak kadar rahatlamadan önce onların çıkış sesini dinliyordu. Uykuya dalarken hâlâ az önce paylaştıkları yemeği ve hastanede Aidan'ın dokunuşundaki şefkati hatırlıyordu. Artık onu sevmiyor olabilirdi ama ona ne olduğunu önemsiyordu. Sesinde bu kadarını duymuştu ve bugün bu kadarı yeterliydi.

* * *

Moe Randall yiyeceklerini eve taşıdı, sonra reçetesinin bulunduğu torbayı çıkardı ve titreyen elleriyle içine daldı. Ağrı kesici ilaçları açtı ve bir dozunu büyük bir bardak suyla yıkadı.

"Tanrı yardımcım olsun," dedi Moe usulca, sonra soğutulması gereken her şeyi kaldırıp oturma odasına, koltuğuna doğru tökezledi.

Bir gümbürtüyle içine düştü, kolundaki yorganı çekip üstünü örttü, sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Acıdan ve mide bulantısından çok yorulmuştu. Her şeyden çok yorulmuştu... hayattan da. Son yirmi yıldır bir sırıla yaşıyordu ve sonuç bu olmuştu. Sessizliği onu öldürüyordu ve sessizliğinin nelere mal olduğu düşünüldüğünde, sonuç tam da beklediği şeydi.

* * *

Corey Randall Savannah'da bir içki dükkânını soydu ve ertesi sabah çalıntı bir arabayla şehri terk etti. Ama bu onun ilk rodeosu değildi. Şehrin dışında park halindeki bir arabanın plakasını çoktan değiştirmişti ve doğruca Blessings'e gidiyordu. Ortalıkta görünmemek için bir yere ihtiyacı vardı ve babasının kanserden nalları dikmek üzere olduğunu düşünürsek, kimse onu kasabada görmekten çekinmezdi. Endişelenmesi gereken tek kişi babasıydı. Yaşlı adam öleceğini anladığından beri hayatını değiştirmek için Corey'nin peşini bırakmıyordu. Ama babasıyla bu konuşmayı geçmişte o kadar çok yapmışlardı ki, şimdi birdenbire bir anlam ifade etmesi mümkün değildi. Ve oradayken, kendisine ne miras kalacağını araştırmak niyetindeydi. Tek varisin kendisi olduğunu bilmek hayatı kolaylaştırıyordu.

Corey, benzin göstergesini fark ettiğinde gideceği yolu yarılamıştı. Benzininin bittiğini düşünmüştü.

Blessings'e gitmesine yetecek kadar yakıt vardı ama şu anda öyle görünmüyordu. Tek seçeneği sürmeye devam etmek ve Blessings'e varmayı ummak ya da bir sonraki istasyona girip yakıt ikmali yapmaktı. Elinden gelse hiçbir yere yürümek istemiyordu ve iki pompalı bir yem dükkânına yaklaşıyordu: biri dizel, biri benzin ve bataklık balıkçılığı için her türlü yem. Burası bir kaçağın kendini güvende hissedebileceği türden gösterişsiz bir yerdi... ve buranın sahibi olan adamla aynı okula gitmişti. Uğrayıp eski bir dostu merhaba demenin zamanı gelmişti.

Corey yavaşladı, sonra otoyoldan çakıllı yola çıktı ve benzin pompasının yanına park etti. Corey tüm alışverişlerini çaldığı parayla nakit olarak ödüyordu. Bu sayede hiç ödemediğı vergiler için fiş tutma ihtiyacı ortadan kalkmıştı. Arabadan iner inmez Georgia sıcağı yüzünü ter içinde bıraktı. İçeri girdi.

Liseden mezun olduklarından beri buraya sayısız kez uğramıştı ve Ford Renner'ın burayı satın aldığından beri yerleri süpürmediğinden ya da çöp kutusunu boşaltmadığından emindi. Yerler her zaman hafif ıslak ve balık pullarıyla kaygandı ve çöp kutuları çoğunlukla boş bira kutuları ve ballı çörek ambalajlarıyla doluydu. Sahibinin müşterilerinin atıştırmalık seçimlerinde hiç tereddüt etmedikleri belliydi.

Ford Renner kısa boylu, tıknaz bir adamdı, gür kızıl sakalı ve atkuyruğu yaptığı uzun, tel tel sarı saçları vardı. Corey Randall'ın içeri girdiğini görünce elindeki Skoal'ı diğer yanağına doğru kaydırđı ve ağzında konuşmaya yetecek kadar yer kalsın diye tükürük kutusuna tükürdü.

"Hey, kardeşim! Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi Ford. "Ormanın bu kısmında ne yapıyorsun?"

"Selam Ford. Yaşlı adamı kontrol etmek için eve geldim. Kanser oldu, biliyorsun. Bu sadece bir zaman meselesi. İyi görünüyorsun. Ailen nasıl?"

"Evet, babana olanları duydum. Bunun için üzgünüm. Bize gelince, hepimiz iyiyiz," dedi Ford.

"Ben ve Marcella bir erkek bebek daha doğuruyoruz."

Corey tezgâhın karşısına uzandı ve Ford'un elini sıktı. "Tebrikler dostum. Bunun adını ne koyacaksın?"

"Hâlâ karar vermeye çalışıyoruz ama yakında bir karar vermemiz gerekecek. Çocuğun vadesi çoktan doldu."

"Ona hâlâ bir arabanın adını mı vereceksin?" Corey sordu.

Ford başını salladı, sonra tekrar tükürdü. "Evet, ama Lincoln, Dodge ve Chevy'yi tükettik. Ben Jeep'e yöneliyorum ama Marcella bu arabaya Caddie adını vermeyi kafasına koymuş. Her zaman bir Cadillac istediğini söyledi ve bir Cadillac'a sahip olabilmesinin tek yolunun bu olduğunu düşünüyor."

Corey cebinden bir tomar para çıkarırken güldü.

"Al sana altmış dolar. Depoyu dolduracağım. Para üstü için geri geleceğim."

Ford, Corey'nin omzunun üzerinden pompanın yanında duran arabaya baktı.

"Mazda kullanarak ne halt ediyorsun? Amerikan arabalarına sadık kal, dostum!"

Corey güldü. "Bana Amerikan yapımı parçalarla çalışan bir Amerikan arabası bulun, ben de o

vagona atlayabilirim. Şu anda benzin tasarrufu için uğraşıyorum ve bu benim için gayet iyi alışıyor." Kapıdan çıkarken eline bir çikolata aldı ve havada salladı. "Bu Snickers'ı da hesabıma ekle."

Ford ona başıyla onay verdi ve kapı Corey'nin arkasından kapanırken benzin pompasını çalıştırdı.

Corey deponun dolmasını beklerken elindeki çikolatayı yedi ve Ford Renner'ın nasıl bir hayat yaşadığını düşündü. Büyük liglerde değildi ama yeterince mutlu görünüyordu. Corey şekerin son lokmasını ağzına attı, parmaklarını yaladı, sonra keşke yapmasaydım dedi çünkü şimdi çikolata yerine gaz tadı alacaktı.

O beklerken otoyolda arabalar vızır vızır geçiyordu. Sürücülerden birini Blessings vatandaşı olarak tanıdı ve ardından bir siren sesi duydu ve peşinde bir otoyol devriye arabasıyla ters yönde hızla giden başka bir araba gördü. Kaşlarını çattı. İyi ki benzin almak için durmuştu. Herhangi bir türden polisle karşılaşmak istemiyordu.

Birkaç dakika sonra pompa çalışmaya başladı. Corey hortumu kapattı ve yerleşmek için içeri girdi.

"Otuz iki elli altı artı o bir dolarlık şekerleme, otuz üç dolar elli altı sent yapıyor. İhtiyaç başka bir şey var mı?" Ford sordu.

Corey soğuk gazoz ve biranın bulunduğu soğutucuya doğru baktı. "Evet... O kadar çikolatanın üstüne soğuk bir gazoz içmem lazım. Toplamına bir şişe Mountain Dew ekle."

Ford başıyla onayladı, Corey gazozu almaya giderken gazozu ekledi ve para üstünü ona uzattı. "Daha uzun kalabileceğin zaman tekrar gel," dedi Ford.

Corey, "Ben yaparım," dedi ve kapıdan çıktı.

Şişenin kapağını açtı ve arabayı tekrar çalıştırmadan önce büyük bir yudum aldı, sonra hız yapmamaya dikkat ederek uzaklaştı. On beş dakikadan az bir süre sonra şehir sınırı tabelasını geçti ve arabayı Blessings'e sürdü. Saat ikiyi çeyrek geçiyordu. Kahvaltı ya da öğle yemeği yememişti ve evde hoş karşılanacağından emin olmadığı için yemek için doğruca Granny's'e gitti.

Mazda'dan çenesi yukarıda ve kışını öperek indi ve aynı şekilde içeri girdi. Lovey'e bir başparmak işareti yaptı ve onun yanından geçerek boş bir kabine doğru yürüdü. Lovey de elinde bir menü ve sert bir gülümsemeyle onu takip etti.

"Seni görmeyeli uzun zaman oldu," dedi Lovey. "Babanı kontrol etmeye geldim sanırım."

Corey başını salladı. "Evet, hanımefendi. Her gün konuşuyoruz, o yüzden başarısız olduğunu biliyorum. Gelip kendim görmek için işten biraz izin aldım."

"Seni gördüğüne çok sevinecek, eminim. İşte garsonunuz geliyor. Siparişinizi almasına izin vereceğim." Yeni garson Shelly Mayberry masaya yaklaşırken Lovey uzaklaştı.

"Granny's'e hoş geldiniz," dedi Shelly, bir bardak buzlu suyu onun yerine koyarken. Corey arkasına yaslandı ve merakla ona baktı.

"Sizi tanımıyorum. Buralardan değilsin, değil mi?"

"Ben de seni tanımıyorum ama benim adım Shelly ve son sekiz aydır burada ailemle birlikte yaşıyorum. Ne istediğini biliyor musun?" diye sordu.

Corey'nin gözleri kısıldı. Az önce ona geri dönmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatmış, sonra da bu düşüncüyü bir kenara atmıştı.

"Aslına bakarsan var. Burger, patates kızartması ve büyük bir bardak tatlı çay," dedi Corey. "Ve bir

parça

limonlu turta, eğer varsa."

Shelly başıyla onayladı. "Evet. Siparişinizi teslim edip çayınızla birlikte döneceğim."

Corey kızın uzaklaşırken poposunun sallanışını izledi, sonra da eve gösterişsiz kalmak için geldiğini hatırladı. Suyuna uzandı ve garsonun çoktan geri dönmekte olduğunu gördü.

"İşte buzlu çayınız ve yemeğiniz gelene kadar sizi idare etmesi için meşhur bisküvilerimizden birkaç tane.

Afiyet olsun," dedi küçük bisküvi sepetini masaya bırakırken.

Corey buzlu çaydan hızlıca bir yudum aldı ve bir bisküvi almak için ekmek tabağını kendine doğru çekti. Şaşırtıcı bir şekilde, ekmek sıcacıktı. İkiye böldü, üzerine tereyağı sürdü ve bir ısırık aldı.

"Ohmygawdthisisonefinebiscuit," diye mırıldandı, sonra çiğneyip yuttu ve yarısının geri kalanını ağzına attı, düşmeden hemen önce dudağının kenarındaki tereyağı damlasını yakaladı.

Bisküvisini bitirdi ve ikinci bir bisküviyi yağlıyordu ki, biri kabinin diğer tarafına kaydı. Kafasını kaldırdı ve kaşlarını çatı.

"Ne istiyorsun lan? Hayır. Buna cevap verme. Ne istersen iste, ben senin bankerin değilim. Kaybol, Joe."

Joe Weaver, Corey'nin yağlamakta olduğu bisküvinin yarısına uzandı ve bu zahmeti yüzünden elinin arkasına bir çatalın dişlerini yedi.

"Ow! Kahretsin, Corey! Neyin var senin?"

"Sana kaybolmanı söyledim, bu giderken yemeğimi de yanında götür anlamına gelmiyor.

Ciddiyim." Joe elinin tersini ovuştururken küfretti.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Lovey seni dışarı atacak, bunu biliyorsun," diye mırıldandı Corey.

Joe omzunun üzerinden baktı, yarı yarıya onun arkasında durup kendisine eşlik etmeye hazır olmasını bekliyordu. "Eğlenmek için benim ve Bo'nun etrafında takıldığın zamanları hatırlıyorum. Sadece bir merhaba demek istedim,

O yüzden canın cehenneme," dedi Joe ve ayağa kalkıp uzaklaştı.

Corey kaşlarını çatı. Kan akıtmamış olmasına rağmen çatalı gömleğine sildi. Birkaç dakika sonra yeni garson elinde yemeğiyle ona doğru geliyordu. Kısa kızıl saçlarına ve göğüslerinin büyüklüğüne baktı, sonra önüne koyduğu yemek dışında her şeye odaklandı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Shelly sordu.

Corey masadaki ketçabı fark etti ve başını salladı. "İşim bittiğinde sadece tatlı yiyeceğim."

"Hemen getiriyorum," dedi Shelly. Elinde bir parça turta ve çay sürahiyle geri geldi, bardağını doldurdu ve onu yemesi için bıraktı.

Corey eve geldiği için kendini kutluyordu ki polis şefinin içeri girdiğini gördü. Dondu kaldı, sonra yavaşça nefes aldı.

Benim için burada değil. Benim için burada değil.

Mantra işe yaramış gibi görünüyordu çünkü Lon Pittman mutfığa girmeden önce Lovey'ye el salladı. Corey başını öne eğdi ve hamburgeri bitene kadar yemeye devam etti. Sonra patates

kızartmasının üzerine sağlıklı bir doz ketçap sıktı ve yedi. Corey yemeğine dokunulmasından hoşlanmıyordu ve bir şeye başlamadan önce diğerini yiyordu. şef mutfaktan çıktığında patates kızartmasını neredeyse bitirmişti. Corey

Şef Pittman'ın onu gördüğünü biliyordu ama rahatlamış bir şekilde yürümeye devam etti. Bu konuşmayı kaçırdığı için mutlu bir şekilde turtasına yumuldu ve bir kez daha o lanet turtaların da bisküviler kadar iyi olduğunu keşfetti ki bu imkânsız bir başarı gibi görünüyordu.

Shelly yine buzlu çayını doldurmaya geldi.

"Hey," dedi Corey. "Turta ve bisküvileri kim yaptı? Gerçekten çok güzeller."

"Şefin karısı Mercy Pittman yapmış olmalı."

Corey, "O çok iyi bir aşçı," dedi.

Shelly sırtıttı. "Herkes böyle söylüyor. Mesajı iletceğim. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Corey göz kırparak, "Tam bana göre," dedi.

Shelly'nin sırtışı soldu. Bu adamın havasından hoşlanmamıştı. Hesabı yazdırmaya gitti, sonra başka bir siparişi teslim etmek için geri dönerken hesabı adamın masasına bıraktı. Corey'nin kullandığı masaya döndüğünde yirmi dolarlık bahşiş onu biraz ürküttü. Geri çevirmeyecekti ama bu onu biraz tedirgin etti. Adamın bahşişle yemekten fazlasını satın aldığına inananlardan biri olduğunu hissetti. Ama şimdilik gitmişti. Parayı cebine koydu ve bir sonraki müşteriler için yeniden yerleştirmeden önce masayı sildi.

Dışarıda, Mazda'ya tekrar binip park yerinden ayrılırken Corey'nin keyfi çok daha yerindeydi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, eve gitme vakti gelmişti. Arka sokaklardan bilerek geçti, çalıntı bir Mazda'yı arıyor olabilecek polislerin dikkatini çekmek istemiyordu. Plakaları değiştirmiş olsa da, eğer biri bu arabanın plakasını araştırırsa, doğru ruhsat çıkmayacaktı. İşi sağlama almak için, eve vardığında garaj yoluna geri dönecek ve plakayı kolayca görülemeyecek şekilde saklayacaktı.

Birkaç dakika sonra Corey geldi, garaj yoluna girdi ve dışarı çıktı. Ev hiç görmediği kadar haraptı ve bahçenin biçilmesi gerekiyordu. Görünüşe göre ev babasıyla birlikte ölüyordu.

Merdivenlerden yukarı çıkıp kapıyı denemeden önce çantasını almak için arabanın içine uzandı. Her zaman olduğu gibi gündüz vakti kilitli değildi, o da kendini içeri attı.

Babası koltuğunda uyurken şok edici bir görüntüye sahipti. Cildinde gri bir ton ve her iki kolunda da hastanede kan almaktan ve düşmemek için kendini tuttuğu zamanlardan kaynaklanan kocaman morluklarla bir kemik torbasından biraz daha fazlasıydı. Corey ciddi biçimde şaşırmıştı. Babasının ölmekte olduğunu bilmek bir şeydi ama Corey kanserden ölmenin nasıl bir şey olduğunu ilk kez görüyordu.

Çantasını yere bıraktı, sonra evin sessizliğinde durup babasının nefes alış verişini dinledi. Bunu yaparken çocukluğunu, ne kadar yakın olduklarını ve liseye başlamadan önce birlikte geçirdikleri zamanın ne kadar mutlu olduğunu hatırlamaya başladı. Tüm o balık tutma gezilerini. Bahçelerinde birlikte çalıştıklarını. Fazladan ürettiklerini satmak için parka götürdüklerini, sonra da gölgelik bir ağacın altına kurup müşteri beklediklerini. Her seferinde parayı eve götürdüklerini ve biriktirmek için nereye sakladıklarını hatırlıyordu.

Noel için. Evden ilk ayrıldığında zulayı çalmıştı ve bir sonraki arayışında zula yenilenmemişti.

Arka bahçedeki gölgelik ağaçların altında ev yapımı dondurma yaptıkları sıcak yaz günlerini düşündü. Annesinin mutfakta dondurmanın yanına taze çilekli kekler hazırladığını ve arkadaşlarıyla yatıya kaldıkları günleri hatırladı. Daha nazik, daha basit bir zamandı ve bir an için kederle dolup taşı.

Sonra zayıflık gösterdiği için kendine kızarak kapıyı tekrar açtı ve babasını uyandıracağını bildiği için bilerek çarparak kapattı ki öyle de oldu.

Moe irkilerek uyandı, ön kapıya doğru bakarken romatizmalı görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırptırdı.

"Corey? Oğlum? Sen misin?"

Corey Georgia Bulldogs şapkasını çıkarıp kapının yanındaki koridor ağacına astı. "Evet, benim. Pek iyi görünmüyorsun," dedi Moe'nun oturduğu yere doğru yürürken. Ama sarılmak yerine el sıkıştılar.

Moe ne hissedeceğini bilmiyordu. Oğlunu bir daha göremeden öleceğinden emindi ve şimdi burada olduğuna göre, Moe neredeyse bunun olmasını dileyecekti. Corey'yi babasının sağlığını kontrol etmeye geldiğini varsayamayacak kadar iyi tanıyordu. Bir şey istiyordu ama bunun ne olduğunu sadece zaman gösterecekti.

Moe yattığı koltuğun koluna uzandı ve ayak dayama yerini indirdi.

"Yemek yediniz mi? Evde yiyecek var. Az önce Piggly Wiggly'ye gittim."

"Büyükanнемden yeni çıktım," dedi Corey. "Seni kontrol etmek için eve geldim. Birkaç gün kalacağım. Umarım sorun olmaz?"

"Elbette sorun yok. Burası her zaman senin de evin olacak," dedi Moe.

Corey ellerini pantolonunun paçalarına sürttü, sonra çantasını işaret etti. "Ben eşyalarımı odama koyayım o zaman. Hemen dönerim."

Moe yorum yapmadı. Bir acı ve mide bulantısı dalgasını atlatmaya çalışıyordu.

Bölüm 7

Aidan büyükbabasının evine dönerken çoğunlukla sessizdi, ancak söylediği çok az şey Phoebe'ye atıfta bulunuyordu. Sonunda eve varıp arabadan indiklerinde, Aidan Lee'ye kocaman sarıldı.

"Gelmiş geçmiş en iyi gün, oğlum. Annene iyi bak ve ne zaman vaktin olursa buraya gel."

"Yaparım," dedi Lee ve eski kamyonetine atlayıp çalıştırdı ve uzaklaştı. Ama sokağın sonundaki köşeyi dönerken düşünceleri karmakarışıkta. Ayrıldıklarında babasının gözlerindeki hüznü ifadeyi görmüştü ve eve dönüş yolu boyunca anne babasının arasındaki garipliği ortadan kaldırmanın bir yolunu düşünüp durdu.

Babasının annesine karşı bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyordu ve söylediklerine rağmen annesinin de babasına karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini biliyordu. Babasının Blessings'te ne kadar kalacağını bilmiyordu ama bulduğu her fırsatta onları bir araya getirmeye ve bir mucize olması için dua etmeye niyetliydi.

Phoebe'nin reçetesini doldurmak için eczaneye uğradı ve reçeteyi alır almaz eve doğru yola çıktı. Eve vardığında aklına ilk çöpçatanlık fikri gelmişti. Tek yapması gereken annesini ikna etmektir.

Annesini uyandırmamak için arka kapıdan içeri girdi ve aklındaki planla önce hizmet odasındaki derin dondurucuyu, ardından buzdolabındaki daha küçük dondurucuyu karıştırdı, sonra da kilere hızlıca bir göz attı. Bir akşam yemeği misafiri için her şey hazırda ama yine de annesini bu fikre ikna etmesi gerekiyordu.

Koridordaki bir tahtanın gıcırdamaya meyilli olduğunu bildiğinden, kızın odasına giderken diğer tarafta kaldı ama kapıyı açtığında gıcırdadı. Kız yuvarlanıp el sallarken yüzünü buruşturdu.

"Seni uyandırdım mı? Sessiz olmaya çalışıyordum," dedi Lee.

"Uyumuyordum," dedi Phoebe ve yanındaki yatağı okşadı. Bugün baba ile oğul arasında neler olduğunu öğrenmek istiyordu. "Gel biraz benimle otur."

Lee zıplayarak odaya girdi ve yatağının kenarına uzandı. Aidan'ın resminin hâlâ komodinin üzerinde duruyor olması cesaret vericiydi.

"İlaç hâlâ işe yarıyor mu?" diye sordu ve reçete şişesini lambanın yanına koydu.

Phoebe başını salladı. "Evet, ben iyiyim. Aidan'la nasıl anlaştığınızı bilmek istiyorum. Aranızda garip ya da tuhaf bir şeyler hissediyor musunuz?"

"Hayatta olmaz anne. Harika olan şey, onun yanında olmanın ne kadar kolay olduğu. Sana bir

sorum var," dedi Lee.

"İlk görüşme bittiğine göre şimdi nasıl hissediyorsun? Ondan nefret ediyor musun? Ona kızgın mısın?"

Phoebe Lee'nin eline uzandı. "Tatlım, ondan asla nefret etmeyeceğim ve kızgınlığımı uzun zaman önce üzerimden attım. Sanırım incinmiş hissediyorum, ama o da öyle. Bunu gördüm. Eğer son yirmi yılı geri alabilseydim, sanırım farklı bir karar verirdim."

Lee başıyla onayladı. "Evet, babam da aşağı yukarı orada. Dürüst olmak zorundayım. Sonunda bu gün geldiği için çok mutluyum ama aynı zamanda çok üzgünüm."

Phoebe tutuşunu sıkılaştırdı. "Oh, tatlım... neden?"

"Bu dünyada en çok değer verdiğim iki insan bir zamanlar birbirlerini o kadar çok sevdiler ki birlikte bir bebek yaptılar ve şimdi aranız bozuk. İkinizin arasında kalmış hissediyorum."

Phoebe onun sıkıntısına kendisinin neden olduğunu bilmekten acı duyuyordu. "Hayır, Lee, hayır! Lütfen yapma. Biz iyi olacağız." "Onu görmedin," dedi Lee. "Gözlerinde yaşlar vardı. Sesi titriyordu ve sürekli

Acil Servis'te size kollarını dolamak ister gibi bakıyordu."

Nefesi Phoebe'nin boğazında düğümlendi. Aidan için hâlâ bu kadar önemli olduğuna inanmak istiyordu ama bunun kendisinden çok Lee'yle ilgili olduğunu tahmin edecek kadar dürüsttü.

"Seninle birlikte çok yıl kaybetti. Muhtemelen ona olan da bu."

Lee omuz silkti. "Onu görmedin. Ben gördüm ve bu gece o anıyla yatmak istemiyorum, bu yüzden senden bir iyilik daha isteyeceğim. Orada çok yalnız. Onu bu akşam yemeğe davet edebilir miyim? Dondurucuya ve kilere baktım bile. İhtiyacım olan her şey var, bazılarının sadece çözülüp tekrar ısıtılması gerekiyor. Ben yeterince iyi bir aşçıyım. Bunu yapabilirim... eğer izin verirsen."

Bugün Aidan'la daha fazla zaman geçirme düşüncesi acı vericiydi.

"Ya gelmek istemezse?" Phoebe sordu.

Lee, "O zaman akşam yemeği için burada olmayacak," dedi.

Phoebe iç çekti. "Keşke dünyayı senin kadar basit

görebilseydim." Lee sırtıttı. "O zaman ona sorabilirim?"

Phoebe kendini oturur pozisyona getirdi. "Elbette ve bilgin olsun diye söylüyorum, bunu bana tekrar sormana gerek yok. Sen de burada yaşıyorsun ve o senin diğer ebeveynin. Onun evimize girmesini asla reddetmem. Kapımız ona her zaman açık olacak."

Lee ona bir başparmak işareti yaptı. "Teşekkürler anne, harikasin! Akşam yemeği için ne yaptığım umurunda mı?" "Hayır, ama yardım edebilirim," dedi.

"Hayır, sen elini yavaş tut. Okuldaki dairemde her zaman yemek yapıyorum. Bunu yapabilirim. Şimdi onu arayacağım."

"Benim de davete olumlu baktığımı ona söylemeyi unutma. Benim tepkimi merak ederek gelmesini istemeyiz, tamam mı?"

"Tamam! Yapacağım ve çok teşekkürler anne," dedi Lee ve odadan dışarı fırladı.

Phoebe Aidan'ın fotoğrafına baktı. "Sen! Kalbimi kırma yeteneğinden hiç kurtulabilecek

miyim?" On sekiz yaşındaki Aidan yorum yapmadan ona gülümsemekle yetindi.

Ama otuz sekiz yaşındaki Aidan Payne gülümsemedi. Şu anda hayatında komik olan hiçbir şey yoktu. Büyükbabasının eski ofisine daha çok rahat etmek için gitmişti. Hâlâ Preston'ın tıraş losyonu ve ara sıra içtiği puoların kokusu vardı, bu yüzden Aidan masanın arkasındaki eski deri koltuğa uzanıp başını kaldırdığında, yarı yarıya büyükbabasının içeri girmesini bekledi.

Tabandan tavana kadar uzanan raflar, bazıları iş dünyasıyla, bazıları da ev onarımıyla ilgili kitaplarla doluydu. Büyükbabasının bir raf dolusu defteri vardı, sahip olduğu her kiralık ev için bir tane ve sahip olduğu yıllar boyunca orada yaşayan insanların ayrıntılı notları.

Preston'ın gülümsemesini bir daha göremeyeceğini ya da o gür kahkahasını bir daha duyamayacağını düşündükçe kalbi acıyordu. Meraktan masanın çekmecelerini teker teker karıştırmaya ve daha fazla anı aramaya başladı.

Ortadaki büyük çekmecedeki bir yığın kalem, bulldog klipsi ve not defteri vardı. Sağdaki en üst çekmecedeki bir yığın sarı bloknot ve Preston'ın kiralık evlerde yapılması gereken onarımlar hakkında kendi kendine yazdığı bir sürü yapışkan not vardı. Her notun üzerinde tamamlandığını gösteren büyük bir onay işareti vardı. Sonra Aidan alt çekmeceyi açtı, fotoğraf albümüne benzeyen bir şey gördü, çıkardı ve açtı.

Neredeyse anında, ensesindeki deri ürperdi. Sanki büyükbabası arkasından yaklaşmış ve ithaf sayfasını okurken elini omzuna koymuş gibi hissetti.

Aidan için:

Yardıma en çok ihtiyacı olduğu anda Phoebe'ye ikinizin arasına girmeyeceğime dair söz verdim ve onu kızım gibi sevmeyi öğrendim. Onu sorman için çok bekledim ama hiç sormadın. Lee sana çok benziyor. Lütfen onu benim sevdiğim kadar sev ve lütfen beni affet.

Büyükbaba

Aidan bir sonraki sayfaya geçti ve gözyaşları duvarının ardından ilk resme baktı. Bu, kucağında Lee'yle hastaneden çıkan genç Phoebe'nin resmiydi. Yüzündeki ifade öylesine sevinçli ve kararlıydı ki Aidan'ın nefesini kesti.

Büyükbabası resmin altına bir yazı yazmıştı.

Anne ve oğul eve gidiyor.

"Merhamet et," diye fısıldadı Aidan ve sanki sihirle o güne ve o ana geri dönecekmiş gibi elinin düz kısmını fotoğrafın üzerine koydu.

Sırada ne olduğunu görmek için sabırsızlanarak sayfaları çevirmeye başladı. Phoebe ve Lee'nin daha fazla fotoğrafı vardı ve aylar geçtikçe Lee'nin yerde büyük bir yorganın üzerine uzanmış çoraplarını çıkarmaya çalışırken, bir başkası yürüteçle koridorda ilerlerken ve bir diğeri emeklerken çekilmiş fotoğraflarını gördü. Sonra sayfayı çevirdiğinde, fiziksel acıdan inlemesine neden olan bir

anı yakaladı.

İlk adımlar. Sadece gülümsemesine bakın.

Ve sonra Aidan'ın cep telefonu çaldı. Zamanında bu kadar uzaktayken sesin aniden gelmesiyle irkildi, sıçradı, arayanın kimliğine baktı ve albümü hızla kapattı.

"Merhaba."

"Merhaba baba, benim. Annem ve ben seni bu akşam evimize yemeğe davet ediyoruz." Aidan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. "Phoebe de buna katılıyor mu?"

"Evet efendim, kesinlikle öyle ve size burada kapının her zaman açık olduğunu söylememi istedi."

Aidan büyük sandalyede arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Çok minnettarım ve kabul ediyorum. Bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır. Biz hallederiz. Saat altı sizin için çok mu erken? Kural olarak, annem dükkânda mesaiye kalmadığı sürece geç saatlerde yemek yemeyi sevmeyiz."

"Mükemmel, teşekkür ederim," dedi Aidan. "Dört gözle bekliyorum. Eli nasıl?"

"Ağrı kesiciler işe yarıyor. Akşam yemeğine gelmen harika!" Lee öyle dedi. "Görüşürüz o zaman." Arama sona erdi ama Aidan hâlâ telefonu kulağına götürüyordu, düşünceleri serbest düşüşteydi.

Lütfen bu kaybettiklerimi geri almak için bir başlangıç olsun.

* * *

Corey Randall babasına henüz bir doz ağrı kesici vermişti ki Moe fiziksel bir acı dalgasıyla sarsıldı. Corey babasının vücudunun o kadar çok titrediğini gördü ki nöbet geçirdiğini sandı.

"Uh...hey...iyi misin?" diye sordu.

Moe inledi. "Sadece acı... soğuk," diye fısıldadı.

Corey bakıcı olarak garip hissediyordu. Orada olma hakkını kaybetmiş gibi hissediyordu. Kanepenin arkasındaki yorganı aldı ve babasının bacaklarının üzerine serdi. Moe onu tutup çenesine kadar çektiğinde Corey arkasını döndü.

"Gidip biraz kahve yapayım. Belki seni ısıtır" dedi.

Moe konuşamıyordu ama yaklaşmakta olan mide bulantısını bastırmak için gözlerini kapatarak başını salladı. Corey aceleyle mutfığa girdi, manzaradan uzaklaşmak istiyordu. Daha önce de cesetler görmüştü.

Biri esrarkeşti; diğeri vurulmuş ve Savannah'da bir arka sokakta kan kaybından ölmeye terk edilmişti. Ama hastalıktan ölen birini hiç izlememişti ve diğer odada olan da buydu.

Kahveyi bulana kadar birkaç dolap açtı, sonra sürahiye su doldurdu ve kahve makinesini çalıştırdı. İki kahve fincanı aldı ve kahvenin demlenmesini beklerken arka bahçeye bakan pencereye doğru yürüdü.

Annesinin eskiden arka çitin karşısında bir sıra gül ağacı vardı. Babasının onları ne zaman kazdığını merak etti çünkü şimdi orada hiçbir şey yoktu. Yandaki eve daha yakından bakmak için

öne doğru eğildi ve bunu yaptığında, altındaki pencere pervazlarındaki ve çenesinin yanındaki eski mutfak perdelerinin fırkırlarındaki tozu fark etti.

Suçluluk hissetmek alışık olmadığı bir duyguydu ve bu duyguya kapılmasına nadiren izin verirdi. Tozu görmezden gelerek arka verandaya çıktı, derin bir nefes aldı ve sonra öksürdü. *Lanet olası sigaralar.* Ve bunu düşünürken bile sigara içmek için en üst basamağa oturdu.

Paketi bileğine vurup sigarayı kısmen çıkardıktan sonra yakarken ezbere hareket ediyordu. İlk çekişte derin bir nefes aldı ve nikotin dozunun vücudunda sekmesine izin verdi. O otururken, batıdaki komşusu çöpe bir şey atmak için dışarı çıktı, Corey'yi gördü, şaşkınlıkla sendeledi ve sonra aceleyle içeri girerken el salladı.

Corey başıyla onu onayladı ve gözlerini kaçırdı. Siktir et o piçi. Bir süredir eve gelmemişse ne olmuş yani? Yaşaması gereken kendi hayatı vardı, lanet olsun.

Doğudaki eve doğru baktı. Orada eskiden halk kütüphanesinde çalışan dul bir kadın yaşıyordu. Sigarasından bir nefes daha çekti ve yapabildiğini kanıtlamak için birkaç duman halkası üfledi. Kahve kokusu almaya başlayınca sigarasını bitirdi ve içeri girdi. Koku alma duyusu yerindeydi. Kahve bitmişti.

Fincanları doldurup oturma odasına taşıdı, ama babası uyuyakalmıştı, bu yüzden kendi fincanını içmeye oturmadan önce bir tanesini sehpanın üzerine koydu. Arada sırada babasına bakıyordu. Bir keresinde nefes almayı bıraktığını düşündü ve bu onu korkuttu. Babasının göğsünün genişlediğini ve ardından dudaklarından bir tür horlama fokurdadığını görene kadar giderek artan bir dehşetle izledi.

Corey ürperdi. Bir yanı babası uyurken oradan ayrılmayı düşünüyordu ama zor durumdaydı. Savannah'ya geri dönmeden önce sıcaklığın azalmasını beklemesi gerekiyordu ve şimdi giderse soygun parasını düşük sınıf bir motele harcamış olacaktı. Hiçbir yere gitmeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

* * *

Lee heyecanlıydı. Buzlukta yeniden ısıtmak için fırına koyduğu pişmiş bir jambon ve tezgahın üzerinde çözülmekte olan donmuş bir şeftalili turta vardı. Annesinin bir ziyaretinden sonra evine götürmesi için hazırladığını biliyordu ama bu gece burada kalacaktı.

Daha sonra pişirmek üzere yıkanmış patatesleri ve akşam yemeğine yakın ısıtacağı iki kutu taze fasulyesi vardı. Salata için bir şeyler ve tatlı olarak sıcak şeftali turtasının üzerine koymak için dondurma vardı. En sevdiği şeylerin birçoğundan bir örnekti.

Phoebe yardım etmek için içeri girmeyi düşündü ama Lee'nin büyük planını bozmak ve onun yeteneksiz olduğunu düşünmesine neden olmak istemedi. Yine de biraz şık giyinmek için çaba gösterebilirdi. Ne de olsa Aidan bir misafirdi.

Dolabını karıştırırken Lee'nin gürleyerek koridordan geldiğini ve konuştuğunu duydu. "Anne! Anne! Masa örtülerini nerede saklıyorsun?"

Adam koşarak odasına girdiğinde kadın dolaptan geri çekildi. "Yemek masasını hazırlıyor muyuz?" diye sordu.

Tereddüt etti. "Uh... Ben istedim. Sorun olur mu?"

Sırıttı. "Bu senin etkinliğin. Tabii ki sorun yok. Masa örtülerinin hepsi salondaki çamaşır dolabında. Noel için olan kırmızı. Diğerleri de olur."

"Sağ ol anne," dedi Lee, başının üstünü öptü ve girdiği gibi hızla dışarı fırladı.

Phoebe başını salladı ve dolaba geri döndü, ama bu uzun sürmedi. Lee yine harekete geçmiş, ona sesleniyordu.

Vazgeçti ve onu yemek odasına kadar takip etti ve o masayı hazırlarken trafiği yönlendirdi. Lee mumluklara uzandığında, kadın durmasını söyledi.

"Lee! Hadi ama! Mum ışığında yemek yemeyeceğiz."

"Gerçekten mi? Çok mu fazla?" diye sordu.

"Evet, çok fazla," dedi.

"Anladım," dedi ve başparmağıyla

onayladı. "Başka bir şeye ihtiyacın var

mı?" diye sordu. "Hayır. Ben böyle

iyiyim," dedi Lee.

Masaya son bir kez daha baktı ve sonra yatak odasına dönerek bir elbise dolabına baktı.

* * *

Aidan evden saat beş buçukta çıktı, gerçi kendi evinden onlarınkine gitmek on dakikadan az sürmüştü ama oğlu gibi onun da bir planı vardı. Doğruca Franklin'in Çiçekçisine gitti. George ve Myra Franklin'i Kış Balosu ya da her yıl kraliçe taç giydikten sonra düzenlenen Peachy Keen Kraliçe balosu için Phoebe'ye çiçek çiçeği aldığı yıllardan hatırlıyordu. Hâlâ dükkânın sahibi olmaları biraz şaşırtıcıydı ama Aidan onların da hâlâ dükkânda çalışıyor olmalarını beklemiyordu. O içeri girdiğinde Myra tezgâhın arkasındaydı. Başını kaldırıp baktı.

"Merhaba, Franklin's'e hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir arkadaşımın evine yemeğe gidiyorum ve ev sahibesine çiçek götürmek istedim. Sanırım karışık bir buket istiyorum."

"Elbette," dedi Myra. "Ne kadar harcamak istiyorsunuz?"

"Belki kırk ya da elli dolar. Çok abartılı görünmesini istemiyorum ama davetten duyduğum memnuniyeti yansıtmasını istiyorum."

Myra başını salladı. "Anlaşıldı. Şuradaki bankta oturabilir ya da etrafınıza bakabilirsiniz. Uzun sürmez."

"Teşekkür ederim. Saat altıda orada olacağım, yani-"

"Benim yüzümden geç kalmayacaksın," dedi Myra ve Aidan'ı ön tarafta tek başına bırakarak çalışma odasına geri döndü.

Oturamayacak kadar gergindi, bu yüzden mağazanın içinde gezinerek tüm hediyelik eşyalara ve

satılık yapay vitrinlere baktı.

Birkaç dakika içinde Myra elinde yeşim yeşili bir vazoda karışık bir yaz çiçeği buketiyle kasaya geri döndü.

"Bu nasıl?" diye sordu.

"Mükemmel!" Aidan bir kredi kartı çıkardı ve tezgâha doğru kaydırıldı.

Myra karttaki ismi görünce şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Aidan Payne! Seni tanıyamadım. Büyüyüp yakışıklı bir adam olmuşsun. Blessings'e tekrar hoş geldin."

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi ve buketi alıp dükkândan ayrıldı.

Arabasıyla eve gelip park ettiğinde saat altıya beş vardı. Buketi aldı ve ön kapıya yöneldi. Kapı bir kez çalındı ve önünde açıldı. Gelen Phoebe'ydi, dizlerine kadar inen mavi-beyaz çizgili askılı bir elbise giymişti. Çıplak omuzları ve kolları güneşten hafifçe öpülmüştü ve koyu renk saçları yüzüne dökülmüştü. Ama kalbini çekiştiren şey utangaç gülümsemesiydi.

"Hoş geldiniz. İçeri gelin," dedi Phoebe.

Aidan boğazındaki yumruyu yuttu. "Davetiniz için teşekkür ederim. Size çiçek getirdim ama nereye koymak istediğinizi gösterirseniz vazoyu ben taşıyım."

"Bu taraftan," dedi Phoebe, onu küçük oturma odasından geçirip mutfağın hemen dışındaki yemek odasına götürürken. "Masanın üzerinde mükemmel duracaklar ve yemeğimiz boyunca onlara bakabiliriz."

Aidan masa düzenini fark etti ve harcadıkları zahmetten etkilendi. Çiçekleri masanın ortasına koyarken, "Bunların hepsi çok güzel," dedi. "Hepsi Lee'nin işi. Beni şimdilik yedekte tutuyor," dedi elini kaldırarak. Lee kapı aralığında belirdi.

"Birinin benim adımdan bahsettiğini mi duydum?"

Aidan oğlunun giydiği pembe firfırlı önlüğe bakarak sırtıttı. "Güzel önlük. Tek ihtiyacın olan bir şef şapkası."

"Ben dağınık bir aşçıyım. Bu benim amacıma hizmet ediyor," dedi Lee. "Akşam yemeği yaklaşık beş dakika içinde hazır olacak."

Git bir şeyler yap, bittiğinde sana bağıracağım." Oğlu

gözden kaybolurken Aidan yüksek sesle güldü.

Phoebe kızardı. "Bu sadece Lee. Kendine o kadar güveniyor ki onu utandırmak imkânsız." "Bu harika bir tavır," dedi Aidan ve Phoebe'ye kolunu uzattı. "Burası senin evin. Ne yapabilirsin ki? Beş dakikalığına ne yapacağız?"

"Oturma odasında oturup birbirimize bakabiliriz ya da yemek masasında oturup birbirimize bakabiliriz."

"Seninle her yerde oturabilirim, ama senin için bir sakıncası yoksa konuşmayı tercih ederim."

Oturma odasına döndüler ve birlikte kanepeye oturdular, ama çok yakın değillerdi. Phoebe'nin kalbi çarpıyordu ve Aidan'ın söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Kızgın olmadığımı bilmenizi istiyorum. Alçakgönüllüyüm ve hala biraz şoktayım ama kızgın değilim" dedi.

Phoebe iç çekti. "Ve bu sabah sana söylediklerim için özür dilerim. Tanrım... o sadece bu sabah mıydı? Şunu bilmeni isterim ki, eğer her şeyi yeniden yapacak olsaydım, sana söylerdim."

Sonra Lee ortaya çıktı. "Akşam yemeği hazır!"

Söylenmemiş çok şey kaldığından, konuşma sona erdi.

Aidan Phoebe'ye yemek odasına kadar eşlik etti. Birlikte geçirdikleri dört dakika ve yemek odasından oturma odasına yürüyüp tekrar geri döndükleri on adım içinde kalbinden büyük bir acı kalkmıştı. Kız ondan nefret etmiyordu. Ve bir kez daha, bir daha asla deneyimleyemeyeceğine inandığı bir olay olan ailesiyle akşam yemeği yiyordu.

Phoebe kendini çimdikleme isteğine direnmeye devam etti. Tüm gün gerçeküstü geçmişti ve gözlerini kapatırsa Aidan'ın ortadan kaybolacağından korkuyordu. Ama Aidan onu masanın başına oturtana kadar, bildiği tek yolla onu onurlandırıldığını fark etmemişti. Bu evin reisi olarak, bu hakkı kazanmıştı.

Yerlerine oturduklarında Lee her ikisine de sevinç dolu bir ifadeyle baktı.

"Bu harika! Bu benim hayalimin gerçekleşmesi!" dedi Lee. "Ben kutsama duasını okuyacağım anne." Sonra başını eğdi.

Phoebe gözlerini kapatmadan önce Aidan'ın yüzünü bir anlığına gördü. Eskiden olduğu gibi ona bakıyordu. Lee duayı büyük bir "amin" ile bitirene kadar sesini tamamen duymadığını fark etti.

"Her şey çok güzel görünüyor," dedi Aidan.

"Tadı da güzel olacak," dedi Lee. "Fasulye ve patates dışında hepsi annemin yemeği. Onun için çözdürüp pişirdim ve geri kalanını tekrar ısıttım. Anne, senin için birkaç dilim jambon kestim, böylece bir dilimi kesmeye çalışmak zorunda kalmazsın."

"Her şeyi düşünüyorsun," dedi Phoebe. "Sana tabağımı uzatsam ve sen de benim için hazırlasan nasıl olur?"

Böylece sen ve baban birbirinize bir şeyler iletebilirsiniz."

"Anlaştık," dedi Aidan.

Bu yüzden bekledi, en sevdiği iki adamı izledi ve kaderin hayatlarını nasıl değiştirdiğini düşündü. Lee bardaklarını yeniden doldurmak için ayağa kalktığında yemeğin ortasına gelmişlerdi.

"Büyükbabamın burada olmasını özlüyorum," dedi Lee. "Her zaman yeniden doldurmak istediğini hatırlıyor musun? Tatlı buzlu çayını çok severdi."

Aidan başını kaldırıp baktı. Oğlunun yüzündeki hüznün, onun içinde hissettiklerini yansıtıyordu. Preston'ı çok özlemişti. Ve sonra aklına bir şey geldi.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Aidan. "Şu anda birlikteyiz *çünkü* o gitti."

Phoebe'nin ensesinden bir ürperti geçti. "Çok haklısın. Birbirimiz için yapamadığımız şeyi onun ölümü bizim için yaptı."

Lee bardakları doldurdu ve tekrar yerine oturdu. "Büyükbabamın şerefine kadeh kaldırmaya ne dersiniz?" Bardağını kaldırdı. "Bana kendi adıma düşünmeyi öğreten adama."

Phoebe sol eliyle bardağını aldı ve yukarı kaldırdı. "Preston Williams, en çok ihtiyacım olduğu anda benim için bir beyaz şövalyeydin. Seni özlüyoruz ama asla unutulmayacaksın."

Sonra Aidan kadehini kaldırırken masanın etrafına bir göz attı. "Sana, Büyükbaba. Bana her zaman

her şeyin bir sebebi vardır. Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Bardaklarının şingirtısı, içlerindeki buz küplerinin şingirtısıyla yankılandı. Kadeh kaldırma, yemeğin geri kalanını mahvedebilecek ama bunun yerine onları daha da yakınlaştıran hüzünlü bir andı.

Ana yemeği bitirdikten sonra Lee tabakları lavaboya taşımaya başladı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Phoebe sordu.

"Hayır, anne. Bunu ben aldım," dedi Lee ve sıcak şeftalili turtayı masaya taşıdı. "Geçen yılki Peachy Keen festivalinden şeftalilerle yapıldı."

Aidan gülümsedi. "Bunu hatırlıyorum! Demek hâlâ kraliçe yarışması düzenliyorlar?"

"Oh, evet," dedi Phoebe. "Hüküm süren kraliçe Tammy Allen, Juanita Allen'ın kızı. Eskiden Juanita Waters'dı."

"Okuldaki ilk yılımızda Noel programı sırasında okul sahnesinden düşen Juanita Waters mı?"

"Aynısı. Freddy Allen ile evlendi. Piggly Wiggly'de kasaplık yapıyor," dedi Phoebe.

Lee dondurmayı buzluktan çıkardı ve turtayı kesmeden önce bir kepçe ile masaya getirdi. Kabuğun üstündeki karamelize şekerin hafif çıtırtısı, içindeki esmer şekerli şeftalili turtaya harika bir giriş oldu.

"Çok güzel kokuyor anne," dedi Lee ve pastadan büyük bir parça kesip üzerine kocaman bir top dondurma koydu ve Aidan'a uzattı. "Afiyet olsun baba ve bizi bekleme. Hemen arkadayız."

Aidan dondurmayı hemen kesti, turtayı ısırığıyla bir kısmını aldı ve ağzına attı.

"Ohmylordthisisgood," diye mırıldandı çiğneyip yutarken. "Phoebe Ann, bu çok lezzetli. Mimosa'nın menüsüne girmesi gerekiyor."

"Mimoza nedir?" diye sordu.

Aidan durdu, sonra şaşkınlıkla ikisine de baktı.

"Sanırım ne iş yaptığımı bildiğinizi varsaymıştım. New Orleans'taki Fransız Mahallesi'nde Mimosa adında dört yıldızlı bir restoranım var."

"Gerçekten mi?" Phoebe merakla, "Gerçekten mi?" dedi. "Seni bu tür bir işle uğraşırken asla hayal edemezdin."

Omuz silkti. "New Orleans'ta üniversiteye gittim ve sonuna kadar yemek servisi sektöründe çalıştım. Mezun olduğumda, bağımlısı olmuştum."

Lee tatlıyı Phoebe'nin önüne koyarken, "Oraya gitmeliyiz anne," dedi.

Phoebe başıyla onayladı. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Aidan neşelenme dürtüsüne direndi ve bir ısırık daha aldı.

Bölüm 8

Yemek bittiğinde, Aidan ve Lee mutfağı temizlerken Phoebe mutfak masasında oturmuş onları izliyordu. İfadeleri neredeyse aynıydı - aynı şeylere gülüyorlardı ve odada hareket ederken omuzlarının duruşu bile neredeyse aynıydı. Phoebe iç çekti. Dünyalarında Aidan olmadan yaşamaya o kadar alışmıştı ki, şimdi Aidan canlı bir şekilde oradaydı. Bir yanı aralarında üzerine bir şeyler inşa edebilecekleri bir şeyler kaldığını ummak istiyordu ama mantıklı yanı ona bu işin peşini bırakmasını söylüyordu.

Son yirmi yıldır onun için yanıp tutuşmadığı belliydi ve o kalp kırıklığını yeniden yaşamayı düşünmeye dayanamıyordu. Lee'nin mutluluğuna razı olmalı ve başka her şeyi unutmalıydı.

Sonra telefonun çaldığını duydu ve kendi telefonu olduğunu fark etti. Aceleyle telefonu bıraktığı yemek odasına geri döndü, telefonu açarken arayanın kimliğine baktı ve gülümsedi. Arayan Piggly Wiggly'de birlikte çalıştığı kadınlardan biri olan Millie Garner'dı.

"Merhaba, ben Phoebe."

"Kızım, Ace'in birasını kafasına döküp burnunu kırdığını duydum! Keşke ben de görseydim. Aman Tanrım... O ne yaptı öyle?"

Phoebe iç çekti. "Bunu hak ettiğini söyleyelim ve öylece bırakalım. Dramaya katkıda bulunmadan bunun doğal bir ölümle son bulmasını tercih ederim."

Millie'nin beklediği dedikodu bu değildi. "Şey, bu çok kötü. Ne dediğini bilmek isterdim."

"Benden zaten özür diledi, bu yüzden bu konuda ateşi yakmaya devam etmeyeceğim, tamam mı?" "Öyle mi? Ne dedi?" Millie sordu.

"Üzgün olduğunu... sadece söylediklerim için."

"O zaman Pazartesi günü işte görüşürüz," dedi Millie.

"Görüşürüz o zaman," dedi Phoebe ve telefonu kapattı. Eline ve birbirine bantlanmış iki parmağına baktı. İnsanlar hikâyeyi olması gerekenden daha büyük bir hale getirecekti ama o bunların hepsini kontrol edebilirdi. İçini çekti ve mutfağa geri döndü. "Temizlik bittikten sonra gelecek kadar uzun süre uzak kaldım mı?"

"Sen zaten bundan muaf tutuldun ve bunu biliyorsun," dedi Lee. "Kimdi o?"

Phoebe omuz silkti. "Millie... Ace ve benimle ilgili tüm kirli detayları bilmek istiyor. Korkarım onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Millie kim?" Aidan sordu.

"Birlikte çalıştığım kadınlardan biri. İyi biri ama dedikodu haberlerini veren kişi olmayı seviyor ve en kötü düşmanımdan bile istemeyeceğimi bilecek kadar bu işin kirli tarafında bulundum."

Kelimeler ağzından çıktığı anda Phoebe onları söylememesi gerektiğini anladı. Aidan'ın yüzündeki ifade tam bir dehşetti. Ne olduğunu anlayamadan, Aidan sandalyesinden kalkmış ve ona sarılmıştı.

"Seni bu kadar üzdüğümü bilmenin beni ne kadar kederlendirdiğini anlatmamın yeterli yolu yok. Özür dilerim Bee... çok özür dilerim."

Lee'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Neşelenme dürtüsüne direnerek odadan çıkarken e-postalarını kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Kendini Aidan'ın kollarında bulunca irkildi, ilk tepkisi geri adım atmak oldu ama o anın gerçekleşmesini dileyerek o kadar uzun yıllar geçirmişti ki tereddüt etti.

"Özür dilerim. Seni düşündürmek istememiştim-"

Aidan araya girdi. "Sakin söyleme. Aramızda inkâr edilemeyecek ya da değiştirilemeyecek bir gerçek var, değil mi?"

Başını salladı.

"Birbirimizi incittik, değil mi?" dedi.

Boğazındaki düğümden sonra yutkundu. "Babamın öldüğü gece yaptığın o telefon görüşmesini rüyamda görüyorum. Rüyamda, babanın masumiyetine inanmamı istediğinde tereddüt etmiyorum. Onu ya da seni inkar etmiyorum. Sonra uyanıyorum ve Lee ile yaşadığımız hayatta benim de en az senin kadar payım olduğunu biliyorum."

Aidan ona doğru uzandı, sonra durdu.

"Bee, bu sabah ön bahçeme bir Yardım Aranıyor tabelası astım ve sen kapımı çalıp bana bir oğul verdin. Kimsem yoktu ve şimdi yeniden bir ailem var. Seni de bu ailenin bir parçası olarak saymama izin var mı?"

Phoebe onu istemenin verdiği acıyla titriyordu ama davet çok muğlak olduğundan, adamın çocuğunun annesini de dahil etmekten başka bir şey kastettiğini düşünemedi.

"Elbette. Lee her zaman bizi birbirimize bağlayan bir bağ olacak."

Bu tam olarak duymak istediği şey değildi ama tutunabileceği bir şeydi. "Tamam o zaman, eğer bana bir şans daha vermek için kalbinde bir şeyler bulabilirsen, tek yapman gereken ılık çalmak."

"Neden az önce kendine bir çıkış yolu vermişsin gibi hissediyorum? Islık çalamayacağımı biliyorsun," dedi Phoebe. Aidan gözlerini kırptırdı. Onun hakkında bunu tamamen unutmuştu. "Doğaçlama yapabilirsin."

"Tamamen ayrı hayatlar yaşıyoruz," dedi Phoebe.

"Peki bu senin için nasıl çalışıyor?" Aidan elini göstererek, "Bu senin için nasıl çalışıyor?" dedi.

Phoebe'nin cep telefonu tekrar çalmaya başladı ama o duymazdan geldi. "Bir de şu açıdan bakalım.
Az önce

Burada. Arkadaş olmanın aramızda daha iyi olacağına karar verebiliriz."

"Ya da hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için yaptığımız ilk planın en iyi plan olduğuna karar verebiliriz." Sonra eğildi ve kız daha ne demek istediğini anlamadan onu öpmeye başladı, aralarındaki mesafe kayboldu.

Telefonu çalmaya devam etti ve sonra arama sesli mesaja geçince aniden durdu. Ardından gelen sessizlik öpücüğü sonlandırdı.

Aidan'ın kalbi hızla çarpıyordu. Aralarındaki sihir onun için hâlâ oradaydı ama yüzünü izliyor, tepkisini bekliyordu. Phoebe'nin arkasına sığındığı duvarların yıkılmakta olduğunu bilmiyordu, yoksa çok sevinirdi.

Phoebe'nin eli kalbine gitti, doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken nabzının hızla attığını hissetti. "O öpücük benim için önemli değilmiş gibi davranmayacağım çünkü önemliydi. Ama ben senin içinde yaşamadım

Sen benim kalbimde yaşadığın sürece. Sanırım söylemek istediğim şey, *eskiyi* bırakmamız ve *olanla* yeni bir şey yapıp yapamayacağımıza bakmamız gerektiği." dedi. "Al ya da bırak."

"Al şunu," dedi Aidan. "El sıkıştım ama kendi onurunu korurken seninkini kırdın, o yüzden..." Sırıttı. "El sıkışmaya ihtiyacımız yok. Sözüne güveniyorum."

Aidan başıyla onayladı. "Bu olumlu notla birlikte, akşam yemeği daveti ve harika yemek için teşekkür edip buradan ayrılacağım. Yarın görüşür müyüz?"

"Kilisede olacağız, sonra da evde olacağız."

"Kiliseye gitmeyeceğim. Bu hala üzerinde çalıştığım bir konu ama bir daha bu kasabada kendimi göstermeye ve herkesin Pazar yemeklerine konu olmaya hiç niyetim yok."

Phoebe önceki incinmişliği ve öfkeyi duydu ve anladı. "Sen kendini yap, ben de kendimi yapacağım ve ne olacağını göreceğiz, tamam mı?"

İç çekti. "Tamam. Lee'yi bulup ona gideceğimi söylemeliyim."

"Muhtemelen odasındadır. Koridorun sonunda soldaki kapı," dedi Phoebe.

Aidan bir parmağını kızın yanağında gezdirdi ve uzaklaşmadan önce çenesindeki hafif gamzeye dokundu.

Phoebe'nin telefonu tekrar çalmaya başladı. "Bütün bu Ace olayı beni kızdıracak. Bunu söyleyebilirim," diye mırıldandı ve oturma odasına çekilirken çağrının da sesli mesaja gitmesine izin verdi.

Koridorun sonunda, Aidan Lee'nin kapısını çalıyordu. Lee ikinci çalışında cevap verdi.

"Merhaba, baba! İçeri gel!"

"Belki başka zaman. Şimdi gidiyorum ve bu harika yemek için size teşekkür etmek istedim... ve arkadaşlığınızdaki duyduğum zevk için."

Lee görgü kurallarıyla vakit kaybetmedi. "Bunu yapmayı sevdim. Bir şey değil. Annemle aranız iyi mi? Kimse kızmadı mı?"

"Hayır, kızgın değiliz ve iyiden de iyiyiz. İyiyiz. Bu hayatımın en güzel günlerinden biri olmalı, o yüzden bana sarılın, tamam mı?"

Lee kollarını Aidan'ın omuzlarına atıp sırtına sertçe vururken gülümsemesi her şeyi anlatıyordu.

Lee, "Bu kesinlikle hayatımın en güzel günü," dedi. "Ama umarım birçoğunun ilki olur."

"Kesinlikle," dedi Aidan. "Ve daha önce de söylediğim gibi, yarın annenle kal. Pazartesi günü işe geri döneceğini tahmin ediyorum, bu yüzden burada yardımınıza ihtiyacı olabilir. O çalışırken biz de çalışacağız."

"Evet, öyle yapacağım," dedi Lee. "Seninle kapıya kadar yürüyeceğim."

Onlar içeri girdiğinde Phoebe oturma odasında oturuyordu. Ayağa kalkmaya başladı.

"Olduğun yerde kal. Lee beni yolcu ediyor ve aileye katılmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim." "Bir şey değil. İyi uykular," dedi Phoebe ve sonra hayatındaki iki erkeğin evden çıkışını izledi.

evi birlikte.

Aidan ona yeni bir umut vermişti ama o zaten umutla çok uzun yıllar yaşamıştı.

Öze ihtiyacı vardı.

* * *

Corey Randall sandviç yaptı ve akşam yemeği için bir kutu çorba açtı. Yıllardır yapmadığı kadar çok yemek pişirmişti ama yemeğe oturduklarında Corey, babasının çorba kaşığını ağzına götürüp tekrar kâseye koyarken ellerinin titrediğini görünce iştahını kaybetti. Babasının kanserinin ilerleyişine tanık olmak onu rahatsız ediyor, ona kendi ölümlülüğünü hatırlatıyordu. Şimdi başka bir yere gidip saklanmayı diliyordu.

Yemeğin yarısına doğru Moe oğluna baktı ve gözlerinde tiksinti dolu bir ifade gördü. Oğlunun merhamet yoksunluğundan etkilenerek kaşığını yere bıraktı ve tek kelime etmeden masadan kalkıp odadan çıktı. Corey'i seviyordu ama ondan hoşlanmıyordu. Bir insan olarak tam bir başarısızlıktı ve Moe, kendisinin ve karısı Roberta'nın nerede yanlış yaptıklarını hiçbir zaman anlayamamıştı.

O kadar tatlı bir çocuktaki, kendisinden istenen her şeyi yerine getiriyordu. Ama Corey lise ikinci sınıftayken Roberta aniden kalp krizinden ölmüştü. Bu, Corey'yi Moe'nun tanımadığı bir insana dönüştüren tetikleyici gibi görünüyordu. Ondan sonra başı belaya girip çıkmış ve mezun olmadan önce evden kaçmıştı. O günden sonra, Moe'nun hayatında aralıklı bir ziyaretçiden başka bir şey olmadı. Moe Corey'nin neden burada olduğunu bilmiyordu ama ya saklandığını ya da bir şey istediğini tahmin ediyordu.

Saat erken olmasına rağmen Moe yatmak için hazırlanmaya başladı. Bu günü yeterince yaşamıştı ve eğer Tanrı merhamet ederse, bir başkasını görmek için uyanmayacaktı. Banyoya yöneldi, küçük plastik taburesini duş başlığının altındaki yerine çekti ve sonra soyundu.

Ilık su cildine iyi geliyordu ve zayıfladıkça rutinini daha fazla değiştirmeye başlamıştı. Artık duştayken tıraş oluyordu, böylece lavaboda ayakta durmak zorunda kalmıyordu.

Bazen sıcak su bitene kadar taburede otururdu ama bu gece değil. Corey'nin banyosu için de yeterince sıcak su olduğundan emin olmak istiyordu.

Moe dışarı çıktı, kurulandı ve sonra pijamalarını giymek için komodinin üzerine oturdu. Daha sonra kirli kıyafetlerini havlu ve liflerin bulunduğu rafın altındaki sepete taşıdı ve banyodan ıktı.

Moe yatak odasına geçerken Corey koridordan geliyordu.

"Senin için bolca sıcak su bıraktım," dedi. "Seni gördüğüme sevindim oğlum, ama şimdi yatmaya gidiyorum." "Evet, teşekkürler baba. Biraz dinlen. Belki yarın daha iyi hissedersin."

Moe'nun böyle anlamsız bir yoruma verecek cevabı yoktu. Ölüm sürecindeyken asla daha iyi hissetmezsin. Oğlu aptalın tekiydi. Yatak odasına gidip kapıyı kapatırken omuzları çöktü, sonra da sonradan aklına gelmiş gibi kilidi çevirdi. Corey'ye sırtını dönmenin hazır parayı kaybetmenin hızlı bir yolu olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Corey oktan Roberta'nın gümüş takımlarını ve Moe'ya bykbabasından miras kalan tüfeği çalıp rehin vermişti. Paraya ihtiyaı olduğunda Corey'nin dünyasında kutsal olan hiçbir şey yoktu.

Moe yorganı geri çekti, komodinin üzerindeki şişeden iki ağrı kesici hap çıkardı, ağzına attı ve yatağa girmeden önce kuru kuru yuttu.

Soğuk çarşaflar ateşler içindeki bedenine iyi geliyordu ama yatağın ayak ucundaki yatak örtüsünün ağırlığı kemiklerini acıtıyordu. İ çekerek yuvarlandı. Corey bu odanın dışında her ne yapıyorsa, olmasını engelleyebileceği bir şey değildi, bu yüzden gözlerini kapadı ve ağrı kesicilerin onu altına çekmesine izin verdi.

* * *

Corey bunu başaramadı. Artık hava kararmıştı ve o da boş boş televizyon izleyerek vakit geçirecek biri değildi. Kısa bir süreliğine de olsa bu evden çıkması gerekiyordu ama alıntı arabayı tüm şehirde süremezdi. Bulduğu zm babasının arabasını almaktı, bu yüzden arabanın anahtarlarını aldı ve Blue Ivy Bar'a doğru yola ıktı.

Corey içeri girdiğinde May Temple barın arkasındaki her zamanki yerindeydi. Onun kim olduğunu biliyordu ve onu gördüğüne sevinmemişti. Buraya en son geldiğinde meknı dağıtmış ve hesabı ödemesi için babasını bırakıp kaçmıştı.

Adam barın en ucundaki tabureye kaykılıp "Bana bir longneck getir" diye bağırdığında, kadın da ona bağırdı. "En son barıma geldiğinde 322 dolar değerinde eşyamı paraladın. Hâlâ seni buradan çıkarmayı düşünüyorum."

Corey'nin dudakları şok içinde aralandı. "Bunların hepsini babam dedi," dedi.

"Bir eşek gibi davranırsan borçlarını tekrar ödemesine gvenmesen iyi edersin çünkü ölmekte olan bir adamın parasını almayacağım, ne yaptığın umurumda değil."

Corey'nin beti benzi attı ve öfkeyle bir tomar banknot çıkarıp beş yüz dolar saydı. "Harcamadığım parayı gittiğimde bana geri verebilirsin."

May onun oturduğu yere doğru yürüdü ve banknotları aldı. "Anlaştık. Markalarınız konusunda titiz misiniz?"

Corey, "Hayır. Sadece uzun bir boyun," dedi.

Faturaları kasanın yanındaki bardağın altına koydu, sonra soğuk bir uzun boyunlu bira açtı ve Corey'nin önüne bir tabak tuzlu kraker koydu.

"Bu, hesabınızı başlatacak. Beş dolar."

Onu bir kez daha süzerken gözleri kısıldı. May sert görünüyordu. Hatta yaşlı görünüyordu. Saçları belli ki boyalıydı. Bu kızıl tonu doğada yoktu ve göğüsleri sarkıktı - onun zevkine göre fazla sarkıktı. May onu bakarken yakalayınca, adam bira şişesini ona kadeh kaldırmak için kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. Kadın gözlerini devirdi ve adam birkaç kraker alıp ağzına atarken arkasını döndü.

Barın üzerindeki televizyonda popüler bir balıkçılık programı yayınlanıyordu. Müşterilerden bazıları gülerek kendi balıkçılık hikâyelerini anlatırken, diğerleri sessizce izliyor ve ekranın alt kısmındaki alt yazıyı okuyorlardı. Corey alt yazıyı göremeyecek kadar uzakta, programda konuşulanları duyamayacak kadar da konuşanlara yakındı, bu yüzden birasını ve krakerlerini alıp televizyona yakın boş bir masaya geçti.

Burada tanıdığı insanlar vardı ama kimse ona katılmayı bırakın, onunla konuşmaya bile istekli görünmüyordu. Bu onu çok kızdırmıştı. Kim olduklarını sanıyorlardı ki? Ondan daha iyi değillerdi. Birayı çabucak bitirdi ve boşunu havaya kaldırdı.

May onun işaretini gördü ve masasına bir şişe daha götürdü. "Yanında yemek sipariş etmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Gitmeden önce babam ve kendim için yemek hazırladım."

May şaşırılmıştı ve bunu saklamaya çalışmadı. "İçinde böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim," dedi ve bara geri döndü.

Corey'yi kızdırmıştı. "Ne düşünüyorsan söyle, neden yapmıyorsun!" diye bağırdı. Kadın yürümeye devam etti.

Corey birasına ve tavırlarına alıştı ve ikisi de düzelmedi. İttikçe daha da sinirleniyordu. Beşinci birasını bitirdi ve boş şişeyi tekrar May'e doğru sallamaya başladı.

Kadın onu gördü ve arkasını döndü. Ona bir tane daha getirdiğini düşündü, ama getirdiği şey ona verdiği "depozito "nun para üstüydü.

"Borcunu ödedim. Gerisi senin. Evine git. Hapse girersen babana bir faydan dokunmaz." Sonra da ona tartışacak zaman bırakmadan çekip gitti.

Babasının eski arabasını kullandığını ve onu mahvedecek kadar sarhoş olmak istemediğini hatırlayan Corey, bozuk paraları pantolonunun cebine doldurduktan sonra bardan dışarı çıktı, başı yukarıda ve çenesi dik yürüyordu. Erkeklerle dolu dört masanın yanından geçti ama hiçbirini ona bakmadı ya da konuşmaya zahmet etmedi. Kışlarında ne çapak olduğunu bilmiyordu ama o çapağı oraya kendisi koymamıştı, bu yüzden onun için bir önemi yoktu.

Eski arabaya bindi ve çalıştırdı. Eve doğru ilerlerken saat bire yirmi vardı ve garaj yoluna döndüğünde farlar eski evin önünü tarayarak yıkık dökük görüntüsünü ortaya çıkardı.

Babasının ev anahtarıyla ön kapının kilidini açtı, anahtarları aldığı yere koydu ve odasına gitti. Şortuna kadar soyundu, sonra koridordan banyoya doğru yürüdü. Yatak odasının kapısının önünden geçerken babasının horlamasını duyabiliyordu ama onu gözetlemek için kapıyı denediğinde kilitli olduğunu fark edince donup kaldı.

Orada, yürümeyi ve ilk kelimelerini konuşmayı öğrendiğı evin sessizliğinde durdu ve neredeyse annesinin sesini duyabiliyordu.

Corey Allen Randall! Baban senden korkuyor! Utanç için!

Sanki yanmış gibi kapı kolunu bıraktı ve banyoya ulaşana kadar yavaşça geri çekildi. İçeri girdi ve ışık düğmesini çevirmeden önce kapıyı kapattı ve sonra aynada kendine baktı.

Üç gündür tıraş olmamıştı. İtiğı biralar yüzünden gözleri kan çanağına dönmüştü ve o duman dolu oda gibi kokuyordu. Aklına May'in yüzü geldi, ne kadar yaşlı görüldüğünü düşündü ve kendi yüzünde de aynı özölmeyi ve yaşlanmayı gördü. Yaşam tarzının sorumlu olduğunu ve hasarı geri almak için yapabileceğı hiçbir şey olmadığını biliyordu, bu yüzden suyu açtı ve yıkanmaya başladı. Nihayet odasına döndüğünde yatağına uzandı. Gözlerini kapattığında uzun gün sonunda onu etkilemişti. Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

* * *

Şehrin diğer ucunda, Aidan uyumaktan çok uzaktaydı. Yatağına gitmişti ama o gün yaşadığı duygu karmaşası hâlâ zihninde dönüp duruyordu. Sonunda pes etti ve aşağı indi. Buzlu bir bardağı kola doldurdu, satın aldığı bir çuval kurabiyeyi bulana kadar kileri karıştırdı ve onları ofise geri taşıdı. Eski fotoğraf albümündeki resimler onu ağıırıyordu. Bu gece Phoebe ve Lee'yle yaşamın nasıl olduğuna dair bir anlık bir fikir edinmişti ama neler kaçırdığını görmek istiyordu.

Albüm hâlâ masanın üzerindeydi. Bardağını bir bardak altlığına koydu, yanına bir avuç kurabiye dizdi ve kaldığı yerden devam ederken bir tanesini ağzına attı.

İki saat sonra, Lee'nin kepi ve cübbesiyle çekilmiş bir fotoğrafıyla sayfadaydı. Lise mezuniyeti. Bu fotoğrafı başka biri çekmişti çünkü Preston Lee'nin bir tarafında, Phoebe ise diğer tarafındaydı. Bu resimde görölecek çok şey vardı - Phoebe'nin yüzünde iyi yapılmış bir işin rahatlığı. Preston'ın yüzünde onların dünyasına girmesine izin verildiğı için duyduğu gurur ve minnettarlık. Ve Lee gülüyordu, başı arkadaydı ve etraflarına püsküllü şapkalar yağarken yukarı bakıyordu.

Sırada ne olduğunu merak ederek sayfayı çevirdi ama sayfanın ortasında bir resmin olabileceğı kısa bir not vardı.

Aidan,

Hayatlarının sonraki yarısı sizin için. İşe yaramasını sağla.

Büyükbaba

Titredi. Sanki Preston dünyadaki zamanının sona ermekte olduğunu biliyordu.

"Eğer başarısız olursam, bu denemediğim için olmayacak," dedi Aidan, sonra albümü kapattı ve boş bardağını mutfığa geri götürdü.

Yatağına geri döndüğünde saat neredeyse sabahın üçüydü ama kendini rahatlamış, hatta umutlu hissediyordu.

Yan yattı ve gözlerini kapattı.

Bildiği bir sonraki şey, sabah olduğuydu. Kalkarken saate baktı, sonra duşa yöneldi.

* * *

Phoebe kilise için hazırlanırken elbisesinin fermuarını çekmeye çalışıyordu ve sonunda pes ederek koridorun karşısındaki Lee'nin odasına gidip kapıyı çaldı.

"Hey, Lee, biraz yardıma ihtiyacım var," dedi.

Lee saniyeler içinde kapıdaydı, ayakkabıları dışında her şeyini giymişti. Yazlık elbisesinin üzerindeki soluk mavi ve yeşil çiçek desenlerine ve saçlarına gösterdiği ekstra özene baktı.

"Çok güzel görünüyorsun anne."

Phoebe gülümsedi. "Fermuarımı çektiğinde daha iyi görüneceğim. Bütün bunlarla sıkı tutamıyorum," dedi, bantlanmış parmaklarını havada sallayarak. Arkasını döndü ve fermuara takılmasın diye saçlarını önünden çekti.

Lee fermuarını çekti, sonra omzunu sıvazladı. "Gitmeye hazırsın."

"Sağ ol tatlım. Gitmeden önce kızartmayı kontrol etmem gerekiyor. Hazır olmaya ne kadar yakınsın?" diye sordu.

"Sadece ayakkabılarımı giymem gerekiyor. Birazdan mutfakta buluşuruz."

Başını salladı, sonra mutfığa gitmeden önce çantasını almak için yatak odasına döndü. Çantasını masanın üzerine koydu ve yavaş pişiricinin cam kapağına baktı. Rosto iyi görünüyordu. Güzel kokuyordu. Hâlâ bol miktarda sıvı vardı. Lee'nin kendisi için temizlediği sebzeleri süzdü, rostonun üzerine koydu, tuz ve karabiber ekledi. Onlar kilisedeyken birkaç saat içinde pişecek ve ana yemek hazır olacaktı. Lee'yle birlikte eve döndüklerinde garnitürleri de bitirebilirlerdi.

Lee mutfığa girdiğinde elbisesinin kemerini düzeltti. Onun ne kadar yakışıklı bir genç adama dönüştüğüne hayran kalmaktan kendini alamadı. Giydiği koyu renk pantolon bacaklarını daha uzun, açık mavi kısa kollu elbise gömleği ise omuzlarını daha geniş gösteriyordu. Saçları taranmıştı ama Phoebe kiliseye vardıklarında saçlarının her zamanki dağınık görünümüne geri döneceğini biliyordu.

Çantasından arabanın anahtarlarını çıkarırken, "Benim çok yakışıklı oğlum, sen sürer misin?" diye sordu.

"Elbette," dedi kadın onları avucunun içine bırakırken. "Gitmeden önce bir ağrı kesici alman gerekiyor mu?"

"Hayır. Kalktığımında bir tane aldım."

Lee annesini evin içinde takip edip ön kapıdan çıkmadan önce arka kapının kilidini kontrol etti ve kapıyı da arkalarından kilitledi.

Kiliseye gitmek beş dakikadan az sürdü. Park ettiklerinde otopark dolmaya başlamıştı. Lee annesinin çenesini kaldırdığını gördü ve sonra gözlerinin hafifçe kısıldığını izledi ve kendini bir başka dedikodu turuna hazırladığını fark etti. İçeride, nedeni ne olursa olsun, bir erkeğe vuran bir kadını muhtemelen hoş karşılamayacak insanlar olacaktı. "Sana tutkal gibi yapışacağım," diye söz verdi.

"Ben iyiyim. Artık beni korkutmuyorlar, ama beni kızdırdıkları zamanlar da oluyor."

Dışarı çıktıklarında Lee güldü ve sonra park yerinin karşı tarafına yanaşan arabayı görünce nefesi kesildi. "Anne. Babam geldi."

Phoebe şaşkınlıkla döndü. "Ama gelmeyeceğini söylemişti." "Ama işte orada," dedi Lee. "Hadi onu bekleyelim."

"Elbette," dedi Phoebe. Onu hiçbir şey için kiliseye tek başına yürümeye bırakmazdı. Onun her adımında bir amaç güderek kendilerine doğru gelişini izlerken kalbi özlemle çarpıyordu, ve sonra görüşü bulanıklaştı. Onun dönüşünü hep böyle hayal etmişti. Blessings'e geri dönmesini, onun için gelmesini.

"Merhaba baba!" Lee, Aidan ona hızlıca sarılırken, Aidan doğrudan Phoebe'ye baktı.

"Kilise için gelmedim. Senin için geldim."

Phoebe gözyaşlarını kırptırdı. "Teşekkür ederim."

Lee'nin yüzü gülüyordu. "Öyleyse içeri girelim ve ön sıraya oturmadan önce yerlerimizi alalım."

Aidan elini dirseğinin altından geçirirken ona bir mendil uzattı. "Onu duydun. Ön sıraya oturmak istemiyoruz."

Phoebe yüzündeki gözyaşlarını sildi ve sonra bezi ona geri verdi. "Tekrar teşekkür ederim," dedi.

Lee onun bir yanında, Aidan da diğer yanındaydı ve kiliseye girip koridordan aşağı inerek mihrabın beşinci sırasındaki yerlerini aldılar.

Bölüm 9

Lovey Cooper'ın oturduğu sıranın dengesi bozulmuştu. Arkadaşı Ruby Dye'ı özliyordu. Peanut ve Ruby balayında oldukları için artık Ruby Buttermen olacaktı, diye hatırlattı kendine. İç geçirdi. İki insan birbirleri için hiç bu kadar uygun olmamıştı.

Sonra Lovey arkasındaki insanlardan hafif bir gürültü duydu ve neler olduğunu görmek için arkasını döndü. Phoebe Ritter ve Aidan Payne yanlarında oğullarıyla birlikte koridordan iniyorlardı ve bu manzara onu gülümsetti. Hayatlarında yaşanan trajedi olmasaydı onlar da birbirleri için uygun kategorisine girebilirlerdi. Bu sabah birlikte olmalarının hepsi için gelecek güzel günlerin bir işareti olmasını umuyordu.

Rachel Goodhope arkasındaki sıradan Lovey'nin omzuna vurdu, sonra öne doğru eğilip Lovey'nin kulağına fısıldadı, "Phoebe'nin elinin nesi var ve yanındaki yakışıklı kim?"

"Kiliseden sonra anlatırım," dedi

Lovey. Rachel başını salladı ve arkasına yaslandı.

Lovey'nin yanında oturan Vesta ve Vera Conklin, Ruby'nin kuaför salonu Curl Up and Dye'da çalışıyorlardı. Phoebe'nin Ace James'e yumruk atıp burnunu kırdığı hikâyesini çoktan duymuşlardı ama nedenini bilmiyorlardı. Aslında, olaya karışanlar dışında kimse nedenini bilmiyordu. Ama bazı liseli kızların Lee Ritter'a baktığını fark etmişlerdi. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası olan yakışıklı bir genç adamdı ve Tanrım, ama neredeyse babasının tıpatıp aynısıydı. Orgcu ayının başlamak üzere olduğunu belirten bir akor çaldığında dikkatleri yeniden kürsüye yöneldi.

Lovey daha dik oturdu ve Aidan'ın kolunu sıranın arkasına doğru kaydırıldığını ve sonra Phoebe'nin omzunu hafifçe okşadığını fark etti. Bu onun birkaç damla gözyaşını geri kırpmasına neden oldu. Eğer romantik biriyseniz gerçek aşk asla eskimezdi ve o da öyleydi.

* * *

Aidan'a bu kadar yakın oturduğu için Phoebe'nin kalbi küt küt atıyordu. Aidan kolunu arkasına koyup omzunu kavradığında Phoebe gözyaşlarını yuttu, sonra da bu hareketi olduğundan daha fazla büyütmemesi gerektiğini kendine hatırlattı. Sırf Ace'le olan olayla ilgili sorularla boğulmasın diye destek olarak geldiğini açıkça belirtmişti.

Aidan'a baktı ve onu kendisine bakarken yakaladı. Ona hızlıca göz kırpıp omzunu hafifçe sıvazlarken rahat görünüyordu. Bu bir baş okşaması da olabilirdi.

İç çekti.

Lee onun diğer tarafında oturuyordu ve Lee ona neler olduğunun farkındaydı ve bu yeni bir şey değildi. Lise birinci sınıftan beri kızlar ona hayrandı. O yıl boyu bir metreyi geçmiş, ertesi yıl da tıpkı babası gibi lise futbol takımının yıldız koşucusu olmuştu. Şu anda seyir modunda görünüyordu. En az yarım düzine liseli kız onunla göz göze gelmeye çalışıyor, görmezden gelemeyeceği kadar büyük gülümsemeler yayıyor ya da geri el sallamasını umarak ona gizlice el sallıyordu. Hakkını yemeyelim, hiçbir şeyi teşvik etmiyordu ama bu ilgiden de rahatsız değildi. Gülme isteğini bastırdı.

Sonra orgcu cemaate papazın geldiğini işaret etti. Bundan sonra her şey normale döndü.

Şarkılar.

Vaaz. Dua.

Dağılabilir

siniz.

İki saat geçti ve geri sayım devam ediyor.

* * *

İnsanlar yerlerinden kalktı, bazıları gerinirken diğerleri eşyalarını toplayıp çıkışa doğru yöneldi. Ya Pazar yemeğiyle ilgilenmek için evlerine gidiyorlardı ya da yemek için Granny's'e gidenlere hızlı bir başlangıç yapmak istiyorlardı.

Lovey, hemen yanında Rachel Goodhope'la birlikte yola koyulmuştu bile. Rachel ve kocası burada büyümüş olanlara kıyasla Blessings'te biraz yeni olduklarından, arabalarına doğru yürürlerken Lovey Rachel'a Phoebe Ritter'ın eline ne olduğunu ve Phoebe'nin hikâyesinin arka planını anlatıyordu.

Vera ve Vesta hikâyeyi zaten biliyorlardı ve Pazar yemeği için büyükannelerine giderken Ruby'yi ne kadar özlediklerinden bahsediyorlardı.

Ama Phoebe hâlâ önünde Aidan ve arkasında Lee olduğu halde kilise koridorunda sıkışıp kalmıştı. Hiçbiri fazla ilerleme kaydedemiyordu. Phoebe ileride kendisini bekleyen Trisha Branson'ı görünce içini çekti. O da Trisha'yla birlikte çalışıyordu ve tıpkı dün gece Millie'nin denediği gibi onun tarafından sorguya çekilmeyi bekliyordu. Sıra yavaşça ilerlemeye devam ediyordu. Öndeki herkes vaizin elini sıkmak ve ayin hakkında yorum yapmak için duruyordu.

Tam Trisha'nın durduğu koridora vardıklarında, Aidan aniden Phoebe'nin önüne geçti ve koridorun diğer tarafındaki boş sıraları işaret etti.

"Bu şekilde daha hızlı çıkabiliriz," dedi Aidan ve Lee arkasından gelirken onu dışarı çıkardı. Onlar

sunağın yanındaki yan kapıya geri döndüler ve bir dakikadan kısa bir süre içinde Trisha'yı ve merakını geride bırakarak kiliseden çıktılar.

"Oh, şükürler olsun," dedi Phoebe.

"Özgürlük uzun sürmeyecek anne," diye mırıldandı Lee, sonra park yerine doğru baktı. "Arabamızın hemen arkasında kilise minibüsünü yüklüyorlar. Kiliseye götürdükleri tüm çocukları minibüse bindirene kadar buradan ayıramayız."

"Arabam boş. Onu eve götüreceğim," dedi Aidan.

"Teşekkür ederim," dedi Phoebe. "Yarın işte durmadan soru soracaklar. Bugün onlarla uğraşmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

"O zaman git," dedi Lee. "Dışarı çıkar çıkmaz eve geleceğim." Aidan onu hızla götürürken Phoebe, "Teşekkür ederim, hayatım," dedi.

"Vay canına... Sıcak araba," dedi Aidan, motoru çalıştırıp klimayı açmadan önce camı biraz indirirken. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. O kiliseye geri dönmek senin için ne kadar zaman aldı bilmiyorum ama çabanı takdir etmediğimi sanma," dedi Phoebe.

"Kaç kez zorluklarla tek başına yüzleşmek zorunda kaldığını düşündüm. Eski anıların beni sen ve Lee ile bir şeyler yapmaktan alıkoymasına izin vermeyi düşündüğüm için bile utandım."

Sonra onun kolunu okşadı ve Phoebe sessizce yanında otururken arabayı park yerinden çıkardı. Eve vardıklarında, Aidan kapıyı açmak için arabanın etrafında dönerken Phoebe çantasından yedek anahtarını çıkardı.

"Oh adamım... ne pişiriyorsun sen?" Kapıya doğru ilerlerken Aidan sordu. "Kokusunu buradan alabiliyorum."

Phoebe kapının kilidini açarken gülümsedi. "Her zamanki Pazar yemekleri. Yavaş pişirilmiş sebzeli rosto. Tek yapmam gereken salata yapmak ve masayı hazırlamak. Eğer sosyal takviminiz zaten dolu değilse, sizi burada ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Aidan kapıyı açmak için onun önüne uzandı ve ardından onu içeri kadar takip etti. "Dün bütün gün gözünün önünde olduğum için bu daveti geri çevirmem gerekiyormuş gibi davranmayacağım. Kabul ediyorum."

Adam kapıyı arkalarından kapatırken Phoebe adımlarına mutlu bir iki adım daha ekleme isteğine karşı koydu.

"Ayakkabılarımı değiştireceğim ve elimi yüzümü yıkayacağım.

Hemen dönerim," dedi. "Ben mutfakta yavaş pişiriciyi kokluyor olacağım," dedi.

Phoebe güldü.

Kız arkasını dönüp uzaklaşırken Aidan içini çekti. Onun kahkaha sesini her zaman sevmişti. Bu kadar uzun süre onsuz nasıl yaşamıştı?

Phoebe yatak odasına gider gitmez ayakkabılarını tekmeledi, sandaletlerini giydi, elini yüzünü yıkadı ve aceleyle mutfağa geri döndü.

Buzdolabından salata malzemelerini çıkarırken Lee içeri girdi.

"Merhaba baba. Yaşasın, bizimle yemek yiyorsun. Anne, salatayı senin için doğrayayım," dedi ve lavaboda elini yüzünü yıkadı. Birkaç dakika sonra işinin başındaydı.

Aidan masayı çoktan hazırlamıştı ve olan biten her şeyin bir parçası olmak istese de mutfak küçüktü ve onun yeri hâlâ bir misafirdi.

"Hey, Bee, yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

Phoebe arkasını döndü ve mutfak masasına baktı. "Hâlâ her şeyi yemek odasına taşımamız gerektiğini düşünüyorum."

"Arkadaş olmak istemiyorum, Bee. Sadece burada olmak istiyorum. Sen ve Lee yemek masasına gider miydiniz?"

Anne ve oğul birbirlerine baktılar ve sonra sırttılar. "Yakalandık," dedi Lee. "Hayır, yapmayız."

"Haklısınız. Yapmayız. Tamam, artık resmi olarak şirket değilsiniz. Ama mutfak masası tüm yemekler için çok küçük, bu yüzden siz de bir doz Ritter büfesi alacaksınız."

Aidan sırttı. "Ritter büfesi de ne?"

"Servis tabaklarına hiçbir şey koymuyoruz. Sadece tezgahdaki kaselerden ve ocaktaki tavalardan tabaklarımızı dolduruyoruz" diyor Lee.

Aidan, "Taşındıktan sonra babam ve ben hep böyle yedik," dedi.

Lee son salata malzemelerini bir araya getirdikten sonra kaseleri ve salata soslarını hazırladı.

"Bana babandan bahset," diye sordu Lee. "Büyükbabalarımın ikisi hakkında da pek bir şey bilmiyorum. Otomobil malzemeleri satan bir dükkânı olduğunu ve işlettiğini biliyorum ama Blessings'ten miydi? Nasıl biriydi? Annenle nerede tanıştı? Nasıl biriydi? Hiç fotoğrafını görmedim."

Aidan irkilmiş görünüyordu. "Gerçekten mi?"

Phoebe ne yaptığına ara verdi ve hızlıca açıkladı. "Beni suçlama. Sonja, o sevgi dolu anne, liseden kalan ve seninle ya da ailenle ilgili olan hatıralarımın çoğunu yaktı. Sonra da evimizi elimden aldı ve Joe Amca ile birlikte taşındılar."

Şok Aidan'ın içinden dalga dalga yayıldı. "Onun bu kadar soğukkanlı olduğunu hayal bile edemiyorum." Phoebe omuz silkti. "Babam öldükten sonra tanımadığım birine dönüştü."

Lee bir çift salata maşasını salata kâsesine soktu. "Anne, yemek hazır. Tabağını doldurmamı ister misin?" diye sordu.

"Muhtemelen iyi bir fikir," dedi Phoebe.

Aidan onu oturttu, sonra uzaklaşmadan önce elini nazikçe sırtında gezdirdi.

Yemeğe oturur oturmaz, Aidan birbiri ardına hikâyeler anlatmaya başladı, babasının kendisi hakkında anlattığını duyduğu her çocukluk anısını ve George'un anne babasının nasıl olduğunu ortaya çıkardı. Tatlıya geçtiklerinde Lee'nin ağzı kulaklarındaydı.

Phoebe çoktan hazırladığı şeftalili turta dilimlerini almak için ayağa kalktı. "Turtanın yanında yine dondurma ister misiniz?"

"Kesinlikle," dedi Aidan.

Lee çoktan dondurucudan karton kutuyu çıkarmıştı. "Ben daldırırım," dedi ve annesine ait olduğunu bildiğı en küçük turtta parçasını aradı. Turtanın yanına bir top dondurma koydu. "Bu senin anne." Sonra dondurmayı tekrar buzluğı koymadan önce Aidan için iki kez, kendisi için de üç kez daldırdı.

"Lee dondurmasının yanında turtta seviyor," dedi Phoebe.

Lee ilk ısırığını alırken sııttı. "Ben h    b   mekte olan bir çocuğum,"

dedi. Aidan başını kaldırdı. "Ben de anneme b   le derdim."

"İşine yaradı mı?" Lee sordu.

"Şey, benden hiç yemek almadı, yani sanırım cevabım evet," dedi Aidan. Phoebe onların şakalaşmalarını dinleyerek mutlu bir sessizlik içinde yemeğini yedi.

* * *

Moe sessiz bir eve uyandı, Corey'nin h    uyuyor olmasına biraz şaşırdı ve kiliseye gitmek için hazırlanmadan önce tek başına kahvaltı etti. Kendini iyi hissetmiyordu ama evde otururken de daha iyi hissetmiyordu ve    me yaklaştıkça Tanrı'ya daha yakın olma ihtiyacı hissediyordu.

Gittiğı k   k Metodist kilisesi Roberta ile evlendikleri ve Corey'nin vaftiz edildiğı yerdı. Metodist vaizler zaman zaman yer değıştirse de, arkadaşları ve kilisenin yeri değışmemiştı. Binanın etrafını saran pembe ve mor mersin ağılarını ve kilisenin otoparkına giden araba yolunun her iki yanındaki ikiz manolya ağılarını seviyordu. Ve kiliseye girdiğinde mabedin ona hissettirdiğı hoş karşılanmış, rahatlatılmış ve affedilmişlik duygusunu seviyordu.

Arkadaşları onu kucaklayarak ve fısıldayarak karşıladı, dualarında onu da unutmadıklarını s   lediler. Vaiz k   ye çıktığında, Moe vaazın ne olacağı konusunda hazırdı.

Kilise bittiğinde, bazı arkadaşlarından akşam yemeğı için B   kanne'ye gitme daveti aldı. Cazip gelmişti ama Corey'nin evde yalnız kalacağını d    nd    ve reddetti. Sessiz bir huzur duygusuyla eve d   nd   . Aslında bu, aldığı kanser ilaçlarının hepsinden daha iyi bir ilatı.

Arabayı garaj yoluna çekti ve buzdolabında yemek için ne yapabileceklerini d    nerek arabadan indi. Adımları yavaştı ve yavaş olduğı için de sessizdi. Yatak odasının kapısının açık olduğunu fark edene kadar eve girip koridorda ilerledi. Yaklaştıkça içeride birinin hareket ettiğini duydu ve kaşlarını çattı. Corey'nin kapısı h    kapalıydı. Herhalde sinsi bir avcısı yoktu. Ama bu d    nce onu daha da sessiz hareket etmeye itti. Kapı aralığından bakıp Corey'nin çekmeceleri karıştırdığını ve eşyalarını karıştırdığını g   r   nce içinden yavaşça bir    ke geçti. Bu yine oluyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Moe bağırdı.

Corey, babasının ekmecesinin arkasından çıkardığı tabancayı yere bıraktı ve sonra atladı

Moe'nun omzundan sadece birkaç santim ötedeki duvara çarptı.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Kapa çeneni!" Moe hışımla odaya girdi ve silahı yerden kaptı. "Kapa çeneni ve defol! Evimden defol ve bir daha geri gelme."

Corey şaşkına dönmüştü. Bunca yıl ve yaşadıkları onca tartışma boyunca babasının ağzından bu sözlerin çıktığını hiç duymamıştı.

"Ama sana kim bakacak?" Corey sordu.

"Sanki umurunda? İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Şimdi eşyalarını topla çünkü geride bıraktığın her şeyi yakacağım ve odanda senin için bir anlamı olan hatıralar varsa onları da alsan iyi edersin."

Corey'nin yaşadığı şok yerini yavaş yavaş öfkeye bırakıyordu.

"Yıllardır söylemek istediğin buydu, değil mi?" diye bağırdı. "Yıllardır gözlerimin içine bakamıyorsun."

Moe geri çekilmek yerine Corey'nin kişisel alanına girdi. "Beni suçlayabilir misin?" diye bağırdı. "Gözlerimin içine bak ve yanıldığımı söyle."

Corey gözlerini kırıştırdı ve başka tarafa baktı. "İyi, sana ne olacağı da umurumda değil." "Zaman azalıyor. On beş dakikanız var," dedi Moe.

"Yoksa ne olur?" Corey bağırdı.

"Gerçekten de Tanrı'nın ve herkesin önünde bahçedeki eşyalarını ateşe verişimi izlemek istiyor musun?"

Corey tokat yemiş gibi irkildi, sonra da hışımla odadan çıktı.

Moe onun odasında bir şeyler fırlattığını duydu ama umursamadı. Gözü saatteydi. On iki dakika sonra Corey hışımla evden çıktı ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

Moe oturma odasında durup kalp atışlarının gürültüsünü dinledikten sonra kapıyı kilitledi ve mutfığa gitti. Birkaç dakika oyalandıktan sonra kilerden bir kutu çorba aldı, içindekileri bir tencereye boşalttı, biraz su ekledi ve ısıtmak için ocağın üzerine koydu.

Tezgâhtan masaya gidip gelirken, kraker ve bir fincan ısıtılmış kahveyi yerine koyarken, küçük alanının yalnızlığı tanıdık bir battaniye gibi etrafını sarıyor, öfkesini ve hızla atan kalbini sakinleştiriyordu.

Çorba hazır olduğunda masadaki kâseye boşalttı ve ardından yemek için oturdu. Çorbanın içine birkaç kraker ufaladı, çok sıcak olmadığından emin olmak için ilk kaşığı üfledi ve sonra ağzına attı. Çorbanın sıcaklığı boğazından aşağı ve karnına doğru yuvarlandı. Kase neredeyse boşalana kadar yedi, sonra durulamak için lavaboya taşıdı.

Bu akılsız rutin, hayatından geriye kalanlardı ve bunu öfkeyle heba etmeye ya da artık tanımadığı biriyle paylaşmaya niyeti yoktu.

Corey yolculuğuna güneye doğru ilerleyerek, Blessings'le arasına koyabildiği kadar mesafe koyarak ve son suçunun işlendiği yer olan Savannah'dan gittikçe uzaklaşarak devam etti.

Hâlâ kovulmanın etkisindeydi. İşler zorlaştığında artık gidecek başka bir yeri olmadığını bilmek korkutucuydu. Hiçbir yere ve hiç kimseye ait değildi.

Duyguları karnında toplanmış, reddedilmenin acısıyla kabarmıştı. O lanet silahı düşürdüğünde ve neredeyse onu vurduğunda babasının yüzündeki şoku görmeye devam etti. Ona hiçbir şey almadığını ve o silahın patlamasını istemediğini söylemeye çalıştı ama artık bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Muhtemelen daha önce de pek çok şey aldığı için.

Hayatında bu noktaya nasıl gelmişti? Her şey nerede bu kadar ters gitmeye başlamıştı? Ve sonra soruları düşündüğü anda kendisi için üzülmeye ruh halini içine çekti. Biliyordu. Her zaman biliyordu. Hayatının son yirmi yılında gerçeklerden kaçmıştı.

* * *

Pazartesi günü olaysız geçti. Lee hazırlandı ve kiralık evlerden birini boyamaya başlamak için babasıyla buluşmaya gitti ve Phoebe hiçbir şey olmamış gibi işine geri döndü.

Sabah 7:00'de Piggly Wiggly'ye girmiş ve para çekmecesini almak için ön tarafa gitmeden önce saatini kaydetmiş.

Wilson Turner ofiste ön taraftaydı ve onun geldiğini gördü. Ace James ile aralarında geçen olayı zaten duymuştu ama neden olduğunu bilmiyordu. Ancak Phoebe Ritter'ı da sormayacak kadar iyi tanıyordu. Sağ elinin son iki parmağının birbirine bantlanmış olduğunu gördü ve sonra yüzündeki ifadeye baktı. *Tamam o zaman. Nasıl hissettiğini sorma bile. Anladım.*

"Günaydın Wilson. Bugün hangi kayıta olmamı istersiniz?"

"Millie üçte. Seni birde istiyorum." Para çekmecesini uzattı. "İyi günler, bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

"Teşekkür ederim," dedi Phoebe. "Şimdiden güzel bir gün oldu." Sonra ender rastlanan bir gülümsemeyle parladı ve gitti.

Millie'ye merhaba demek için duraklamasını ve ardından bugün çalışacağı yere doğru ilerlemesini izledi. Bantlı parmaklarına rağmen hızla parayı saydı, çeyreklik, beşlik, onluk ve kuruşluk ruloları açtı, sonra çekmeceyi kasasına yerleştirdi ve istasyonundaki ışık düğmesini açtı. İş için açılmıştı.

Wilson iç çekti. Kız farklı görünüyordu ama nedenini tam olarak kestiremiyordu. Büyük olasılıkla Aidan Payne'in Blessings'te olmasıyla ilgiliydi. Sonra başka bir Piggly Wiggly kasiyeri olan Arlene para çekmecesini için geldi.

"Günaydın, Arlene. Bugün dördüncü kaydı al. Yoğunluk olmazsa bugün ikisini açık tutacağım. Giriş kapısının hemen önünde ve muhtemelen diğerlerinden daha sıcak olacak."

"Teşekkürler Wilson." Sonra biraz daha yaklaştı. "Phoebe nasıl?"

Wilson omuz silkti. "Kendiniz karar verin. Bana gayet iyi görünüyor."

Arlene omzunun üzerinden baktı ve Phoebe'nin bir müşterinin market alışverişini kontrol ederken gülüp konuştuğunu gördü.

"Evet, molada konuşuruz. Eminim bize neler olduğunu anlatacaktır."

"Buna güvenmeyin ve onu kızdırmayın," dedi Wilson. "Blessings'in iyi insanların saçmalıklarına doymak üzere, sence de öyle değil mi?"

Bu, Arlene'i en azından şimdilik susturdu, çünkü kendisine tahsis edilen yere doğru tepinirken, Phoebe arkasından olup bitenlerden habersizdi.

* * *

Polis Şefi Lon Pittman, bir telefon aldığı anda ofisinde, ABD Federal Polisi için tuttukları bir mahkûmun nakil evraklarını tamamlıyordu.

"Bu Şef Pittman."

"Şef, ben Savannah Polis Departmanı, Hırsızlık Bölümü'nden Dedektif Gerber." "Günaydın, Dedektif. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Corey Randall adında bir adamı arıyoruz. Elimizdeki son bilgiye göre babası hala Blessings'de yaşıyor."

"Evet, Moe Randall. Gerçekten iyi bir adam, ama kanserden ölüyor."

"Umph... sempatilerimi sunarım. Zor bir durum. Babamı kanserden kaybettim. Failime dönelim. Son birkaç gün içinde Corey Randall'ı gören oldu mu?"

"Şahsen tanıdığımı söyleyemem ama burada babasını ziyaret ettiğini duydum. Bu sefer ne istedi?"

"Bir araba soygunu ve olası bir içki dükkânı soygunu için kimliğini tespit ettik. Acaba 2012 model mavi bir Mazda mı kullanıyordu?"

"Bilmiyorum ama yakında öğrenebilirim. Bana bir irtibat numarası verin, ben de sizin için gidip bir bakayım."

Dedektif Gerber şefe cep numarasını verdi. "Ve çok teşekkürler, Şef. Ne bulduğunuzu bana bildirin."

"Kesinlikle," dedi Lon. Not defterinden telefon numarasını kopardı, şapkasını aldı ve dahili telefona bastı. "Avery, bir süreliğine ofis dışında olacağım. Bana ihtiyacın olursa telsizle haber ver."

Sevk memuru, "Yapacağım, Şef," dedi.

Lon şapkasını başına yerleştirdi ve arka kapıdan çıktı. Birkaç dakika sonra Moe Randall'ın evinin garaj yoluna girdi. Arabadan inerken kaşlarını çattı. Burada sadece Moe Randall'ın arabası vardı. Merdivenleri koşarak çıktı ve kapıyı çaldı.

* * *

Moe koltuğunda uyuyakalmıştı ama ön kapının sertçe vurulduğunu duyunca uyandı. Ayaklıkları indirdi, kendini rahatlattı ve kapıyı açmadan önce pencereden dışarı baktı. Polis şefini gördüğünde yüreği ağzına geldi. Kapıyı açarken ayak sesleri daha da ağırlaşmıştı.

Şef ona gülümsedi ve şapkasını çıkardı.

"Günaydın, Moe. Birkaç dakikalığına içeri gelebilir miyim acaba? Size birkaç soru sormam gerekiyor."

"Elbette, Şef. Oturun," dedi Moe ve koltuğuna geri yaslandı. "Terbiyemi mazur görün ama bugünlerde pek enerjim yok."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Lon ve şapkasını sandalyesinin arkasına astı. Moe iç çekti. "Sadede gel. Şimdi ne yaptı?"

Lon yaşlı adam için üzülüyordu. Moe'yu tanıdığından beri, hiçbir işe yaramayan oğlunun kaçamaklarıyla uğraşıyordu.

"Corey burada mı?" Lon sordu.

"Hayır. Bu sabah bilinmeyen bir yere gitti. Neden?"

"Savannah polis departmanı için bir takip yapıyorum. Sanırım onu araba hırsızlığı ve soygundan arıyorlar. Buraya geldiğinde ne kullandığını fark ettiniz mi acaba?"

"Son model mavi bir Mazda," dedi Moe. "Onu çaldı mı?"

Lon, "Durum böyle olabilir gibi görünüyor," dedi.

Moe koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Lon onun uykuya daldığını düşündü, ta ki gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüğünü görene kadar.

Lon ayağa fırladı ve Moe'nun yanına giderek nazikçe omzunu sıvazladı. "Moe. Sana bir şey getireyim mi? İlaçlarına ihtiyacın var mı? Belki bir bardak su?"

"Hayır efendim," dedi Moe ve gözlerini açarken yanaklarını sildi. "Konuşmak için biraz vaktiniz var mı? Korkunç bir sırla yaşıyorum. Sanırım bu sırla yaşamak beni öldürmek üzere, ama bu vicdan azabıyla mezara gidemeyeceğimi anladım."

Lon kaşlarını çatı. "Elbette zamanım var."

Moe, Lon'un telefonuna doğru el salladı. "Bu şey insanların videosunu çekiyor mu?"

Lon'un kaşları daha da çatıldı. "Evet. İfadenizi videoya çekmemi ister misiniz?"

Moe başını salladı. "Muhtemelen her an ölebilirim, bu yüzden mahkemeye tanıklık etmek için gelemesem, sen oynayabilirsin."

Lon telefonundaki kamerayı videoya ayarladı ve doğrudan Moe'nun yüzüne doğrulttu. "Sıra sende, Moe. Ne söyleyeceksen söyle."

Moe dudaklarını yaladı, sonra gözlerini telefona dikti. "Benim adım Moe Randall. Yetmiş bir yaşındayım ve kanserden ölmek üzere olsam da aklım başımda. Yirmi yıldır bu sırla yaşıyorum ve bunu mezara götürmek istemiyorum."

Sonra Moe konuşmaya başladı ve hikâye anlatmaya başlayınca Lon'un gözleri büyüdü. Moe'nun

ağzından çıkan kelimeleri duydu ve nefesini tuttu. Yüce Tanrım! Bu iş Blessings'i yırtacaktı.

Bölüm 10

Sonja ve Joe Ritter, St. Louis'de bir tepenin üzerindeki varlıklı bir mahallede yaşıyorlardı. Evlerinin ön penceresinden, Kemer'in yanından akıp giden Mississippi Nehri'ne kadar her yeri görebiliyorlardı.

Blessings'ten ayrıldıktan sonra Joe yıllarca ticari havayollarında uçak uçurdu ve kısa bir süre önce emekli oldu. O günlerde bahçeleriyle uğraşüyor ve hafta sonlarını birlikte antikacılık yaparak ya da Viktorya döneminden kalma evlerinde bir şeyler tamir ederek geçiriyorlardı. Ara sıra eğleniyorlardı ama arkadaşları yakın değildi. Takılmak söz konusu olduğunda kendilerini tutuyorlardı.

Sonja, Blessings'i ya da ilk kocası Marty'yi nadiren düşünüyor ve çoğu gün arkasında bir kız çocuğu bıraktığını unutuyordu. Ancak Blessings'teki çiçekçi dükkânını işleten kuzeni Myra Franklin'den e-posta ya da telefon aldığı günlerde Sonja, hoşuna gitse de gitmese de Phoebe'nin hayatında neler olup bittiğini öğreniyordu.

Preston Williams'ın devreye girip Phoebe'nin hayatındaki yaşlı rolünü üstlendiğini öğrendiğinde, Sonja suçluluk duygusundan arınmış ve yılların geçip gitmesine izin vermişti.

Sonra geçen hafta, sokağın karşısındaki bir arkadaşları önündeki çiçeklikten merdivenlere doğru yürürken düşüp ölmüş ve Sonja buna tanık olmuştu. Arkadaşının bayıldığını düşünerek sokağın karşısına koşmuş ama kadının çoktan gitmiş olduğunu görmüştü. Bunun şoku yeterince üzücüydü ama bir de polis ve ambulans gelene kadar cesedin yanında kalan kişi olmak zorunda kalmıştı. Böyle bir geçişe tanık olmak onu çok rahatsız etmiş ve Marty'nin ölümünü düşünmesine neden olmuş, bu da ona Phoebe'yi düşündürmüştü.

O gece yatağa girdiğinde Sonja rüyasında arkadaşının düştüğünü görmüş. Ancak yardımına koşmak için caddenin karşısına geçtiğinde rüya değişti. Sonja daha önce olduğu gibi cesedi ters çevirdi ve ölü kadın onun yüzüne sahipti. Özünde, Sonja kendi ölümünü izlemişti.

Titreyerek uyandı, bunun bir önsezi olduğunu düşündü ve ertesi günü tüm günahlarının affedilmesi için dua ederek geçirdi. O gece yattığında, rüyası ilkinin kaldığı yerden devam etti ve şimdi Tanrı'nın önünde duruyordu ve Tanrı kızına yaptıkları için onun ışığa çıkmasına izin vermiyordu.

Sonja histerik bir halde uyandı. Joe'nun onu sakinleştirmesi saatler sürdü ve yanlışlarını düzeltmek için onu Blessings'e geri götürmeye söz verene kadar teselli edilemedi.

Ertesi sabah toparlandılar ve birkaç saat içinde Gürcistan'a doğru yola çıktılar. Artık Sonja'nın

başka bir endişe. Blessings sakinleriyle yüzleşmek, kızıyla yüzleşmekten sadece biraz daha az ürkütücü olacaktı. Ölen kocası daha gömülmeden başka bir adamla görülmek ve ardından hamile kızını taşıdığı çocuk yüzünden dışlamak gibi insanların uyduğu her türlü kuralı çiğnemişti. Ama en kötüsü, nereye gittiklerini kimseye söylemeden taşınmaktı; genç bir kızı terk etmek, onu evsiz ve çaresiz bırakmak. Ama hayatında onu bu noktaya getiren öngörü eksikliğiyle, kendini bu işi başarabileceğine ikna etmişti.

Louis'den I-64 ile Mount Vernon'a, oradan da I-57 ile I-24'e bağlandılar ve geceyi geçirmek üzere Nashville, Tennessee'ye kadar gittiler.

Motel odalarına girdiklerinde yorgundular ve Sonja asabiydi.

* * *

Sonja banyoya girdi ve ellerini havaya kaldırdı. "Burası iğrenç bir yer. Plastik bir duş perdesi var. Havlular kaba... Aman Tanrım, Joe! Şunu hisset!"

Joe onu iterek geçti ve çantasından tuvalet takımını almaya gitti.

"İtme beni!" Sonja çığlık attı ve havluyu Joe'nun sırtına fırlattı.

Joe arkasını döndü ve parmağını onun yüzüne doğrulttu. "Ben seni itmedim. Seni ittim, yani bu saçmalıkları dinlemiyorum. Her şey hakkında sızlanıyorsun. Tatilde değiliz. Bunların hepsi senin fikrindi. Ya çeneni kapa ve bununla başa çık ya da geceyi arabada geçir. Biraz huzur ve sessizlik bulduğum sürece hangisini seçtiğin umurumda değil."

Sonja gözlerini kırıştırdı. Joe'nun bu yönünü görmeyeli yıllar olmuştu, bu da onunla sandığı kadar sağlam bir zeminde olmadığı anlamına geliyordu. Gözyaşları içinde arkasını dönerken yüzü buruştu.

Joe içini çekti, sonra kollarını ona doladı. "Ağlama, bebeğim. Bağırдыğım için özür dilerim, ama bana bağırдың için de özür dilerim. Anladın mı?"

Başını salladı. "Ben de üzgünüm. Sadece korkuyorum."

Omuz silkti. "Geri dönüp eve gitmek için çok geç değil. Bana kalırsa bunu yapmamalıyız."

Sonja panikledi. "Hayır, hayır, yapmak zorundayız. Benim rüyamı görmedin. Öldüğümde cennetten geri çevrilmek istemiyorum."

Joe gözlerini devirdi. Kiliseye gitmiyorlardı, bu yüzden Tanrı'yla aralarını düzeltmeye yönelik bu ani ilgi garip gelmişti.

"Şimdi git temizlen ve akşam yemeği için iyi bir biftek evi bulalım."

Sonja bir tomar tuvalet kâğıdıyla gözyaşlarını sildi ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Anlayışınız için teşekkür ederim."

Ve böylece gece geçti.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra güneye doğru I-24'e geri döndüler ve onları Georgia'ya götürecek olan I-75 bağlantısına ulaştıklarında Sonja kıpırdanmaya başladı.

Sonja vizör aynasındaki yansımasına baktı, dişlerinde ruj kalmadığından emin olmak için kontrol etti ve sonra iç çekti. Saçları sarıydı ve kafasında bir şapka gibi kısa kesilmişti. Dudaklarına botoks yaptırmıştı ve on yıllık göğüs estetiği giderek kötüye gidiyordu. Blessings'ten ayrıldığında olduğundan otuz kilo daha zayıftı ve ellili yaşlarının sonundaki bir kadın için çok genç giyinme eğilimindeydi ve sıkılmıştı.

Kendini şöyle bir gözden geçirdikten sonra Joe'ya baktı. Blessings'ten ilk ayrıldıklarında olduğundan yirmi kilo daha ağırdı ve şimdi tamamen keldi. Sonja bunun onu sert ve seksi gösterdiğini düşündü. Onun sert tavırları ve sert konuşmaları hoşuna gidiyordu. Bunca yıl sonra bile Joe Ritter onu hâlâ tahrik ediyordu. Onunla evlenmek kolay olmuştu. Onu yıllarca istemiş ve bu isteğinin elinden alınması için her Pazar kilisede dua etmişti. Bunun yerine, kader onu öyle kolaylıkla karşısına çıkarmıştı ki, dul kalmayı hâlâ kılık değiştirmiş bir lütuf olarak görüyordu. Titredi, sonra kendini seks hayatları dışında bir şeye odakladı.

Bakışları geçip giden kırsal manzaraya kaydı. "Daha ne kadar var?" diye sordu.

"Geceyi geçireceğimiz Atlanta'ya saatler kaldı. Bizim için belirlediğiniz çılgınca tempodan hoşlanmıyorum ve bu yüzden sürücü olarak bana müsamaha göstermeniz gerekecek."

"Sorun değil," dedi Sonja. "Sadece soruyordum."

"İnsanların bize karşı nasıl hissedecekleri konusunda endişeli misin?" Joe sordu.

Sonja sanki insanların fikirlerinin hiçbir önemi yokmuş gibi elini salladı. "Kimin ne düşündüğü umurumda değil."

Sırıttı. Her şeyden önce, o daha iyi biliyordu. Sonja diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünü çok önemsiyordu. Sadece diğer insanları umursamıyordu. Tek başına bu özellik bile onu uzaklaştırmalıydı ama Sonja ilgisini çekmişti. Gizli derinlikleri olan bir kadındı ve bunların hepsi cinsel açıdan itaatkârlık sınırındaydı. Yıllar boyunca birbirlerine karşı sapıkça şeyler yapmışlardı ve Sonja'da da yavaşlama belirtisi yoktu.

"Peki, bunun neden iyi bir fikir olduğunu bir daha söyle bana," dedi Joe. "Cehenneme gitmeyeyim diye," dedi Sonja.

Joe bir kahkaha patlattı.

Sonja incinmiş görünmeye çalıştı ama adamın kahkahası bulaşıcıydı ve çok geçmeden o da gülmeye başladı.

Çok sonra, Joe'nun söz verdiği gibi bu kez Atlanta'da geceleme için mola verdiler. Bir başka zengin yemek yediler, motele geri döndüler ve seks oyuncaklarını çıkardılar. Daha sonra uyku geldi ve sabah oldu. Yolda bir kahvaltı daha ettiler ve yolculuğun son ayağındaydılar. İyi fikir ya da kötü fikir, geceyi Blessings'de geçireceklerdi.

Sonja yolculuğun çoğunu ya Joe ile kavga ederek ya da dua ederek geçirdi. Öfkeden kendine

acımaya geçerek kendi amacına zarar verdiği hiç aklına gelmemişti.

* * *

"Hiçbir şeyden anlamıyorsun," dedi Sonja. "Sen hiç ebeveyn olmadın."

"Siz de elli dokuz yılınızın büyük bir kısmını ebeveyn olarak geçirmediniz."

Sonja ters ters baktı. "Kızımı ben büyüttüm. Ayrıldığımızda liseyi bitirmişti ve reşitti. Ayrıca, Myra onun çok iyi olduğunu söylüyor."

Joe yoldaki bir virajı dönerken omuz silkti. "Myra'nın söylediği hiçbir şeyin gerçek olduğuna inanmazdım. O her zaman dedikoduyla doludur. Yani Phoebe'den ayrılma şeklini mantıklı buluyorsun, peki ya onun açısından? Onu terk ettin, evini elinden aldın ve onu hamile ve evsiz bıraktın. Seni tekrar görmek isteyeceğini düşündüren şey ne?"

Sonja omuz silkti, sonra tekrar pencereden dışarı bakmak için arkasını döndü. Bencil kalbinin küçük bir parçası geçmişinin bu kısmından pişmanlık duyuyordu ama bunu geri almanın bir yolu yoktu ve anne-kız ilişkisinin devreye girmesine güveniyordu.

"Yani, bana verecek bir cevabın yok mu?" Joe sordu.

"Belki de sadece kızımı tekrar görmek istiyorumdur," diye tersledi Sonja.

Joe sırtıttı. "Ve belki de sen sadece cennete girmenin yolunu satın almaya çalışan, aşık olduğum bencil, işbirlikçi küçük sürtüksün?"

Sonja'nın gözleri büyüdü ve sonra sırtıttı. "Belki öyle... belki de değil. Sanırım ikimizin de bekleyip görmesi gerekecek."

Joe yavaşça başını salladı. "Ben hiçbir kadını beklemem, bunu sen de biliyorsun." Sonja ürperdi. Onu doruğa ulaştırmaya çalışmak başlı başına bir tahrikti.

Kısa bir süre sonra Blessings şehir sınırını geçtiler. "Bir motelde rezervasyon yaptırdım," dedi Sonja. "Bir sonraki sokaktan sola dönün. Sanırım bizi oraya götürecektir."

Joe, "Olur," dedi ve arabayı arı kovanına çomak soktuklarının farkında olmadan Main'e doğru çevirdi.

* * *

Şef Lon Pittman karakolun arka kapısından içeri girerek boş nezarethanenin önünden geçti ve ABD Şerifinin nihayet gelip gittiğini tahmin etti.

Lon hâlâ Moe Randall'ın kendisine verdiği ifadenin etkisindeydi ve Corey Randall'ı bir an önce bulması gerekiyordu. Corey çok eski bir faili meçhul dosyayı kapatmanın anahtarıydı ve şimdi hem o hem de Dedektif Gerber Randall'ın peşinde olduğunu biliyordu.

* * *

Arlene içeri girdiğinde Phoebe dinlenme odasında öğle yemeğini yiyordu. "Selam kızım, nasıl gidiyor?" diye sordu.

Ağzı dolu olduğu için Phoebe yarısı yenmiş sandviçi ona doğru salladı ve baş parmağıyla

onayladı. "Elin nasıl?" Arlene sordu.

Phoebe ona bir başparmak işareti daha yaptı ve çiğnemeye devam etti.

"Ace James'in burnuna yumruk attığını duydum. Ne oldu?"

Phoebe lokmasını yuttu. "Kırdım," dedi ve bir ısırık daha almadan önce bir yudum aldı.

Arlene kaşlarını çatı. "Şey, bunu biliyorum. Demek istediğim... neden?"

"Bu konu hakkında konuşmuyorum. Detay istiyorsanız ona sorun."

Arlene'in dudakları aralandı ama bilmek istediği şeyi sormanın başka bir yolunu bulamadı.

"Tamam... işe dönmem gerekiyor."

Kapı diğer kasiyerin arkasından kapanırken Phoebe'nin gözleri kısıldı, sonra sandviçinin kalanını fırlattı ve içkisini bitirdi. Öğle yemeği molası sona ermişti.

* * *

Corey Randall I-75'te güneye doğru gidiyordu ve Florida'ya yeni geçmişti. Bütün gece araba kullanmış ve bir kez yolun kenarına sürüklenmişti. Uykuya ihtiyacı vardı. Çalıntı bir arabayı mahvetmek hapse girmenin en kesin yoluydu.

Yol kenarındaki tabelalara bakmaya devam etti ve Jennings, Florida'nın sadece birkaç dakika uzaklıkta olduğunu belirten bir tabela gördü, bu yüzden 143. Otoyol'un Jennings çıkışına saptı ve doğruca kasabaya gitti.

Önüne çıkan ilk motelde durdu ve bir oda tuttu. Kendini içeri kilitledi, klimayı ayarladı, yatağa uzandı ve hem Savannah hem de Blessings'teki polis departmanlarının hakkında tutuklama emri çıkardığından habersiz, yorgunluktan sızdı.

* * *

Aidan'ın Lee hakkındaki düşünceleri artmaya devam ederken Lee ve Aidan günü birlikte boş kiralık evlerden birini boyayarak geçirdiler.

Saat üç olduğunda, Aidan durma çağrısı yaptı.

"Annenin işten çıkma vakti neredeyse geldi. Bütün gün bunu yaptık ve yarın bitirebiliriz. Eve gitmeye hazır olacağını düşünüyorum."

"Sanırım o da çok yorulacak baba. Bütün gün onu düşünüp durdum, umarım çok fazla rahatsız edilmemiştir. Yarın aynı saatte burada buluşalım mı?"

"Evet ve bugün için çok teşekkürler. Bu işte gerçekten çok iyisin."

Lee sırtı. "Bunu yıllardır yapıyorum. İyi geceler baba. Sen en iyisisin." Lee arabasıyla uzaklaştığında Aidan hâlâ gülümsüyordu.

* * *

İşten çıkıp arabasına yöneldiğinde Phoebe'nin adımları sürükleniyordu. Neredeyse varmıştı ki birinin ona seslendiğini duydu. Döndü. Kalbi sıkıştı. *Lanet olsun. Lisedeki ezeli düşmanım*

-Tiffany "Tiff" Snowden. Eski amigo kız ve bir zamanlar Peachy Keen Kraliçesi. Tiff'in

önce saçları. Geçen ay kızıl röfleli kahverengiydi, şimdi ise sarıydı -biraz küstahça ama herkesin kendi saç. Tiff'in üzerinde şort, göbeği görünecek şekilde bağlanmış pembe bir bluz ve ciddi miktarda mücevherli gümüş sandaletler vardı.

Sonra Tiff yetiştirdi ve Phoebe'ye insanların kendilerini diğer insanların kişisel alanlarına sokmak için verdikleri o gönülsüz sarılmalardan birini verdi.

"Selam, kızım! Seni yakaladığıma sevindim. Ace ile olan kavganı duydum. Ne oldu?"

"Merhaba, Tiff. Buna kavga demek yanıltıcı olur. Bu, yumruklarımızı tokuşturduğumuz anlamına gelir ki böyle bir şey olmadı."

Tiff'in gülümsemesi biraz yana kaydı ve sonra yeni bir nefes alıp başka bir açıdan saldırdı. "Ben öyle duymadım. Görüyorum ki bir yerini kırmışsın. Acı çekiyor musun?"

"Hayır, kırık falan yok. Sadece birkaç parmağım yerinden çıktı. Ağrıyorlar, hepsi bu." Tiff kaşlarını çatı. "Ama Curl Up and Dye'da bir şeylerin kırıldığını duydum."

Phoebe güldü. "Yani artık bilgilerini güzellik mağazasından mı alıyorsun? Eskiden daha iyi bağlantıların vardı. Kırılan tek şey Ace'in burnu. Çocukların nasıl? Hâlâ eski sevgilinle mi yaşıyorlar?"

Bilinçaltı bir hareket olmasına rağmen, Tiff bir adım geri çekildi çünkü daha önce birinin burnunu bilerek kıran bir kadın tanımamıştı.

"İyiler ve evet, hâlâ Dudley ile birlikteler. Florida'da bir sahil evi ile rekabet etmek zor. Lee'n nerede şimdi?"

"Oh, o burada. Üniversitenin ilk yılını dört puanlık bir not ortalamasıyla yeni bitirdi. Yaz için eve geldi ve babasına Preston'ın kiralık mülklerinden bazılarını boyamasında yardım ediyor."

Tiff'in ağzı açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı. "Babası mı? Aidan'daki gibi mi?"

Phoebe yine güldü. "Blessings'te bunu bilmeyen tek kişi sen olmalısın. Yine kasabanın dilindeyim. Gitmem gerek. Lee için akşam yemeği hazırlamalıyım."

Sonra bantlı parmaklarını Tiff'e doğru salladı ve arabasına bindi, Phoebe arabasını sürerken Tiff'in hala ona baktığının farkındaydı.

Otoparktan çıkarken gerginliği azaldı ve eve yaklaştıkça kendini daha iyi hissetti. Eli acıyordu ama dayanılmaz derecede değil ve aklındaki ilk şey duşa girip tüm mağazaya sinmiş olan kızarmış yemek kokusundan arınmaktı.

Lee çoktan evdeydi ve kapıdan içeri girdiğinde "Ben geldim!" diye seslendi.

"Ben de öyle!" Lee bağırdı.

İç çekti. Onun sesini duymakla gününün son saçmalıkları da yok olmuştu.

Mutfığa yöneldi. Taze bir sürahi tatlı çay yapıyordu. "Merhaba anne! Günün nasıl geçti? Yaralandın mı?"

"İyiydi ve evet, biraz acıyor ama bunu düzeltebilirim. Bir şey yapmadan önce duş almam gerekiyor. Şarküteri gibi kokuyorum."

Lee güldü ve ardından telefonu bir mesaj sinyali verdi. Mesaja baktı ve sırıttı. "Ben Lola."

Phoebe ona sol eliyle bir başparmak işareti yaptı ve Lee'yi kız arkadaşıyla konuşması için yalnız bırakarak mutfaktan ayrıldı.

Duş aldıktan sonra şortunu ve tişörtünü giydi, parmaklarını tekrar birbirine bağladı ve yalınayak evin içinden mutfığa doğru gitti ama Lee görünürde yoktu. Mutfak penceresinden dışarı baktı ve onu bahçenin arka tarafındaki gölgelik ağaçların altında dururken gördü. Yüzündeki ifadeden bir sorun olduğunu anlayabiliyordu. Arkasını döndü. Ne kadar genç olursa olsun, o artık yetişkin bir adamdı. İşini kendi bildiği gibi halledecekti. Yine de olanlardan zarar görmeyeceğini umuyordu. Buzdolabını açtı. Rosto ve sebze artıkları vardı ve sebzeleri daha küçük parçalara ayırmaya ve güveç yapmak için rostonun bir kısmını küp küp doğramaya karar verdi. Serin havaların yemeği idi ama o ve Lee mevsimlerden bağımsız olarak ellerinde ne varsa yiyorlardı. Biraz mısır ekmeği hamuru hazırladı ve pişirmek için fırına koydu, ardından güveç için hazırlıklara başladı. Lee içeri girdiğinde biraz rosto dilimlemeye başlamak üzereydi. Onun ne yaptığını gördü ve yardım etmeye gitti.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Mısır ekmeği fırında, ben de kalan rosto ve sebzelerden biraz güveç yapayım dedim." "Eti ben halledeyim," dedi lavaboda ellerini yıkamaya başlarken. "Şöyle mi doğrayacağız? Her zamanki gibi mi?"

"Evet," dedi ve kasap bıçağını memnuniyetle ona uzattı.

Lola'dan hiç bahsetmeden hemen işe koyuldu, bu da Phoebe'ye telefon görüşmesi hakkında konuşmaya niyeti olmadığını gösteriyordu.

"İş nasıldı anne? İnsanlar seni çok rahatsız etti mi?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," dedi. "Güveçte defne yaprağı ister misin, yoksa baharatlı yoldan gidip biraz acı sos ve jalapeno mu ekleyelim?"

"Ben baharatlı diyorum, tabii diğerini tercih etmezseniz. Ben ikisini de severim" dedi.

Kadın sırtıttı. "Ben de baharatlı severim" dedi ve buzdolabından bir jalapeno alıp temizlemeye ve doğramaya başladı. Sonra onu önceden hazırladığı sebzelere ekledi.

"Sen ve baban bugün çok şey yaptınız mı?" diye sordu.

"Evet. Boş kiralık evlerden birinin dış cephesini spreyle boyadık ve ardından mutfak hariç içerideki tüm odaları yeniden boyadık. Sanırım babam dolapları da boyama fikrini düşünüyor. Bu halleriyle oldukça eskimişler ve yeni bir donanım ile beyaza boyanırlarsa harika görünürler. Boş kiralık evi satışa çıkarma ihtimalinden bahsetti ki bence bu harika olur. Blessings'te satışa çıkarılan çok fazla ev yok ve bu insanlara kira yerine ev sahibi olma şansı verir."

"Bu gerçekten iyi bir fikir," dedi Phoebe.

Lee başıyla onayladı. "Babam zeki biri... iyi bir yönetici bence. Ve nazik biri... Bana büyükbabamı hatırlatıyor.

Her zaman kiracılarının mali yüklerini hafifletmenin yollarını düşündüğünü bilirsiniz."

Phoebe, Lee'nin gününü anlatışını dinlerken bir an déjà vu yaşadı. Günü Preston'la geçirdikten

sonra her zaman olduğu gibiydi. Preston'ı çok özlemişti ama o hâlâ buradaysa, Aidan

olmayacağını düşündü. Aklında dengelemesi zor bir düşünceydi bu.

Güveç bitmişti. Fırından mısır ekmeği çıktı ve yemek için oturdular. Lee üçüncü mısır ekmeğini yağlayıp tatlıyı sorarken Phoebe'ye baktı ve "Lola ve ben ayrıldık. Bu konuda kendini kötü hissetme çünkü ben hissetmiyorum. Her ne hissediyorsak finallerden önceki hafta sona erdi. Sanırım ikimiz de bunu biliyorduk. Ona yaz için eve gideceğimi ve dairemi bırakacağımı söyledim ve ertesi gün bana ailesiyle birlikte yaz için Avrupa'ya gideceğini söyledi. Vedalaşmak dışında başka bir şey konuşmadık ama sonunda bıraktı."

Phoebe Lee'nin sıcak, tereyağlı mısır ekmeğini ısırmasını izledi. Gözleri biraz suluydu ama oğlunu tanıyordu. Ona doğruyu söylüyordu.

"Tamam. Ortak bir karar olduğuna sevindim. Mısır ekmeğinin üzerine pekmez dökmemi ister misin?" Lee başparmağındaki tereyağını yaladı. "Evet! Bu iyi olur."

Phoebe kilere gitti ve kavanozla geri geldi. "Keyfine bak.

Benimkinin üzerine elma ezmesi koyacağım." Lee, "Ben de ondan biraz isteyebilirim," dedi.

Güldü. "Her şeyden bolca var."

* * *

Sonja Ritter moteldeki yataklarında bağdaş kurmuş pizza yiyor ve Joe'nun duştan çıktıktan sonra kurulanmasını izliyordu. Çok yakışıklıydı, üstelik çıplaktı, çok seksi bir yakışıklıydı.

"Bana biraz pizza ayır, lanet olsun," diye bağırdı Joe.

"Sakin ol," dedi pizzayı havada sallayarak. "Bu sadece ikinci dilimim."

Joe beline bir havlu sardı ve yatak odasına doğru yürüdü, kutudan bir parça pizza çıkardı ve büyük bir ısırık aldı.

"İyi mal," dedi. "Blessings'te bir pizzacı olduğumu sanmıyordum." "Yok. Piggly Wiggly'deki şarküteriden alıyorum."

Joe yutkundu ve bir ısırık daha aldı, çiğnerken konuşuyordu.

"Teslim ediyorlar mı?"

"Hayır. Sipariş ettim ve sen duştayken aldım." Kaşlarını çatı.

"Seni tanıyan oldu mu?"

"Bilmiyorum. Bir önemi var mı? Saklanmıyoruz ve gizlice geldiğimiz de söylenemez. Sakin ol ve pizzanı ye. Ve bana öyle bakma."

"Peki," dedi Joe, pizzanın son lokmasını ağzına tıktı ve kapıyı arkasından çarparak banyoya geri döndü.

Sonja ürperdi. Joe'dan korkmuyordu ama onun sinirli olmasından da hoşlanmıyordu. Pizzasına baktı, kutusuna geri koydu ve kolasının kalanını içti.

Sadece sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Buraya dönerken ikisi de gergindi. Onunla yüzleşmekten

korkuyordu.

Kızım. Phoebe, Aidan ve babasının Blessings'ten ayrıldığı gün içine kapanmıştı ve hamile olduğunu öğrendiğinde ağlamamış, yardım için yalvarmamış, hiçbir şey istememişti. Ama Sonja'nın hâlâ kendini suçlu hissettiği kısım, kendi kızına yardım etmeyi teklif etmemiş, ona sadece bir ultiatom vermiş olmasıydı: Ya çocuktan kurtulursun ya da tek başına kalırsın. Bu onun hayatının utancıydı. Joe ile birlikte onu sokaklarda bırakmışlardı. Aylar sonra Preston Williams'ın onu kanatları altına aldığını öğrenene kadar bunu bilmiyordu. Phoebe'nin güvende olduğunu bilmek onu rahatlatmıştı ama bu olayla hiçbir ilgisi olmadığı için suçluluk duyuyordu.

Phoebe'nin gözüne tekrar girmeye çalışmanın ne kadar akıllıca olduğunu yeniden düşünüyordu. Phoebe istediği zaman çok sert olabiliyordu. Belki de Sonja ve Joe arabaya binip eve dönmeliydi.

Sonra Joe banyodan bir şortla çıktı. Sonja'ya baktı, yanındaki yatağa oturdu ve kutudan bir parça pizza daha aldı.

"Pizzanı bitirmedin mi?" Sonja omuz silkti.

"Seni üzdüysem özür dilerim," dedi Joe ve parmağını kızın yüzünde gezdirdi. "Sen benim bebeğimsin ve seni üzme istememiştim."

Sonja ağlamaya başladı. "Bu ziyaretin bir hata olduğunu düşünüyorum. Phoebe'yi istenmeyen bir köpek gibi geride bıraktık. Ben korkunç bir anneyim. Bunu onun gözlerinde görmek ve haklı olduğunu bilmek istemiyorum."

Joe iç çekti. "Bakın, geçmişini geri alamayız ama belki bir gelecek inşa etmenin bir yolu vardır." Sonja başını salladı. "Hayır. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyecektir ve onu suçlamıyorum."

"Eh, biz buradayız, yani bir fiyasko olursa, denemedik diyemeyiz," dedi Joe. "Banyoda senin sıran. Duş aldıktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Sonja içini çekti. "Haklısın. Her zamanki gibi. Uzun sürmeyecek," dedi ve yanından geçerken elini adamın kel kafasına sürdü. "İyi şans için," diye ekledi ve kapıyı arkasından kapatırken onun kıkırdadığını duydu.

Bölüm 11

Aidan ay doğana kadar arka verandada oturdu, sonra biraz daha oturup gecenin sesini dinledi. Bir esinti ağaçlardaki yaprakları hışırdatıyordu ve mahallenin her yerinde ışıklar yanıyordu. Phoebe'nin evinde dışarıda oturduğunu ve açık pencerelerden televizyonu dinlediğini hatırlıyordu. Babası Marty sıkı bir futbol izleyicisiydi, bu yüzden bir yerde maç varsa o da izliyordu. Kalabalığın uğultusunu duyarlardı ve sonra Marty bir oyuncuya bağırdı, "Koş, seni silahın oğlu, koş!"

Hep gülerlerdi. Kahkahalar Marty ile birlikte öldü.

Aidan bir sivrisineğe tokat attı ve sonra bir başkası boynunun etrafında vızıldayınca ayağa kalktı. "İçeri girme vakti geldi," dedi ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verdi.

* * *

Phoebe sabah altı buçukta evden günün üniformasını giymiş olarak çıktı; her renkten uzun pantolon ve temiz bir Piggly Wiggly tişörtü. Saçlarını toplamak bantlı parmaklarla çok zor olduğu için gevşekti ve sürdüğü tek makyaj rujdu. Öğle yemeği arka koltukta şemsiyesinin yanındaydı çünkü işten çıkmadan önce yağmur yağma ihtimali vardı. Garaj yolundan geri geri çıkarken, Millie'yi işe bırakmak için ters yöne doğru gitti.

Phoebe alışkanlıklarına bağlı bir yaratıktı ve normal rotalarından neredeyse hiç sapmazdı, bu yüzden şehrin bu kısmına gelmeyeli epey olmuştu. Millie'nin Blessings Motel'in yakınında yaşadığını biliyordu ve ilerideki gri tuğlalı bir evin üzerinde numarasını gördüğünde ev numarasını aramak için yavaşça sürüyordu. Evin önüne geldiğinde Millie'nin pencereden kendisini izlediğini gördü ve el salladı. Millie birkaç dakika sonra dışarı çıktı, kapıyı açarken konuşmaya başlamıştı bile.

"Beni aldığın için sana minnettarım, kızım! Arabam bugün geç saatlere kadar hazır olmayacak." Phoebe başıyla onayladı ve Millie'nin kemerini bağlamasını bekledi.

"Sorun değil."

Arabadan geri geri çıktı ve yavaşça hızlanarak motelin önünden geçti, aklı önündeki gündeydi. Motelin önünden geçerlerken Millie eliyle işaret etti. "Şu çatıda oturan patiska kediye bakın! Ne kadar komik.

Muhtemelen bir kuşun yakınlara konmasını bekliyordur."

Phoebe motele doğru bakarken gülümsüyordu. Kediye gördü, sonra da kapıyı gördü.

ve bir an için halüsinasyon gördüğünü düşündü. Caddeye ve trafiğe baktı, sonra da inanamayarak hâlâ kapının girişinde duran kişiye döndü.

Bu da ne böyle? Beni kurtarmak için yirmi yıl geç kaldın, sevgili anneciğim.

Phoebe dikkatini araba sürmeye vererek tekrar başka tarafa baktı, ama kulaklarında Millie'nin konuşmalarını duyamayacağı kadar yüksek bir uğultu vardı. Mağazaya planlanandan on beş dakika önce vardılar ve Millie arabadan indiğinde Phoebe direksiyonda kaldı. "Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var. İçeride görüşürüz," dedi.

Millie başını salladı ve uzaklaşırken el salladı.

Phoebe'nin ilk aklına gelen Aidan'ı aramak oldu. Lee kadını tanımıyordu ama Aidan tanıyordu. Telefon iki kez çaldı ve sonra Aidan açtı, biraz soluk soluğaydı ve sesi biraz endişeli geliyordu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Saat yedi bile değildi.

"Alo? Phoebe? Her şey yolunda mı?"

"Hayır!" Phoebe "Hayır!" dedi ve sonra içini döktü. "Az önce Sonja'yı moteldeki odalardan birinin kapısında dururken gördüm. Burada ne işi var bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz. Lütfen bugün Lee'ye dikkat et. Onu Adam'dan tanımayacak ama sen tanıyacaksın. Saçları artık sarı ve kısa ama yine de o."

"Benzeri olmadığına emin misin?" Aidan söyledi. "Kesinlikle."

"O zaman Lee için endişelenme ve eğer seni aramak için ortaya çıkarsa, ona ne söylememi istersin?"

"Onu bir daha görmek istemediğimi ve eğer ısrar ederse onu pişman edeceğimi söyledim."

Aidan onun sesindeki öfkeyi hissetti ve buraya gelişi aynı duyguları uyandırmadığı için birden çok minnettar oldu.

"Arkandayım, Bee."

Bu söz, sesinin seksi tınısı kadar rahatlatıcıydı. Şok ve öfke dağılmaya başladığında kadın ürperdi.

"Mesaiye kalmam lazım."

"Bize ihtiyacın olursa ara. Lee ve ben birkaç dakika içinde orada olabiliriz." "Evet, tamam," dedi Phoebe. "Ve teşekkürler."

Sonra bağlantıyı kesti ve bir kez daha aradı, bu kez Lee'yi aradı, o da ağzında bir şeylerle cevap verdi.

"Merhaba anne! Beni şimdiden özledin mi?" "Yut. Sana söylemem gereken bir şey var."

Şakalaşma hemen sona erdi. "Sorun nedir?"

"Sonja Blessings'de. Az önce onu motelde gördüm. Beni görmedi ama hepimizin onun varlığıyla kutsanması an meselesi. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama hiç memnun değilim. I

Aidan'ı ona karşı tetikte olması ve sizi planladığı her türlü pislikten koruması için uyardım bile."

"Sonja, sevmediğimiz büyükanne mi? Ve neden babamı aradın? Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi.

"Evet, şu Sonja, neye benzediğini biliyor musun?" Phoebe sordu.

Sessizlik oldu ve ardından Lee daha az meydan okuyan bir tavırla

"Hayır" diye cevap verdi.

"Evet, öyle, şimdi onu neden aradığımı biliyorsun, tamam mı? Seni seviyorum. Gidip saatimi almalıyım. Hiçbirimize zarar veremez. Bunu unutma."

"Ama sana zarar verebilir anne ve bu doğru değil. Ona her ne oluyorsa, bununla tek başına başa çıkmak zorunda değilsin. Artık değil."

Phoebe gözyaşlarını geri kırıptı. "Teşekkür ederim. Seni hak etmiyorum ama benim olduğun için Tanrı'ya minnettarım."

Arabadan indi, arka koltuktan öğle yemeğini ve şemsiyesini aldı ve aceleyle içeri girdi. Saat yediye birkaç dakika kala içeri girdi, öğle yemeğini dinlenme odasındaki buzdolabına koydu ve ön tarafa gitti.

Wilson para çekmecesini ona verirken sohbet etmeye başladı, sonra onun gözlerindeki bakışı gördü ve fikrini değiştirdi.

"Bugün bir numarayı al, tamam mı?"

"Evet, teşekkür ederim," diye mırıldandı Phoebe ve uzaklaştı.

Wilson'ın yüzündeki çatık kaşlar derinleşti. Sorunun ne olduğunu bilmiyordu ama içinden bir ses bugün ona göz kulak olmasının akıllıca olacağını söylüyordu. Biriyle hesaplaşmaya hazırlanıyordu ve bu hiç ona göre değildi. Sonra havale almak isteyen bir müşteri tarafından oyalandı ve gün başladı.

* * *

Lee annesinin çağrısıyla sarsılmıştı. Her zaman bir gün babasıyla tanışmayı ummuştı ama hamile kızını bir hoşça kal bile demeden terk eden bu kadına karşı saygısızlıktan başka bir şey hissetmiyordu. Preston'ın evine vardığında babasının desteğinden memnundu.

Aidan onu ön bahçede karşıladı ve çabucak kucakladı.

"Annen seni aradı, değil mi?"

Lee başını salladı. "Tüm bunların olduğuna inanamıyorum. Sence neden şimdi geri geldi?"

Aidan omuz silkti. "Kim bilir? Preston'ın ölümü beni geri getirdi. Belki onun dönüşüyle de bir ilgisi vardır."

Sonra Aidan Lee'nin omzunun arkasından baktı ve sokağın karşısındaki komşunun hızlı adımlarla onlara doğru geldiğini gördü.

"Elliot'ın ne istediğini merak ediyorum," dedi Aidan.

Lee arkasını döndü ve gülümsedi. "Merhaba, Bay Graham! Sizi gördüğüme sevindim," dedi Lee.

Elliot başını salladı ama biraz dalgın görünüyordu. "Ben de seni gördüğüme sevindim Lee. Annene selamlarımı ilet."

"Evet, yapacağım," dedi Lee.

Sonra Elliot Aidan'a uzandı, parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı.

"Her şeyin çözülmek üzere olduğunu bilmelisin. Kendini hazırla. Babanızın başına gelenlerin Blessings'te tekrarlanmaması için sözlerinizi koruyun. Bu önemli. Anladın mı?"

Lee'nin nefesi kesildi. "Ne biliyorsunuz Bay

Graham?" Elliot uzaklaşmak için döndüğünde Aidan onu durdurdu.

"Bunun yangını kimin başlattığını bulmakla bir ilgisi var mı?"

"Evet," dedi Elliot. "Söyleyebileceğim tek şey bu. Sadece vahiylerle hazırlıklı olun." "Bunlar şimdi mi oluyor?" Lee sordu.

Elliot bir an sessiz kaldı ve sonra kaşlarını çattı. "Hayır, yarın olmaz. Gitmem gerek" dedi ve aceleyle evine döndü.

"O yaşlı adamın nesi var?" Aidan sordu.

"Büyükbabam Elliot'ın bazı şeyleri olmadan önce bildiğini söylerdi. Ve Elliot'ın asla yanılmadığını söylerdi."

Aidan'ın kaşları kalktı. "Medyum gibi mi?"

"Bilmiyorum baba. Ama onu hayatım boyunca tanıdım ve iyi bir adamdır. Sadece karısı öldükten sonra bir tür münzevi oldu. Sanırım haklı olup olmadığını görmek için beklememiz gerekecek."

Aidan inanamayarak başını salladı. "Beni böyle bir şeye inandırmak için biraz uğraşmak gerekecek."

Lee sırttı ve konuyu kapattı. "Peki, bugün ne yapıyoruz? Son odayı bitirmek için geri mi dönüyoruz?"

Aidan başını salladı.

"Evet, ama boyamız bitmek üzereydi. Biraz daha sipariş verdim. Bir saat içinde buraya teslim edilecek. Bugün için ihtiyacımız olan hariç hepsini depoda saklayacağız. New Orleans'taki müdürümle bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, o yüzden kereste deposundan gelecek kamyonu verandada beklemeni istiyorum. İki galonu kamyonumun arkasına, geri kalanını da arka bahçedeki depoya koysunlar, tamam mı?"

"Kesinlikle, baba. Sorun değil."

Aidan sırttı. "Teşekkürler ve umarım aramam uzun sürmez."

Sonra eve doğru geri döndü, ön basamakları iki uzun adımda çıktı ve içeri girdi.

Lee onu çok daha yavaş bir tempoda takip etti, sonra verandadaki beyaz hasır sandalyelerden birine oturdu.

* * *

Sonja güne başlamak için sabırsızlanıyordu. Joe'yla birlikte Granny's Country Kitchen'a gidiyorlardı.

Kahvaltı. Georgia'dan ayrıldığından beri iyi grits yememişti ve yemeğinin bir parçası olmasını istiyordu. Joe bu sabah onu uyandırdığı için keyfi yerindeydi, bu yüzden Granny's'e girdiklerinde ikisi de gülümsüyordu.

Lovey her zamanki gibi kasaya bakıyordu ve Sonja ile Joe'nun içeri girdiğini görünce halüsinasyon gördüğünü sandı. *Bu da neydi böyle? Önce Aidan dönüyor, sonra da bu ikisi mi?* Herkes Aidan'ın geri döndüğünü görmekten memnundu ama bu çift başka bir hikâyeydi. Lovey iki menü aldı ve gülümsedi.

"Kahvaltı için iki kişi? Bu taraftan lütfen," dedi ve onları odanın tam ortasındaki bir masaya götürdü. "Garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecek. Afiyet olsun," dedi ve onlar başka bir yer isteyemeden çekip gitti.

Sonja koltuğuna kayarken kaşlarını çattı. "Bunu bilerek yaptı."

Joe onun sağındaki sandalyeye oturdu. "Ne yaptın?" diye sordu bir menü alırken.

"Bizi odanın ortasına oturtular. Kendinizi yemek boyunca dik dik bakılmaya hazırlayın."

Joe başını kaldırdı, etrafına bakındı ve sonra omuz silkti. "Hepsinin canı cehenneme.

Umurumda değil."

Sonja içini çekti. "Sanırım ben de bilmiyorum. Ne yiyorsun?"

"Sosis, üç yumurta ve bir de krep istiyorum. Ya sen?" Joe sordu. "Yumurta, domuz pastırması, bisküvi ve yanında irmik."

Garson kız elinde bir fincan kahveyle masalarına uğradı. "Merhaba, ben Shelly. Kahve ister misiniz?" diye sordu.

Joe başıyla onayladı. "Evet, lütfen, sipariş vermeye hazırız."

Fincanlarını doldurdu ve siparişlerini almak için sıcak kahve fincanını arkalarındaki boş masaya koydu. Önce Sonja, sonra da Joe sipariş verdi.

"Ve bize biraz acı sos getirmeyi unutma," diye ekledi Joe.

Shelly, "Tamam," dedi ve siparişi teslim etmek için yol boyunca diğer masalardaki fincanları doldurarak onları otururken bıraktı.

Yemeklerinin gelmesini bekliyorlardı ki dışarıdan büyük bir patlama sesi ve çarpan metallerin sesi geldi ve ardından bir araba kornası çalmaya başladı.

"Ne oluyor be?" Joe sordu ve herkesle birlikte ön pencerelerden dışarı bakmak için ayağa kalktı. "Oldukça kötü bir kazaya benziyor. Biri 911'i arasın."

"Aman Tanrım, bu Betty Purejoy'un arabası!" diye bağırdı

biri. "Bu kamyon kereste deposundan!" dedi başka bir adam.

Lovey cep telefonuyla dışarı koştu, 911'i aramaya başlamıştı bile. Kamyon şoförü kabinden çıkıyordu. Kaldırıma oturdu, alnı kanıyordu.

"911'i aradım. Kımıldama!" Lovey bunu söyledi ve arabaya yöneldi. Arayanın Peanut Buttermann'ın sekreteri Betty olduğunu biliyordu ve bilinci yerinde değildi.

Betty'nin arabasının kaputunun altından dumanlar çıkıyordu ve Lovey yardım gelmeden önce arabanın alev almasından ya da patlamasından ölesiye korkuyordu. Sonra Betty inlemeye ve hareket etmeye başladı ve Lovey kapı açılana ve içeri eğilene kadar kapıyı çekip durdu.

"Betty, tatlım, bu Lovey. Sakın kıpırdama. Bir kaza geçirdin ama yardım yolda."

Betty tekrar inledi ve yüzüne doğru uzandı. Burnundan ve ağzından kan geliyordu. Lovey'ye direksiyona çarpmış gibi göründü.

"Tanrım, Tanrım, lütfen ikisi de iyi olsun," diye fısıldadı Lovey ve Betty'nin elini tuttu. "Elimi tut, Betty. Bana tutun. Ben yanıdayım."

Lovey birkaç dakika içinde önce bir ambulansın geldiğini duydu, sonra da karşı yönden gelen iki polis arabası gördü.

"Yardım geldi, Betty. Dayan! Yardım geldi."

Betty yine inledi ama Lovey'nin elini tüm gücüyle tutuyordu. Konuşamasa bile Betty'nin onu duyması Lovey'ye güven veriyordu.

Sonra birden park alanı kurtarma ekipleriyle doldu. Bir ambulans daha geldi ve ardından Şef Pittman olay yerindeydi, trafiği yönlendiriyor ve meraklıları yollarına gönderiyordu.

Sağlık görevlileri kamyon şoförünü alıp acile götürürken, ikinci ambulans ekibi Betty üzerinde çalışmaya başladı. Durumu stabil hale gelir gelmez onu hurdaya dönmüş arabadan çıkardılar ve sirenler çalarak acile doğru hızla uzaklaştılar.

Lovey geride durmuş, izliyordu. Tüm bu manzara gerçeküstüydü ve bir hayatın ne kadar hızlı değişebileceğini korkunç bir şekilde hatırlatıyordu. Bir çekici çoktan olay yerine gelmiş, Betty'nin arabasını polis otoparkına çekmeye hazırlanırken, kereste deposundan birkaç çalışan da başka bir araçla gelip teslimatları aktarmaya başlamıştı. Tek yapabildiği her iki şoför için de dua etmek ve içeri geri dönmekti.

İnsanlar masalarına ve kabinlerine dönmeye başlamıştı ve garsonlar yiyecekleri getiriyordu. Lovey, Sonja ve Joe'nun masalarına geri döndüklerini, başlarının bir arada olduğunu ve biraz aceleyle konuştuklarını fark etti. Neyin peşinde olduklarını merak etti ve sonra tekrar meşgul olup unuttu. Ne olduğunu anlayamadan ödeme yapmak için kasaya gelmişlerdi.

"Her şey tatmin edici miydi?" Lovey biletlerini ve Joe'nun uzattığı kredi kartını alırken sordu.

"Çok lezzetliydi," dedi Sonja. "Buradan ayrıldığımdan beri iyi irmik yememiştım ve aklımda biraz yemek vardı. Hatırladığım kadar güzeldi ama asıl o bisküviler beni benden aldı. İyi bir fırıncınız olduğu kesin."

"Teşekkür ederim," dedi Lovey.

Sonja onun bir şey söylemesini beklemeye devam etti ve sonunda ona açıkça sordu. "Lovey, benim kim olduğumu biliyor musun?"

Lovey onun bakışlarını karşıladı, onu bir aşağı bir yukarı süzdü, Joe'ya ve sonra tekrar Sonja'ya baktı.

"Evet, kim olduğumu biliyorum. Onunla birlikte şehirden kaçtığımda hamile kızını beş parasız ve evsiz bırakan kadınsın." Joe'yu işaret etti. "Eğer o kızın başarısız olmamak için gösterdiği kararlılık ve Preston Williams'ın hayırseverliği olmasaydı, kim bilir neler olurdu. İyi eğlenceler."

gün."

Sonja'nın dudakları aralandı ama verecek bir cevabı yoktu. Sonra Joe onu kolundan yakaladı ve kafeden dışarı çıkardı.

"Aman Tanrım," diye inledi Sonja. "Bana söylediği şey korkunçtu, çok korkunçtu."

Joe ona kaşlarını çatı. Kadın bazen çok dikkatsiz oluyordu. "Ne bekliyordun ki, Sonja? Söylediği tek bir şeyi bile inkar edemezsin. Şimdi arabaya bin."

Sonja kendisini götürmelerine izin verdi ama arabaya bindiklerinde çoktan iyileşme moduna geçmişti. "Phoebe'yi görmek istiyorum. Myra, Preston'ın aile evini ona verdiğini söyledi. Şimdi oraya gitmek istiyorum." Joe içini çekti, arabayı vitesine taktı ve uzaklaştı.

* * *

Aidan tam siren sesleri yükselirken evden çıktı. "Neler oluyor?"

Lee, "Bilmiyorum ama az önce Main'e doğru bir yerde bir patlama ya da çok kötü bir enkaz sesi duydum," dedi. "New Orleans'ta her şey yolunda mı?"

Aidan onunla birlikte beklemek üzere diğer sandalyeye oturdu. "Evet, sadece çözülmesi gereken birkaç küçük pürüz var."

Lee bir an sessiz kaldı, sonra başını kaldırıp baktı. "Burada daha ne kadar kalacaksın? İşinize dönmek için baskı mı var?"

Aidan öne doğru eğildi. "Bir yere gitmek için acelem yok ve üzerimde baskı da yok."

Lee rahatlamış bir şekilde yavaşça nefes verdi.

Birkaç dakika sonra Aidan'ın cep telefonu çaldı. Aşağı baktı ve sonra kaşlarını çatı. Arayan kereste deposuydu.

"Alo? Ben Aidan Payne."

"Bay Payne, ben Newton. Kamyonumuzun az önce bir kaza geçirdiğini bilmenizi isterim, bu nedenle teslimatınız biraz gecikecek. Siparişleri başka bir araca aktarma sürecindeyiz ve yakında orada olacağız."

"Olamaz! Umarım kimse yaralanmamıştır!" Aidan söyledi.

"Yaralanmalar oldu ama ciddi olduklarını düşünmüyoruz. Sorduğunuz için teşekkür ederiz."

"Evet, evet, sorun değil," dedi Aidan ve bağlantıyı kesti. "Duyduğunuz o patlama bir kazaydı. Teslimat kamyonumuz kaza yapmış. Biraz daha beklememiz gerekecek. İçeri girmek ister misin?" Lee, "Sizin için de uygunsa burada oturabilirim," dedi.

Aidan sırtıttı. "Ne yaparsan yap, benim için sorun değil. Soğuk bir şeyler içmek isterseniz, buyurun için."

"Gazoz içmek için biraz erken olduğunu biliyorum ama sanırım soğuk bir Pepsi alacağım." "Buyurun," dedi Aidan.

"Bir tane ister misin?" Lee

sordu. "Şimdi olmaz," dedi
Aidan.

Lee hızla içeri girdi.

Aidan arkasına yaslandı, Phoebe ile birbirlerine geri dönüş yollarını bulmalarını ve New Orleans'ta hep birlikte olmalarını düşündü ve sonra gözlerini kapattı.

Evin önünde bir araba yavaşlamaya başladığında gözleri hâlâ kapalıydı. Ama arabanın geldiğini duyunca gözlerini açtı, bordo renkli Lincoln'ü ve onu süren adamı gördü ve sonra ayağa kalkıp merdivenlerin tepesine doğru yürüdü, ellerinin çoktan yumruk haline geldiğinin farkında değildi.

Önce erkek sürücü indi, sonra arabanın etrafında dönerek yanındaki kadına kapıyı açtı. Kadın dışarı adımını attığı anda Aidan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Sonra Lee evden çıktı ve onun yanında durup bakmaya başladı. "Kim o, baba?"

"O Sonja. Ve o adam da Joe Ritter. İkisiyle de konuşma. Ben hallederim."

Lee'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Adam çok korkunç görünüyordu ve kadın da annesine hiç benzemiyordu. Saçları ağartılmış ve kırpılmıştı; giysileri sıska ve sarkık vücuduna çok dar geliyordu.

Aidan alt basamağa ulaşana kadar yaklaşımlarını izledi. "Durun! Daha fazla yaklaşmayın. Ne söylemeye geldiysen söyle ve mülkünden defol git!"

Sonja'nın nefesi kesildi. "Senin malın! Kızıma ait olduğunu sanıyordum!" "Senin bir kızın yok ve yanıliyorsun!" Aidan söyledi.

Gözleri öfkeyle kısılrken Sonja'nın boynundan yüzüne doğru koyu bir kızarıklık yayıldı. "Kızım adına konuşamazsın."

"Bugün yapıyorum!" Aidan söyledi.

Sonja'nın bakışları Aidan Payne'in yanındaki genç adama kaydı. Aidan'ın o yaştaki haline o kadar benziyordu ki, bunun Phoebe'nin oğlu olması gerektiğini anladı.

"Sen benim torunum olmalısın, Len," dedi.

Lee başını salladı. "Siz benim için bir hiçsiniz hanımefendi ve benim adım Lee."

Aidan oğluna bir adım daha yaklaştı. "Burada işimiz bitti. Mülkten çıkın!" Aidan söyledi.

"Kızımı görene kadar olmaz!" Sonja bağırdı ve sonra çığlık atmaya başladı. "Phoebe! Phoebe! Phoebe! Çık dışarı! Sadece seninle konuşmak istiyorum!"

"O bu evde değil. Bu evde yaşamıyor. Kimse yaşamıyor."

"Bana yalan söylüyorsun," dedi Sonja. "Biliyorum çünkü kuzenim bu kasabada yaşıyor ve bana bu evin Phoebe'ye miras kaldığını söyledi."

Aidan ters ters baktı. "Kuzenin mi? Hmm, eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, bu Myra Franklin olmalı, kendisi gerçekleri doğrulamadan dedikodu yaymakla ünlüdür. Preston Phoebe'ye bir ev verdi ama bu evi sen onu evsiz bıraktığında yaşaması için ona vermişti. Neredeyse bin metre kare ve sana yeryok... ne evlerinde ne de hayatlarında."

Sonja şoktaydı. Joe onu kolundan tutup arabaya doğru çekmeye çalışırken, Sonja Joe'nun elinden kurtuldu ve Aidan'ın peşinden gitti.

"Gittin ve onu hamile bıraktın! Onun adına konuşmayı hak etmiyorsun!" diye bağırdı.

"Olamaz," dedi Aidan ve merdivenlerden o kadar hızlı indi ki Joe Ritter yumruklarını iki katına çıkardı,

savaşmak zorunda kalacağını düşünerek.

Sonja saldırıya uğrayacağını düşünerek çığlık attı ve ardından Aidan bir kol mesafesinde durdu.

"Bu kartı oynayamazsınız! Aramızdaki tüm sorunların sebebi siz ikinizsiniz. Ben kaçmadım. Bunu sen yaptın... onunla birlikte." Aidan ona yumruk atmak ister gibi görünen Joe'yu işaret etti. "Beni terk etmeyen babamın yanına taşındım. Çocuğunu almadan giden sensin. Lee'nin var olduğunu tam iki gün önce öğrendim. Onu burada bıraktığında yolda olduğunu biliyordun. Sen doğaya aykırı bir annesin. Blessings'teki herkes onun hamile olduğunu biliyordu. Sen de biliyordun. Büyükbabam biliyordu. Ama kimse bana söylemedi. Sen ve Joe Ritter babam hakkında yalan üstüne yalan söylediniz, kanun onun masum olduğunu kanıtladıktan sonra bile. Neden? Bunu neden yaptınız? Blessings'teki herkesi babam hakkında bu kadar heyecanlandırıp burunlarının dibinde ne yaptığınızı görmemelerini sağlamak için miydi? Ve sen bir aydan az bir süredir dulsun! Mülkümden defol. Eğer geri gelersen, polis çağırırım."

Sonja çok öfkeliydi. Bir babaya bir oğluna bakıp duruyordu ve onlardan yayılan nefret aşıkâr olsa da kendini haklı çıkarma ihtiyacından kurtulamıyordu.

"Onun adına konuşamazsın! Sen onun kocası değilsin."

İşte o zaman Lee'nin canına tak etmişti. Babasının önüne geçti ve parmağını Sonja'nın omzuna sertçe vurdu.

"Phoebe Ritter adına konuşuyorum! Ben onun oğluyum. Onu tanıdığını mı sanıyorsun? Hâlâ senin terk ettiğin o korkak genç kız olduğunu mu sanıyorsun? Bayan, anneme bulaşırsanız sizi parçalar."

Sonja sesli bir şekilde nefesini tuttu ve sonra Joe'nun göğsüne doğru geri çekildi. "Joe..."

"Ben buradayım," dedi. "Ama gelmek isteyen sendin. Seni uyardım ama dinlemedin. Artık eve gitmeye hazır mısın?"

Sonja öfkeyle ona döndü. "Kızım! konuşana kadar bu kasabadan ayrılmayacağım. Bunu düzeltmek zorundayım!"

Lee babasına baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Aidan omuz silkti. "Çenesini kapatmayacak."

Lee kaşlarını çatı. "Annem yine kendini yaralayabilir."

Sonja onlara dönüp çığlık attı, sokağın her iki tarafındaki insanların ön verandalarına çıkmış onları izlediğinden habersizdi. "Nerede olduğunu bilmek istiyorum!"

"Lanet olsun, bayan, bağırmayı kesin. Son yirmi yıldır her iş günü olduğu yerde... Piggly Wiggly'deki market alışverişlerini kontrol ediyor," dedi Lee.

Sonja'nın yüzündeki ifade dondu ve sonra eridi, ağzı yarı açık kaldı ve boynunun altındaki tüm gevşek deri beneklendi ve titredi.

"Şimdi onu görmeye gidiyorum," dedi meydan okuyan bir ses tonuyla, sanki içlerinden biri tekrar tartışmaya kalkışacakmış gibi.

"Seni uyarmadığımızı söyleme," dedi Aidan.

"Onu arayıp geleceğimi söyleyecek misin?" Sonja sordu.

Aidan başını salladı. "Kesinlikle evet. Sevdiğim birini gafıl avlayacak biri değilim. Şimdi bu araziden defol ve bir daha geri gelme. Gelirsen seni izinsiz girmekten tutuklatırım."

Joe Sonja'yı arabaya sürükledi ve hızlanırken arkasında lastik bırakarak uzaklaştı. "Annemi ara," dedi Aidan.

Lee onun isteyken aramalara cevap vermeyeceğini tecrübeyle biliyordu ama telefonunu kasasının yanına bıraktı, böylece onun mesajlarını takip edebilecekti. Hiç vakit kaybetmeden bir tane gönderdi.

Bölüm 12

Phoebe bir müşteriyle işlemini henüz bitirmişti ve Lee'nin mesajını aldığı anda dolu bir alışveriş arabasıyla kasasına doğru gelen başka bir kadını izliyordu.

Sonja sana doğru geliyor. Hazırlıklı olun. Babam ve ben onu fena kızdırdık. XXOO

İçinden geçen sıcaklık saf öfkeydi. Uzandı, istasyonundaki Açık ışığı kapattı ve girişe dönmek için arkasını döndü.

Wilson onun ışığının söndüğünü gördü ve yüzündeki ifadeye odaklandı. Bu sabah onu rahatsız eden her neyse, artık doruğa ulaşmış gibi görünüyordu. Dükkânda bir kargaşa istemiyordu ve ona doğru yürüyordu ama yeterince hızlı değildi. Bir adamla kadının dükkâna koşarak girdiğini gördü ve ardından kıyamet koptu.

Phoebe onlara doğru yürümeye başladı, yürürken parmağıyla işaret etti, sesi öfkeyle o kadar gergindi ki söylediği her şey içgüdüsel bir darbeye geldi.

"Seni bu sabah gördüm. Gözlerime inanamadım. Yirmi yıl önce bana bir ultimatoma vermiştin: bebeğimi öldür ya da yaşayacak yeni bir yer bul. Sen ve sevgilin beni geride evsiz ve beş parasız bıraktınız ve bunu size söylemek için çok uzun zaman bekledim ama şimdi büyük bir rahatlama duygusuyla söylüyorum. Sen, Sonja Ritter, sadece bir korkak değil, aynı zamanda bir ebeveyn için acınası bir bahanesin."

Sonja elini vahşi bir köpeğe uzatır gibi uzattı ve ısırması için dua etti.

"Açıklamam gerek," dedi Sonja. "Ben-"

"Az önce sana ne olduğunu söyledim!" Phoebe bağırdı. "Benden uzak dur! Sana ihtiyacım yok. İkinize de ihtiyacım yok. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsunuz."

Sonja alışveriş yapanların yüzlerindeki ifadelerin acı bir şekilde farkındaydı. İkisine de çöpmüş gibi bakıyorlardı. Sonra Phoebe'nin elini fark etti ve bariz yarayı işaret etti.

"Eline ne oldu?"

"Oh, bunu mu kastediyorsun?" Phoebe elindekini havada sallayarak sordu. "Saldırgan bulduğum bir şey söylediği için bir adamın suratına yumruk attığımda birkaç eklemim çıktı."

Sonja'nın gözleri büyüdü. Şimdi Lee'nin annesi hakkında ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. Demek kızı artık kolay lokma değildi. Omuz silkti.

"Yaralandığın için üzgünüm."

"İncinmedim. Kırıldım!" Phoebe dedi ki. "Çocukken kaç kere kırıldım biliyor musun?"

Hamile, bekâr bir genç mi? Bir zamanlar bu kasabanın çoğu beni eleştirmeyi kendi işi ve hakkı olarak görüyordu. Siz ikiniz yalanlarınızla Payne ailesinin hayatını cehenneme çevirdiniz ve bu Aidan'ı hepimize düşman etti. Benim için asla geri dönmedi ve beni arkada bıraktınız. Çok değerli olamazdım. Neden Blessings'in iyi vatandaşları bana en çok ihtiyaç duyduğum iki kişiden daha iyi davransın ki?"

Sonja hızla zemin kaybediyordu. "Hayır, Phoebe, her şeyi yanlış anladın! Babanın ölümünden sonra neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Ben-"

Phoebe yaklaştı, söylediği her kelimeyle birlikte sesi de yükseliyordu. "Olan biten her şeyi biliyorum." Joe'yu işaret etti. "Sabahtan akşama kadar evimizdeydi, ailemize karışıyor, benim patronummuş gibi davranmaya çalışıyordu. Ve babam daha gömülmeden önce ölümünden para almak için Sosyal Sigortalar'ı aradığını biliyorum."

Sonja'nın yüzü soldu. "Yapmaya hakkım vardı-"

"Sen! Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Konuşmam bitmedi. Beni bakmakla yükümlü olduğunuz bir çocuk olarak göstererek kendinize daha fazla para kazanmaya çalıştığınızı da biliyorum. Biliyorum çünkü siz ortadan kaybolduktan sonra bana yardım edebileceklerini umarak onları kendim aradım, ancak benim adıma çoktan araştırma yaptığınızı ve on sekiz yaşıma girdiğim için bu teklifin artık babamın çocuğu olarak benim için geçerli olmadığını öğrendim. Peki bu nasıl oldu, Sonja? Maddi olarak senin için bir değerim olmadığı için varlığımı unuttun mu?"

Sonja'nın bacakları altından çıktı. Eğer Joe yanında olmasaydı, dizlerinin üzerine çökecekti.

"Güzel. Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun. Hayatımdan çık git," dedi Phoebe.

Sonja ağladığında berbat görüldüğünün farkında olarak kendini ağlamaya bıraktı ama bu onun kamuoyunu etkilemek için son çırpınışıydı.

"Bunu yapamam," dedi Sonja. "Yaptığım şey yanlıştı ve bunu düzeltmeye çalışıyorum." Phoebe arkasını döndü ve Wilson'ın dikkatini çekti. "Polisi aradın mı?"

Wilson başını salladı.

"O zaman lütfen bunu benim için yapar mısın? Onlara Piggly Wiggly'de rahatsızlık veren insanlar olduğunu ve uzaklaştırılmaları gerektiğini söyleyin."

Şimdi Joe içeri girdi, Phoebe'ye ters ters bakıyor ve nefesinin altında mırıldanıyordu. "Oh, hayır. Polislere ihtiyacımız yok. Gidiyoruz, gidiyoruz."

Phoebe öne doğru eğildi ve sesini Joe ve Sonja'dan başka kimsenin duyamayacağı kadar alçalttı.

"Bizden uzak durun - Lee'den, benden, Aidan'dan - yoksa sizi pişman ederim."

Sonja ürperdi.

Joe yorum yapmaya başladı ama Phoebe sadece başını sallayınca vazgeçti. Sonja'yı kolundan tuttu ve geldikleri kapıdan çıkmaya çalıştı ama kapı açılmadı.

Phoebe gözlerini devirdi. "Sensörün üzerinde duruyorsun."

Kapıları ayıran tırazanın etrafında dönüp diğerinden çıkarken koyu, öfkeli bir kırmızıya büründü.

Phoebe arkasını döndüğünde yarım düzine insanın hala video çekmeye devam ettiğini fark etti.

ellerini havaya kaldırdı.

"Tüm bunları yaptığınızı bilseydim, kameraya iyi tarafımı dönerdim." Utanma nezaketini gösterdiler, telefonlarını kaldırdılar ve aniden çok meşgul oldular.

Phoebe patronuna şöyle bir baktı ve sonra çıkış yapmak için bekleyen ve gördükleri karşısında şaşkına dönmüş görünen müşterilerle konuştu.

"Kirli çamaşırlarımın önünüze döküldüğü için özür dilerim. Bu hiç adil değildi. Aileniz için alışveriş yapmaya geldiniz ve bunun yerine bir doz Bereket Georgia'nın Nefret Edilen Ev Kadınları aldınız. Özür dilerim ve içiniz rahat olsun, bu konudan bir daha bahsetmeyeceğim." Sonra tekrar Wilson'a baktı. "Hâlâ işim var mı?"

O daha cevap veremedi, mağazadaki tüm müşteriler "Evet" diye bağırdı ve sonra sanki aksini söylemeye cesaret ediyormuş gibi müdüre dik dik baktı.

"Elbette hâlâ işiniz var," dedi Wilson. "Ancak bugün erken ayrılmak isterseniz bunu kesinlikle anlayışla karşılarım."

"Hayır, teşekkürler Wilson. Erken ayrılmayı göze alamam. Ancak bir tuvalet molası vermeme izin vererseniz, kusmadan önce sakinleşmem gerektiğini hissediyorum."

Millie ona doğru yürüdü ve ona sıkıca sarılırken kulağına fısıldadı. "Sen benim yeni kahramanımsın. Şimdi git işe."

Ancak Phoebe mola odasına gittiğinde, mağazadaki her tanık onu ya kendisine nasıl davranıldığı için bir özürle ya da kendisine ve Lee'ye nasıl baktığı için övgüyle karşıladı. Phoebe uzaklaştığında gözyaşları içindeydi, ama ondan sonra sabah uçup gitmiş gibiydi.

* * *

Phoebe arkasından birinin adını söylediğini duyduğunda neredeyse öğlen olmuştu. Arkasını döndüğünde çiçekçiden gelen Myra Franklin'i elinde güzel bir buket gülle gördü.

Phoebe kızardı. "Benim için mi?" dedi.

Myra gülümsedi ve başını salladı. "Evet, senin için, bu kart da yanında," dedi ve Phoebe'ye buket ile birlikte mühürlü bir zarf uzattı.

Phoebe'nin müşterisinin yüzü gülüyordu. "Ne eğlenceli, Phoebe! Kim gönderdi bunları?"

Blessings'te bunu yapma ihtiyacı hissedecek tek bir kişi vardı. Kartı cebine attı, gülleri kokladı ve Myra dükkândan çıkarken onları aldı.

Phoebe kontrol edilmeyi bekleyen kadına döndü. "Bana bir dakika müsaade edin. Bunları ofise götürmem gerekiyor."

"Sorun değil tatlım," dedi kadın. "Acelem yok."

Ama Phoebe öyleydi. "Hey, Wilson. Az önce bir çiçek teslimatı aldım. Ofiste onlar için güvenli bir yer bulabilir misin, yoksa dinlenme odasına götürmemi ister misin?"

"Evet, onları bana bırakabilirsin," dedi kadın ona çiçek dolu vazoyu uzatırken. "Gerçekten

güzel," diye ekledi.

"Evet, öyleler," dedi Phoebe ve yüzünde bir gülümsemeyle aceleyle kasasına geri döndü. Müşterilerde bir durgunluk olur olmaz kartı açtı ve Aidan'ın el yazısını tanıdı.

Bugün Sonja'ya seni sevdiğimi söyledim, sonra önce sana söylemem gerektiğini fark ettim. Burada yeni bir yoldayız ama şunu bilmeni isterim ki tıpkı senin olduğun kıza aşık olduğum gibi senin olduğun kadına da aşık oluyorum.

Aidan

Titredi, sonra kartı kalça cebine koydu ve Aidan'a hızlı bir mesaj gönderdi.

Sadece kalbimi kırma. Bir daha hayatta kalamam.

Başka bir müşterinin yaklaştığını gördü ve telefonu bıraktı. Elinde kağıt havlu ve tuvalet kağıdı dolu bir alışveriş arabasıyla gelen Curl Up and Dye'dan Vera'ydı. Phoebe ürünleri tararken Vera malları taşıma bandına boşaltmaya başladı.

"Balayına gittiklerinden beri Peanut ve Ruby'den haber aldın mı?" Phoebe sordu. Vera sıırttı. "Tek kelime bile yok! Heyecan verici değil mi? Çok eğleniyor olmalılar."

Phoebe güldü. "Bu da bir bakış açısı," dedi ve ardından Total'e bastı.

Vera kredi kartını çip okuyucuya yerleştirdi, Phoebe'yle konuşurken o da komutları takip etti ve ardından poşetlerle dolu arabayı arabasına doğru itti.

Wilson Phoebe'nin arkasından geldi ve ışığını kapattı. "Sükûnet varken öğle yemeği molanı şimdi ver. Darla her an gelebilir, bu yüzden eleman eksliğimiz olmayacak."

"Teşekkür ederim. Her şey için," dedi Phoebe.

Wilson başıyla onayladı. "Sana en iyisinden başka bir şey dilemiyorum, Phoebe. Senin için istediğim tek şey buydu ve hayatında her şeyin daha iyiye doğru değişiyor olmasından dolayı senin adına mutluyum."

Phoebe gülümsedi. "Teşekkür ederim, Patron. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Öğle yemeğinin yanında içmek için soğuk bir şişe gazoz aldı ve dinlenme odasına gitmeden önce Millie'nin kasasına uğrayıp ödemesini yaptı.

Öğle yemeği bir biftekli sandviç, patates cipsiyle dolu bir sandviç poşeti ve içinde bir avuç dereotu turşusu olan başka bir sandviç poşeti idi. Pepsi'sini açtı ve ayaklarını yerden kestiği için minnettar bir şekilde bir yudum aldı. Birkaç dakika sonra, lokmalar arasında yerel gazeteyi okuyor ve Aidan'ın mesajına cevap vermesini umuyordu.

Ama elinde Mercy Pittman'ın Granny's'den aldığı en iyi hindistan cevizi kremalı turtadan iki parça ile dinlenme odasında belirdiğinde, kollarına atılmamak için kendini zor tuttu.

"Sürpriz," dedi Aidan. "Patronun seninle tatlı yemem için bana izin verdi. Umarım senin için de sorun olmaz."

Phoebe'nin gülümsemesi o kadar genişti ki yüzünde sahte bir ifade vardı. "Sorun değil. Benimle otur," dedi.

Sırıttı, taşıdığı çuvaldan turta dilimlerini çıkardı ve bir tanesini onun yerine koydu. Kadın

parmaklarındaki turşu suyunu silerken masanın öbür ucuna uzanıp elini koluna koydu.

"Seni bir daha asla incitmeyeceğim Bee. İhtiyacın olduğu kadar bekleyeceğim ve eğer olanları atlatamazsan, bundan hoşlanmayacağım ama oğlumuzla olan ilişkimde hiçbir şeyi değiştirmesine izin vermeyeceğim. Tamam mı?"

Başını salladı, aniden konuşamayacak kadar duygusallaşmıştı.

Onun gözlerindeki yaşları gördü ve turtayı işaret etti. "Lovey bunun beni hasta eden şeye iyi geldiğini söyledi, sanırım senin için de aynısı geçerli. Yumul bakalım."

Phoebe hafifçe gülümsemeyi başardı ve sonra turtadaki plastik kapağı çıkardı, ona uzattığı çatalı aldı ve büyük bir ısırık aldı. Zengin vanilyalı pudingin rendelenmiş hindistan ceviziyle karışmış tatlı tadı damağına yerleşirken gözlerini devirdi.

"Yummm, bu iyi bir şey," dedi.

Bir ısırık aldı ve başını sallayarak onayladı. "Evet, bu iyi bir şey. Gerçekten, çok iyi bir şey. Ama bu mal senin malın kadar iyi değil... ne demek istediğimi anlıyorsan."

Phoebe onun bu aptallığı karşısında o kadar şaşırdı ki kahkahayı bastı. "Hala aynı hafif kirli mizah anlayışına sahip olduğunu bilmek güzel."

Sırıttı. "Sadece dikkatini verdiğinden emin olmak istedim."

Phoebe iç çekti. "Hayatıma geri döndüğünden beri söylediğin tek bir kelimeyi bile kaçırmadım."

Gülümsemesi kayboldu. "Doğru şeyleri söyledim mi? Yeterince söyledim mi? Bu konuda şaka yapmıyorum Bee."

"Hâlâ dinlediğimi ve beklediğimi bilin," dedi Phoebe.

"Ne bekliyorsun? Beni affetmen için ne yapabilirim?" Aidan sordu.

Phoebe tereddüt etti, sonra masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini sıktı. "Benim de hatalı olduğumu fark ettiğimde seni affettim."

Aidan inledi. "O zaman ne bekliyorsun?"

Birkaç dakika sessiz kaldı, sonra başını kaldırıp adamın bakışlarıyla buluştu. "Sanırım şimdi kendimi affetmeyi bekliyorum."

Konuyu tartışmaya başladı ama kadının ifadesindeki bir şey onu durdurdu. "Tamam, anlaşıldı. Konuyu değiştirmek gibi olmasın ama turtanı bitirmezsen senin yerine ben yaparım."

Ve böylece, anın ciddiyeti geçmiş ve onu tekrar güldürmüştü.

* * *

Joe ve Sonja motel odalarına geri döndüler ve konuşmadan içeri girdiler. Sonja ayakkabılarını çıkarıp yatağa kıvrılırken Joe kapıyı kilitledi.

Odadaki sessizlik çok şiddetliydi. Az önce yaşananların gerçekliğini bastıracak hiçbir şey yoktu.

Joe yatağın diğer tarafına oturdu ve sonra onun eline uzandı. "Hepsi senin suçun değil," dedi.

dedi. "Kararların konusunda seninle bir kez bile tartışmadım. Bizimle gelmesinin sorun olmayacağını hiç söylemedim. Ona böyle davrandığım için üzgün olduğumu hiç söylemedim. Hepsi senin suçun değil."

Sonja başını salladı. "Evet, öyle. O benim kızımdı. Benim ve Marty'nin. Sadece onu hayal kırıklığına uğratmadım, onu da hayal kırıklığına uğrattım. Ölmeden önce aylardır kavga ediyorduk, ben de ona olan öfkemi kızımdan çıkardım. Ben korkunç bir anneyim."

Joe yatak başlığına yaslandı. "Kavga ettiğinizi biliyordum." Sonja dondu kaldı. "Biliyor muydun? Ama bana hiç söylemedin."

Omuz silkti. "Bir keresinde benimle bu konu hakkında konuştu. Ne yapması gerektiğini düşündüğümü sordu. Ona bunu söylemenin bana düşmeyeceğini söyledim."

Sonja nefesini tuttu ve sonra doğrulup gözlerini sildi. "Bunu neden şimdi öğreniyorum?" "Çünkü bu beni daha da büyük bir pislik gibi gösteriyor."

Marty morgda bir çekmecedeydi yatıyordu. Savunmasız olduğunu biliyordum ve bundan faydalandım. Phoebe şehvet için ikincil hasar oldu."

Sonja çığlık atmamak için ellerini ağzına kapattı. "Eve gitmek istiyorum," dedi Sonja.

Joe başıyla onayladı. Uzun bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar ve Sonja sonunda tekrar uzanıp gözlerini kapadı. Ama uykuya dalarken ona doğru uzandı ve Joe bunu gördü. Yanına uzandı, yorgani ikisinin de üzerine çekti ve Sonja uyurken elini tuttu.

* * *

Betty Purejoy hastane yatağında yatarken kendine acıyor, hayatın ne kadar hızlı kötüleşebileceğini düşünüyordu. Evden iyi bir saç günü geçirerek çıkmıştı. Yumuşak sarı bukleleri uslu duruyordu. Kırklı yaşlarının sonundaki bir kadının kendini güzel hissetmesine yetecek kadar iyi görünüyordu ve ilk kez bebek yüzü özelliklerinden yakınmıyordu.

Patronu ve yeni karısı hâlâ balayında olmalarına rağmen bütün sabah Peanut Buttermen'in hukuk bürosunda çalışmıştı. Öğleden hemen önce Granny's'de öğle yemeği yemek için ayrılmıştı ve bir ambulansla uyanmadan önce hatırladığı son şey, ofise geri dönmek için Granny's'in otoparkından çıkmaktı.

Şimdi kırık bir burun ve beyin sarsıntısıyla hastanedeydi. Dudakları şişmiş, birkaç dişi dökülmüş, küçük kesikler için çeşitli kelebek bandajlar ve çene çizgisi boyunca altı küçük zimba vardı. Hâlâ ne olduğunu bilmiyordu ama kamyon şoförünün ifadesindeki dürüstlük her şeyi açıklıyordu.

Polis memuruna bir sonraki teslimat durağının adresini kontrol etmek için aşağı baktığını ve yukarı baktığında bir dur işaretine bastığını ve ardından Betty'nin arabasına çarptığını fark ettiğini söyledi. Kaburgaları zedelenmiş, sağ elinin parmakları sıkışmış ve alnında küçük bir kesik oluşmuştu ama bunun dışında bir şeyi yoktu. Daha ciddi yaralar alan Betty'ydi.

Memur kazaya neden olduğu için tutanak tutarken "Çok üzgünüm," diye devam etti.

Betty de üzgündü ama suçlamak durumunu değıştirmiyordu. Patronu balayından dönene kadar hukuk bürosundan o sorumluydu. Dosyalanması gereken evraklar ve yapılması gereken işler vardı. Onu hayal kırıklığına uğratamazdı ama işe ne kadar sürede dönebileceğini bilmiyordu. Şu anda çift görüyordu, ki bu hiç iyi değildi ve arabası berbat haldeydi.

Ağlamak istiyordu ama burnu gazlı bezle kaplıydı, bu yüzden aynı anda hem ağlayıp hem de nefes alamıyordu. Kocasını Jack'i çoktan aradıklarını biliyordu ama Jack şehir dışında çalışıyordu ve arandığında ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu.

Jack odasına daldığında kendisi için çok üzölme noktasındaydı, kısa, ağarmış saçları sanki ellerini binlerce kez üzerinde gezdirmiş gibi diken dikendi. Hâlâ çalıştığı kamyon şirketinin üniformasını giyiyordu ve iri yarı, tıknaz bir adama göre çok hızlı hareket edebiliyordu.

"Oh, Betty! Oh, tatlım! Çok üzgünüm," diyerek yanına koştı ve onu kollarının arasına aldı.

Betty'nin içine işleyen şey sempati duymasıydı. Gözyaşları yuvarlandı ve sonra kendini durdurmak zorunda kaldı. Burnundaki gazlı bez ve beyin sarsıntısının verdiği acı arasında hıçkırarak ağlamak bir seçenek değildi.

Jack lavaboya koşup temiz bir el bezi aldı, ıslattı, sonra sıktı ve ona getirdi. Serin bez kızarmış yanaklarına iyi geldi.

"Burnun kırılmış ve beyin sarsıntısı geçirmişsin," dedi Jack. "Ve zavallı küçük ağzın. Direksiyona mı çarptın?"

"Hatırlamıyorum," dedi Betty. "Öyle olmalı. Yaralarımın çoğu başımda ve yüzümde."

Jack onun yanağını okşadı, çenesini zimbaların yanından öptü ve sonra yanına oturup konuşurken elini tekrar tekrar okşadı.

"Bana kazadan bahsettikleri andan şu ana kadar tek düşünebildiğim, işe gitmeden önce sana seni sevdiğimi söylemeyi unuttuğumdu. Özür dilerim, sevgilim. Seni tüm kalbimle seviyorum ve bir daha asla söylemeyi unutmayacağım."

Betty'nin yüzünden yine yaşlar süzöldü. "Sorun yok, tatlım. Bana sevgini her gün en küçük şekilde gösteriyorsun. Bunu her zaman duymak zorunda değilim."

Ama Jack tatmin olmamıştı. "Sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlamak için bunu kendimden duymaya ihtiyacım var. Ne yapabilirim? Neye ihtiyacın var?"

Betty gözlerini sildi. "Peanut'a haber vermeliyim. Evrak işlerinden geri kalmadım ama bu hafta dosyalanması gereken şeyler var ve bunları yapacak kadar iyi olacağımdan emin değilim. Şu anda ikinizle görüşüyorum."

"Tanrı merhamet etsin," dedi ve ona tekrar sarıldı. "Senin için onu aramamı ister misin?"

Betty başıyla onayladı. "Numarası telefonumda, her neredeyse çantamda olmalı." Jack etrafına bakınmaya başladı, sonra komodinin alt çekmecesinde buldu.

"İşte burada," dedi.

"Sadece kişi listemi aç. *Peanut*'ın *P*'sinin altında."

Jack başıyla onayladı, ismi buldu, üzerine tıkladı ve aramayı yaptı.

Bölüm 13

Peanut ve Ruby Büyük Kanyon'un kenarında durmuşlar ve Ruby'nin telefonuyla arka planda kanyon varken fotoğraflarını çekiyorlardı. Peanut ona buranın şimdiye kadar gördüğü en korkunç kara erozyonu olduğunu söylemişti ve Ruby her fotoğrafta gülüyordu. Ve sonra telefonu çalmaya başladı.

"Bir saniye bekle, tatlım." Arayanın Betty olduğunu görünce gülerek cevap verdi. "Sana kanaman olmadığı sürece arama dediğimi sanıyordum."

"Merhaba, Peanut, bu Jack, Betty'nin kocası. Aslında bir süredir kanaması var ama sanırım çoğunu ya zımbaladılar ya da bandajladılar."

Peanut nefesini tuttu ve Ruby'nin de duyabilmesi için telefonu hemen hoparlöre aldı. "Hayır! Aman Tanrım, çok üzgünüm. Ne oldu?"

"Bir kaza geçirdi. İyileşecek. Beyin sarsıntısı geçirmiş, çenesinde birkaç zımba, birkaç küçük kesik ve kırık bir burnu var. Bu hafta sizin için hazırlaması gereken evraklar konusunda endişeli çünkü şu anda çift görüyor ve bunun ne zaman düzeleceğini bilmiyor."

"Aman Tanrım!" Peanut dedi ki. "Ona yaralandığı için üzgün olduğumu ve evrak işleri için endişelenmemesini söyle. Geçici bir ajansı arayıp Savannah'dan birini göndermelerini sağlayabilirim ve Betty de trafiği evden yönetebilir. Ona ofise gitmemesini söyle, geçici elemanla bilmesi gereken her şeyi telefonda konuşabilir, tamam mı?"

"Evet, tamam."

"Bende Betty'nin numarası var, ona bu numarayı geçici işçi bulma şirketine vereceğimi söyle. Geçici eleman şehre vardığında, talimatlar için Betty'yi arayacak."

Ruby telefona doğru eğildi. "Benim, Jack. Betty'ye sevgilerimi ve geçmiş olsun dileklerimi ilettiğimi söyle."

"Teşekkürler Ruby, kesinlikle yapacağım ve sana da teşekkür ederim Peanut. Balayınıza bu şekilde girdiğim için gerçekten üzgünüm."

"Hiçbir şeyi berbat etmedin," dedi Peanut. "Betty'ye onu düşündüğümüzü ve döndüğümüzde onu kontrol edeceğimi söyle."

"Tamam," dedi Jack ve bağlantıyı kesip telefonu komodinin üzerine koydu. "Savannah'dan geçici birini arayacak. Geçici eleman talimatlar için seni evden arayacak ve sen de ofise hiç

gitmeyeceksin."

Betty rahatlayarak iç çekti. "Çok endişelendim."

"Ve şimdi endişelenecek bir şey yok, değil mi?" dedi Jack.

Betty başıyla onayladı.

"Sadece dinlen. Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Jack.

* * *

Telefon görüşmesi bittikten sonra Ruby hâlâ Betty için endişeleniyordu, ta ki Peanut onu kollarına alıp anlamsızca öpene kadar. Peanut sonunda durduğunda Ruby sersemlemişti. "Şikayet ettiğinden değil ama bu da neydi böyle?" diye sordu.

Peanut burnunun ucuna dokundu. "Bu balayını bitirene kadar benden başka kimse için kurtarma planları yapmaya başlamana izin yok."

Ruby güldü. "Peki, ne zaman kurtarılmaya ihtiyacın olacak?"

"Oh, beni zaten kurtardın," dedi Peanut. "Ancak, ne zaman daha fazla ağızdan ağıza resüsitasyona ihtiyacım olacağını asla bilemezsiniz."

"Hallediyorum," dedi Ruby ve onun ağzına tatlı, uzun bir öpücük kondurdu. Durduğunda ona baktı ve gülümsedi. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Kesinlikle hayır," dedi Peanut. "Aklım başımdan gitti, kontrolümü kaybediyorum ve deli gibi nefes nefese kalıyorum."

Bunu tekrar yapsan iyi olur."

Ruby'nin kahkahası kanyon boyunca çınladı, Peanut bir öpücükle daha durdurana kadar tekrar tekrar yankılandı.

"Bugünlük yeterince çukur gördüm," dedi Peanut. "Motele dönüp sevişmek ister misin?"

"Bunu biliyorsun," dedi Ruby.

Çok daha sonraki bir öğle yemeği için mükemmel bir ilk yemektir.

* * *

Piggly Wiggly'deki herkes kazayı ve arabayı kimin kullandığını duymuştu. Çalışanlar boş zamanlarını içinde bulundukları, şahit oldukları ya da sebep oldukları kazalar hakkında konuşarak geçiriyorlardı.

Phoebe'ye gelince, müşteriler arasında her mola verdiğiğinde, ön büroya doğru bakıyor ve gül buketinin en tepesinin görülebildiği yere bakıyordu. Hem Aidan hem de çiçekler öğle yemeğinde bir sürpriz olmuştu ve yirmi yıl bekledikten sonra ve nasıl olursa olsun, Aidan'ın ona karşı hâlâ bir şeyler hissederek döndüğünü fark etmeye başlamıştı. Belki Aidan'ın dönüşü hayal ettiği gibi romantik bir sahne değildi ama hayatının aşkıyla yeniden bir araya gelme hayaline dayanarak ikinci bir şansı geri çevirmek istemiyordu.

"Hey, Phoebe, bak gökyüzü ne kadar kararıyor!" Millie dedi ki. "Yağmur yağacak."

Phoebe ön girişe doğru baktı ve kaşlarını çatı. Gökyüzü o kadar karanlıktı ki sanki gece çökmüş gibiydi. Evdeki hizmet odasındaki küçük pencereyi kapatıp kapatmadığını hatırlamaya çalışıyordu ki gök gürültüsünün sesi tepesinde gümbürdedi. Ürperdi. Fırtınalar onu tedirgin ediyordu. Çok fazla kontrolsüz enerji. Sonra başka bir müşteri aceleyle geldi ve kontrol edilecek yiyecekleri boşaltmaya başladı. Bu, kısa süre önce kasabadaki kuru temizlemeciye devralan Melissa Dean'di.

"Merhaba, Phoebe. Bütün bunları daha önce yapmam gerektiğini biliyordum ama sürekli erteledim. Şimdi bu fırtına vurmadan önce eve gidemeyeceğim ve mutfak penceresini açık bıraktım," dedi.

Phoebe başını salladı. "Seni anlıyorum. Ben de hizmet odamdaki pencereyi kapatıp kapatmadığımı merak ediyordum. Acele edeceğim. Belki ortalık daha fazla dağılmadan eve varırsın."

"Teşekkür ederim," dedi Melissa ve süreci hızlandırmak için kendi aldıklarını çuvallamaya başladı.

Birkaç dakika içinde kartını okuttu ve elinde çantalarla dışarı çıktı. Yağmur yağmaya başlamıştı bile.

Bir saat sonra Phoebe'nin eve gitme vakti geldiğinde yağmur şiddetini artırarak sağanağa dönüşmüştü. Güllerini aldı ve hala mağazanın çıkıntısının altında sığınaktayken şemsiyesini açtı, arabasının kilidini açmak için uzaktan kumandayı kullandı ve sonra koşmaya başladı.

Arabaya vardığında ayakkabıları suyla dolmuş ve giysileri sırlıklam olmuştu. Ama çiçekler güvendeydi. Vazonun koltuğa dökülmesini önlemek için şemsiyeyi ve çantasını destek olarak kullandı, sonra direksiyonun arkasına yerleşti ve eve doğru yola çıktı.

Yağmur o kadar şiddetliydi ki görüş mesafesi kısıtlıydı ama trafik seyrelmişti. Neredeyse eve varmak üzereydi ve bir köşeyi dönüyordu ki araba aniden suda kızakladı ve patinaj yaptı. Phoebe çığlık attı, direksiyonu olabildiğince sert kavradı ve direksiyonu patinajın içine doğru kırarak arabayı hızla düzeltti. Ama direksiyonu o kadar sıkı tutmuştu ki elini incitmişti. Sonunda arabayı garajın altına çekip motoru durdurduğunda titriyordu ve eli zonkluyordu ama artık evdeydi.

Araba garajı ve eve girerken sığınabileceği bir yer olduğu için şükrederek, gül demeti de dahil olmak üzere eşyalarını topladı ve içeri girdi. Yürürken su damlatıyordu ama bunu temizlemek kolaydı.

Çiçekleri tezgâhın üzerine bıraktı ve parmaklarındaki ağrıdan dolayı yüzünü buruşturdu. Bu akşam yemek pişirme fikri neredeyse kaldırabileceğinden fazlaydı, bu yüzden ellerini kuruladı ve Lee'yi hızlıca aradı.

* * *

Aidan ve Lee ilk boş kiraladıkları evin boya işini bitirmişler, temiz ve yeni boyanmış bir evi piyasaya sürmeye hazır hale getirmişlerdi. Eve vardıklarında boya ekipmanlarını depoya boşalttılar ve gökyüzü daha boşalmadan evin içindeydiler.

"Gerçekten aşağı iniyor. Evinizin çatısı ne durumda?" Aidan mutfak penceresinin önünde durmuş

arka bahçedeki alçak bir noktada biriken suyu izlerken sordu.

"Bu iyi, baba. Büyükbabam yaklaşık dört yıl önce bizim için yeniden çatı yaptı. Annemi arayıp eve sağ salim varmış mı diye soracağım."

Ancak Lee arama yapmaya gittiğinde cep telefonunu bulamadı. Aidan, "Belki de kamyonunda unutmuştundur," dedi.

"Gidip kontrol edeyim," dedi Lee ve yan kapıdan çıkıp revağa gitti.

Aidan bir telefon sesi duymaya başladığında kapı Lee'nin arkasından ancak kapanmıştı ve bu onun telefonu değildi. Sesi buzdolabının üstüne kadar takip etti. Telefonu buldu ve arayanın Phoebe olduğunu fark edince, Lee adına cevap verdi.

"Hey, Phoebe, benim. Lee dışarıda kamyonetinin başında. Seni aramasını söyleyeyim mi, yoksa beklemek ister misin? Hemen dönecek." Sonra içini çekti ve Lee onun sesindeki yorgunluğu duydu. "İyi misin?"

"Canım yanıyor ve çok yorgunum. Bir ağrı kesici alıp biraz dinleneyim dedim. Lee'ye eve giderken hamburger almasını söyler misin?"

Aidan cevap veremedi gök gürültüsü pencereleri sarsacak kadar gürledi. Phoebe de sese doğru döndü ve tam bir şimşek çatıya çarptığı sırada tezgahtan bir mendil almak için arkasını döndü. Parlama kör ediciydi ve sonra üstündeki tavan patladı. Her şey karardığında çığlık atıyordu.

Aidan telefonda bir şimşek sesi duydu, ardından büyük bir patlama ve Phoebe'nin çığlıkları geldi. Sesler neredeyse kalbini durduruyordu.

"Phoebe! Phoebe! Phoebe! İyi misin? Cevap ver bana, lanet olası! İyi misin?"

Ama telefon kesilmişti. Arka kapıya doğru koştu ve Lee'nin adını bağırarak revağa çıktı.

"Lee... kamyonetime bin!"

"Sorun nedir?" Lee koşarken bile sordu.

Aidan kamyonu çalıştırırken Lee'nin telefonunu kucağına attı.

"Annen aradığında telefonunu buldum. Biz konuşurken bir şey patladı. 911'i ara ve hemen itfaiye ve ambulans çağır."

"Hayır, hayır, hayır," diye inledi Lee ve titreyen elleriyle numarayı çevirdi. Onlara bilgileri ve adresi verdikten sonra telefonu cebine koydu.

Aidan sokaklarda uçuyor, virajları patinaj yaparak alıyordu ve taksinin içindeki sessizlik bunu gösteriyordu.

İkisi de tahmin yürütemeyecek kadar korkuyor ve kendilerini bu manzaraya hazırlıyorlardı.

Aidan sokağın köşesini döndüğünde, diğer yönden bir itfaiye aracının geldiğini gördü. Sağanak yağmurda bile çatıdan dumanlar yükseliyordu.

"Aman Tanrım... Anne," diye inledi Lee.

Aidan oğlunun bileğini kavradı. "Yapma. Bilmiyoruz. Bilmiyoruz. Durumu daha da kötüleştirme."

Lee'nin korkusu gözyaşlarına dönüştü ama Aidan kurtarma araçlarının arkasında kayarak durduğunda çoktan kurtarma moduna geçmişti.

"Beni bekle," diye bağırdı ve Lee nefes alamadan arabadan fırtınanın içine atladı. Ama Lee'nin beklemeye niyeti yoktu. Babasının hemen arkasındaydı ve koşuyordu.

Aidan için o an gerçeküstüydü. Phoebe'yi bir kez kaybetmesinin nedeni yangın olmuştu. Bunun tekrar yaşandığına inanamıyordu. Eve doğru koşmaya devam etti. Phoebe'yi ikinci kez kaybetmeyecekti.

Aidan itfaiye aracının yanından koşarak geçtiğinde itfaiyeciler bir hortumu yangın tüpüne doğru çekiyordu ve bir polis çoktan caddeyi kapatmıştı. Merdivenlerden yukarı koşup kapıyı tekmeleyene kadar kimse onu görmemişti. Dumanlar dışarı çıkarken biri ona durması için bağıırıyordu ama içeride kaybolurken onlara kulak asmadı.

Lee tökezlediğinde hemen arkasındaydı. Bir polis onu yakaladı, sonra da takip etmesini engellemek için geri çekti.

"Bırakın beni! Annem içeride!" diye bağırdı.

"Hayır, oğlum. Durumu daha da kötüleştireceksin."

Lee sallandı, sonra yağmur yağarken dizlerinin üzerine çöktü.

* * *

Duman kafasını karıştırmıştı ama Aidan mutfağın ön kapıdan hemen sonra olduğunu ve evin küçük olduğunu hatırladı. Sadece birkaç adım sonra orada olmalıydı.

"Phoebe! Phoebe! Neredesin?" diye koşarken bağırdı ve ardından dumanın keskin kokusu boğazını yakarken kendi kelimelerinde boğuldu.

Bir kalp atışı sonra mutfaktaydı. Çatıda, dumanı dışarı atan bir baca görünümüne bürünmüş bir delik vardı. Yukarı baktı. Alevler tavandaydı ve ileriye doğru bir adım attığı anda bir şeye takıldı ve bacaklarına yağan yağmurla birlikte alt dolapların yanına yüzüstü düştü. Ve sonra Phoebe'nin cesedinin üzerinde yattığını fark etti.

"Tanrım, hayır, lütfen hayır," diye mırıldandı Aidan ayağa fırlayıp onu kollarının arasına alırken.

Oturma odasındaki açık kapıdan akan cereyanı takip ederek, Phoebe'yi göğsüne bastırarak dumanın içinden geri geri gitmeye başladı. Tam ön kapıdan çıkmak üzereydi ki hortumlarla eve giren iki itfaiyeciyi atlatmak zorunda kaldı.

"Çıkın, çıkın" diye bağırdılar.

Ama açık kapıdan atlarken niyeti zaten buydu. Yağmur yüzüne çarptığında merdivenlerden inerken tökezledi. Yağmurun Phoebe'yi de vurduğunu fark edince onu kendine çekti ve vücuduyla sağanaktan korudu. Bağırışlar duydu ama kendilerine doğru gelen şekiller ve hareketlerden başka bir şey görmedi. Birden Lee'nin sesi kulağına geldi ve onu ileriye doğru yönlendirdi.

"Bu taraftan baba, bu taraftan. Bir ambulans bekliyor."

Aidan isteksizce Phoebe'yi acil yardım ekibine teslim etti ve sonra sendeledi. Gözleri dumandan o kadar etkilenmişti ki, çığ ve yanıyordu.

Lee kendini kaybetmemeye çalışıyordu ama hiç bu kadar korkmamıştı. Annesi baygındı ve babası da kör bir adam gibi tökezliyordu.

Bir acil yardım görevlisi Aidan'ı ambulansa çekti ve iç duvarın bir tarafındaki banka oturttu.

"Ben Roger. Nefes almana yardımcı olması için bu oksijen maskesini yüzüne takacağım. Bud ve Art kadınla ilgileniyor."

"Adı Phoebe," dedi Aidan, sonra Roger gözlerindeki yanmanın çoğu geçene kadar kızarmaya başlayınca başını arkaya eğdi.

Diğer iki acil yardım görevlisi de Phoebe'yi sırt tahtasına yatırmış, boyunluk takarak nakil için stabilize ederken onu ambulansa kaldırmışlardı bile.

Lee panik içindeydi ve inanamayarak bir ebeveynden diğerine bakıp duruyordu. Her şey nasıl bu kadar hızlı ters gitmişti?

"Nesi var? Nefes alıyor mu?" diye sordu.

Roger Phoebe'ye serum takmaya çalışırken Art, "Nefes alıyor," dedi. "Hey, Lee, şimdi gidiyoruz. Bizi acil servise kadar takip edebilirsin."

"Baba! Orada görüşürüz," dedi Lee ve kamyonu doğru yola koyuldu. Lee'nin gidişini izleyen Aidan'ın göğsü duygusallıktan daralmıştı.

Bud sürücü koltuğuna, Art da yolcu koltuğuna geçip onun yanına otururken Roger, "Senin olduğu her halinden belli," dedi. "Neredeyse kendini klonlamışsın. Onu Piggly Wiggly'de market alışverişi yaparken hatırlıyorum. Gerçekten iyi çocuktu. Tamam, Art, bir hat buldum, gidelim!"

Aidan maskesini cevap verecek kadar kaydırdı. "Nasıl yetiştirildiği konusunda tüm övgüyü annesi alıyor."

Aynı anda Phoebe kıpırdandı. Kolları bağlıydı ve oksijen maskesinin onu rahatsız ettiği belliydi.

Roger orada olduğunu bildirmek için omzuna dokundu. "Phoebe... bir ambulanstasın ve o da bir oksijen maskesi. Onu rahat bırakmalısın, tamam mı?"

İnledi ama ona ulaşmaya çalışmaktan vazgeçti.

Işıklar yanıp sönüyor, ambulans hızını artırıp yanan evi geride bırakırken siren sürekli bir çığlık atıyordu.

* * *

Phoebe ilk olarak Aidan'ın sesini duydu ama konuşmaya çalıştığında sanki biri eliyle ağzını kapatmış gibi hissetti. Sonra tanımadığı bir sesin ona bunun bir oksijen maskesi olduğunu ve bir ambulansta olduğunu söylediğini duydu. Ne olduğunu bilmiyordu ama her yeri acımaya başlamıştı. Korkmuş ve acı içindeydi ve bu ona kötü bir rüya gibi geliyordu.

"Lee? Oğlum nerede?" diye mırıldandı.

Acil yardım görevlisi kolunu sıvazladı. "Oğlun iyi, Phoebe." "Aidan mı?"

"Buradayım tatlım," dedi Aidan.

Phoebe görüşünü netleştirmek için birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra onu gördü. "Ne oldu?" diye sordu. "Evinize yıldırım düştü," dedi acil yardım görevlisi. "Biz çıkarken itfaiyeciler yangını söndürüyordu. Senin

ev hâlâ orada olacak."

Phoebe ağlamaya başladı.

Sessiz gözyaşları Aidan'ın canını açık hıçkırıklardan çok daha fazla yaktı. Onun nasıl hissettiğini biliyordu ve eli bacağına değene kadar aralarındaki boşluğa uzandı.

Bakışları onun yüzüne

kilitlendi. "Sorun yok, Bee. Söz veriyorum."

Bölüm 14

Olayla ilgili söylentiler kasabada yayıldı ve yangın söndürüldükten sonra bile hikâye anlatılmaya devam ediyordu. En büyük hasarı mutfak görmüştü; yangın hortumlarından çıkan duman ve su evin geri kalanını da etkilemişti ama ev hâlâ ayakta idi.

Yangın sorun olmaktan çıkar çıkmaz, mahalleden erkekler Phoebe'nin çatısına tırmanıp deliğin üzerine bir muşamba çiviledi, ardından içeri girip enkazı kürekle dışarı atmaya başladı, dışarıda ise yağmur yağmaya devam ediyordu.

* * *

Aidan'ın yaraları önemsizdi. Phoebe hafif bir beyin sarsıntısı geçirdi ve kafasında birkaç kelebek bandaj vardı. Dumanı soluduğu için boğazı acımişti ama yerde baygın yattığı için yerle duman arasındaki ince hava tabakası ona iyi gelmişti. Neredeyse eve dönerken kaza yapmasına neden olan yağmur tufanı, evini kurtaran şey olmuştu. Çarpılmaktan nasıl kurtulduğunu hâlâ bilmiyordu ama bunu bir mucize olarak görüyordu.

Acil servis doktoru Phoebe'nin gözlem için hastaneye yatırılmasını önermişti ama o bunu reddetti ve Aidan onunla tartışmadı. Çizik ve morluklar dışında ciddi bir yaralanma yaşamamış gibi görünüyordu.

İkisi de Phoebe'nin muayene odasında çıkış belgelerini imzalamayı bekliyorlardı ve Lee onları eve götürmek üzere kamyonu girişe getirmek için otoparka gitmişti.

Phoebe evine ne olduğunu düşünmesine izin vermiyordu. En önemli şey hayatta olmasıydı. Aidan'ın onu kurtarmak için nasıl yangına koştuğunu ve bir kahraman olarak lanse edildiğini çoktan duymuştu. Her şey olduğunda telefonda onunla birlikte olmasaydı, tüm bunların nasıl sonuçlanacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Ancak, şimdi onun yanında oturuyordu, bacakları yatağın kenarından sarkıyordu, hiç olmadığı kadar ıslak ve kirliydi ve tek istediği ona sarılmaktı.

Aidan da en az onun kadar ıslak ve kirliydi, ona o kadar yakın oturuyordu ki omuzları birbirine değiyordu. Onu evden dışarı taşıdığına, hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Şimdi, onun hâlâ dünyada olduğunu bilmek bile bir hediyeydi.

Phoebe başını onun omzuna yasladı. "Evimdeki hasarın boyutu hakkında bir fikrin var mı?"

Bacağını okşadı, onun gerçeği hak ettiğini biliyordu ama bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyordu.

"Çatıda bir delik olduğunu biliyorum çünkü seni bulduğumda yüzümde yağmur hissettim. Ev dumanla doluydu, bu da muhtemelen mobilyaların, halıların ve perdelerin değiştirilmesi gerekeceği anlamına geliyor. Gördüğüm tek alev tavandaydı, yani itfaiyeciler zamanında dışarı çıkardıysa, hasar ilk düşündüğüm kadar kötü olmayabilir."

Gözleri doldu. "Her şeyi karşılayacak sigortam var ama yıllardır bizi barındıran küçük evin zarar görmesi beni üzüyor. Onarılana kadar kendimi iyi hissetmeyeceğim."

Elini avucunun altına kaydırduğunda, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve söylemesi gereken şeyi söyleyecek gücü bulmak için sıkıca tutundu.

"Sana söylemek istediğim bir şey daha var," dedi Phoebe. "Sana Lee'den bahsettiğim gün ne dediğimi hatırlıyor musun? Benim için Blessings'e geri dönmeni istediğimi? Bugün en önemli anda bunu yaptın. Aramızdaki diğer şeyler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Aidan'ın içinden yıllardır hissetmediği bir neşe yayılıyordu. Kalbinden bir ağırlık kalktı. Suçluluk ve pişmanlık duygusundan kurtuldu. "Tatlım, yeri ve zamanı değil gibi görünebilir ama hafifletici koşullar genellikle büyük kararlar almaya zorlar ve bugün seni kaybettiğimi düşündüm. Bunun beni nasıl hissettirdiğini anlatacak kelime bulamıyorum. Tek bildiğim seninle ve Lee'yle bir yaşamı o kadar çok istediğim ki içim acıyor. Sen hâlâ benimle bir hayat istiyor musun?"

Gözyaşları Phoebe'nin yüzünden aşağı yuvarlandı. "Evet, bunu istiyorum. Şimdiye kadar istediğim tek şey buydu. Sadece beni istemediğini sanıyordum."

"Teşekkür ederim Tanrım," dedi ve onu öptü, bu kez o da onu öptü. Adam onun yüzünü kavradı ve başparmağını alt dudağının kıvrımının altına sürttü. "New Orleans'ın Bahçe Bölgesi'nde iki katlı güzel bir evim var ve içini dolduracak bir aile bekliyor. Benimle evlenir misin? Sen ve Lee gelip orada benimle yaşar mısınız?"

Son yirmi yılın her hüznü günü Phoebe'nin hafızasından silinirken, o da beklediği sevinç dolu yılları düşünüyordu. "Evet, evet, evet... yirmi yıllık evet."

Rahatlamaktan güçsüz düşmüştü, gülümsedi. "Yüzük daha sonra gelecek. Şu anda bir öpücüğe daha razıyım."

Phoebe kollarını onun boynuna doladı. Birdenbire yeniden on yedi yaşındaydı ve onu seven çocuğu öpüyordu.

Lee o sahneye girdi ve sevinçten ağlayabilirdi.

"Dışarı çıkıp tekrar içeri girmemi ister misin, yoksa bunun beni ne kadar mutlu ettiğini söyleyebilir miyim?" Lee'nin gelişi yaşadıkları anı sona erdirdi ve birbirlerinden uzaklaştılar ama gülümsüyorlardı.

Aidan Lee'nin yüzündeki sevinci gördü. "Bu beni de oldukça mutlu ediyor. Sana sahibim ama annen de hayatıma geri dönmesine ihtiyacım var. Ona evlenme teklif ettim ve o da evet dedi."

Onaylıyor musun?"

Lee küçük bir çığlık attı ve onları kucaklamaya başladı.

"Bu benim hayalimin gerçekleşmesi... tam burada... bugün. Evet, benim onayımı aldınız! Şimdi şu kağıtları imzalayalım ve buradan gidelim."

Bölüm 15

Hastaneden ayrıldıktan sonra Lee ailesini büyükbabasının evine bıraktı ve kıyafet almak için evlerine geri döndü. Yağmur hala yağıyordu ama eskisi gibi tufan şeklinde değildi ve çatıdaki büyük mavi muşamba olanları hatırlatıyordu. Eve girmekten korkuyordu ve bu korkuyu yaşamaya değermi.

Beklediği kadar şok ediciydi. Elektrikler kesikti, bu yüzden bir el fenerine ihtiyacı vardı ve annesinin komodininde bir tane olduğunu biliyordu. Koridorda ilerledi, annesinin yatak odasına girerken su birikintilerine sıçradı. El feneri hâlâ oradaydı.

Işığı açıp babasının lise fotoğrafının üzerinde parlattıktan sonra bir spor çantası ve küçük bir bavul alıp giysi ve banyo malzemeleriyle doldurmaya başladı.

Çıkarken mutfağa bir göz attı, ışık huzmesini odanın bir tarafından diğer tarafına salladı. Mide bulandırıcı bir manzaraydı. Burada yaptıkları tüm yemekleri ve annesi akşam yemeklerini pişirirken küçük masada yaptığı tüm ev ödevlerini düşündü. Bütün hayatı bu evde geçmişti. Önce tavandaki büyük deliğe, sonra da yıldırımın geçtiği yerdeki kararmış deliğe baktı. Annesinin bu olaydan sağ kurtulmuş olması mucizeden başka bir şey değildi.

Yemek masasının üzerinde duran telefonunu gördü ve kıyafetleriyle birlikte çantaya attı, ardından küçük eve son bir kez baktı. Burada bir daha asla yaşamayacaklardı. Hatıraları olacaktı ama bu ev geçmişlerine aitti ve babaları da gelecekleriydi. Lee evden çıkarken biraz pişmanlık duydu ama vedalaşma fırsatı bulduğu için de mutluydu.

Büyükbabasının evine döner dönmez, çalışıp çalışmadığını görmek için annesinin telefonunu şarja taktı ve şarj olduğunu gördü. Annesi rahatlamış olacaktı. Sonra duman kokusunu gidermek umuduyla çamaşırlarını çamaşır makinesine koymaya başladı. Çamaşırları kurutucuya aktardığında telefon hâlâ şarj oluyordu.

Aidan buzdolabından bir şişe su almak için mutfağa girdiğinde Lee'nin elinde bir şişe kola ve kurabiyelerle arkasına yaslanmış, telefonunda oyun oynadığını gördü.

"Hey, oğlum, bir şeye ihtiyacın var mı?" Aidan sordu.

"Ben iyiyim. Kıyafetlerin kurumasını beklerken kendime bir şeyler atıştırıyorum. O kadar dumanlı kokuyorlardı ki giymek istemeyeceğimizi biliyordum."

Aidan orada bir dakika durdu ve Lee'nin ne kadar kendi kendine çalışan biri olduğunu düşündü. Yapılması gereken şeyleri görüyor ve sorulmadan yapıyordu. İşinin ehli ve güvenilirli, ayrıca zekiydi de.

"Annen iyi bir adam yetiştirmiş," dedi Aidan.

Lee başını kaldırdı, sırtıtmaya başladı ve sonra babasının ciddi olduğunu anladı.

"Sağ ol baba. Bunu yapmak için çok çalıştığını biliyorum. Kurallarım vardı ve her birini çiğnediğimde -evet, bunu ara sıra yapıyordum- suça uygun bir ceza alıyordum. Bir kez bile yaptığım yanıma kâr kalmadı. Bir süre sonra onu hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmadığımı fark ettim... ve sonra kendimi hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmayacak kadar yaşlandım - belki de yeterince olgunlaştım daha iyi bir ifade olurdu. İşte buradayım."

"İyi iş," dedi Aidan. "Annen duştan yeni çıktı ve uzanmış biraz dinleniyor. Ben de şimdi duş alacağım. Akşam yemeğiyle sonra ilgileniriz, tamam mı?"

"Elbette, ama senin de dinlenmen gerek. Gözlerin hala kırmızı görünüyor ve sesin kısık. Oldukça iyi bir aşçı olduğumu unutma. Acıktığında bana haber ver. Bizim için bir şeyler hazırlarım."

"Harikasin," dedi Aidan. "Belki duş aldıktan sonra dinlenirim. Giysiler kuruyunca onları yukarı getir. Ben onun için kaldırırım."

Lee ona başıyla onay verdi ve ağzına bir kurabiye daha tıktı.

Yarım saat sonra kurutma makinesinin zili çaldı. Lee çamaşırları katladı ve yukarı çıkmaya başladı, babasının odasının kapısında durdu ve kapıyı bir kez çaldı.

Aidan parmağını dudaklarına götürerek kapıya geldi ve yatağı işaret etti. Phoebe uyuyordu.

"Temiz giysiler," diye fısıldadı Lee. "Bana ihtiyacın olursa seslen. Yoksa duş alıp üstümü değiştireceğim."

Koridorun sonundaki üçüncü yatak odası benim için uygun mu? Evde kaldığım zamanlarda hep orada uyurdum." Lee uzaklaşırken Aidan ona başıyla onay verdi ve Phoebe'nin giysilerini dolaba asmaya gitti.

* * *

İnsanlar eve gelmeye başladığında saat akşam altıyı geçiyordu. Bazıları Phoebe'nin kaybettiklerini onarmak için para bağışında bulunmak isterken, bazıları da yiyecek ya da çiçek getirmişti. Bazıları sadece Phoebe'yi kontrol etmek için değil, aynı zamanda hayatını kurtardığı için Aidan'ı övmek için geldi ve bazıları da sadece elini sıkmak ve ona hoş geldin demek için geldi. Aidan için bu bir tür kefaretti ama babasının da burada olmasını diliyordu.

İnsanlar nihayet gelmeyi bıraktığında saat sekizi geçiyordu.

Lee acıktığını söyleyince, kendilerine verilen yiyecekleri kontrol etmek için mutfağa gittiler.

"Aman Tanrım, kızarmış tavuk," dedi Lee ve sonra bir kâsenin kapağını kaldırdı. "Patates salatası," diye duyurdu ve bir kaşık almaya gitti.

Yemeğe başladıklarında sohbet New Orleans'ta yaşarken yiyebilecekleri yemeklere kaydı. Sıra tatlıya geldiğinde Lee her şeyden biraz istedi; üç turta, cupcake ve karamel soslu esmer şekerli ekmek pudinginden oluşuyordu.

Aidan sırtıırken Phoebe onun tabağının büyüklüğüne bakarak gözlerini devirdi.

Phoebe, "Ah... şu anda oğlunuzun tek rahatsızlığının belirtilerine tanık oluyorsunuz," dedi. "Onda çukur bacak sendromu var. Gerçekten çok üzücü. Neredeyse herkesin tabağındaki tatlı şeylerin artıklarını yiyecek."

Lee çatalını ona doğrulttu. "Hiç adil değil. Bu konuda benim de kendi kurallarım var. Onları bilmek zorundayım. İğrenç olamazlar ve onları sevmek zorundayım."

Aidan bir kahkaha patlattı.

Phoebe gözlerini devirdi. "Onu cesaretlendirme. Acınacak halde... İnsanlara onu yeterince beslemediğimi düşündürüyor."

Aidan yine güldü. "Aman Tanrım... hayatımda eksik olan şey buydu! Aile! Aile tuhaflıkları... aile şakaları... aile bağları." Sonra öne doğru eğildi ve Lee'nin tabağındaki ekmek pudinginden bir kaşık aldı. "Güzel şey," dedi. "Ben de bundan biraz alacağım."

"Eğer o kadar iyiye, ben de biraz istiyorum," dedi Phoebe.

"Senin için getireyim," dedi Aidan. "Tipik Phoebe porsiyonu mu?"

Aidan'ın tatlıları çok az miktarda da olsa sevdiğini hatırlamasından memnun olarak başını salladı ve tabağı getirdiğinde ona teşekkür etti.

İlk ısırığını aldığında "Yummm, güzel," dedi. "Toz şeker yerine esmer şeker kullanmak çok iyi bir fark yaratıyor... ve normal sert karamel yerine karamel sos da hiç fena değil."

"Katılıyorum," dedi Lee. "Bunu nasıl yapacağımızı biliyor muyuz?"

Phoebe yine sırtıttı. "Annem bunu nasıl yapacağını biliyor mu' diye tercüme edersek, cevabım evet, biliyorum. Bunun Noel için saklama dosyasına girmesi gerekiyor mu?"

Lee başıyla onayladı. "Bu benim yeni favori tatlım olabilir, şaka yapmıyorum."

Aidan masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini okşadı. "Bee, restoranımdaki menü ekibine mükemmel bir katkı olacaksın!"

Işıl ışıl parlıyordu. Onunla herhangi bir sıfatla çalışma fikri heyecan vericiydi. Tatlısını bitirdi, bittiğinde kaşığı yalamaya başladı.

"Aman Tanrım, bu çok iyiydi," dedi

Phoebe. "Ben temizlerim," diye teklif etti

Lee.

"Ben yardım ederim," dedi Aidan. "Dört el iki elden daha hızlı çalışır. Bunun bir kısmını dondurabilir ve daha uzun süre dayanmasını sağlayabiliriz."

Lee, "Ekmek pudingini dondurmayın," dedi.

Aidan başıyla onayladı ve masayı toplamaya başladı. Phoebe yardım etmek için ayağa kalktığında, kirli tabağı elinden aldı ve onu oturma odasına doğru itti.

"Büyükbabanın sandalyesine otur ve ayaklarını uzat tatlım. Kumanda yanındaki masanın üzerinde." Sonra bir yorganı kızın bacaklarının üzerine örttü. "Klima seni biraz titretebilir," dedi.

Phoebe onun elini kavradı. "Beni ürpertiyorsun."

Eğildi, yüzünün yan tarafını dudaklarının yanından öptü, sonra yüzünü kucakladı. "Seni seviyorum, Phoebe Ann," dedi usulca.

"Seni seviyorum," dedi.

"Lee'nin eşyaları temizlemesine ve dondurucuya koymasına yardım etmem için bana yarım saat verin, sonra size katılırım."

"Beni tekrar bulman için sana sonsuza kadar zaman verdim ve bu sadece yirmi yılını aldı. Acele etme. Hiçbir yere gitmiyorum."

Aidan eğilip onu öperken ne diyeceğini bilemiyordu. Sonra bir kez başını salladı ve aceleyle mutfığa geri döndü.

Akşam yemeğinden sonra, gece yavaş yavaş geçti.

Lee üst katta e-postalarını kontrol ediyordu. Bir yanı Lola'dan haber almak istiyordu ama aynı zamanda onun kendisine ulaşmamış olmasını umuyordu. Vedalaşmak ilk seferinde yeterince zor olmuştu.

Aidan kapıyı kilitleyip alarmı kurarken Phoebe üst kata çıktı. Banyoya girip dişlerini fırçaladı ve yüzünü yıkadı, sonra aynaya bakmadan soyundu ve başına temiz bir gecelik geçirdi. Saçlarını yıkamış ve ıslakken hafifçe taramıştı ama şimdi kuru olduğu için taramak istiyordu. Ancak tüm kesiklerin nerede olduğunu göremiyordu ve herhangi bir şeyin kanamasını istemiyordu.

Bu gece ritüeli hayatı boyunca yaptığı bir şeydi ama bu gece farklı hissediyordu. Endişeli değildi. Bu Aidan'dı. Onun çıplak vücudunu yüzlerce kez görmüştü ve şimdi daha ince olsa da, beklerken dönüştüğü kadındı ve eğer onu istiyorsa, alacağı şey buydu.

Yatak odasına geri döndü ve yorganı indirdi. Ama sonra yatağa mı gireceğini yoksa bekleyeceğini mi bilemedi, bu yüzden yatağın kenarına oturdu, bacakları aşağı sarkıyordu, ayakları yere zar zor değiyordu.

Adamın merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini duyduğunda, nabızı bir kademe daha yükseldi. Sonra onun durakladığını duydu ve kapı kolu dönmeye başladığında aniden ayağa kalktı. Otururken kendini çok savunmasız hissediyordu. Bu gece yarı yolda buluştular.

Hiç konuşmadan içeri girdi, kapıyı arkasından kilitledi ve ışıkları söndürdü, geriye sadece banyodaki gece lambasının ışıltısı kalmıştı. Kapıda ayakkabılarını çıkardı, kanepenin yanında gömleğini sıyırdı, pantolonunu yere bıraktı, onun önünde külotunu çıkardı, sonra uzanıp geceliğini başından yukarı çekti ve karyolanın direğine astı.

Phoebe ürperdi. Adam çok büyüktü... hatırladığından daha büyüktü ve kendisi daha küçük, daha inceydi.

Yüzünü kavradı ve önce alnını, sonra burnunun ucunu öptü. Elini kalbinin üzerine koyup vahşi, çılgın ritmi hissettiğinde iç çekti. "Burada ne yaptığımızı biliyoruz, değil mi Bee?"

Başını salladı ve kollarını adamın beline dolayarak kendini ona yaklaştırdı. Fiziksel bedenlerindeki küçük değişikliklere rağmen, birlikte aynı şeyi hissediyorlardı. "Hâlâ birbirimize uyuyoruz," dedi.

Eğildi ve onu ayaklarından kaldırdı. "Bugün seni evinden dışarı taşıdım.

Eğer hayatta olsaydın. Bunu şimdi yapabilecek misin? Hayatımızın geri kalanında sevişmek için zamanımız var." Phoebe elini onun göğsünde kalp atışlarını hissedebileceği bir yere doğru kaydırıldı.

"Evet, iyiyim ve bunu şimdi yapmam gerekiyor. Sen beni terk ettiğinden beri yarım bir hayat yaşıyorum. Yeni bir başlangıca ihtiyacım olabilir ama benim için senden başka kimse olmadı. Benimle seviş, Aidan. Bana yaşadığım hayattan daha fazlası olduğumu hatırlat."

Sözlerindeki acımasız dürüstlük yürek parçalayıcıydı. Çocuklarını büyütmek için nelerden vazgeçtiğini bir kez daha hatırlattı.

Aidan, "Hayatımın geri kalanını senin sadece daha fazlası değil, benim her şeyim olduğumu kanıtlayarak geçireceğim," dedi.

Onu yere yatırdı, sonra yanına sokuldu ve anılarını karıştırmaya başladı. Önce ağzıyla, sonra elleriyle onu kısa süreli yanan bir fişek gibi yaktı, yalvarmaya başlayana kadar bekledi ve bacaklarının arasına kayd.

Üç vuruş ve Phoebe o kadar parlak bir ışık patlamasıyla gitti ki parlamaya karşı gözlerini kapattı. Kulaklarında bir kükreme vardı ve adam onu tekrar kaldırdığında nefesini tutmaya çalışan bir bakire gibi titriyordu. Tıpkı gençken seks ve aşk arasındaki farkı birlikte öğrendikleri zamanlardaki gibiydi.

Saatler sonra, birbirlerinin kollarında uykuya daldılar ve kısa bir süre sonra yağmur durdu. Uyandıklarında, Aidan'ın telefonunun alarmı çalıyordu.

Aidan yattığı yerde dönerek telefonu kapattı ve Phoebe'nin uyanışını izlemek için bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Geçmişlerinde pek çok kez seks yapmışlardı ama hiçbir zaman bütün gece aynı yatakta uyumamışlar ve birlikte uyanma zevkini tatmamışlardı. Gözlerini kısarak, kesiklerin ve morlukların ötesinde onun dönüştüğü kadına baktı. Yeni bir hayata ilk adımı atmışlardı.

Phoebe gerinmeye çalıştı, inledi, sonra yanında Aidan'ın bedeninin sıcaklığını hissetti ve hatırladı. Gözlerini açtığında gülümsüyordu. Ona dokunmak için uzandı ve iç çekti. "Bu gerçek, değil mi? Sen bir rüya değilsin."

"Bu olabildiğince gerçek," dedi Aidan. "Bu hayatımda yaşadığım en iyi uyandırma çağrısı."

Günün parlak ışığında ve o sevişme gecesinden sonra, Phoebe'nin tüm normal savunma sistemleri çökmüştü... belki de sonsuza dek çökmüştü.

* * *

Sonja ve Joe nihayet Blessings'ten ayrıldıklarında yağmur fırtınası vardı. Phoebe'ye ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve hiç durmadan St. Louis'e doğru gitmeyi kafalarına koymuşlardı, gece boyunca birileri uyurken sırayla araba sürdüler.

Sonja, Joe'nun uyumasına izin vererek eve doğru son yolculuğunu yapıyordu ama morali bozuktuktu. Blessings'e gitmesinin tek nedeni Phoebe ile yeniden bağlantı kurmak ve Tanrı'nın gözüne tekrar

girmeyi ummaktı ama başarısız olmuştu. Yeniden odaklanmaya ihtiyacı vardı; zihnini azalan ölümlülüğünden uzaklaştıracak bir şeyler yapmalıydı. Sonra Joe'yla bir vasiyetleri olmadığı aklına geldi. İşte buydu! Oh

Tanrım, bu her şeyi düzeltir!

GPS'e baktı. Sadece yarım saat sonra evde olacaklardı. Konsola uzandı ve Joe'nun koluna bir yumruk attı.

"Joe! Uyan! Uyan! Uyan!"

Joe koltukta öyle hızlı kalktı ki, çarpmak üzere olduklarını düşünerek başını arabanın tavanına çarptı.

"Sorun ne?" diye bağırdı, çılgınca etraflarına baktı ve üzerinde bulundukları otoyolun banketinden ve geçen sürücülerin ışıklarından başka bir şey göremedi. "Kahretsin, Sonja! Ödümü kopardın."

Ama her zamanki gibi Sonja onun gürleyen kalbine ve uykusuzluğuna değil, kendi gündemine odaklanmıştı. "Bir vasiyetimiz yok. Bir tane yapmalı ve Phoebe'yi varisimiz yapmalıyız."

Joe koltuğuna tekrar yerleşirken gözlerini ovuşturdu. "Tamam, ama bu da nereden çıktı?" "Eğer her şeyimizi Phoebe'ye verirsek, Tanrı cömertliğimizi görecektir ve affedileceğiz," dedi.

Kaşlarını çattı. "Tanrı ile pazarlık yapmaya çalışan sensin. Ben ve O iyiyiz."

"Kapa çeneni," dedi Sonja. "Biz zaten bunu yapıyoruz. Bir vasiyetname hazırlıyoruz ve her şeyi kızıma bırakıyoruz, hatırlatırım, o da senin yeğenin."

Joe, "Peki," dedi ve sonra tekrar koltuğa yaslanıp gözlerini kapadı.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde adamın horlamaya başlaması Sonja'yı çok kızdırdı. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu ve bu onu çok kızdırıyordu, bu yüzden tüm havalandırma deliklerini doğrudan yüzüne çevirdi ve düğmeyi Yüksek'e çevirdi.

Birkaç saniye içinde Joe uyanmış ve klima ayarlarını karıştırmaya başlamıştı.

"Rahat bırak onu!" Sonja mırıldandı. "Sıcak basması yaşıyorum."

"Sıcak basmalarını neredeyse on yıl önce atlatmıştın, hatırladın mı?" Joe söyledi.

"Bu hiç de doğru değil," dedi Sonja ve sözünü noktalamak istercesine hızlandı.

"Tamam o zaman," dedi Joe, bütün havalandırma deliklerini yüzüne doğru üfleyecek şekilde çevirerek. "Keyfini çıkar ve daha fazla saçmalama. Sana katlanacak havada değilim. Anladın mı?"

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedi.

"O zaman rol yapmayı bırak, Sonja. Seni kaltak olduğun zaman daha çok seviyorum, ıslah olmuş aziz olduğun zaman değil."

Tartışmaya başladı, sonra durdu. Belki de adam haklıydı. Bir azize olmakta iyi değildi. Reformcu bile değildi. Ama yine de o vasiyetnameyi hazırlatacaktı -bir sigorta olarak- Joe'nun yanılması ve kendisinin haklı çıkması ihtimaline karşı.

* * *

Moe Randall gün ağarırken uyanmış, masasını karıştırıyor, öldükten sonra gerekli olacak evrakları çıkarıyordu. Vasiyetini, gömülme talimatlarını ve Peanut Buttermen'i mirasının vasisi olarak

atadığına dair onayı buldu. Adres defterini arıyordu.

Ailesine haber vermek için. Florida ve Batı Virginia'da uzak kuzenleri vardı ama hiçbirinin geleceğini düşünmüyordu. Ama ara sıra bir kartla ya da telefonla haberleşiyorlardı ve o da kendisine ne olduğunu bilmelerini istiyordu.

Çekmecenin arkasına kadar uzandı, sonunda ham deri kapağı parmaklarının altında hissetti ve çekip çıkardı. Kitabı kullanmayalı uzun zaman olmuştu ve içinde ne sakladığını hatırlamıyordu ama açtığında içinden bir kâğıt parçası düştü. Gözleri büyüyerek kâğıdı çevirdi. Corey'nin cep telefonunun numarasıydı. Corey'nin ona verdiğini bile unutmuştu. Kafasından geçen düşüncelerle numaraya bakakaldı. Numaranın hâlâ geçerli olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu ama aklına bir fikir gelmişti.

Arabanın anahtarlarını almaya gitti ve doğruca polis karakoluna yöneldi. Lobiye girip santral memuruna şefle konuşması gerektiğini söylediğinde saat dokuzu biraz geçiyordu.

Avery onu Lon'un ofisine geri götürdü. Lon, Moe'yu görünce gülümseyerek ayağa kalktı, elini sıktı ve ona bir sandalyeye kadar eşlik etti.

"Günaydın, Moe. Bu sabah erken kalkmışsın."

"Artık pek iyi uyuyamıyorum," dedi Moe ve üzerinde telefon numarası olan kâğıt parçasını ona uzattı. "Bunu birkaç dakika önce buldum ve oğlumu yakalamanıza yardımcı olabileceğini düşündüm. Corey bunu bana muhtemelen iki ya da üç yıl önce vermişti. Bende olduğunu unutmuşum. Cep telefonunun numarasıydı. Numaranın artık geçerli olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Bu çok yardımcı oldu ve bunu getirmenin sizin için kolay olmadığını biliyorum."

Moe koltuğunda gergin bir şekilde kıpırdandı. Sesi titriyordu ama bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı. "Eğer onu buraya geri istiyorsan ve neler olduğunu bilmeden kendi başına gelmesini istiyorsan, ona öldüğümü söyle."

Lon irkildi. Bunun olacağını tahmin etmemişti. "Ona öldüğünü söylememi mi istiyorsun?"

"Evet ve bunu yaptığınızda ona yalan söylediğiniz için kendinizi kötü hissetmeyin. Yetişkin hayatı boyunca yalan söylemek, hile yapmak ve çalmaktan başka bir şey yapmadı. Bir de sana itiraf ettiklerim var. Evet, yalan söyle... Onu içeri tıktığında gözlerinin içine bakacağım ve onu ihbar edenin de ben olduğumu söyleyeceğim."

"Evet, bu iyi bir fikir ve teşekkür ederim. Bu o iki aile için çok şey ifade edecek," dedi Lon. "Bu sırrı sakladığımı başka kimseye söylemedin, değil mi? Soruyorum çünkü herkes öğrendiğinde en azından dışlanacağımı düşünüyorum ve muhtemelen yardım etmekle suçlanacağımı kabul ediyorum."

Burada ya da hapisanede ölmem fark etmez, sadece hazırlıklı olmak istiyorum."

"Hayır, bu konuda konuşmadım, Moe. Önce Corey'i gözaltına almak istedim."

Moe başını salladı. "Tamam o zaman. Onu hapse attıktan sonra bunu tüm kasabaya da itiraf etmek zorundayım."

Lon tartışmadı. Karşı bile çıkmadı. Yapılması gereken çok kötü bir şeydi.

"Bu şimdilik aramızda kalsın, ama bu numarayı açar ve yemi yutarsa sana haber veririm."
Moe'nun omuzları çöktü. "Sadece bu işin bitmesini istiyorum," dedi.

Lon adam için üzülyordu. Adam yaşlıydı. Hastaydı ve korkunç bir suçluluk duygusuyla ölüyordu. "Neden lobide beklemiyorsun? Eğer cevap verirse, size hemen haber verebilirim."

Şef masaya oturup numarayı çevirirken Moe ofisten çıkıp koridordan resepsiyona doğru ilerledi.

* * *

Corey duştan yeni çıkmıştı ki cep telefonu çalmaya başladı ve bu onu şaşırttı. Numarasını çok az kişi biliyordu ama bilenler için de aramayı görmezden gelemezdi. Yatak odasına koşup komodinden telefonu aldı ve arayanın Blessings PD olduğunu görünce donup kaldı. Bu numarayı nereden bulmuşlardı?

"Alo?"

"Ben Blessings Polis Departmanı'ndan Şef Pittman. Corey Randall ile konuşmam gerekiyor."

Corey yatağın kenarına oturdu, çırılçıplaktı ve titriyordu. "Bu Corey."

"Corey, kötü haberlerim var. Bu sabah babanın cesedini evinin ön verandasında bulduğumuzu üzülererek bildirmek isterim. Birkaç saat önce ölmüştü."

Haber Corey'nin karnına bir yumruk gibi inmişti. Şaşırmamıştı ama yine de bu, hayatının bir yönünün tamamen sona ermesiydi.

"Dostum, şaşırdığımı söyleyemem. Az önce oradaydım ve sağlığı bariz bir şekilde kötüye gidiyordu ama bu kadar erken olacağını hiç düşünmemiştim."

"Evet, son evraklarını masasının üzerine bırakmıştı - vasiyet, mülkün tapuları, bunun gibi şeyler. Sizin numaranızı da orada bulduk, yani kendi ölümünü önceden sezmiş gibi görünüyor. Halledilmesi gereken şeyler var. Cenaze törenini ayarlamak gibi şeyler. Cenaze müdürüne sizi ne zaman beklemesini söyleyebiliriz?"

Corey saate baktı. "Florida'dayım. Muhtemelen en az bütün gün sürecek... belki daha uzun. Ne olursa olsun, sabah orada olacağım."

"Tamam... Görüşürüz o zaman," dedi şef. "Bilgileri ileteceğim ve kasabaya vardığınızda önce karakola uğrayın. İmzalamanız gereken bazı belgeler var, sonra da babanızın üzerindeki kişisel eşyaları teslim edeceğim... cüzdanı, ev anahtarları, bunun gibi şeyler ve tekrar, kaybınız için çok üzgünüm."

Corey, "Teşekkür ederim," dedi ve sonra bağlantıyı kesti.

Bacağının önünden bir şeyin aktığını hissetti ve bir tür böcek bekleyerek baktı ama bu sadece duştan gelen suydı. Elindeki havluyla suyu temizledikten sonra ayağa kalktı ve kurulanmayı bitirmek için banyoya geri döndü.

Göğsünde garip bir his vardı, ilk kez hapse girdiği zamankinden farklı değildi. Bu on beş aylık bir cezaydı ve altı ayda bitmiş, geri kalanı da gözetim altında geçirilmişti. Orada başına geleceklerden ölesiye korkmuştu, ama anlaşıldığı kadarıyla pek de farklı değildi

sokaklarda uğraşmak zorunda olduğu şeylerden daha fazla.

Sadece bu düğümün ne tahliye tarihi ne de şartlı tahliyesi vardı. Babasıyla birbirlerine söyledikleri son sözler yüksek sesli ve çirkindi. Özür dilemenin bir yolu yoktu. Yaşamak zorunda kalacağı bir pişmanlık daha.

Corey giyindi, eşyalarını çantasına geri koydu, oda anahtarını komodinin üzerine bıraktı ve arabasıyla otoparktan çıktı. Kasabadan ayrılmadan önce kahvaltı için durdu. Yumurta ve domuz pastırması yeterince iyiydi ama tadına bakmadı. Onun yerine geçen sabah babasıyla sessizlik içinde paylaştıkları mısır gevreğini hatırlıyordu.

Ama Georgia'ya dönerken bu haberin iyi bir yanı da vardı. Ev onun olacaktı ve babasının ona hiç para bırakıp bırakmadığını merak ediyordu. Belki orada, Blessings'te bir iş bulabilirdi. Bu düşünülmesi gereken bir şeydi ama geri dönene kadar ne durumda olduğunu bilemezdi.

* * *

Lon telefon görüşmesini sonlandırdı ve ön tarafa doğru yürüdü.

Moe sandalyede oturmuş Avery'nin bir memuru bir çağrıya göndermesini dinliyordu ki Lon'un yaklaştığını gördü. Bakışları şefin yüzündeki ifadeye kaydı. Sonra Lon ona bir başparmak işareti yaptı. "Corey sabah burada olacak. Ona önce ofise gelip kişisel eşyalarını ve evin anahtarlarını almasını söyledim."

Moe ayağa kalktı ve Lon'un elini sıktı. "Doğru şeyi yapmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Ortaya çıktığında bana haber ver. Ne yaptığımı öğrendiğinde onunla yüz yüze gelmem gerek."

Lon başını salladı. "Yapacağım."

Moe yavaşça kapıya doğru ilerledi ve istasyondan ayrıldı.

Avery başını kaldırıp baktı. "Parkta koşu yapanlardan biri az önce arayıp bayrak direğinin altında uyuyan bir sarhoşu ihbar etti ve Şerif Yardımcısı Ralph onu tutuklamaya gittiğinde kavga çıkardı."

Lon dikkatini başka yöne çevirdi. "Olay yerinde olacağım," dedi ve şapkasını almak için ofisine geri döndü, sonra da arka kapıdan çıkıp aracına gitti.

* * *

Telefon çaldığında Aidan mutfakta kahve yapıyordu. Kahve makinesinin Start tuşuna bastı ve sonra ahizeyi kaldırdı.

"Alo?"

"Aidan, ben Şef Pittman. Umarım çok erken aramamışımdır. İkinizin de nasıl olduğunu kontrol etmek istedim."

"İyi gidiyoruz. Kesinlikle nimetlerimizi sayıyoruz," dedi Aidan.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Lon. "Bakın, bunun garip bir istek gibi görünebileceğini biliyorum, ama siz ve Phoebe'nin yarın sabah istasyona gelmeye müsait olup olmadığınızı bilmek

istiyorum."

"Evet, yapabilirsiniz, ama neden?"

Ancak Lon, Corey Randall'ın onları ekmesi ve gelmemesi ihtimaline karşı hiçbir şeyi açığa vurmak ya da umutlandırmak istemedi. "Geçmişten kalan bazı yarım kalmış işleri tamamlamakla ilgili ve şu anda bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu."

Aidan birdenbire Elliot Graham'ın Marty Ritter'ın ölümüyle ilgili gerçeğin ortaya çıkacağına dair tuhaf uyarısını hatırladı. "Evet, bunu yapabiliriz. Bize sadece ne zaman olacağını söyleyin."

"Şu anda bu biraz şüpheli, ama ne olur ne olmaz diye sabah sekiz gibi hazır olabilir misin? Bunu soruyorum çünkü aradığımda buraya olabildiğince hızlı gelmene ihtiyacım olacak," dedi Lon.

"Evet, hazır olacağız ve aramanızı bekleyeceğiz," dedi Aidan.

"Teşekkür ederim. Geldiğinize pişman olmayacaksınız, buna söz verebilirim." "Lee'nin de gelmesi sorun olur mu?" Aidan sordu.

"Evet, tabii ki. Bu dolaylı olarak onu da ilgilendiriyor. Sadece aramamı bekleyin." "Beklerim," dedi Aidan ve telefonu kapattı.

"Neler oluyor?" Phoebe, Lee ile birlikte mutfağa girerken sordu.

"Emin değilim. Telefondaki Şef Pittman'dı. Araması biraz muğlaktı ama sonuç olarak yarın sabah erken saatlerde, mesela sekiz gibi, şef bizi arayacak ve aradığında mümkün olduğunca hızlı bir şekilde karakola gitmemiz gerekiyor."

"Ama neden?" Lee sordu.

"Söylemedi ama Elliot Graham'ın bana yaptığı o tuhaf uyarıyı düşünüyorum. Eğer neden bahsettiğini biliyorsa, bunun babanın ölümüyle bir ilgisi olabilir."

Phoebe'nin nefesi kesildi. "Ciddi misin sen? Şef sonunda yangını kimin çıkardığına dair bir ipucu buldu mu?" "Bilmiyorum," dedi Aidan. "Yarın öğreneceğiz."

* * *

Corey Randall Georgia'daki evine dönüyordu ve yıllar sonra ilk kez yeni bir başlangıç için umutları vardı. Bunun babasının hayatına mal olması çok kötüydü. Hiçbir iş becerisi yoktu ve Blessings'te ne tür bir iş bulabileceğini hayal bile edemiyordu ama ilerledikçe bunu anlayacaktı. Geri alamayacağı bir sürü yılı boşa harcamıştı ama olan olmuştu. Ona göre, gemisi sonunda gelmişti.

* * *

Moe Randall evine geri dönerken yetmiş bir yaşının her gününü ve daha fazlasını hissetti. Bugün yapmayı planladığı şeyler vardı ama Corey'ye tuzak kurulduğu için hiçbirini yapmak istemiyordu. Bunun yerine, televizyon izlemek için koltuğuna yerleşti. Yarından korkuyordu. Blessings halkı onu dışlayacaktı, bundan emindi. Bununla başa çıkabilirdi ama Tanrı'yla yüzleşmekten korkuyordu. George Payne'i hiçbir zaman sadece bir patron olarak görmemişti. Onu ailesi olarak görmüştü ve sonra George'a en korkunç şekilde ihanet etmişti.

Arkasına yaslandı, ayaklıkları kaldırdı ve sonra uzaktan kumandayı kullanarak TV klasiklerinin yayınlandığı kanallardan birine geçti ve gözlerini kapattı. Eski bir *I Love Lucy* bölümünden gelen konserve kahkahalar onu bir kucak gibi sarmıştı. Roberta bu diziyi çok severdi, tekrarlarını da.

"Sesi senin için yeterince yüksek mi tatlım?" diye mırıldandı ve sonra sesi yükseltti. "İşte... en sevdiğin program."

Bölüm 16

Kahvaltıdan sonra Lee kütüphaneye gitti ve büyükbabasının en sevdiği kitaplardan birini almak için kitap raflarına yöneldi. Bu kitabı daha önce defalarca okumuştı ama onu çok özliyordu ve onu tekrar ziyaret edebilmesinin bir yolu da buydu.

Kitabı buldu, sonra pencerenin yanındaki büyük deri koltuğa gidip yerleşti. Biraz Preston'ın içmeyi sevdiği puroların kokusunu alıyordu. Lee elini eski kitap kapağının üzerinde merhaba der gibi gezdirdi, sonra kitabın başlığına baktı.

Yolda.

Kitabı ilk sayfasına kadar açtı ve okumaya başladı.

"Dean'le ilk tanıştığımda..."

İçini çekti ve Jack Kerouac'ın düzyazılarıyla bir kez daha yolculuğa çıkmaya hazır bir şekilde biraz daha arkasına yaslandı. Tıpkı Lee'yi ilk kez yolculuğa çıkardığında olduğu gibi, büyükbabasının kelimeleri yüksek sesle okuduğunu neredeyse duyabiliyordu.

* * *

Gün, Aidan'ın Preston'ın işleriyle daha da fazla ilgilenmesi ve banka müdürü Carl Buckley ile Preston'ın işini satın almakla ilgilenen birini bulma olasılığı hakkında konuşmasının yanı sıra kiralık mülkleri yönetebilecek biri için tavsiyeler almasıyla geçti.

"Bazı duyumlar göndereceğim ve eğer herhangi bir sonuç alırsam, ilgilenen taraflara sizinle iletişime geçmelerini söyleyeceğim. Nasıl olur?" Carl sordu.

"Teşekkür ederim," dedi Aidan ve ayrılmadan önce elini sıktı.

* * *

Bankadan birkaç kapı ötede, Myra Franklin telefonda Sonja'nın aramasına cevap vermesini bekliyordu. Tam telesekretere düşeceğini düşündüğü anda Sonja nihayet cevap verdi ve sesi sabırsız geliyordu.

"Merhaba."

"Merhaba Sonja, benim, Myra."

"Kim olduğumu biliyorum. Ne istiyorsunuz? Oldukça meşgulüm."

Myra kaşlarını çatdı. "Kızınızın evine yıldırım düştüğünü ve içindeyken alev aldığını duyamayacak kadar meşgul müsünüz?"

Myra duyduğu soluk sesinden tatmin olmuş ama Sonja'nın cevabı karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. "Yaşıyor mu?" "Evet, yaşıyor," dedi Myra.

"Yandı mı?"

"Hayır, çünkü Aidan Payne yanan eve koştu ve onun hayatını kurtardı."

"Tabii ki aradı," diye mırıldandı Sonja. "Aradığın için teşekkürler," dedi ve Myra'nın kulağına telefon bağlantısını kesti.

"Şey, ben asla! O her zaman nefret dolu bir çocuktı," diye mırıldandı Myra ve cep telefonunu önlüğünün cebine geri koydu.

* * *

Akşam yemeğindeki sohbet, Lee'nin Aidan'a Mardi Gras'ın nasıl bir şey olduğunu, blues performanslarına katılıp katılmadığını ve bir hizmetçisi olup olmadığını sormasından ibaretti.

Phoebe'nin soruları daha çok arkadaş çevresine yönelikti. Aidan onun uyum sağlama konusunda gergin olduğunu anlayabiliyordu. Sonunda güldü ve ona bunun tıpkı Noel gibi olduğunu söyledi. Sadece bekleyip görmesi gerekecekti.

Phoebe bardağını yeniden doldurmak için ayağa kalkarken, "Bu bir cevap değil," dedi.

Ama Aidan bardağı onun elinden alıp kucağına çektiğinde Lee kıkırdadı. "Ve... bu da benim gece için emekli olma işaretim," dedi ve giderken dondurma kâsesini de yanına aldı Odaya.

"Ah dostum, onu utandırmak istememiştim," dedi Aidan.

"Güven bana. Utanmıyordu," dedi Phoebe. "O hareketle kendini bulaşık yıkamaktan kurtardı."

"Tanrım, tam bir karakter, değil mi?"

"Evet, cevap vermeyi reddettiğiniz soruya gelince," dedi.

"Tatlım... bu bir ret değil. Sadece senin adına cevap veremem. Her şey yeni olacak, evet, ama tıpkı babamla oraya ilk taşındığımızda benim yapmak zorunda kaldığım gibi, senin deneyimlerin ve yargıların olacak. İyi olacaksın. Hepsi seni ve Lee'yi sevecek. Göreceksin."

Phoebe iç çekti. "Tamam... Anladım."

Aidan ona sarıldı ve kulağına fısıldadı: "Bulaşıkları yıkasam senin için ne kadar değerli olur?" Kızın kaşları kalktı. "Bana asılıyor musunuz, bayım?"

"Kesinlikle deniyorum," dedi.

Kulağına doğru fısıldadı, "Ne istersen alırsın."

Sırıttı. "Ana banyodaki büyük, eski, pençe ayaklı küveti biliyor musun?"

Gözleri irileşti. "Sığıcağımı biliyorum ama ikimizin birlikte oraya girebileceğinden emin misin?"

Bir parmağını göğüslerinin arasındaki vadide gezdirdi. "Eğer kucağıma oturursan, kesinlikle yapacağına eminim."

Bunu düşününce bile ürperdi. "Muhtemelen korkunç bir karmaşa yaratacağız." "Yanımda bir paspas getireceğim," dedi.

Phoebe güldü ve sonra onun kucağına eğilip onu öptü. "O zaman anlaştık derim." "Vay canına," dedi Aidan, onu kucağından indirdi ve kirli bulaşıkları toplamaya başladı.

Merdivenlerden çıkarken onun kahkahalarını hâlâ duyabiliyordu ve daha sonra odalarına vardığında küvette akan suyu duyabiliyordu. Yatak odasının kapısını kilitleyip soyunurken suyun sesini duydu ve elinde paspasla banyoya girerken iyi bir izlenim bırakmayı umdu.

Küvet baloncuklarla doluydu ve Phoebe'nin görebildiği tek şey başı ve boynuydu. Sırıttı. "Baloncuklar mı?"

"O paspası park edip bana katılsan iyi olur. Ama içeri girerken dikkatli ol. Ben dahil her şey çok ama çok kaygan, kaygan, kaygan."

Kadın denizden çıkan bir su altı tanrıçası gibi baloncukların arasından yükselirken homurdandı.

"HavemercythankyouLordHolyMaryMotherofGod."

"Sen Katolik değilsin," dedi Phoebe.

Aidan, "Sadece her şeyi açıklığa kavuşturuyorum," dedi.

Onun muhteşem vücuduna baktı, birlikte olduklarını düşündü ve ürperdi. "Yağmurdan kaçarken doluya tutulacağımıza güveniyorum."

Su soğumadan önce iki kez paspas yaptılar, bu noktada Aidan onu yatağa götürdü ve onunla tekrar sevişti, ıslak olduğu kadar kuru da iyi olduğunu kanıtladı.

* * *

Sabah altıda alarm çaldığında, Phoebe dönüp alarmı kapatmaya çalıştı ama kendini çok güçlü bir kolun ve son derece uzun bir bacağın altında sıkışmış halde buldu.

"Ben bakarım," diye mırıldandı Aidan ama kıpırdamadı.

Phoebe güldü. "Bu sabah acele etmemiz gerektiğini düşünüyorum, değil mi?"

Aidan yuvarlandı, alarmı kapattı ve doğrulup oturdu. "Neredeyse unutuyordum. Evet, var. Neler olduğunu bilmiyorum ama içimde gerçekten iyi bir his var ve bunu düşünürken seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Sen harika bir kadınsın. Bu yüzden banyoda ilk hak senin."

"Dün gece suda o kadar uzun süre kaldım ki bir hafta boyunca banyo yapmayabilirim. Ama yapmayacağım."

Güldü ve kızın boynunun çukurunu öptü, sonra inledi. "Bana tekrar aklımı kaybettirmeden git."

Phoebe gülümsedi. "Uzun sürmez ama saçımı taramak için biraz yardıma ihtiyacım olacak. Kelebek bandajların nerede olduğunu göremiyorum ve hiçbir şeyin kanamasını istemiyorum," dedi

yavaşça yataktan kalktı.

Kaşlarını çattı. "Senin için fırçalayacağım Bee, ama sen iyi misin? Acı çekiyormuş gibi hareket ediyorsun."

Omzunun üzerinden baktı. "Ben iyiyim ama sanki üzerime bir çatı düşmüş gibi hissediyorum. Neyin yanlış olduğunu hayal bile edemiyorum."

Sonra banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Aynada kendine bakarken hâlâ onun kıkırdadığını duyabiliyordu. Çürükler parlıyordu. Küçük kesikler kabuk bağlamaya başlamıştı. Sonra yansımasına bakarak başını salladı.

"Günaydın, Phoebe Ann. Sert sürülmüş ve ıslak bırakılmış gibi görünüyorsun. Bugün biraz rujdan daha fazlasını sürmen gerekebilir."

Ve sonra acele etmeye başladı. Onları geç bırakmak istemiyordu.

* * *

Moe kalkmış, duş almış, tıraş olmuş ve Pazar kıyafetlerini giymiş, bir kase Cheerios yiyerek Şef Pittman'ın aramasını beklerken oğlunun Blessings'e doğru yola çıktığından habersizdi.

Aidan, Phoebe ve Lee kahvaltılarını bitirdiklerinde hazır ve gergindiler, karakolda bulunmalarını gerektirecek ne olup bittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı.

* * *

Corey Randall, içine düştüğü bekleme cehenneminden habersiz, arabasını doğruca polis karakoluna sürdü ve park etti.

Avery zaten sevk görevindeydi ve şefin talimatları doğrultusunda Corey'nin gelişini izliyordu. Arabayla geldiğini görünce şefi aradı.

Lon telefonu açtı. "Şef Pittman."

"O burada, Şef. Şu anda ön tarafa çekiyor. Onu geri göndermemi ister misin?" "Ona uzun mesafeli bir telefon görüşmesi yapacağımı söyle ve oturmasını sağla. Birazdan gelirim." "Peki efendim," dedi Avery.

Lon, ilk çalışta telefonu açan Moe'yu aradı. "Alo."

Moe'nun sesi titriyordu. Lon bunun hastalığından mı yoksa birazdan olacıklardan mı kaynaklandığını bilmiyordu.

"Moe, bu Şef Pittman. Kendisi burada. Aşağı gelebilir misin?" "Evet.

Yoldayım," dedi Moe ve telefonu kapattı.

Şefin yapması gereken bir arama daha vardı, bu sefer Aidan

Payne'i arayacaktı. Aidan cevap verdi. "Alo?"

"Günaydın, Aidan. Ben Şef Pittman. Sana burada ihtiyacım var."

"Yoldayız," dedi Aidan ve telefonu kapattı. "Bu bizim çağrımız. Kapıya doğru gidin."

Evden çıkıp kamyonu doğru ilerlediklerinde hava çoktan sıcak ve buharlıydı; bu da günün vaadiydi

gelmek için. Lee Phoebe'nin yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti ve Aidan direksiyona geçerken arkaya atladı. Mahalleden hızla geçerek polis karakoluna doğru sürmeye cesaret edebildikleri kadar hızlı gittiler.

Şef Pittman birkaç dakika oturarak Moe'ya gelmesi için yeterli zamanı tanımaya çalıştı ve sonra koridorda.

Corey şefi görür görmez ayağa kalktı. Corey, "Beni bu konuda aradığınız için teşekkür ederim," dedi.

"İşin bir parçası, ama onsuz yapmayı tercih ederim," dedi Lon, sonra sevk memuruna baktı. "Avery, memurlarımdan birinin kısa süre içinde buraya uğramasını sağla. Ona daha sonra ihtiyacım olacak."

Avery bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve başını salladı. "Yapacağım, Şef."

Sonra Lon Corey'ye gülümsedi. "Beni takip edin. Evrakları hazırladım."

Corey her zamanki çöküklüğünden kurtulan omuzlarını dikleştirdi ve şefi ofisine kadar takip etti.

"Otursana," dedi Lon ve masasına yakın bir sandalyeyi işaret etti.

Corey oturmuş, şefin masasındaki dosyaya bakıyordu. Bir anahtar halkası ve içinde bir şeyler olan bir zarf gördü, muhtemelen babasının cüzdanı ve bozuk paralar.

"Biraz sabırlı olun," dedi Lon. "Bunun öncelikleri var, bu yüzden kişisel eşyalarıyla başlayacağım. Elimde gözden geçirmenizi istediğim ayrıntılı bir liste var, sonra da üzerinde ne varsa hepsinin orada olduğundan emin olacağız."

Moe'nun yakında geleceğini umarak Corey'ye üzerinde liste olan bir kâğıt uzattı.

Ve Moe iki dakikadan kısa bir süre sonra geldi. "Şef beni bekliyor," dedi Avery'ye. "Evet efendim, ama iki kişiyi daha bekliyoruz. Onlar buraya gelir gelmez-"

Aidan Phoebe'nin elini tutarak içeri girdi, Lee de bir adım gerisindeydi. Moe Randall'ın varlığı karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Avery ayağa kalktı. "Hepiniz beni takip edin. Konuşmayın, sadece yürüyün ve şefin ofisine geldiğinizde, yine sadece onun söylediklerini yapın. Yakında neler olduğunu anlayacaksınız."

Sonra Avery koridora çıktı ve onlar da sessizce onu takip ettiler. Lon onların geldiğini görünce ayağa kalktı.

Corey şefin ayağa kalktığını gördü ve neler olduğunu görmek için arkasını döndü. Babasının odaya girdiğini gördüğünde, ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse sandalyeden düşecekti. Ama ancak arkasından gelen insanları görünce yerin altından kaydığını hissetti.

"Ne oluyor lan? Ne oluyor lan?" Corey çığlık attı, sonra şefe döndü. "Eğer şakadan anladığın buysa, ben gülmüyorum!"

"Otur ve çenenin kapa," dedi Moe. "Bu onun fikri değildi, benim fikrimdi."

Corey sandalyeye geri çöktü. Başlı olasılıklarla dönüyordu ama hâlâ durumun tam olarak ne anlama geldiğini kavrayamamıştı.

Lon karakolun arka kapısının açıldığını ve ardından koridorda koşan ayak seslerini duydu.

Saniyeler sonra Şerif Yardımcısı Ralph odaya girmiş, kapıyı arkasından kapatmıştı.

Aidan kolunu Phoebe'ye doladı ve onu kendine çekti. Lee ikisinin de arkasında duruyordu.

Ne olduğunu anlayamamıştı. Sonra Lon aniden Corey'nin kolunu tuttu ve Corey ne olduğunu anlayamadan yüzüstü duvara itildi, kelepçelendi ve az önce boşalttığı sandalyeye geri yatırıldı.

Corey inledi. Bu Mazda ya da soygunla ilgili olmalıydı... belki de ikisi birden. Kahretsin. Geri dönmesi için kandırılmış ve doğruca bir tuzağa düşmüştü, ama bütün bu diğer insanların herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı?

Lon seyircileri işaret etti.

"Herkes otursun. Memur bey, lütfen kapıda nöbet tutun. Ben söyleyene kadar kimse içeri girmeyecek ya da dışarı çıkmayacak."

"Evet, efendim," dedi Ralph.

Babası konuşmaya başladığında Corey bir kez daha hapse girmeyi kabullenmek üzereydi.

Moe oturdu, oturmazsa bayılacağından korkuyordu, sonra kolçaklara tutundu ve öne doğru eğilerek doğrudan Corey'ye baktı.

"Buradaki her birimiz senin yaptığın bir şey sayesinde birbirimize bağlıyız."

Ve Corey o zaman anladı. Phoebe Ritter. Aidan Payne. Payne'ler ve Ritter'lar, hepsi ölen Ritter'la bağlantılı.

Corey inanamayarak babasına baktı. "Hayır. Hayır. Bunu yapamazsın. Yapmayacağına yemin etmiştin! Ben senin oğlunum!"

Moe sadece başını salladı. "Ben zaten yaptım. Vicdanımda senin günahlarınla ölmeyeceğim. Şef Pittman'a ifade verdim. Şefe yaptığın şeyle ilgili her şeyi anlattım. Sen mahkemeye çıkmadan önce ölürsem diye hepsini videoya kaydetti."

Corey'nin ağzı açıldı. Gerçekler su yüzüne çıkınca başını sallamaya başladı. "Yapmadın! Yapmadın!"

Neden, baba, neden?"

"Evet, söyledim," dedi Moe. "Yirmi yıl önce senin için yalan söyledim çünkü bir adam öldü ve hapse girmeni istemedim. Sonra yalan büyüdü ve nasıl durduracağımı bilemediğim büyük, çirkin bir şeye dönüştü. Yalan söyledim çünkü sen sadece bir çocuktun. Yalan söyledim çünkü sen benim oğlundun. Bu seni rahatsız etmemiş gibi görünüyordu, çünkü pişmanlık göstermedin. O karanlık hayatta yürümeye devam ettin, sana ait olmayan şeyleri aldın, başkalarının parasını vicdanını rahatsız etmeden çaldın, bu sır içimde iltihaplanıp kansere dönüşürken. Senin günahlarına sessiz kaldığım için öleceğim ve bu benim hak ettiğimden fazlası değil."

Corey öfkeyle çılgılık atarak başını geriye attı.

Aidan, Moe'nun itirafını duyduğunda yüzündeki tüm renkleri kaybetti ve Phoebe'den kurtulduğunda, ileri atılmasını engellemek için onu yakaladı. Önce Corey'e, sonra da birbirlerine baktılar ve Moe Randall'ın sırrı için ödedikleri bedele ağlamak istediler.

Lon'un önünde tutuklama emri vardı. "Corey Randall, Payne's Auto Supply'ı soymaya teşebbüs ve kundaklama suçlarından tutuklusun. Kasayı patlatmaya çalışırken dükkânı ateşe verdin. Ve Marty A. Ritter'ın ölümüyle ilgili ikinci derece cinayetten. Ritter'ın ölümünden."

Sonra Corey'ye haklarını okumaya başladı. Şefin sözleri Corey'nin kafasının içinde bir kükremeye dönüşmüştü. Babasına ve yüzündeki soğuk küçümseme ifadesine, sonra da Aidan ve Phoebe'ye baktı. Hep birlikte okula gitmişler ve hayat onları farklı yönle sürüklemeyen önce arkadaş olmuşlardı. Phoebe'nin yüzündeki dehşet ve Aidan'ın yüzündeki öfke asla unutamayacağı şeylerdi. Gözlerini kapadı ve başını öne eğdi. Hayatı az önce sona ermişti. Babasını gömmek için geri döndüğünde, onun yerine babasının kendisini gömeceğini kim tahmin edebilirdi ki? Tüm niyet ve amaçlar için, hayatı sona ermişti.

Şef onu sandalyeden kaldırdı ve yardımcısına teslim etti.

"Onu kilitleyin. Onu hapse atmanıza yardım etmek için kısa süre içinde orada olacağım," dedi şef. "Peki efendim," dedi Ralph ve Corey'yi kolundan tutarak ofisten dışarı çıkardı.

Phoebe neler olup bittiğini anlayamıyordu.

"Anlamıyorum, Moe. Bunca yıl sessiz kaldın. Bunu yapacağını biliyor muydun?"

"Tabii ki hayır," dedi Moe. "George Payne benim arkadaşımdı. Oğlumun bir soygun planladığını bilmiyordum. Ertesi sabah geç saatlerde odasına gidip kollarındaki yanıkları ve kömürleşmiş giysilerini görene kadar bunu yaptığını bile bilmiyordum."

Phoebe şimdi hayal kırıklığı ve öfkeyle titriyordu. "Ama yine de babamın nasıl öldüğü konusunda sessiz kaldın. Onun arkadaşydın ve oğlunun yaptığı şey hakkında sessiz kaldın ve Blessings'teki insanların Aidan'ın babasına zulmetmesine izin verdin."

Omuzları daha da çöktü. "Biliyorum ama George'un masum olduğu kanıtlandıktan sonra bunun sona ereceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Suçumu kabul ediyorum." Sonra Moe yüzünü Aidan'a döndü. Öfkeli olduğunu gördü ve onu suçlayamadı. "Kınamanı kabul ediyorum. Bana söyleyeceğin her şeyi hak ediyorum. Baban benim arkadaşımdı ve sırf oğlumu kurtarmak için bütün bir kasabanın ona zulmetmesine izin verdim."

Aidan o kadar öfkeliydi ki titriyordu ve sonra Phoebe'nin parmaklarını onunkilerin arasından geçirdiğini hissetti ve oğlunu yanı başında bir anlığına gördü. Cevap intikam mıydı ve eğer öyleyse, oğlunun görmesini istediği bir şey miydi?

Yavaş ve düzenli bir nefes aldı ve bunu yaparken Elliot'ın uyarısını hatırladı. Blessings kasabasının bir zamanlar babasına yaptığı gibi başka bir adama zulmetmediğinden emin olmak Aidan'ın göreviydi. Şimdi bunun ne anlama geldiğini anlıyordu. Eğer şimdi kıyameti koparırsa, herkes öğrenecek ve Moe Randall'ın dünyadaki son günleri işkenceye dönüşecekti. Bunun vicdan azabını çekmek istemiyordu.

Phoebe'nin elini okşadı, sonra titreyen elini yüzüne sildi ve Moe'ya uzandı. Şimdi yüz yüze duruyorlardı. Aidan Moe'yu bekleyen ölümün kokusunu alabiliyordu, tıpkı annesinde olduğu gibi. Yaşlı adamın gözlerinde dehşeti gördü. Bu yaşlı adamın kendisinden korktuğunu bilmek hiç de iyi hissettirmiyordu. Ama ona vurmak yerine, kollarını ona doladı.

Yaşlı adam o kadar çok titriyordu ki ayakta zor duruyordu. "Özür dilerim, Aidan. Çok üzgünüm,"

diye fısıldadı Moe.

"Sorun yok, Moe. Yaptığın şeyi sevginden dolayı yaptın, intikam için değil. Buradaki her birimiz o dönemde korkunç hatalar yaptık ve bunlar bizim de geri alamayacağımız şeylerdi. Ama bir şey var ki

her şey bittiğinde kaldı. Sahip olduğumu bile bilmediğim bir şey. Marty'nin bir parçası hala Phoebe'nin oğlunda yaşıyor. Benim oğlumda. Nefretin bir parçası olmasını istemiyorum, seyirci olarak bile. Nefret olmanız gereken kişiyi değiştirir ve ben Lee Ritter'ın hiçbir şekilde değişmesini istemiyorum çünkü o olduğu haliyle mükemmel."

Aidan şefe baktı. "Marty Ritter'a ne olduğuna dair gizemin çözüldüğünü belirterek tutuklama haberini yayınlayabilir misiniz diye soracağım. Blessings halkına Moe Randall'ın oğlunun suçunu öğrendiğini ve gerçeği ortaya çıkardığını söyleyin, ben de bu açıklamayı destekleyeceğim."

"Ben de öyle," dedi Phoebe.

Lee gözyaşlarını göremiyordu ama babasının sözleri ve ölmek üzere olan bir adamı affetmek için yaptığı kahramanca hareket, soğuk bir gecede sıcak bir kucaklaşma gibi onu sarıp sarmalamıştı.

"Bu olabilir mi, Şef, yoksa Moe'yu da tutuklamak niyetinde misiniz?" Aidan sordu.

Lon içini çekti. "Bölge savcısına yalan söyleyemem, ancak kesinlikle hafifletici sebepler var ve herkesin isteklerini ona aktarırken, Moe'nun ifadesinin faili meçhul bir davaya son verdiğini hatırlatacağım."

Moe, Aidan'ın kolunu okşamaya ve başını sallamaya devam etti. "Bunu hiç beklemiyordum. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Senin nazik kalbin karşısında boynum bükük, Aidan Payne. Ve sen, Phoebe... oğlumun babanın canını almaktan sorumlu olduğunu bilmek kalbimi kırıyor. Bunun sana neye mal olduğunu biliyorum ve çok üzgünüm."

Phoebe derin bir nefes aldı. Koşullar ne olursa olsun, Moe'nun hırsızlıkla ya da yangını başlatan kazayla bir ilgisi yoktu. Tek hatası bildikleri konusunda sessiz kalmasıydı.

"Özür kabul edildi," dedi Phoebe.

Sonra Moe şefe döndü. "Pekala efendim, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Aidan babasını düşündü, Tanrı'ya bunu görecektik kadar yaşamış olmasını diledi ve sonra bu düşünceden vazgeçti.

Geçmiş geçmişte kalmalıydı. Arkasını döndü ve ailesinin kollarına doğru yürüdü.

"Her şeyin yoluna girmesine sevindim," dedi Lon onlara. "Şimdi eve gidin ve biraz dinlenin. Bunu hak ettiniz."

Onlara lobiye kadar eşlik ettikten sonra yardımcısının Corey Randall'ı hapse atmasına yardım etmek için aceleyle geri döndü. Yardımcısı Ralph'ı devriyeye gönderdikten sonra savcıyı arayarak arama emirlerinin tebliğ edildiğini bildirdi ve Moe Randall'la ilgili olarak ne istendiğini açıkladı. Sonra ofisinin kapısını kapattı ve karısını aradı. Hayatlarında olup biten çirkinlikleri öğrendikten sonra, aniden onun tatlı sesini duymaya ihtiyaç duydu.

Bölüm 17

Dan Amos ofiste pantolon ve düğmeli yakalı gömlekler giyerdi ama iş dışındaki kıyafetleri genellikle rodeo kıyafetlerinden oluşurdu. İyi giyilmiş Justin çizmeleri, rahat Levi's'lar, babasının eski gri Stetson'ı ve büyükbabasının Dünya Şampiyonu Boğa Binicisi tokalı kemeri. Büyük parlak toka Dan'in göbeğinin hemen altında, sağ yanağındaki uzun yara izi gibi bir ifade yaratıyordu. Aynaya baktı, siyah saçlarını parmaklarıyla tarayarak yüzünden uzaklaştırdı ve sonra paketlenmiş tuvalet çantasını yatak odasına götürüp bavuluna ekledi.

Savannah'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta, Blessings adlı bir kasabada olacak bir sonraki işinin telefon numarasını ve adresini almıştı. Neredeyse iki yıldır Business Temp Enterprises için çalışıyordu ve geleceğini işverene çoktan bildirmiş olmaları gerektiğini biliyordu ama BT'de birilerinin işi savsaklaması ihtimaline karşı -ki bu ilk kez olmazdı- kendi telefonunu da kendisi açacaktı. BT'nin kendisine verdiği bilgileri aldı, yatağın köşesine oturdu ve numarayı aradı.

* * *

Betty Purejoy hayatının en kötü kahvaltısını az önce bitirmişti; ılık kahve, tuzsuz ve şekersiz yulaf ezmesi ve mısır gevreğinin üzerine dökmek için yağsız süt. Menü için hemşireye çoktan söylenmişti.

"Bunları kim pişiriyor?" Hemşire tepsiyi almak için geri geldiğinde Betty sordu.

"Neden, beğenmediniz mi?" diye sordu hemşire.

"Hayır, hoşuma gitmedi. Ağzımı kırdım ve birkaç dişimi gevşettim diye bana su ve yulaf ezmesi göndermeleri gerekmez."

Hemşire güldü.

Betty yapmadı. Kendini berbat hissediyordu ve Jack'i özliyordu. Dün gece otuz altı yıldır ilk kez yalnız uyuyordu. Birbirlerine kızgın olduklarında bile yatağa girip sarılmışlardı. Derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça nefesini verdi. Bu kadar üzülmesinin asıl nedeni canının yanmasıyken ve gelecek olan geçici doktoru düşünüp, bu işi yapabilecek kadar yetenekli biri olmasını umarken, yemek konusunda sinir krizi geçirmesinin bir anlamı yoktu. Hiçbir şeyin dışarı çıkmasını istemiyordu. Butterman Hukuk Bürosu'nda mükemmel olmayan bir şey yok.

Gözlerini kapattı ve cep telefonu çalmaya başladığında neredeyse yarı uykudaydı. Uzandı

Karyolanın kenarından tutup

kaldırdım. "Merhaba, ben Betty."

"Merhaba, Betty. Ben Savannah'daki Business Temp'ten Dan Amos."

Betty yatağının başını kaldırdı. "Oh, merhaba, Dan. Sesini duyduğuma sevindim. Sanırım Bay Buttermann aradı ve şu anda neye ihtiyacımız olduğunu açıkladı."

"Evet, hanımefendi. Bir kaza geçirdiniz ve hukuk bürosuna dönebilecek kadar iyileşene kadar evrak işlerini halletmek için yardıma ihtiyacınız var, doğru mu?"

"Evet. Geçici elemanın yasal belgeleri yazma ve dosyalama konusunda hızlı olması gerekecek. Bu becerilere sahip biri var mı?"

Dan birden BT'nin onu işe atadıktan sonra aramadığını fark etti. "Oh, yardıma gelen kişi benim," dedi Dan. "Özür dilerim. BT'nin sizi çoktan aradığını düşünmüştüm."

"Ah... şey... ben de erkek olmayacağını düşünmüştüm ve bu kulağa çok cinsiyetçi geliyor. Ben de özür dilerim." Dan kıkırdadı.

Betty onun gülme sesini sevdi. "Belki şimdi baştan başlayabiliriz," dedi. "Bugün geliyor musun?"

"Evet, hanımefendi."

"Her gün arabayla mı gidip geliyorsunuz, yoksa kalacak bir yere mi ihtiyacınız var? Çünkü size buradaki pansiyonu tavsiye edebilirim."

"Teşekkür ederim ama bende kalacak bir yerin adresi var. Bana Bayan Buttermann'a ait olduğu söylendi. Granny's Country Kitchen adında bir kafede Lovey Cooper adında bir kadından anahtarı alacağım, yerleştikten sonra sizi tekrar arayım."

Yani Ruby geçici görevlinin küçük evinde kalmasına izin veriyordu! Betty tüm bu bilgileri, kendine sakladığı haberlerin aksine, aktarılacak haberler bölümüne kaydediyordu.

"Kocam ofisin anahtarını ve yapılması gerekenlerin bir listesini alıp sizinle Granny's'de buluşacak. En acil olanlar listenin başında. Ofise girer girmez arayın, size şifreleri vereyim ve her şeyin nerede olduğunu söyleyeyim."

"Olur," dedi Dan, "kaza için de üzgünüm. Geçmiş olsun."

Telefonu gömleğinin cebine attı, anahtarlarını aldı ve kapıya yöneldi.

* * *

Phoebe ön koltukta Aidan'ın yanında oturmuş, şefin ofisinde olanları özümsemeye çalışırken aklına Piggly Wiggly geldi.

"Eve gitmeden önce beni markete götür. Bugün benim için bir denizaltı alabildiklerinden emin olmalıyım."

Aidan koltuğun diğer tarafına uzandı ve elini yumuşak bir şekilde sıktı. "Phoebe, tatlım... bunu yapmana gerek yok."

Phoebe kaşlarını çatdı. "Ama neden olmasın? Eğer gelmediyse, patronların eksiklik için beni suçlamasını istemiyorum. O işe ihtiyacım var. Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu ve-"

"Hayır, beni duymuyorsun," dedi Aidan. "Dükkâna gitmek istersen seni memnuniyetle götürürüm ama işi bıraktığını söyleme seçeneğin de var. Yaşadığın sürece bir daha o işi yapmak zorunda değilsin. Ne burada ne de New Orleans'ta. Mimosa şehirdeki en iyi restoranlardan biri. Haftalar öncesinden rezervasyonlarımız var. Kupon kesmeyi ve çalar saatle kalkmayı unutabilirsin. Uzun zamandır kendinle ve Lee'yle ilgileniyorsun, lütfen bana senin yerine geçme onurunu ver. Şimdi sana bebek yapmama izin ver."

Phoebe'nin gözleri büyüdü ve sonra arka koltuktaki Lee'ye baktı. Lee sırtıyordu.

"Vay canına, Lee! Buna inanabiliyor musun? Artık tavukların indirime girdiği ve eve ambalajdan sızan pembe meyve suyu gibi kokarak geldiğim günler yok. Artık şarküteri gibi kokmak yok!" Gülmeye başladı, sonra ağladı ve sonra tekrar kahkahaya dönüştü. "Evet, beni mağazaya götür. Wilson'a tüm Piggly Wiggly tişörtlerinin duman gibi koktuğunu söylemem gerek ama onları yıkar yıkamaz teslim edeceğim."

Lee küçük bir çığlık attı ama kendini bir anda kral gibi hisseden Aidan oldu. "Teşekkür ederim Aidan, teşekkür ederim!" Phoebe ağladı.

Sırtıttı. "Daha hiçbir şey görmedin. Bu yakışıklı vücuttan çok daha fazlasını sunabilirim."

Lee bir kahkaha patlattı, Phoebe ise kıpkırmızı oldu. "Oh adamım, baba! Bu mükemmel. Bunu unutmamalıyım... ileride başvurmak için tabii ki. Şu anda sunabileceğim tek şey yakışıklı bir vücut."

Aidan onu dışarı çıkarmak için dükkâna yanaştığında hepsi hâlâ gülüyordu. "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, ama hayır. Bu işi tek başıma aldım. Kendi başıma bitireceğim." "Sen git anne," dedi Lee.

Aidan konsolun karşısına eğildi ve onu öptü. "Evet...sen git, anne."

Phoebe dışarı çıktı, çenesini kaldırdı ve dükkâna doğru yürüdü - kesikler, sıyrıklar, çürükler ve hepsi. Lee koltukların arasında öne doğru eğilmiş, onun gidişini izliyordu.

"O bambaşka biri, değil mi baba? Ben hayatta olduğum sürece, onun hiçbir şeyden geri adım atmadığını görmedim. Bir keresinde bana, ailesinin ona zorbalık yapmasına izin verdiği için seni kaybettiğini ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğini söylemişti. Bizimle olmadığın için asla kızmamalıydım çünkü gitmen onun suçuydu."

Aidan'ın kalbi bunu duyunca bile acıdı. "Ve şimdi bunun tamamen doğru olmadığını biliyorsun. En iyi yanı da bu sefer giderken ailemi de yanımda götürecek olmam."

* * *

Mağazanın ön tarafındaki herkes, müşteriler ve çalışanlar, Phoebe'nin içeri girdiğini gördü. Yıldırım çarpması ve yangından kurtulduktan sonra onu ayakta ve yürürken görmek anında bir kargaşa yarattı.

Herkes aynı anda konuşmaya başladı ve o da on dakika boyunca ofise ulaşmaya çalıştı. Sonunda durma kararı aldı.

"Çocuklar... teşekkür ederim. Ben de hâlâ hayatta olduğum için çok mutluyum ve evet, Aidan Payne yüzde yüz benim kahramanım. Hemen patronla konuşmam lazım."

Herkes dağılmaya başlarken Millie, "Ona bütün bir hafta izne ihtiyacın olduğunu söyle," dedi. Phoebe göz kırptı. "Bundan daha fazlasını alacağım."

Millie'nin nefesi kesildi. "İstifa mı ediyorsun?" "Wilson'la konuşmam gerek," dedi.

Millie onun önüne geçti. "Aidan sana evlenme mi teklif etti?"

Phoebe güldü. "Çekil, Millie. Burada yapmam gereken işler var."

Millie sesini alçalttı. "Oh, benim tatlı lordum! Uzaklara gidiyorsun. Beni de yanında götür."

Phoebe kollarını kadının boynuna doladı. "İstesen de torunlarını bırakamazsın. Şimdi sus ve bırak da gidip özel olarak işimi bırakayım."

Millie ciyakladı.

"Sus artık," dedi Phoebe.

Millie kasasına dönerken küçük bir dans adımı attı. "Neler oluyor?" Trish sordu.

"Sonra konuşuruz," dedi Millie ve bir müşteri kasadaki yiyecekleri boşaltmaya başlayınca kendini topladı.

Phoebe içeri girdiğinde Wilson bir müşteriyi bekliyordu, bu yüzden onun arkasında sıraya girdi ve bekledi. Wilson'ın onun geldiğini gördüğünü biliyordu. Onun girişini görmemesi için kör olması gerekirdi. Ve kalbinin derinliklerinde, işi bırakmanın onu üzeceğini biliyordu. Uzun zamandır onu dışarı çıkarmaya çalışıyordu ve bu onun son hayır cevabı olacaktı.

Sonunda önündeki adam gitti.

Wilson tezgâha doğru eğildi. "Nimetlerin Batmayan Molly Brown'u sensin, değil mi kızım?"

Phoebe gülümsedi. "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Seninle konuşmam gerek... iş hakkında."

Wilson iç geçirdi. "Öncelikle tüm bunlardan sağ kurtulmuş olmana ne kadar sevindiğimi söylemek istiyorum. Sonra da benim kalbimi kırmadığın için sana ne kadar minnettar olduğumu eklemek istiyorum. Kibarlık sınırlarını çoktan aşıp benimle çıkman için canını sıkmama rağmen arkadaşım olarak kalmayı başardın."

Phoebe'nin gözleri yaşlarla doldu. Zaten biliyordu ama devam etmesine izin verdi.

"Ve son olarak... İşe alındığınızda burada değildim, ancak söylemeye geldiğiniz şeyi söylemenizi duymak benim için onurdur... ve lütfen sırtarak,"

Gözlerini sildi. "Patron, eğlenceli olduğunu söyleyemem, ama kesinlikle takdir edildi. Ancak, size istifa ettiğimi söylemeye geldim."

Wilson içini çekti, sonra elini tezgâhın üzerinden uzattı. Phoebe sol elini uzattı ve o da sıktı.

"Hizmetleriniz için teşekkür ederim, sizi tanımak bir zevkti. Son çekinizi nereye postalayayım?"

"Bir süre daha şehirde olacağım. Her zamanki gibi gelip alacağım ve temiz Piggly Wiggly gömleklerini de getireceğim. Şu anda duman gibi kokuyorlar."

Başını salladı. "Tamam o zaman. Kurabiye reyonunda görüşürüz." Phoebe tek topuğu üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Lee onun kapıdan çıktığını görünce, "Nihayet," dedi.

Ama Aidan güldü. "Şuna bakın! Yüzündeki gülümseme bir mil genişliğinde." "O özgür, baba. Olan bu. Sonunda özgür."

* * *

Dan Amos öğleden önce Blessings'e vardı, Ana Cadde'de Granny'nin kafesini buldu, dışarı çıkarken Stetson'ını taktı ve Lovey Cooper'ı bulmaya gitti. Kasada kimse yoktu ve sadece birkaç müşteri vardı, bu yüzden yoldan geçen bir garsona işaret etti.

"Bayan, Lovey Cooper'la konuşmam gerek. Kendisi burada mı?"

Della hayatı boyunca Blessings'de yaşamıştı ve Granny's'e bir kez bile gerçek bir kovboy geldiğini hatırlamıyordu. Bu seferki tam bir kalp kırıcıydı.

"Evet, o burada. Gidip onu getireyim," dedi Della ve ona hızlı bir gülümseme gönderdi. "Teşekkür ederim," dedi Dan ve bir parmağını şapkasının kenarına dokundurdu.

Della mutfığa doğru koşturdu, giderken de peçeteyle kendini yelpazeledi.

"Lovey! Lovey!" diye tısladı. "Yemek odasında seninle konuşmak isteyen bir kovboy var ve aman Tanrım... pantolonunu sıkı tut çünkü seni hemen vazgeçirebilecek bir adama benziyor."

Lovey'nin gözleri büyüdü. "Ne istiyormuş?"

"Seni!" Della fısıldadı.

"Oh, Pete aşkına, Della. İşinin başına dön," dedi Lovey ve sonra yüzünde kocaman bir sırıtişla orada duran Mercy'ye gözlerini devirdi. "Toplantıyı kısa kesiyoruz ama dışarı çok sıcak olduğu için menüden soğuk bir tatlı denemeye evet diyorum."

Mercy başıyla onayladı. "Blessings her yıl Şeftali Kraliçesi yarışması düzenlediğine göre, sana bahsettiğim şeftalili cheesecake'e ne dersin?"

Lovey sevinç içinde ellerini birbirine vurdu. "Bayıldım buna. Sen işini yap, kızım. Sanırım donumu toplayıp bu kovboyun ne istediğini görmeye gitsem iyi olacak."

Lovey mutfaktan çıktı ve odanın ortasında sanki buranın sahibiymiş gibi duran yabancıyı gördü. Sonra adam ona gülümsedi ve Lovey'nin kalbi en azından birkaç kez çarptı. Tanrım, yüzündeki o yara iziyle bile çok çekici biriydi. Ona ikinci kocasını hatırlatıyordu - yoksa üçüncü müydü? Kesinlikle çok iyi biriydi.

"Beni mi görmek istedin?" Lovey sordu.

Dan şapkasını çıkardı. "Evet, hanımefendi. Ben Dan Amos, iyileşene kadar Betty Purejoy'un yanında çalışacak olan geçici işçiyim. Bayan Buttermann'ın boş evinin anahtarını sizden almam gerekiyor."

Lovey'nin ağzı açık kaldı ama düşünceleri hâlâ bağlantı kurmaya çalışıyordu. "Evet, Ruby beni aradı. Anahtar bende. Geçici görevli sen misin?"

"Evet, hanımefendi," dedi Dan.

"Yazıyor ve dosyalıyor musun?"

Lovey sordu. Dan sırtıttı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Lovey'nin sorularını sona erdiren şey gözlerindeki parıltıydı. Onun bilmesi gereken başka ne gibi şeyler yaptığından emin değildi. Cebinden anahtarı çıkardı ve uzattı.

"Nereye gideceğimizi biliyor musun?" diye sordu.

"Adres bende var ve Gertie Pearl Sala beni oraya götürecektir."

Lovey gözlerini kırıştırdı. "Yanında bir kadın mı getirdin?"

Dan başını geriye atıp gülünce Lovey'nin eli içgüdüsel olarak beline gitti ve donunu tuttu. Bu kesinlikle onun üçüncü kocasıydı.

"Hayır hanımefendi, Gertie Pearl Sala benim GPS'im. Ona sadece isim verdim... bazı insanların arabalarına verdikleri isimler gibi." "Çok zekice," dedi Lovey. "Bir aksan seziyorum... ama tam olarak Güneyli değil. Nerelisin sen?"

nereden, sorabilir miyim?"

"Savannah üzerinden Teksas'tan geliyorum. Teksas'ta büyüdüm. Bir süredir Savannah'da yaşıyorum. Eve yerleşeceğim ve ofise gitmeden önce öğle yemeği için buraya geleceğim. Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum ve mutfağınızdan gelen harika kokulardan tekrar görüşeceğimizi tahmin ediyorum."

Şapkasını eğdi ve Lovey'yi ayakta bıraktı, ağzı hala biraz gevşek bir şekilde onun gidişini izliyordu. "Ağzının suyu akıyor," diye fısıldadı Della, elinde bir siparişle Lovey'nin yanından geçerken.

Lovey iç çekti. "Pek sayılmaz, ama bunu düşündüm."

* * *

Aidan Lee'ye boya ve ekipman yükledi ve boyamaya başlaması için onu bir sonraki boş kiralık eve gönderdi. Lee yapacak verimli bir işi olduğu için mutluydu ve Aidan da onun bu kadar güvenilir olmasına minnettardı. Lee gider gitmez, Phoebe'yi aramak için eve geri döndü. Onu mutfakta bir liste yaparken buldu ve yanına otururken saçlarının arkasını okşadı.

"Ne yapıyorsun tatlım?"

"Evde yapılması gerekenlerin bir listesini yapıyorum. Önce sigorta acentesini arayıp hasarın boyutunu görmesini sağlamam gerekiyor. Elektrikler kesik, bu yüzden bugün dondurucudan donmuş yiyecekleri çıkarmam gerekiyor. Buzdolabındaki yiyeceklerin atılması gerekecek ve ardından giysilerimizi alıp her şeyi yıkamam gerekiyor."

"Sigorta acentesini arayabilirsin, ben de seninle donmuş yiyecekleri taşımak ve buzdolabını boşaltmak için gelirim. Uzun sürmez."

Başını onun omzuna yaslarken iç çekti. "Beni şımartacaksın, değil mi?"

Kızın çenesini eğerek göz göze gelmelerini sağladı. "Elimden geleni yapacağım. Dönüştüğün kadını çok seviyorum."

Phoebe öpücüğe doğru eğildi. Tanrım, onu nasıl da seviyordu.

Aidan isteksizce tatlılıktan uzaklaştı ve işe koyuldu. "Burada çöp torbalarım var. Onları yanıma almamız gerekiyor mu?"

"Hayır, ben-" Durdu. "Bende çok *vardı*. Yanmış olabilirler. Evet, güvende olmak için seninkilerden biraz almalıyız."

"Kutuyu getireyim," dedi.

Phoebe listeye tekrar baktı, sonra Google'da sigorta ofisinin numarasını aradı ve arama yaptı. Aidan geri döndüğünde aramasını bitirmişti. Acente yangını çoktan duymuş ve bir eksperle temasa geçmişti. Olanlar ve hayatta kaldığı için ne kadar şanslı bir kadın olduğu konusunda onunla dertleşti. Eksperin onu arayacağını ve inceleme için bir zaman ayarlayacağını ve oradan devam edeceklerini söyledi.

"Pekala, sigorta çağrısı listeden çıkarıldı," dedi. "Şimdi eksperin aramasını bekliyorum ki hasarı görmesi için bir randevu alabilelim."

"Şimdi gidip buzdolabını boşaltmak ister misin?" diye sordu.

"Evet. Ne kadar beklersem, bu sıcakta o kadar büyük bir karmaşa olacak."

"Doğru," dedi Aidan, sonra ayakkabılarına baktı. "Oraya vardığımızda, daha eski ayakkabıların varsa değiştirmek isteyebilirsin."

"İyi fikir. Yapacağım." Büfeden çantasını aldı ve Aidan'ın peşinden evden çıktı. Evden çıktıklarında Elliot Graham ön bahçesinden onlara el salladı.

Onlar da el salladı ve Aidan başparmağıyla onayladı.

Yaşlı adam başını salladı ve olanları zaten biliyormuş gibi gülümsedi.

Aidan, Elliot'ın gerçek olduğundan şüpheleniyordu. Eğer bu doğru olsaydı ve New Orleans'ta yaşasaydı, insanlar okuma için kapısında sıraya girerdi. Ama o Blessings'deydi, sakın ve sessiz bir hayat yaşıyordu, belli ki bu onun hoşuna gidiyordu.

Aidan ve Phoebe rahat bir sessizlik içinde arabalarını sürdüler, Aidan arada sırada belli bir evde eskiden kimin yaşadığına dair yorumlar yapıyor ve şimdi nerede olduklarını soruyordu. Phoebe'nin evindeki hasarı köşeyi dönüp aşağı inene kadar görmemiş olduğu gerçeğini düşünmedi.

Birden nefesi kesildi ve sonra inledi. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Çatı. Birisi çatıya muşamba sermiş. Delik o kadar büyük mü? Ve mutfak pencereleri simsiyah."

"Ah, Bee, düşünemedim. Özür dilerim. Bunun senin için ne büyük bir şok olduğunu hayal bile edemiyorum."

Başını iki yana salladı. "Sorun değil. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu olmadığı

kesin." "Su ve duman hasarı var ama yangın mutfakta kontrol altına alınmış."

Başını salladı, park edip arabadan indiklerinde gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Aidan plastik poşet kutusunu ve dondurulmuş yiyecekler için birkaç büyük karton kutuyu aldı.

Phoebe kapının kilidini açtı, savaşa gidiyormuş gibi derin bir nefes aldı ve yolu açtı. Kapının yanındaki masanın üzerinde bir el feneri gördü ve Lee'nin onlara kıyafet almaya geldiğinde kullandığı şey olduğunu tahmin ederek aldı ve mutfığa doğru ilerlerken onu da yanına aldı.

Evin içindeki pis koku da sıcaklık gibi berbattı. Aidan içeri girdiklerinde biraz temiz hava dolaşımı sağlamak için ön kapıyı açık bıraktı.

Odalar duman ve su hasarı yüzünden tam bir felaketti. Phoebe şimdiden küf kokusunu alabiliyordu. Bu sıcak iklimde, ıslak perdeler ve mobilyalarla... uzun sürmezdi.

Yemek masasının yamulmuş tablasına ve sandalyelerin harap olmuş minderlerine çaresizlikle baktı ve bu takımı almak için ne kadar uzun süre para biriktirdiğini hatırladı. Evlerindeki varlığıyla gurur duyuyordu ama göğsündeki sızı ev içindi. Bunca yıl boyunca onları öyle rahatça barındırmıştı ki, ancak bu kadarı paylaşabilmişlerdi.

Aidan, "Yeni gibi görünecek şekilde onarılabilir," dedi.

Mutfığa girdi ve tavandaki altı metrelik deliğe, hemen altındaki yıldırımın düştüğü deliğe, yerde hâlâ biriken suya ve siyah, kirli lavaboya baktı ve inledi.

Perdeler çubuklarından erimiş, duvarlar simsiyah ve kavrulmuştu. Dolaplar yanarak duvarlardan ayrılmıştı. İçindekiler yere düşmüştü. Alev almamış olanlar ise paramparça olmuştu.

Lee'yle yemeklerini paylaştıkları küçük mutfak masası kısmen ateşten, kısmen de dumandan kararmıştı. Vernik kabarmış ve sonra patlamış, yüzey cilalı ahşaptan ziyade bir timsah derisine benziyordu.

Phoebe, "Bunu senin sayende yaşadım," dedi.

Aidan kutuları masanın üzerine bıraktı ve onu kollarının arasına aldı. "Olanlar için çok üzgünüm." Phoebe arkasını döndü. "Beni bulduğunda neredeydim?"

Aidan yere bakmaya devam etti. "Deliği hiç görmedim ama sanırım dolaplara daha yakındın çünkü resmen sana takıldım. Delikten içeri yağmur yağıyordu ve duman çıkıyordu. Seni kucağıma aldım ve koştum."

Başını sallamaya devam etti. "Bunu hatırlamıyorum. Seninle telefonda olmaktan başka bir şey hatırlamıyorum." Yüzünü onun göğsüne gömdü. "Teşekkür ederim. Sadece teşekkür ederim."

"Her şey bitti. Güvendesin ve iyileşiyorsun. Şimdi bu işi bitirelim ve çıkalım" dedi.

Phoebe başıyla onayladı. "Evet. Buzdolabındaki yiyecekleri çöp torbalarına doldurmaya başlayacağım, eğer sen de dondurucudan donmuş şeyleri alırsan."

"Hiçbir şey taşımaya çalışmayın. Sadece çantaları doldur ve bir kenara koy. Ben onları senin için çıkarırım," dedi Aidan.

Ama başlamadan önce verandada ayak sesleri ve ardından içeriden gelen sesler duydular.

"Phoebe? Burada mısın?" diye seslendi biri.

Sokağın yukarısından ve aşağısından yardıma gelen komşularıydı.

"Mutfağa!" diye bağırdı onlar küçük evin içine yığılırken.

"Ne yapabiliriz? Ne yapabiliriz?" diye sormaya başladılar.

Sokağın karşısındaki komşusu buzdolabının kapısını açtı. "Hepsini temizlemek ister misin?" "Evet, hanımefendi," dedi Phoebe.

Kadın çöp poşetini ondan aldı. "Bunu yapabilirim," dedi. "Yemeğin içinde olduğu tabakları saklamak ister misiniz?"

Phoebe içeri baktı, sonra buzdolabının üstündeki dondurucuya baktı ve başını salladı.

"Hayır. Sadece hepsini at."

"Biz hallederiz," dedi ve Phoebe'nin yerini alıp onu kenara iten birkaç kadına daha el salladı.

Aidan'a gelince, büyük derin dondurucuda çok fazla dondurulmuş yiyecek yoktu, bu yüzden kurtarılacak fazla bir şey yoktu, ancak bir kutuyu doldurur doldurmaz, birkaç adam geldi ve kamyonuna taşıdı, sonra bir sonraki kutu için geri geldi. Dondurucu on beş dakikadan kısa bir sürede, buzdolabı ise daha kısa bir sürede boşaltıldı.

Phoebe el feneriyle koridorda ilerlemeye başladığında, bir dizi komşu da onunla birlikte gitti. Dolapları boşaltmaya ve giysileri Aidan'ın kamyonetinin arkasına taşımaya başladılar. Sonra tüm ayakkabıları ve şifonyerlerin içindekileri çöp torbalarına koyup onları da dışarı taşıdılar.

Phoebe yatak odasına gitti ve herkes eşyalarını kaldırıp taşırken, duvarında asılı olan Lee'nin çerçeveli tüm resimlerini indirip yatağının üzerine yığıdı ve komodindeki Aidan'ın fotoğrafını da bu yığına ekledi.

"Bunların yapılmasını ister misin, Phoebe?"

Kimin konuştuğunu görmek için döndüğünde Curl Up and Dye'dan Vera ve Vesta Conklin'i gördü. "Burada olduğunuzu bilmiyordum," dedi Phoebe.

"Öğle yemeğine gidiyorduk ve kalabalığı gördük. Yardım etmek için bir öğünü atlayabileceğimizi düşündük." "Çok teşekkür ederiz. Ve evet, lütfen bunları dışarı taşıyın ve Aidan'ın kamyonetinin arkasına koyun." "Tamam," dediler, yükü paylaştılar ve odadan çıktılar.

İkizler döndüğünde Phoebe koridorun karşısında Lee'nin odasında, spor kupalarını ve hatıralarını kırılmamaları için banyo havlularına sarıyor ve plastik torbalara koyuyordu.

"Bunları arka koltukta mı istiyorsun?" diye sordular.

"Evet, onları taksinin içinde bir yere koyun. Bana da oturacak bir yer ayırın." "Tamamdır," dediler ve her biri bir çanta kapıp tekrar yanından ayrıldı.

Onu aramaya gelen bir sonraki kişi Aidan'dı.

"Ön tarafta işimiz bitti. Buradan başka ne almak istiyorsun?" diye sordu. Phoebe arkasını döndü. Gözyaşları sel oldu ve sonra onun kollarına düştü.

"Bu kalbimi kırıyor. Preston beni bedavaya yaşamam için bu eve taşıdığına

piyango kazandı. Burada ne zaman bir şeyler ters gitse, ya tamir ediyor ya da değiştiriyordu. Ve şimdi çok bozuk... ve Preston da gitti. Onu yeniden kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

Aidan ağlarken ona sarıldı, yardıma gelen herkesin sessizce uzaklaştığından habersizdi ve onlara ihtiyaçları olan yalnız zamanı vermişti.

Başı da neredeyse kalbi kadar ağrıyana kadar ağladı ve sonunda kendini toparladı. "Bir hafta boyunca yeterince ağladım ve o yiyecekleri dondurucuya koymamız gerekiyor."

"O zaman eve gidelim."

Phoebe iç çekti. Ev artık bir ev değildi. Aidan'dı. "Evet, hazırım," dedi.

El fenerini buldukları masanın üzerine bıraktı ve onlar çıkarken kapıyı arkalarından kapattı.

* * *

Dan Amos, Blessings'teki geçici evi olacak adresi kolayca buldu ve içeri girdiğinde hoş bir sürprizle karşılaştı. Kesinlikle kadınsı bir dekora sahipti ama rahatlık hissi veriyordu. Zemin pırıl pırıldı, perdeler gıcır gıcırdı ve pencerelerden gelen güneş ışığı odaları aydınlatıyordu.

Termostata doğru yürüdü ve merkezi havayı açtı, ardından çantasını koridora taşıdı ve banyoyu kontrol etmeden önce ana yatak odasına bıraktı. Sabun, şampuan ve nevresimler vardı ve ecza dolabını açtığında küçük bir ilk yardım malzemesi yelpazesi buldu. *Çok düşünceli bir ev sahibesi.* Oradan mutfığa geçti ve mutfığı da tamamen mobilyalı buldu.

"Tuhaf. Sanki çıkıp gitmiş ve bir daha geri dönmemiş gibi," dedi Dan.

Kiler ve buzdolabı boştu ama buzdolabı soğuktu ve uygun sıcaklıktaydı. Bu akşam ofisi kapattıktan sonra bir bakkal bulacak ve yiyecek stoklayacaktı. Bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi, hatta bir kutu deterjan ve yumuşatıcı buldu. Giriş ve çıkışları kontrol edip tüm pencerelerin kilitli olduğundan emin olduktan sonra eşyalarını yerleştirmeye gitti.

Ana dolapta birkaç askı vardı, ihtiyaçları için yeterliydi ve iş için taba rengi pantolon ve krem rengi kısa kollu gömlek giydikten sonra kovboy çizmelerini mokasenlerle değiştirdi ve kemeri ve Stetson'ı geride bırakarak kasabaya geri döndü.

Cep telefonu çaldığında yine Granny's'in otoparkına giriyordu. Betty Purejoy'un adının geldiğini gördü. "Alo, ben Dan."

"Benim, Betty. Şu anda neredesin?" diye sordu. "İçeri girip Granny's Country Kitchen'da öğle yemeği yemek üzereyim."

"Güzel. Kocam Jack, birkaç ofis detayı ve ofis anahtarıyla birlikte sizinle orada buluşacak. Güzel bir öğle yemeği yiyin ve ofise gittiğinizde beni aramayı unutmayın."

"Evet, hanımefendi. Bunu yapacağım. Oh... kocanız neye benziyor, böylece onu tanıyabilirim?"

"Merak etmeyin," dedi Betty. "Sizi hemen tanıyacaktır, çünkü büyük olasılıkla bu odadaki tek yabancı siz olacaksınız."

Orada."

Kadın telefonu kapatırken Dan kendi kendine gülümsedi. Savannah'ya o kadar alışmıştı ki, hemen hemen herkesi tanıdığı bir yerde yaşamının nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Bu küçük kasaba hayatı ona Teksas'ı özletecekti. Yaklaşık beş bin nüfuslu bir kasabanın dışındaki bir çiftlikte büyümüşü, bu da kasabayı Blessings'ten daha büyük yapabilirdi.

Park etti ve sıcaktan kurtulmak için aceleyle içeri girdi. Yemek alanı buraya ilk gelişinden çok daha kalabalıktı ve şu anda ön tarafta olan Lovey onun içeri girdiğini gördü.

"Vay canına! Ne kadar da kostüm değiştirmişsin," dedi bir menü alırken.

"İşle eğlenceyi birbirine karıştıramazsın," dedi.

"Kabin mi masa mı?" diye sordu.

Dan, "Odanın arka tarafındaki masa," dedi ve kız biraz ürkmüş görüldüğünde bunu bir şakayla geçiştirdi. "Bu benim Vahşi Bill Hickok sendromum. Sırtımı kapıya dönmem."

Onun şaka yaptığını düşünerek güldü ve odanın arka tarafındaki bir masaya doğru ilerledi.

Dan, Lovey'yi takip ederken gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı. Yakında hepsi onun kim olduğunu öğrenecekti. Kaçınılmaz olarak ona bir şekilde meydan okuyacak, daktilo kullanmayı biliyorsa bir tür pısırik olması gerektiğini düşünecek bir ahmak çıkacaktı. Bu yanlış varsayımın üstesinden geldikten sonra, statüko dengelenecekti.

Yeni garson Shelly Mayberry masasına geldi, kızarmış yayın balığı ile patates kızartması ve lahana salatası siparişini aldı ve ona buzlu ve limonsuz bir tatlı çay getirdi. Çay ile birlikte bisküvi sepetini de masaya bıraktığında, adam şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Yemeğiniz gelene kadar sizi idare edecek küçük bir şey," dedi. "Bolca tereyağı ve şeftali reçeli öneririm, ancak bunlardan bir düzinesini sade olarak yiyebilir ve tek bir ısıriktan bile pişmanlık duymayabilirim."

Sırıttı. "O kadar iyiler, ha?" "Göreceksin,"

dedi. "Keyfine bak."

Bir tane aldı ve hiçbir şey eklemeyen ortasına kadar bir ısırik aldı ve çiğnemeye başladı. Sıcak, lapa lapa ekmek kelimenin tam anlamıyla ağzında eridi.

"Düzelتيyorum," diye mırıldandı. İkinci yarısını yağladı, ağzına attı, gözlerini devirdi ve bir sonrakinin üzerine tereyağı ve reçel koydu, her seferinde yarısını, tadını çıkarmak için zaman ayırdı.

Shelly elinde başka bir masanın siparişiyle geldi ve ona sıritti.

"Haklı mıydım?"

"Evet, hanımefendi, kesinlikle öyleydiniz," dedi Dan ve ikinci bisküvinin son yarısını da sevişirkenki kadar ustalıkla bitirdi - yavaşça, saf şehvetin kalan her zerresinin tadını çıkararak.

* * *

Aidan temizlenebilmeleri için Phoebe'yi eve götürdü ve o duştayken Lee'yi kontrol etmek için aradı.

"Merhaba baba. Her şey harika gidiyor," dedi.

"Durma noktasına geldiğinizde, neden bir mola verip hamburger ve patates kızartması almıyorsunuz ve öğle yemeği için eve gelmiyorsunuz?"

"Benim için bir zevk," dedi Lee. "Ve yeni boyadığımız kiralık evle ilgili bazı haberlerim var. Eğer fiyat uygun olursa potansiyel bir alıcınız var."

Aidan sırtıttı. "Bu harika! Buraya geldiğinde bana her şeyi anlat."

"Tamam... bir şey daha var. Bir hamburger mi istersin, iki mi?"

"Bir tane ve yanında patates kızartması yeter de artar bile," dedi. "Üzerinizde yeterince nakit var mı, yoksa gidip yemeği getirmemi ister misiniz?"

"Hayır, yeterince var," dedi. "Yakında görüşürüz."

Aidan Phoebe'yi kontrol etmek için yukarı çıktığında hâlâ gülümsüyordu.

Şort ve bluz giymişti ve ıslak saçlarını taramaya çalışıyordu ve kısa bir an için, gece yarısı futbol sahasında yalınayak koşan ve sonunda onu tribünlerin altında yakaladığında gülen o kız gözünün önüne geldi.

Orada sevişmişlerdi.

Sonra onu gördü ve gülümsedi ve anılar kayboldu.

"Lee hamburger ve patates kızartması getiriyor," dedi.

Phoebe durakladı. "Yıldırım düştüğünde ona yaptıracağım şey de buydu." Sonra parmağını onun göğsüne soktu. "Hâlâ aynı dalga boyundayız, değil mi?"

Onu yatağa götürmek istedi ama oğullarını ve hamburgerleri düşündü.

"Evet, öyleyiz Bee. Ben de temizliğe gidiyorum. Buzdolabında tatlı çay ve soğuk gazoz var. Rahatına bak. Uzun sürmez... ve eğer Lee ben aşağı inmeden gelirse, patates kızartmalarımı yemesine izin verme."

"Eğer saçımın arkasındaki son düğümleri de tararsan, kızartmalarını korurum."

"Anlaştık," dedi ve onun isteğini yerine getirmeye başladı.

Bölüm 18

Sonraki dört gün içinde Corey Randall'ın eski bir suçtan dolayı tutuklandığı haberi tüm kasabaya ve kırsal kesime yayıldı.

Moe, şeften suçlanmayacağı ve Aidan'ın istediği gibi hikayenin yayınlanacağı haberini aldığı anda, Lon'a bolca teşekkür etti ve ardından Roberta'ya haberi vermek için mezarlığa kadar ağladı.

Yaptığı şey için sırtını sıvazlayan ve elini sıkkan ilk kişi onu suçlu hissettirdi. Ancak haberler yayıldıkça ve günler geçtikçe övgüleri kabul etti.

Myra Franklin kuzeni Sonja'yı bir kez daha aradı ama Sonja cevap vermedi. Myra, Sonja'nın aramalarını gizlediğinden şüpheleniyordu çünkü Sonja o telefon olmadan hiçbir yere gitmezdi. Myra sesli mesaj bıraktı. "Benim, kendini aşmanı ve beni aramanı öneririm. Marty'nin ölümünün gizemi az önce çözüldü."

Sonra telefonu kapattı, taze çiçekleri koydukları soğutucunun üzerindeki saatin saniye ibresine baktı ve sümüklünün onu geri aramasının ne kadar süreceğini saymaya başladı.

Myra'nın cep telefonu çaldı. On üç saniye. On üç saniyesini almıştı. "Bunun ilginizi çekeceğini düşündüm," dedi Myra.

"Aman Tanrım, Myra, sırtıttığını duyabiliyorum. Joe da duyabilsin diye telefonun hoparlörünü açtım, dökül bakalım!

Yangını kim çıkardı?"

"Bilerek yapılmadı. On sekiz yaşında bir çocuk kasayı havaya uçurarak oto yedek parça dükkanını soymaya çalışıyordu. Onun yerine dükkânı ateşe verdi."

"Kimdi ve nasıl öğrendiler? George yerine Aidan mıydı? Onu hiç düşünmemiştim, ama düşünmeliydim," dedi Joe.

Myra, "Payne'lerin bu olayla hiçbir ilgisi yok ve sen bir pisliksin," dedi. "Corey Randall yaptı." "Kim?" Sonja sordu.

"Moe Randall'ın oğlu. Lise boyunca başı hep belada olan kişi. Her nasılsa Moe kısa süre önce bunu öğrendi ve doğruca polise gitti ve Moe'nun yardımıyla Corey'i karakola gelmesi için kandırdılar. Onu oracıkta tutukladılar. Moe'nun da buna şahit olduğunu duydum. Bu arada Moe kanser ve ölmek üzere. Sadece birkaç haftalık ömrü kaldı."

Joe Ritter sağ gözünün yanındaki bir kas kasılana kadar Sonja'ya baktı ve sonra gözlerini kaçırıldı.

Sonja'nın başı dönüyordu. "Bu kesin bir şey mi?"

Myra telefonda o kadar yüksek sesle homurdandı ki Sonja irkildi. "Tabii ki kesin bir şey. Hangi baba iyi bir nedeni olmadan oğlunu böyle bir suç için ihbar eder ki? Sana son mesajımı ilettim. İrtibatı koparmayacak kadar önemsiyorsan, bu telefon iki yönlü çalışıyor."

Sonja bağlantının kesildiğini duydu, sonra telefonu mutfak tezgâhına geri koydu. Joe onun bakışlarına cevap vermiyordu ve Sonja ne diyeceğini bilemiyordu. Suçluluk duygusunun omuzlarına eşit olarak çöktüğü zamanlar cehennem gibiydi.

Ama sonra kendini toparladı, telefonu cebine geri koydu ve çantasını bulmaya gitti.

"Şehir merkezinde yazlık ayakkabılarda indirim var. Daha sonra geleceğim."

Ona konuşması için zaman vermedi, ki bu da iyi oldu çünkü Joe Ritter'ın hayatında ilk kez söyleyecek bir şeyi yoktu.

* * *

Aidan ve Lee sonunda tüm boş kiralık evleri boyatmış ve kiracıların tesisat ve elektrik sorunlarının çoğunu çözmüştü. Aidan üç boş kirayı satılık olarak listeledi. Lee'nin bahsettiği dördüncü kiralık evin satışı, Blessings Lisesi'nden bir öğretmene emaneten yapılmıştı.

Sigorta eksperı Phoebe'nin evine gelip gitmişti. Yıkık dökük oturma odası ve yemek odası mobilyaları taşınmış, yataklar çerçevelerine kadar sökülmüş ve şifonyerler boş duruyordu. Dün çalışma ekibi mutfagın içini boşaltmıştı ve bugün de bir küf iyileştirme ekibi iş başındaydı.

Aidan, Phoebe'nin evindeki işlerle kiralık evlerdeki işler arasında gidip geliyordu ve sonunda Preston'ın evine dönmek üzereydi ama kasabadaki kuyumcuya uğramadan olmazdı.

Phoebe'yi aramak için eve girdi ve onu oturma odasında, kucağında Preston'ın kendisi için hazırladığı fotoğraf albümüyle buldu. Kadın ağlıyordu. Adam içeri girdiğinde, Phoebe başını kaldırıp baktı.

"Aidan, ne kadar değerli bir hediye. Bunu yaptığını bilmiyordum. Senden sakladığım şey için kalbim bir kez daha kırıldı."

Aidan yanına oturdu, kitabı sehpanın üzerine koydu ve ona bir avuç mendil uzattı. "Artık geçmişle ilgilenmiyoruz, unuttun mu?"

Yüzünü silerken başını salladı. "Güzel.

Artık benim için ağlamak yok, tamam mı?" "Tamam."

Parmağını yüzünün yan tarafında gezdirerek solmakta olan morluklara ve iyileşmekte olan kesiklere baktı. "Senin için bir şeyim ve sormak istediğim bir soru var. Önce hangisini istiyorsun?"

Onun gözlerinin genişlemesini izledi. "Sürpriz... sonra da soru, lütfen," dedi.

Cebinden küçük siyah kutuyu çıkardı ve kapağını açarak zümrüt kesim tektaşını ortaya çıkardı

İçinde elmas yüzük var.

Phoebe'nin nefesi kesildi. "Oh, Aidan, bu çok güzel. Hiç bu kadar zarif bir şeyim olmamıştı." Sonra yüzük parmağına baktı - hâlâ küçük parmağına bantlıydı. "Olamaz."

"Sorun değil, Bee," dedi ve bandı dikkatlice açtı, yüzüğü uygun parmağa geçirdi, sonra bandı yeniden sardı, pırlanta parlıyordu.

Phoebe onu ışığa doğru kaldırdı ve güneş ışığının yüzeye vuruşunu izledi. "Onu seviyorum... ve seni seviyorum," diye fısıldadı, sonra onun kucağına eğildi.

Dudakları yumuşak ve teslimiyetçiydi. Aidan için onu doğruca yatağa götürmemek yavaş ve tatlı bir işkenceydi. Ama saat sabahın onuydu ve otuz dakika içinde emlakçıyla bir randevusu vardı.

Phoebe için bu cevapsız sorunun düşüncesi öpüşmeyi isteksizce bitirmesine neden oldu. "Bana bir oğul verdin ve şimdi de kraliçelere layık bir mücevher veriyorsun. Neredeyse sormaya korkuyorum, ama soru nedir?"

"Ne zaman ve nerede evlenmek istiyorsun?"

Kadın ürperdi. "Oh, bu iyi bir soru! Bu gerçekten oluyor, değil mi?" Adam güldü. "Tanrım, umarım öyledir."

Anlayacağını umarak onun elini tutma ihtiyacı duydu. "Mesele şu ki... tüm bu şatafata ve gösterişe ihtiyacım yok ve yakın arkadaşım olan pek kimse yok. Çoğunlukla birlikte çalıştığım insanlar ve Lee. Eşyaların insanı mutlu etmediğini uzun zaman önce öğrendim. İnsanlar mutlu eder ve sen ve benim ailemiz tükeniyor, bu yüzden büyük bir olay istemiyorsan, sen, ben, Lee ve bir sulh hakimi ile mutlu olurum."

"Bu mükemmel," dedi Aidan. "Burada mı evlenmek istersin yoksa New Orleans'ta mı?"

Hiç tereddüt etmedi. "New Orleans'ta. Orada her şey taze ve yeni olacak."

"Bu harika. Artık gitmemiz uzun sürmez. Kiralık mülkler için iyi bir yönetici bulur bulmaz eve döneceğiz."

* * *

Betty Purejoy artık evindeydi ve hâlâ iyileşmekte olmasına rağmen her uykuya daldığında kazayı yeniden yaşıyordu. Bazen kazayı yaşıyordu, birkaç kez de rüyasında öldüğünü görüyordu. Son seferinde gözyaşları içinde uyanmış ve Jack'e bir daha ağır kesici almayacağını söylemişti. Ona çılgın rüyalar gördürüyorlardı.

Geçici işçiyle henüz tanışmamıştı ama her gün konuşuyorlardı. O kadar iyi bir yedekti ki, geçimini bu işten sağladığına inanamıyordu. Daha iyi bilmeseydi, onun da bir avukat olduğunu düşünebilirdi. Nasıl görüldüğüne gelince, Jack ona her gün öğle vakti Granny's'deki tüm kızların kimin ona hizmet edeceği konusunda vızıldayıp yaygara kopardığını söylemişti, bu yüzden onun yakışıklı olduğunu tahmin etti.

* * *

Dan Amos Blessings'e aşık oluyordu. En çok takdir ettiği şey hayatın yavaş temposuydu. Her gün işten sonra mahalleleri dolaşıyor, evlere, düzgün yeşil bahçelere ve kimse bir kasaba inşa etmeyi düşünmeden çok önce burada olan devasa ağaçlara bakıyordu. Holly ile birlikte hayalini kurdukları türden bir hayattı bu. Çocuklarını büyütmek istedikleri türden bir yerd. Ama geleceğe dair hayalleri Holly ve oğullarıyla birlikte ölmüştü.

Dün işten sonra, Blue Ivy Bar'ın yanından geçerek şehrin kuzey tarafına gitmiş, sonra da şehri bir bütün olarak görebilmek için daha az müreffeh bir mahalleden geri dönmüştü.

O sırada, arka bahçede yalınayak koşan şortlu ve tişörtlü sarı saçlı küçük bir kızın, sadece çocukların yapabileceği gibi tiz çılgınlık attığını, büyükçe bir oğlanın ise gölgelik bir ağacın altında durup hem onu hem de arkasındaki kocaman tazıyı su hortumuyla ıslattığını gördü.

Çocuk onu gördü ve el salladı.

Dan el sallayarak karşılık verdi. Burayı Savannah'da yaşadığı karavan parkıyla karşılaştırmadan edemedi.

Sadece ellerinde olanla yapabileceklerinin en iyisini yapan iyi insanlar.

Evden genç bir kadının çıktığını gördüğünde hâlâ onları izliyordu - muhtemelen annesiydi. Kadın yorgun görünüyordu ama çocuk hortumu annesinin çıplak bacaklarına ve ayaklarına tuttuğunda bu bakış çok uzun sürmedi.

Tıpkı küçük kızın yaptığı gibi ciyakladı ve sonra yarış başladı. Dan sonucu görmek isteyerek fren yaptı ve kadının çocuğu kovalamasını, hortumu elinden almasını ve onu derisine kadar ıslatmasını izledi.

Dan'ın kalbi acıdı. Kaybettiği şey buydu. Özlediği şey buydu. Uzaklara baktı ve eve dönmesini bekleyen biri olmasını dileyerek arabasını evine doğru sürdü.

Yüzündeki yara izini parmaklayarak, anıyla birlikte gelen öfkeyi yatıştırdı. Birdenbire Savannah'ya dönme düşüncesi midesini bulandırdı. Ailesinin başına gelenlerden sonra kariyerini bırakmış ve gidebildiği kadar doğuya kaçmıştı. Ama neden hâlâ oradaydı?

* * *

Ertesi sabah kahvaltıda Aidan, Lee'ye bir haftalık çalışmasının karşılığını ödedi.

"Harika bir iş çıkardın oğlum. Kiralık evlerden birinde bir sorun çıkmadığı sürece yeni bir projeye başlamayacağız. Ayrıca ilk evi eski öğretmenlerinden birine sattığın için maaşında küçük bir ekstra var."

"Teşekkürler," dedi Lee ama çeki zarftan çıkardığında neredeyse sandalyesinden düşecekti. "Baba! Bin dolar mı?"

"Bunu hak ettin. Ev için yüz bin dolar alıyoruz... sayende."

"Bu inanılmaz! Birçok kez büyükbabamın izinden gitmeyi düşünmüştüm... kiralık ev sahibi olmayı, ev çevirmeyi. Bu iyi bir başlangıç." Lee çeki cüzdanına koydu ve çatalını tekrar eline aldı.

"Hey, anne, bir yığın krep daha ne zaman hazır olur?"

Phoebe kontrol etmek için ızgaradaki kreplerden birini kaldırdı. "Tam şu anda," dedi, krepleri servis tabağına aldı ve Lee için masaya taşıdı. "İki dakika içinde bir yığın daha geliyor. Daha ister misin, Aidan?"

"Ben zaten iki paket ve sosis yedim. Sen onları ye," dedi ve sonra oğluna baktı. "Paranla ne yapacaksın?"

"Bankaya yatır," dedi Lee. "Sonbaharda okula döndüğümde o kadar ileride olacağım."

"New Orleans'a döndüğümüzde istersen Mimosa'da çalışabilirsin. Hiç garsonluk yaptın mı?" Aidan sordu.

Lee güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Bu üniversite öğrencileri için standart bir iş. Bir pizzacıda garsonluk yaptım ve bir biftekçide garsonluk yaptım."

"Mükemmel," dedi Aidan. "Üniversiteye dönene kadar yaz için işe alındın. Bu sabah parayı bankaya yatırdıktan sonra, neden önümüzdeki birkaç gün sakinleşmiyorsun? Yakında Blessings'ten ayrılacağız. Vedalaşmak istiyorsan şimdi tam zamanı, New Orleans'a vardığımızda sana bir iş daha vereceğim."

"Tamam, bu nedir?" Lee sordu.

"New Orleans'ta evlenmeye karar verdik ve senin sağdıçım olmanı istiyorum."

Phoebe, "Ve benimle koridorda yürümeni istiyorum," dedi. "İkimizin de davet edecek ailesi kalmadı. Sadece sen, Aidan ve bir de nikâh memuru istiyorum."

Lee sırtıttı. En büyük hayalinin gerçekleşmesini izliyordu. "Bu harika, anne. İkinizin de yerine geçmek benim için onurdur. Ama bu kadar erken ayrılıyorsak, gidip birkaç arkadaşına veda etmek istiyorum. Öğlen görüşürüz."

Lee giderken Phoebe kendini havada yürüyormuş gibi hissediyordu. "Biliyor musun, zor bir yaz olacağını düşündüğüm şey hayatımın en iyi yazına dönüştü."

Aidan onun yanında oturuyordu. Eğilip onu öptüğünde, dudaklarında şurubun hafif tadı vardı.

"Tanrım, seni nasıl da seviyorum Bee. İtiraf etmeliyim ki geri döndüğümde seni mutlu bir evliliğin içinde bulmaktan korktum. Bunun kulağa ne kadar bencilce geldiğini biliyorum ama gerçek bu."

Phoebe bir öpücüğe daha eğildi ve kulağına onu acıtan bir fısıltıyla bitirdi. Ama Lee'nin ayak sesleri onların ateşini söndürdü.

Adam iç çekti. "Ve bu düşünceni unutma. Başka bir önerim daha var. Bu gece yemek pişirmeyi planlamayın.

Gitmeden önce buzdolabını temizlememiz gerekecek. Onun yerine Büyükanne'ye gidebiliriz."

"Kulağa harika geliyor."

"Ve evi de temizlememiz gerekecek," dedi Aidan.

Phoebe başını salladı. "Evet, Preston'ın bir temizlik servisi vardı. Sahibi Laurel Lorde adında bir kadın. Blessings'de oldukça iyi bir iş kuruyor. Birisi bana şu anda yanında çalışan iki kadın daha olduğunu söyledi."

"Numarası bende var. Biz ayrıldıktan sonra gelmesini sağlarım."

"Bu evle ilgili ne yapacaksın?" Phoebe sordu.

"Henüz bilmiyorum," dedi Aidan. "Sanırım olduğu gibi bırakacağım ve diğer mülklerle ne olacağını göreceğim."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

* * *

Dan Amos'un gerçekten yapacak hiçbir şeyi yoktu ve Betty'yi bir kez daha aramaya karar verdi. "Alo," dedi Betty.

"Betty, ben Dan Amos. Yaptırman gereken başka bir iş var mı diye merak ediyordum. Belki acil olmayan ama beni meşgul edecek bir şey?"

Betty şaşkınlığını gizleme zahmetine girmede. "Sana verdiğim ajandadaki tüm işleri çoktan bitirdin mi?"

"Evet, hanımefendi. Oldukça hızlı yazarım, o yüzden..."

Betty iç geçirdi. "Bu inanılmaz. Bana bir iyilik yap ve Bay Buttermann döndüğünde ona ne kadar becerikli olduğunu söyleme, yoksa muhtemelen sana tam zamanlı bir iş teklif eder."

"Oh, bundan şüpheliyim, hanımefendi. Müdürümüze söylediğine göre siz onun için dünyalara bedelsiniz." Betty gülümsedi, sonra acıdan biraz yüzünü buruşturdu.

"Gerçekten mi?"

"Evet, hanımefendi. İşinizin güvende olduğuna eminim."

"Peki o zaman... Neden öğle yemeği için birkaç saat ara vermiyorsun, ben sana dönerim?"

"Tamam, teşekkürler. Öğle yemeğinden sonra yapmam gereken bazı işler var. Kapıya bir işaret koyarım ve saat ikide dönerim."

Bağlantıyı kestiler ve Dan kendine bir tabela hazırlayıp ofisin kapısına astı ve binadan ayrıldı. Bunca zamanı olduğuna göre, nalburdan ihtiyacı olan şeyleri almaya ve sonra da yemek yemek için eve gitmeye karar verdi.

Bloomer's Hardware'in önünde durduğunda saat on ikiye on vardı. Akıllı çoktan ihtiyacı olan eşyalarda kalmıştı. İçeri girdi ve bir kadının sesini duyduğunda düzene alışmak için bir an duraklamıştı.

"Merhaba. Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

Kasaya doğru bir göz attı, sonra hayatında gördüğü en büyük mavi gözlere sahip ince bir kadın gördü. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama onu nerede gördüğünü çıkaramıyordu.

"Uh...evet. Menteşeleri gıcırdayan bir kapım var ve biraz WD-40'a ihtiyacım var. Ayrıca 2016 Dodge Ram için bir hava filtresi ve biraz süper yapıştırıcı."

Gülümsedi. "Evet, efendim. Beni takip edin," dedi ve onu üç koridor ileriye, sonra da yarıya kadar aşağıya götürdü. "WD-40 hemen sağınızda. En üst rafta."

"Anladım," dedi Dan.

"Hava filtreleri burada," dedi ve bir koridor öteye geçti. "2016 model bir Dodge Ram demiştin,

değil mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi Dan.

Başını kaldırıp ona baktı. "Lütfen bana Alice de."

Yine o gözlerde kaybolan adam, doğru olanı bulmadan önce birkaç dakika ararken tek yapabildiği başını sallamak oldu.

"Anladım." Aşağı çekti ve sonra onu bir düzine farklı yapıştırıcı çeşidinin bulunduğu başka bir koridora götürürken tuttu. "Seç bakalım."

Daha küçük bir tüp aldı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu. "Etrafa bakabilmeniz için her şeyi kasaya götürmeme ne dersiniz?"

İhtiyacınız olan başka bir şey
görebilirsiniz." "İhtiyacım olduğunu
sanmıyorum-"

"Acele etme," dedi Alice, elindeki yapıştırıcıyı aldı ve onu ayakta bıraktı.

Dan az önce ne olduğundan emin değildi ama kadın o kadar içten görünüyordu ki onu memnun etmek için en azından bir parça daha bulması gerektiğini hissetti. Bu yüzden seçim yapmadan birkaç koridor daha dolaştı ve sonra iş eldivenlerini gördüğünde ön tarafa doğru geri dönüyordu. Aslında evde bunlardan bir çifte ihtiyacı vardı ve kasaya giderken pamuklu olanlardan aldı.

Kadın tatlı bir şekilde gülümseyerek bunları da ürün yelpazesine ekledi ve alışverişleri saymaya başladı.

İzlerken birden onu nerede gördüğünü fark etti. Elinde bahçe hortumu olan kadındı! Çocuğu kovalayan ve onu tepeden tırnağa ıslatan kadın.

Kadın ona toplam tutarı verdiğinde, adam ona bir kredi kartı uzattı, fişi imzaladı ve ayrılmadan önce teşekkür etti. Arabayla eve doğru giderken hâlâ onu düşünüyordu ama sonra öğle yemeğinde ne yiyeceğine odaklandı ve konuyu kapattı. Başka kadınlarla ya da başka bir ilişkiyle ilgilenmiyordu.

* * *

Lee merdivenlerin dibinde durmuş kıpırdanıyordu.

"Hey!" diye bağırdı. "Gitmeye hazır olmanıza daha ne kadar var? Saat altıyı geçti ve ben açlıktan ölüyorum."

Lee'nin bağırdığını duyduklarında Aidan ayakkabılarını giyiyor, Phoebe de çantasında bir ruj bulmaya çalışıyordu.

Aidan sırttı. "Çocuk açlıktan ölüyor."

Phoebe gözlerini devirdi. "Onu duydum ve sokağın karşısındaki Elliot Graham da muhtemelen onu duymuştur."

Çantasından bir ruj çıkarıp dudaklarına birkaç kez sürmesini izledi. "Ben hazırım," dedi.

Yatak odasından çıkıp merdivenlerden inmeye başladılar ama Lee artık orada değildi. Bütün

ön kapiya doğru giderken, çiğneyerek ona yetiştii.

"Yemek mi yiyorsun?" Phoebe sordu.

"Bunlar sadece kurabiye. İştahımı kaçırmayacaklarını biliyorsun."

Phoebe, "Hiçbir şey iştahını kaçıramaz," dedi ve sonra ona sarıldı. "Seni bu kadar çok sevmem iyi bir şey."

Lee kaşlarını oynatarak babasına baktı ve sırttı.

Aidan arabaya kadar yol boyunca güldü ve kısa bir süre sonra Granny's'e vardılar. Her zamanki gibi mekân doluydu ama oturmak için beklemek zorunda kalmadılar. Aidan içeri bir adamın girdiğini fark ettiğinde garson kız buzlu çay ve sıcak bisküvilerle gelmişti bile. Tanıdık geliyordu ama çıkaramadı.

"Az önce içeri giren adam kim?" diye sordu.

Phoebe ve Lee baktılar ve sonra omuz silktiler. "Hiçbir fikrim yok." "Gerçekten mi?" Aidan söyledi. "Ben onu-"

Sonra adam başını kaldırıp Aidan'ın baktığını gördü ve ikisi de dondu kaldı.

Aidan gözlerini kaçırarak ilk kişi oldu. "Orospu çocuğu..."

"Ne?" Phoebe söyledi. "Bu

Danner Amos."

"Danner Amos kim?" Lee sordu.

"Dallas County, Texas'ın gelmiş geçmiş en iyi avukatı, ta ki hapse attığı suçlulardan biri ona suikast düzenleyene kadar. Ama karısı ve çocuğu her zaman kullandığı arabaya bindiler ve kadın arabayı çalıştırdığında araba içinde onlarla birlikte havaya uçtu."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Phoebe.

Sonra Aidan'ı şaşırtan bir şekilde Amos masalarına geldi ve Aidan'ın oturduğu yerin yanında durdu.

"Tanışmıştık, değil mi?" diye sordu.

Aidan başını salladı. "Ben Aidan Payne. Birkaç yıl önce benim restoranıma gelmiştiniz. Mimosa, New Orleans'ta."

Dan içten içe irkildi. Bu Holly ve Blake'in hâlâ hayatta olduğu zamandı. "Evet, şimdi hatırlıyorum." "Buraya tek başına mı geldin?" Aidan sordu.

Dan başını salladı.

"Neden bana ve aileme katılmıyorsunuz? Bu Phoebe ve oğlumuz Lee. Birkaç gün içinde şehirden ayrılıp eve döneceğiz," dedi Aidan.

Dan evini düşündü. Bu günlerde kiraladığı karavan eviydi. Yeniden gerçekten ev gibi hissettiren bir yere sahip olmak harika olurdu. Phoebe'ye baktı, o çoktan gülümsüyor ve başka bir müşteriye ağırlamak için masadaki eşyaların yerini değiştiriyordu.

"Lütfen bize katılın," dedi Phoebe.

Lee sırttı. "Koltuğa buyurun ama bisküviler için sizinle dövüşeceğim."

Dan güldü. "Uğruna savaşılmaya değer, değil mi? Eğer eminseniz, size eşlik etmek isterim. Buraya geldiğimden beri tek başıma yiyorum."

Aidan, "Eminiz, oturun," dedi ve akşam yemeğine dördüncü bir kişi daha eklediklerini bildirmek için garsona işaret etti.

Yemek ilerledikçe Aidan, Danner Amos'un Blessings'te ne aradığını öğrendiğinde yaşadığı şoku sakladı ama avukatlığı bırakmasının nedenini kesinlikle anlamıştı.

Gece ilerledikçe, sadece Aidan ve Phoebe hikayelerinin bir kısmını paylaşmakla kalmadılar, aynı zamanda insanlar Aidan ve Phoebe'yi nişanlarından dolayı tebrik etmek veya ölümle dansı hakkında konuşmak için yanlarına geliyorlardı.

Bunu yaparken Dan, Phoebe Ritter'ın ne kadar olağanüstü biri olduğunu fark etti. Hayatı boyunca her fırsatta yıkılmış ve sadece ayağa kalkmakla kalmamış, aynı zamanda oğullarını tek başına büyütürken onu terk eden adama olan inancını da kaybetmemişti.

Dan'i en çok üzen şey, Holly ve Blake ölmemiş olsalardı, Blake'in Lee ile aynı yaşta olacağını bilmektir. Dan hâlâ düşüncelere dalmışken birden Aidan'ın söylediklerine odaklandı.

"...bu yüzden ya mülkleri bir bütün olarak satın alacak birini bulmam ya da bir yönetici bulmam gerekiyor."

Dan kaşlarını çatı. "Bekle! Ne? Tüm kiralama işini satışa mı çıkardın? Kaç tane kiralamadan bahsediyorsun?"

"On beş kiralık mülkümüz ve satışa çıkarılmış üç boş kiralık mülkümüz var. Lee ve ben bunları yeni tadilattan geçirdik ve boyadık, ayrıca kiraladığımız evlerin onarımlarını da sürdürüyoruz. Büyükbabamın evi işle birlikte satılacaktı ve ev harika. İç Savaş'tan hemen sonra inşa edilmiş iki katlı büyük bir ev. 3,500 metrekareden biraz fazla ve tüm yeniliklere sahip. Bir yandan evin aileden çıktığını görmekten nefret ediyorum ama diğer yandan da bir daha Blessings'te yaşamak gibi bir niyetimiz yok."

"Satılık üç eviniz de dahil olmak üzere her şeyinizi satsaydınız, istediğiniz fiyat ne olurdu?" Dan sordu.

"Bir milyon üç," dedi Aidan. "Gerçi Blessings'teki herhangi birinin o kadar parası olma ihtimali yok denecek kadar az, bu yüzden bir yönetici arıyorum. Kiracılara kiralarını artırmayacağıma ve kirayı geciktirenlerin tahliye edilme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığına dair güvence vermiştim. Büyükbabamın politikası buydu ve ben de buna uymanın doğru olduğunu düşündüm."

"İlgilenebilirim," dedi Dan.

Phoebe'nin nefesi kesildi. "Ciddi misin?"

Aidan şaşırmişti. "Bu kadar küçük bir yerde yaşamaktan memnun musunuz?"

"Batı Teksas'ta bir çiftlikte doğdum ve büyüdüm. En yakın kasaba on beş mil uzaklıktaydı ve yaklaşık beş bin kişilik bir nüfusu vardı. O yavaş yaşam tarzını özlüyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, birkaç gün içinde ayrılıyoruz, isterseniz yarın size mülkleri

gezdirebilirim."

Dan kalma fikrinin ani bir karar olduđunu biliyordu ama dűşündükçe daha da cazip geliyordu.
"Evet, istiyorum."

"Seni alacağım," dedi Aidan. "Sadece nerede kaldığını söyle."

"Bayan Butterman'ın önceki evinde kalıyorum."

Phoebe gülümsedi. "Ruby'nin evinde mi kalıyorsun? Orayı çok severim. Eve gittiğimizde Aidan'a yerini göstereceğim," dedi Phoebe.

"Sabah dokuza ne dersin?" Aidan

sordu. "Bu benim için iyi."

Garson kız elinde hesapla geldi ve Aidan hemen hesabı aldı.

"Yemek ve arkadaşlık için tekrar teşekkür ederim. Sabah görüşürüz o zaman," dedi Dan ve sonra ayrıldı.

* * *

Aidan yanında uyuyakaldıktan uzun bir süre sonra Phoebe hâlâ uyanıktı ve onun uykusunu izliyordu. Gecenin gölgeleri yüzündeki son yirmi yılı silmişti ama karanlık bile omuzlarının genişliğini ya da çenesinin sert hatlarını gizleyemiyordu.

Artık o çocuk değil.

Tam bir erkek.

Uykusunda bir şeyler mırıldandı ve sonra yan döndü. Uyurken bile uzandı ve onu kendine çekti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Phoebe ve sonunda gözlerini kapattı. Garden District denilen bir yerde, pencereleri ve ışığıyla dolu iki katlı büyük bir ev düşünüyordu. Ve ön bahçede, İspanyol yosunlarıyla kaplı eski canlı meşeler nöbet tutuyordu. Kafasında Cajun müziği ile uykuya daldı.

Bir sonraki uyanışında gün ışıdı ve yatakta yalnızdı. Birkaç dakika öylece yattı ve Preston Williams'ın onu küçük evine kirasız olarak taşıdığı günü rüyasında gördüğünü hatırladı. Terk edildiğinden beri ilk kez bir umut hissetmişti.

Şimdi de evi onarılıyordu. Yakında bir gün yeni gibi olacaktı ve dün geceye kadar evi satmayı mı yoksa kiralamayı mı düşünmüştü. Rüya cevap olmuştu ve ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Yataktan kalkarken banyoda akan duşun sesini duyabiliyordu ve Aidan'ın o sabah Dan Amos'a kiralık mülkleri gezdireceğini hatırladı. Amos bunu yapacaktı. Bunu hissedebiliyordu. Bu sorumluluktan kurtulmak Aidan'ı Blessings'le olan son bağından da kurtaracak ve hepsini gitmekte özgür bırakacaktı.

Birkaç dakika sonra Aidan duş almış, tıraş olmuş ve bir çift külot giymiş olarak dışarı çıktı. Phoebe bakmamaya çalıştı ama adam görmezden gelinemeyecek kadar lezzetliydi.

Aidan sıırttı. "O bakışı gördüm Bee. Bu düşüncenin peşini bırakma," dedi ve onu kollarıyla sarıp sarmaladıktan sonra öpücüklerle boğdu.

Banyo.

"Hey!" Phoebe dedi ki. "Bütün bunlar için yeterince yaramazlık yapmadım. Ve duştan çıkar çıkmaz, küçük evim hakkında konuşmamız gerekiyor."

Ona başıyla onay verdikten sonra bir çift Levi's pantolon ve temiz bir polo tişört aldı. Aceleyle giyindi ve kahvaltıya başlamak için aceleyle mutfığa gitti, ancak Lee'yi çoktan ocağın başında buldu.

"Merhaba baba. Son pastırma ve sosisleri pişiriyorum. Annem gitmeden önce burada ne varsa kullanmamız gerektiğini söyledi."

"Doğru," dedi ve kendine bir fincan kahve koymaya giderken bir parça sıcak, çıtır pastırma kaptı. Birkaç dakika sonra Phoebe içeri girdiğinde Aidan yumurtaları çırpıyor, Lee de kızarmış ekmek yapıyordu. "En sevdiğim iki adam en sevdiğim kahvaltıyı hazırlıyor, pastırma ve yumurta."

"Ve hazır, anne," dedi Lee. "Sen otur. Bugün kahvaltı şefi benim."

Aidan yumurtaları üç tabağa paylaştırmaya başlarken, "Sanırım bu beni yardımcı şef yapıyor," dedi ve Lee'nin aslan payını aldığından emin oldu.

Oturur oturmaz Phoebe kahvesinden bir yudum aldı ve bir parça kızarmış ekmek kızartırken soğuması için bir kenara bıraktı.

"Bir duyuru yapmam gerekiyor," dedi. "Hani evimi satıp arabayı bankanın otoparkına satılık tabelasıyla bırakmayı konuşmuştuk ya? Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman ne yapacaksın, evi kiraya mı vereceksin?" Aidan sordu.

"Peki arabayı ne yapacaksın? Babam New Orleans'ta iki arabasından birini seçebileceğini söyledi ve bana Jeep'ini verecek, ki bu şimdiye kadarki en havalı şey. Gitmeden önce kamyonetimi kiracılardan birine satacağım."

Başını iki yana salladı. "Preston beni o eve kira ödemedi taşıdığı anda, aylar sonra ilk kez umutlandığımı hissettim. Evi Preston'a bir onur olarak saklıyorum ve ona Umut Evi adını veriyorum. Tıpkı onun benimle paylaştığı gibi, ben de evi ihtiyacı olan insanlarla paylaşacağım."

Aidan masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini sıktı. "Ah, Bee... yine kalbimi ısıtıyorsun. Bu inanılmaz bir miras."

"Bu çok havalı, anne. İçinde yaşayacak ilk aile kim olacak?"

"Kocasıyla birlikte evleri yandığı için hiçbir şeyi olmadan buraya taşınan o kadını ve iki çocuğunu hatırlıyor musunuz?"

"Tazısı olan çocuk bu mu? Bana bahsettiğin, huzurevinde kaybolan bir kadını bulan çocuk mu?"

Phoebe başını salladı. "Evet. Şu anda Blue Ivy Bar'ın arkasında yaşıyorlar... ve bir arabaları yok. Bunu biliyorum çünkü yağmur yağmadığı her Cumartesi çocuklarıyla birlikte Piggly Wiggly'ye geliyor ve ne alırlarsa alsınlar eve kadar taşımak zorunda kalıyorlar."

"Bu harika bir şey anne!" Lee söyledi.

Aidan gülümsedi. "Evet, anne! Bu müthiş bir şey."

Phoebe, "Bunu yapıyor olmak da müthiş bir duygu," dedi.

Ve sonra Aidan, Aidan olarak ona bu projenin iş kısmını hatırlattı. "Bu işin yasal kısmını halletmek için fazla vaktin yok ama Dan Amos'a bundan bahsedeceğim. Evrak işlerini halledebilir ve avukat balayından döndüğünde işi sonuçlandırabilir."

Phoebe, "Burada bitiremediğim işleri New Orleans'tan telefonla halledeceğim," dedi. "Ama bugün Alice'e evin bitmesini ve yıkılan mobilyaların yerine yenilerinin gelmesini beklerken bir arabası olduğunu söyleyeceğim. Daha sonra beni Bloomer's Hardware'den almak için birinize ihtiyacım olacak."

"Ben yaparım anne," dedi Lee. "Turu babam yapıyor."

Phoebe çatalını aldı ve yemeye başladı. "Bu çok lezzetli. Yemek için teşekkürler."

* * *

Alice Conroy, dükkâna bir müşterinin girdiğini duyduğunda bir yağ tabancası sevkiyatını fiyatlandırıyordu. Patronu bankadaydı, o yüzden işini gücünü bırakıp aceleyle ön tarafa gitti ve gelenin Piggly Wiggly'deki en iyi insanlardan biri olan Phoebe olduğunu gördü.

"Merhaba, Phoebe! Yardımcı olabilir miyim?" "Hayır, bugün sana yardım etmeye geldim."

Alice şaşırmıştı. Blessings'teki insanlar kasabaya ilk geldiklerinde ona ve ailesine yiyecek ve giyecek yardımında bulunmuşlardı. "Anlamıyorum," dedi Alice.

"Benim hikayem hakkında bir şey biliyor musun?"

Phoebe sordu. "Hayır, hanımefendi," dedi Alice.

Phoebe, "O zaman müşteri gelmeden hemen halledeyim," dedi ve Aidan'la birlikte New Orleans'a gidip yeni bir hayata başlamanın masalsı sonuna ve küçük eviyle ne yapmak istediğine kadar her şeyi anlatmaya başladı. "Bilmenizi isterim ki siz ve çocuklarınız Umut Evi'nde kira ödemeden ve yardıma ihtiyacınız olduğu sürece yaşayan ilk aile olacaksınız. Bir gün hayatınız iyi bir yöne dönecek ve döndüğünde Umut Evi yine boş olacak, yardıma ihtiyacı olan bir sonraki kişiyi bekleyecek."

Alice gözyaşları içindeydi. Phoebe'ye tekrar tekrar sarılıyor ve ona bir melek olduğunu söylüyordu.

"Bir şey daha var ve bu bir borç değil. Bu bir hediye," dedi Phoebe ve Alice'e bir dizi anahtar ve bir zarf uzattı.

"Nedir bu?" Alice sordu.

"Arabamın anahtarları, imzalı ve noter onaylı bir ruhsat, birkaç aylık sigortayı ödemeye yetecek kadar para ve ruhsatın sizin adınıza devri. Tek yapmanız gereken imzalamak ve oradan devam

etmek."

Alice'in nefesi kesildi. "Arabayı bana mı veriyorsun?"

Phoebe, "Bunu ileriye dönük olarak ödüyorum," dedi. "Belki bir gün sen de bir başkası için aynısını yapabilirsin. Birkaç kapı aşağıda park halinde duran mavi Ford Focus. Oğlum Lee, senin için detaylandırdı bile."

Alice kapıya koştu ve anahtarları şaşkınlıkla çenesinin altına sıkıştırarak dışarı baktı. "Bu benim mi?"

Phoebe güldü. Bunun verdiği sevinç sarhoş ediciydi. Preston'ın hayatı boyunca yaptıklarının bir kısmını şimdi anlamıştı.

"Bu senin. Birkaç gün içinde Blessings'ten ayrılacağım ama markete yürüyerek gitmek yerine arabayla gittiğini düşüneceğim ve sana uzun ve mutlu bir yaşam diliyorum," dedi Phoebe.

Alice kollarını Phoebe'nin boynuna doladı, o kadar çok titriyordu ki ayakta zor duruyordu.

"Blessings'teki herkes çok harikaydı. Bize yiyecek ve giyecek verdiler, faturaları ödediler ve çok takdir edilen ilaç ve oyuncaklar getirdiler. Ama sen bana bir ev ve arabadan çok daha fazlasını verdin, Phoebe Ritter. Bana saygınlığımı geri verdin. Size asla yeterince teşekkür edemeyeceğim."

Phoebe şimdi gözyaşları içindeydi. "Oh, nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Hikayemi hatırlıyor musun? İyi bir hayatın olsun, Alice."

"Yapacağız, Tanrım, yapacağız. Tanrı sizi korusun," dedi Alice Phoebe kapıdan çıkarken.

* * *

Aidan son kutuyu evden U-Haul'a taşıdı, sonra da kapıları kapatıp kilitlemek için geri döndü.

Lee bahçede eski sınıf arkadaşlarını ziyaret ediyordu ve babasının hazır olduğunu görünce ona iyi dileklerde bulunarak ayrıldılar.

Phoebe evden çıkmış telefonla konuşuyordu ki Elliot Graham kollarını sallayarak sokağın karşısına uçarak geldi. Phoebe hemen bağlantıyı kesti ve aceleyle Aidan'ın durduğu yere gitti. Lee ikisinin arkasından koşarak geldi.

Aidan sıırttı ve el salladı. Bu yaşlı adam hiç öylece yürür müydü? Sanki sürekli bir yerden bir yere koşturuyor gibiydi.

"Hepinizi yakaladığıma çok sevindim," dedi Elliot. "İlk ayrıldığınızda bir utanç bulutu altındaydınız.

Asılsız ama yine de aşağılayıcı. Bu kez durum böyle olmayacak. Hazır olun."

Lee'nin elini tuttu. "Kalbin izleyeceğin yolu zaten biliyor. Kimse için kim olduğunu değiştirme."

Sonra Phoebe'ye uzandı. "Cesur küçük savaşçı, yeni hayatın her türlü sürprizi beraberinde getirecek. Bunların tadını çıkarmaya hazır olun. Preston hepinizle ne kadar gurur duyduğunu söylememi istedi. Ayrıca arkanıza bakmayın çünkü o orada değil diyor. O sizin kalplerinizde. İyi yolculuklar ve Tanrı sizi korusun."

"Arkadaşın olmak benim için bir zevkti," dedi Phoebe.

Lee, Elliot'ın elini sıktı. "Birçok şey için teşekkür ederim, en önemlisi de bana iyi bir poker oyunu öğrettiğin için."

Elliot'ın kaşları kalktı ve sonra gülümsedi. "Evet, öyle oldu, değil mi evlat?"

Birkaç dakika sonra gitmişti ve Aidan hâlâ başını sallıyordu. "Onun deyimiyle 'bir şeyleri bilme' yeteneği hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyorum ama ondan hoşlanıyorum."

"Hadi yola koyulalım," dedi Lee. "Arka koltuğun tamamına talibim. Annem binecek

av tüfeği."

Aidan bağlantıyı son bir kez kontrol edip her şeyin sağlam olduğundan emin olduktan sonra ailesiyle birlikte kamyonete bindi. Planlamadan, üçü de dönüp Preston'ın evine son bir kez baktı ve sonra yorum yapmadan uzaklaştı.

Aidan kamyonu çalıştırdı ve U-Haul'la birlikte garaj yolundan yavaşça çıktı, sonra da caddeye çıktı. Ancak Ana Cadde'ye döndüklerinde kasabadaki tüm polis arabalarının kaldırımında sıralandığını ve şefin caddede durduğunu görünce Aidan fren yaptı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı ve Şef Pittman yaklaşırken camını indirdi. "Sorun nedir?"

"Bir şey değil. Blessings halkı adına konuşacak olursam, sizin ve babanızın Blessings'ten ilk ayrılış şeklinizden derin üzüntü duyuyorlar ve hepinize ne kadar saygı duyduklarını, sizi ne kadar özleyeceklerini ve uzun ve mutlu bir yaşam dileklerini ilettiklerini bilmenizi istiyorlar. Sen ve ailen bizim en iyi versiyonumuz olan zafer ateşi içinde kasabadan ayrılmak üzeresiniz. Ben ve iki memurum önden gideceğiz, siz de arkamızda sıraya gireceksiniz. Geri kalan memurlar ilçe sınırına kadar arkanızda olacak. Gitmenize üzülüyoruz ama sizi şık bir şekilde uğurluyoruz." Sonra şapkasını eğdi ve arabasına doğru koştu.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi Aidan ve Phoebe'nin elini kolunda hissetti.

Birkaç dakika sonra şehirdeki tüm polis arabaları çalıştı ve ışıklar yanıp sönmeye başladı, ardından sirenlerin uyarı çığlıkları duyuldu. İnsanlar işyerlerinden çıkarken, diğerleri izlemek için arabalarından indi.

Birlikte ayrılarak Ritter'lar ve Payne'ler arasındaki kan davasına son vermişlerdi. Gerçek kundakçının parmaklıklar ardında yargılanmayı beklemesiyle birlikte, yirmi yıllık bir gizem de sona ermiş oldu.

"Bakın!" Lee, bankanın yanındaki sokak lambasına tutunan yaşlı adamı işaret etti. "Bu Bay Randall."

Moe el sallamak için elini kaldırdığında, polis arabalarından oluşan konvoy onları kasabanın dışına çıkarırken hepsi ona el salladı.

Aidan'ın son ayrılışından çok farklıydı ve bu kez Blessings'i öfkeyle terk etmiyorlardı. Sadece sonsuza dek mutlu olacakları yere gidiyorlardı.

Sonsöz

New Orleans, Louisiana

Phoebe'nin tüm hayatı boyunca bu evde yaşamış gibi hissetmesi sadece iki hafta sürdü. Hizmetçi ve bahçıvan ona Bayan Arı diye seslenirken, Lee babasının oğlu olmanın keyfini çıkarıyordu.

Gittikleri her yerde, birbirlerine benzeyen görünüşleri dikkat çekiyordu. Phoebe ise New Orleans'ın en gözde bekârlarından birinin Güneyli güzeli ve çocukluk aşkı olarak tanınmaya başlamıştı bile. Dram ve kayıplarla dolu eski bir şehirde, onların hikâyesi tanıdık bir hikâyeydi. Ama bu kez mutlu sonla bitecekti.

Aidan Mimosa'nın o güne kadar gördüğü en büyük resepsiyonu verdiğinde evleneli tam bir hafta olmuştu. Belediye başkanı ve vali de dahil olmak üzere en iyi ve en eski müşterilerinin özel davetiyeleri vardı. En iyi blues müzisyenleri, dönen bir kutlama ve kaos denizinde iki saatlik setler çaldı - ya da Aidan'ın dediği gibi, sıcak bir Cumartesi gecesi Mardi Gras kadar eğlenceli.

Phoebe bütün gece boyunca insanların ona seslendiğini duydu.

"Bayan Bee, kameraya gülümseyin! Bayan Bee, şuna bakın! Bayan Bee, bunun tadına bakın."

Aidan ondan asla kolunun erişebileceğinden daha uzakta değildi ve kapılardaki güvenlik, partinin "sadece davetli misafirler" olarak kalmasını ve parti davetsiz misafirlerden arınmış olmasını sağladı.

Phoebe, Aidan'ın şehirdeki statüsü karşısında şaşkına dönmüştü. Bu beklediği bir şey değildi ve eğer bu durumu hepsinin bağlı olduğu Lütuflar perspektifine oturtmasaydı, bu durumdaki rolünü kabullenmek gözünü korkutabilirdi.

Mücevherlerinizin boyutu ve kıyafetlerinizin fiyatı toplum içinde osurmanızı engellemez.

Bunu hayatı boyunca duymuştu ve bu gece sürekli olarak bu şehrin yaşından daha uzun soyağacına sahip insanlarla tanıştırılırken bunu kendine hatırlatmaya devam etti.

Tepsiden bir bardak köpüklü su aldı ve bir kanepede uzattı, aynı anda Aidan eğilip kulağına fısıldadı, "Beyaz ipek ve dantelin içinde çok güzelsin. Saçlarını daha koyu ve güzel gözlerini daha yeşil gösteriyor. Eğleniyor musun?"

Phoebe onunla yüzleşmek için döndü. "Kendimi bir kraliçe gibi hissediyorum. Bir rüyayı yaşıyorum."

Elini dudaklarına götürdü, nazikçe parmak eklemlerini öptü, sonra başparmağını zümrüt kesim pırlantanın ve altındaki zarif elmas bandın üzerinde gezdirdi. "Buradaki hayatıma yeni bir anlam

kattın. Bana ikinci bir şans verdiğin için teşekkür ederim sevgilim."

Phoebe gülümsedi. "Ah, Aidan, bir bilsen. Rica ederim, sana vereceğim bir hediye daha var ama eve dönene kadar olmaz."

"Güzel. Sürprizleri severim," dedi. "Lee bize el sallıyor. Kadeh kaldırma zamanı gelmiş olmalı."

"Köpüklü suyumun kalmasını tercih ederim. Şampanya gibi davranacağım, tamam mı? Pek içki içen biri değilim ve kendimi hasta ederek bu güzel geceyi mahvetmek istemiyorum."

"Kesinlikle," dedi, "ama sana yeni bir bardak getireceğiz. Sadece benimle gel."

Sahneye doğru ilerlemeye başladıklarında garsonlardan birine fısıldayarak bir sipariş verdi. Müzisyenler setler arasındaydı ve arka planda hafifçe çalan müzik, partiye katılanların ruh halini neşeli tutacak bir şeydi.

Tanışma faslı başladığında, bir garson Phoebe'nin dirseğinin dibinde elinde bir flüt köpüklü su taşıyan bir tepsiyle belirirken, bir başka garson da Aidan'ın dirseğinin dibinde en iyi Dom Pérignon'la dolu bir flütle belirdi. Lee yüzünde bir gülümsemeyle babasının yanında duruyordu ve elindeki Pepsi bardağı için hiçbir mazeret sunmuyordu.

Aidan kadehini kaldırdı. "Bayanlar ve baylar, hayatımdaki varlığınıza değer verdiğim için buradasınız. Ama hepinizden önce masaya gelen iki kişiyle daha tanışmanızı istiyorum."

Yumuşak kahkahalar, birkaç kurt ışıltısı ve birkaç "Duy! Duyun!" sesleri salonda yankılandı. "Sizi Savannah Eyalet Üniversitesi'nde öğrenci olan oğlum Lee ile tanıştırmaktan büyük gurur duyuyorum.

Georgia'nın güzel eyaleti."

Georgia eyaleti için bir alkış koptu.

Sonra Aidan Phoebe'ye döndü ve kadehini kaldırdı. "Ve kalbimdeki büyük sevgiyle sizi eşimle tanıştırıyorum, Phoebe Ann, çoğunuz onu zaten Bayan Bee olarak tanıyorsunuz. O benim çocukluk aşkımdı. Oğlumun annesi ve ölene kadar seveceğim kadın. New Orleans'a hoş geldin, Bee. Hayatımızın geri kalanına hoş geldin."

Müzik çalmaya başladığında tavandan konfetiler, altın ve gümüş flamalar düştü. Cajun müzisyenlerinden oluşan bir üçlü akordeon ve akordeonlarıyla odaya girerek zydeco ritmiyle ayak parmaklarını yere vuran bir müzik çalmaya başladı.

Aidan bardağı Phoebe'nin elinden aldı, bir kenara koydu ve onu kollarına alarak dans pistindeki diğerlerine katıldı ve müzik çalmaya devam etti.

* * *

Aidan ve ailesi eve vardıklarında saat sabahın ikisine yaklaşıyordu. Yorgun ve uykuluydular ama geçirdikleri en iyi zaman olduğuna yemin ediyorlardı.

Lee duraklayarak babasına sarıldı ve annesinin başının tepesine hızlı bir öpücük kondurdu.

"Yorgunum. Yarın uyuyabilir miyiz? Ah bekle... zaten yarın," dedi ve inledi.

Aidan güldü. "Evet, uyu. Zaten programda yoksun." "Teşekkür

ederim," dedi ve yatmak için üst kata çıktı.

Phoebe yorgundu ama iyi anlamda. Aidan güvenlik panelini sıfırlarken, "Yukarı çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi. Yatak hiç bu kadar iyi gelmemiştir."

Merdivenleri birlikte çıktılar, hâlâ akşamki olaylar hakkında konuşuyor ve tanıştığı insanlar hakkındaki fikirlerini paylaşıyorlardı. Uzun koridorun en ucundaki yatak odalarına ulaştıklarında Phoebe ayakkabılarını taşıyordu. Onları gömme dolabın içine bıraktı ve giysilerini çıkarmaya başladı.

"Çok hızlı bir duş alacağım," dedi ve geceliğini de yanına alarak banyoya girdi.

"İyi fikir. Daha iyi uyursun," dedi Aidan ve üstünü değiştirmeye başlarken televizyonu açtı.

Söz verdiği gibi, Phoebe on dakikadan kısa bir süre sonra makyajsız ve saçları yüzüne dökülmüş bir halde döndü. Aidan'ın arkasından yürüdü ve kollarını onun beline doladı.

"Şimdiye kadarki en harika parti için ve kendimi bu kadar özel hissettirdiğiniz için teşekkür ederim" dedi.

Aidan onu kollarına çekti. "Bu senin hak ettiğinden fazlası değil. Bana hayatta önemli olan her şeyi verdin-aşk ve aile. Daha önce de söylediğim gibi, bana bu ikinci şansı verdiğin için sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim."

Phoebe gülümsedi. "İkinci şansların efendisi olduğunu kanıtlıyorsun. Sana bir düğün hediyem olduğunu söylemişim, hatırladın mı?"

Aidan ona sarıldı. "Bana zaten dünyayı verdin."

Kalp atışlarının gümbürtüsüne karşı onun ellerini tuttu. "Ayrılığımızla ilgili en çok neye pişmanlık duyuyorsun?" diye sordu.

İç çekti. "Bu kolay. Lee'nin büyümesini izleyememek."

Adamın ellerini karnına doğru itti. "Sana baba olman için ikinci bir şans veriyorum. Bir bebeğimiz daha olacak."

Aidan dondu kaldı, haberin dalga dalga içinden geçmesine izin verdi. "Oh, Bee... oh, tatlım! Bu ikinci şansı kullanacağım ve hayatım üzerine yemin ederim ki seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım." Onu öptü, sonra ayaklarından tutup kollarının arasına aldı ve gülmeye başladı. "Aman Tanrım... teşekkür ederim! Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

Phoebe aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu. "Evet, bir baba... diş çıkarırken, kulak ağrısı çekerken ve kaka yaparken. Öfke nöbetlerinde ve yuhalamalarda, gözyaşlarında ve dünyaya bedel kucaklaşmalarda."

"Umurumda değil! Umurumda değil! Lee'yi görüyorum ve ne kaçırdığımı zaten biliyorum. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

O biliyor mu?"

"Tabii ki hayır!" Phoebe dedi ki. "Bu senin söylemen gereken bir haber." "Hadi şimdi gidip ona söyleyelim!"

Aidan söyledi.

Phoebe güldü. "Ona bebek bakıcılığı kâbusları mı yaşatmak

istiyorsun?" "Bu bir kabus değil, tatlım. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi."

Phoebe'yi de peşinden sürükleyerek ve koridorda bağırarak kapıdan çıktı. "Lee! Lee! Lee! Lee!

Uyan!"

Lee, elinde liseden kalma beyzbol sopasıyla, sallanmaya hazırmış gibi sendeleyerek koridora çıktı. "Neyin var?"

Aidan Lee'yi omuzlarından yakaladı. "Tahmin et ne oldu! Ağabey olacaksın."

Lee irkilmiş görünüyordu, sonra önce annesine sonra da babasına baktı ve yüzündeki sırıtış gittikçe genişledi.

"Dang! Aferin size. Anneme seksi vücudunuzdan daha fazlasını sunabileceğinizi söylerken sadece Dixie'yi ısıklamıyordunuz! Vay anasını! Ben ağabey olacağım."

Phoebe'ye sarıldı, Aidan'a beşlik çaktı ve odasına dönüp kapıyı kapattı. Aidan

Phoebe'ye baktı, sonra kahkahalara boğuldu.

Phoebe'nin azıcık da olsa yüzü kızarmıştı ama o anda hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutluydu.

Aidan ona sarıldı, tekrar öptü ve sonra koridor boyunca dans ederek odalarına kadar gitti ve kapıyı arkalarından kapattı. Hâlâ ılık ılık parlayan, dümdüz göbeğine dokunmadan duramıyor, onun barındırdığı mucizeyi tam olarak kavrayamıyordu.

"Teşekkür ederim, Phoebe. Beni çok mutlu bir adam yaptın."

Phoebe kollarını ona doladı. "Sana inandım. Seni bekledim. Bu sevinçteki payından asla şüphe etme, çünkü sen bana geri dönmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı."

Sharon Sala'nın Blessings,
Georgia serisinin yeni kitabını
sipariş edin

Sonsuza Kadar Kahramanım
Satışta Şubat 2019

İşte bir göz atalım

Forever My Hero

SHARON
SALA

Bölüm 1

Danner Amos Pazar gazetesini almak için evinden çıktığında sabah güneşi hâlâ kulaklarının arkasını ısılatıyordu. Gazeteyi almak için eğildiğinde, bir arabanın motor sesini duydu ve komşusu Elliot Graham'ın arabasıyla geri geri gittiğini fark etti. Durduğu yerden Elliot'ın araba yolunun sonundaki iki küçük çalıdan biriyle çarpışmak üzere olduğu belliydi ama Dan'in onu uyaramayacağı kadar hızlı gidiyordu.

Elbette, Elliot tam üzerinden geçti, sonra fren yaptı, arabayı vitesine taktı ve tekrar denemek için garaj yoluna geri dönerken tekrar üzerinden geçti.

Dan gülmemeye çalışıyordu ama Elliot arabayı tekrar geri vitesine takıp geri geri gitmeyi bir kez daha denediğinde, bunun yerine diğer taraftakinin üzerinden yuvarlandı.

Dan, Elliot'ın yüzündeki iğrenme ifadesine güldü. Sonra Elliot onu gördü, camını indirdi ve "Bunu yapmak istemiştım!" diye bağırdı. Sonra da gülümseyip el sallayarak caddeden hızla uzaklaştı.

Dan içeri dönerken hâlâ kıkırdıyordu. Gün için planı yemek ve televizyonda futbol izlemektir. Sorumlu olduğu kiracılar herhangi bir sorun yaşamazsa, harika olacaktı.

* * *

Elliot'ın planı tamamen farklıydı. Dün gece Gray Goose Gölü'yle ilgili bir rüya görmüştü ve bu da ona, karısı Helena'yla birlikte her zaman piknik yaptıkları manzaralı yeri hatırlatmıştı. Bugün o manzaraya geri dönecek ve manzarayı o bakış açısından resmedecekti. Çerçeveletebileceği, mutlu zamanların harika bir hatırlatıcısı olacaktı ve asmak için mükemmel bir yeri vardı.

Göle doğru yaptığı araba yolculuğu rahatlatıcıydı ve park edip indiğinde resim şapkasını taktı - geniş, sarkık kenarlı, eski, boya lekeli bir Panama şapkası - sonra yanına almak istediği şeyleri toplamaya başladı.

Göle gitmeyeli birkaç yıl olmuştu ve yürüyüş yolu biraz fazla büyümüşü. Elliot bir kez tökezledi ve boya kutusunu düşürdü, ardından düşen yağlı boya tüplerini toplamak zorunda kaldı. Tüm bunlardan sonra bile, hedefine sadece biraz nefes nefese ulaştı. Katlanır şövaletini ve küçük portatif taburesini kurduktan sonra boya kutusunu açtı, fırçalarını hazırladı ve ardından birkaç dakika oturup manzaranın tadını çıkardı ve uzun süre önce vefat eden karısıyla konuştu.

"Bak, Helena! Gölün tam karşısındaki büyük çamın tepesinde tünemiş bir kartal var. Oh, ne kadar muhteşem. Onu resme koymayı unutmamalıyım... sadece senin için."

Ensesinde hafif bir esinti hissetti ve gülümsedi. Bugün rüzgâr yoktu. Sadece aşkı vardı.

Daha fazla gecikmeden bir parça kara kalem aldı ve sahneyi kabataslak çizmeye başladı; önce ufku, sonra da ağaç çizgisinin nerede olacağını belirledi. Kıyı şeridinin ve hemen solundaki tekne rampasının şeklini çizdi ve kömürü kutuya geri attı.

İlk boya seçimi, göldeki en koyu renkleri karıştırmak oldu. Koyu derinlik demekti ve bir resim derinlik olmadan bir hiçti, tıpkı bir insanın karakter derinliği olmadan bir hiç olması gibi ve boyayı bir palet bıçağıyla tuvale uygulayarak kontur ve doku kazandırdı. Daha açık renkler daha sonra koyunun üzerine gelecek ve en açık renk olan dalgaların üzerindeki güneş ışığı parıltıları en son eklenecekti.

Güneş daha da yükselmişti ama Elliot'ın şapkası güneşi yüzünden uzak tutuyordu. Kendini tamamen işine vermiş, etrafındaki her şeyden habersizdi.

* * *

Bu sabah insanların çoğu kahvaltıya otururken, Junior ve Albert Rankin doğruca büyükannelerinin arazilerinin arka tarafındaki eski kulübesine gitmişlerdi. Bugün satış günüydü ve kulübede kuruttukları son marihuana hasatlarını yüklemeye hazırdılar. Çektikleri tekneyi hiç vakit kaybetmeden yüklediler ve işleri biter bitmez üzerini bir muşambayla örttüler ve ardından arazilerinden çıkıp alıcılarıyla buluşmak üzere göle inmeden önce ekim alanlarını kontrol etmek üzere Gray Goose Gölü çevresindeki ormana doğru yola koyuldular.

İki yıldır babalarının burnunun dibinde ot yetiştiriyorlardı. Kendilerine fazla güvenmekle suçlanabilirlerdi ama Koca Tom Rankin'in bir kız arkadaşı vardı ve Blessings'teki yerel yem dükkanındaki işinde olmadığı zamanlarda boş zamanlarını onunla geçiriyordu.

Koca Tom'un karısı Lillian, oğulları on iki ve on dört yaşlarındayken ölmüş, Koca Tom'u keder içinde, oğullarını da kendi başlarına bırakmıştı. Her iki çocuk da liseye gittiklerinde, babalarının küçük maaş çekini sübvansetmeye yardımcı olmak için çiftlikte küçük bir tütün tarlası yetiştiriyorlardı.

Yıllar sonra hala tütün yetiştiriyor, ailenin küçük sığır sürüsüne bakıyor ve her şeyi çalışır durumda tutuyorlardı. Ancak küçük çiftçiler olarak elde ettikleri kâr payları artık onlara yetmiyordu.

Yetiştirme alanlarında her şeyin yolunda gittiğine kanaat getirdikten sonra göle, her zamanki tekne rampasına gittiler, tekneyi suya indirdiler, ardından dıştan takmalı motoru çalıştırdılar ve alıcıları Oscar Langston'ın Savannah'dan gelmesini beklerken balık tutmak için gölün ortasına doğru yola çıktılar.

Oscar, Rankin kardeşlerin tedarikçileriyle buluşmak için kullandığı kılıfın aynısını kullanıyor,

teknesi ve olta takımlarıyla geliyordu. Göle ulaşp teknesini suya indirdikten sonra

Rankin kardeşlerle birlikte tekne rampasına gitmişler, burada paketlenmiş ürünleri bir tekneden diğerine boşaltmışlar, para alışverişinde bulunmuşlar ve sonra da kendi yollarına gitmişlerdir.

Oscar geldiğinde hâlâ gölde balık tutuyorlardı ama her zamanki gibi tekne rampasına gitmemişti. Yüzü kıpkırmızı ve öfkeliydi, bu da onları tedirgin ediyordu. Sonra Oscar teknelerinin etrafında bir daire çizdi ve yanlarına yanaştığında daha büyük teknesinin dümen suyunda sallanmalarına neden oldu.

"Neler oluyor?" Junior sordu.

"Acelem var. Diğer tedarikçilerimden biri beni açığa düşürdü ve ürün bekleyen kızgın alıcılarım var. Seni kıyıya kadar takip edecek vaktim yok. Bana malları geçirmeye başla. İşte para," dedi ve büyük bir zarf uzattı.

Junior muşambayı kenara çekip ot paketlerini birbiri ardına dağıtmaya başlarken Albert paraları saydı. Albert gölün batı yakasındaki uçurumda birinin olduğunu fark ettiğinde son paketlere kadar inmişlerdi. Yaptıkları şeyi yakından izleyen biri.

"Junior! Uçurumda biri var!"

Junior Rankin başını kaldırdığında uçurumda oturan bir adamın doğrudan onlara baktığını gördü. "Bu da ne böyle?"

Oscar'ın sesi öfkeyle kalınlaştı. "Acele edin. Şu son iki paketi de bir an önce boşaltın. Ben buradan gidiyorum!"

Junior son iki paketi de tekneye attı.

"Tanık bırakmayacaksın. Ondan kurtulun!" Oscar söyledi. Albert'ın nefesi kesildi. "Biz insanları öldürmeyiz!"

Oscar parmağıyla Albert'ın yüzünü işaret etti. "Ben biliyorum."

Junior'ın rengi soldu. Mesajı almıştı. Tanıktan kurtulmazlarsa Oscar onlardan kurtulacaktı. "Merak etme, Oscar. Temize çıktığımızdan emin olacağım," dedi.

Oscar ters ters baktı, motoru çalıştırdı ve gölün karşısına geçip gözden kayboldu. Junior gölün karşısındaki tepede oturan adama baktı. "Vay canına."

Albert çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Sadece nöbet tutmak için benimle gel. Ben yaparım," dedi Junior.

Albert yetişkin bir adamdı ama ağlamaya başladı. "Benim bu işte bir rolüm olmayacak. Nöbet tutmak için bile.

Beni sahile geri götür. Ben eve yürüyeceğim."

Junior kaşlarını çattı. "Kahretsin, Albert! Sen de en az benim kadar bu işin bir parçasısın."

"Hayır! Hayır, değilim!" Albert bağırdı. "Ot yetiştirmenize yardım ediyorum... ama kimsenin cinayet işlemesine yardım etmiyorum."

"Benimle geliyorsun, o yüzden kapa çenen ve-"

Junior ne olduğunu anlayamadan Albert ayakkabılarını tekmeleyip tekneden dışarı fırladı ve karşı kıyıya doğru yüzmeye başladı.

"Kahretsin," dedi Junior. Kardeşini tanıyordu. Hayır dediğinde, nedeni ne olursa olsun bunu kastederdi, bu yüzden bu iş kesinlikle ona kalmıştı.

Dıştan takmalı motorlarını çalıştırdı ve batı kıyısında daha aşağıda bir noktaya yöneldi. O

Hedefinin görüş alanından kıyıya ulaştı, tekneyi göle geri dönmeyecek kadar yukarı çekti, sonra ağaçların arasından koşmaya başladı.

Adama yaklaştıkça daha da endişelenmeye başladı. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Başka bir insanı öldürebilir miydi?

Ama yapmazsa, ona ve Albert'a ne olacaktı? Ya babam öğrenirse? Ya kanun öğrenir ve ikisini de tutuklarsa? Hapse girmenin utancını asla üzerinden atamazdı. Bu babamı öldürürdü. O ve Albert, kanunla başı derde giren ilk Rankinler olacaktı. Onlardan önceki tüm nesiller onurlu insanlardı ve o ve Albert onların adını mahvedenler olacaktı. Ve içinde bulundukları karmaşa için kendini azarlarken, öldürmeye geldiği adamın üzerine yürüdü.

Ne oluyor be? O yaşlı bir adam ve sadece bir resim çiziyor. Bunu yapmak zorunda değilim. Bunu yapmayacağım.

Ama orada öylece dururken, dikkati adamdan çizdiği resme kaydı ve bir iniltiyi bastırdı. Adam önündeki sahneyi resmediyordu ve gölün tam ortasına iki tekne ve bir tekneden diğerine paket yükleyen adamlar çizmişti.

Elbette kimse kayıktakilerin kim olduğunu bilemezdi. Onları çok küçük boyamıştı ve renk lekelerinden başka bir şey değillerdi ama Blessings'teki insanlar merak ederdi ve sorulduğunda yaşlı adam gördüklerini açıkça anlatabilirdi. Blessings'teki insanlar, Gri Kaz Gölü'nün ortasında insanların bir tekneden diğerine mal yüklemek için ne gibi bir nedenleri olabileceğini sorgulardı.

Junior ağlayacak gibi hissetti. Tanrım, yeniden çocuk olmak istiyordu. Ne de olsa bu peşini bırakabileceği bir şey değildi. Bir adım atmadan önce ağaçların altında etrafına bakınarak bir silah aradı çünkü sesin onu ele vereceğini biliyordu. Solundaki bir ağacın altında ölü dallar vardı, bu yüzden birine odaklandı ve ağaçlardan çıkarken onu aldı, yaşlı adamın arkasındaki seslere tepki vermesine zaman bırakmadan ilerlerken salladı.

Uzuv yaşlı adamın kafasına sert bir *darbe* indirdi, bu ses bir karpuzun patlarken çıkardığı sesi andırıyordu. Bu ses Junior'ı ürküttü ama yaşlı adamın taburesinden kayarak yere yığılması kadar değil.

Junior bir kalp atışı boyunca olduğu yerde donup kaldı, sonra az önce ne yaptığını düşündü ve tek seferde olup olmadığından emin olmak için adama doğru koştu. Nabzını yokladı ama o kadar çok titriyordu ki adamın ölü mü diri mi olduğunu anlayamadı. Onu uçurumdan aşağıya, suya atmayı düşündü ama yapamadı. Bu yüzden yakındaki bir çalıdan bir dal kopardı ve geri çekilirken ayak izlerini temizlemek için kullandı, sonra da epey uzaklaşana kadar izleri temizlemeye devam etti.

O noktada kolu bırakmış ve yolun geri kalanını teknesine doğru koşmuş. Tekneyi suya geri itmeye çalışırken iki kez düşmüş ve tekneyi yüzdürmek için kıyıdan yeterince uzağa götürdüğünde sırlıklam olmuş. Sürünerek içeri girdi, ayağı takıldı ve motoru çalıştırmak için dıştan takmalı motora kadar tökezledi, ardından arkasında bir horoz kuyruğu kadar su bıraktı.

Yaşlı adamın kafatasının kırılma sesini aklından çıkaramıyordu ve sonunda diğer kıyıya ulaştığında ağlıyordu. Tekneyi tekrar römorka yükledi, kamyonu atladi ve eve doğru yola çıktı.

Ama ev düşüncesi ona Albert'ı hatırlattı. Çoktan eve dönmüş müydü? Babasını arayıp ona ne yaptıklarını anlatacak mıydı, yoksa her şey hakkında sessiz mi kalacaktı? Junior emin değildi. Tek bildiği, bu işin henüz bitmediğiydi. Yarın gün ağardığında hâlâ hayattaysa, ellerindeki tüm ekinleri yok edecek ve bu işi bitirecekti.

* * *

Albert'in de kıyıya ulaşma konusunda kendi sıkıntıları vardı ve bir iki kez başarabileceğinden emin olamadı. Ayaklarının altında sağlam bir zemin hissettiğinde, boğazına kadar suya batmıştı ve kıyıya kadar olan yolun geri kalanını yürürken hiç olmadığı kadar bitkin düşmüştü.

Kuş uçuşu üç mil olan eve doğru yola çıktığında suyun serinliğinden titriyordu. Bunu yalınayak yapacak olmasına rağmen, kendisi için ormanın içinden geçen kestirme bir yol olan karga yolunu izleyerek koşmaya başladı.

Yer, dökülmüş yapraklar ve dikenlerle, gizli kayalar ve kırık uzuvlarla kaplıydı ama o kadar korkmuştu ki acıyı neredeyse hiç hissetmiyordu. Evlerinin arkasındaki otlığın etrafındaki çite ulaştığında, yan tarafında keskin bir ağrı vardı ve nefes nefese kalmıştı. Bacaklarındaki kaslar o kadar çok titriyordu ki durursa olduğu yerde bayılacağından korkuyordu.

Tanrıya şükür babası bu sabah kız arkadaşıyla kiliseye gitmişti. Temizlenmek için ev ona kalacaktı. Ama ayakları başka bir sorun olacaktı. Yanmaya başlamışlardı. Ayaklarında ne kadar çok kesik ve diken olduğuna bakmaya korkuyordu ve Tanrı bilir bir daha ne zaman ayakkabı giyebilecekti.

Bunu nasıl açıklayacağını henüz bilmiyordu ama bir şeyler düşünecekti. Bugünlerde baba-oğul ilişkileri merhabalar ve vedalardan ibaretti.

İneklerin arasında tökezleyerek ilerlerken hâlâ hareket ediyordu ve arka bahçelerine ulaştığında topallamaya başlamıştı. İki katlı eski evin tanıdık görüntüsü görüşünü bulanıklaştırdı. O ve Junior her şeyi mahvetmişti. Rankin ailesi neredeyse iki yüz elli yıldır Georgia topraklarında yaşıyordu ve bakın ne yapmışlardı. O ve Junior hapse girerlerse yerlerine geçecek başkaları da doğmayacaktı.

Daha fazla ilerleyemeyince hıçkırıklara boğuldu ve elleri ve dizleri üzerine çöktü, eve kadar sürünerek ilerledi, sonra arka basamakları çıktı ve doğruca mutfığa girdi. Evin içinde sürünerek ilerledi ve merdivenlerden banyoya çıktı, birkaç cımbız ve bir şişe alkol aldı ve küvet arkasına gelecek şekilde oturdu ve sonunda ayaklarına baktı. Çiğ hamburger gibi görünüyorlardı.

"Oh adamım... Dikiş atılması gerekecek," diye mırıldandı, sonra küvete yaslandı ve kendinden geçti.

* * *

Junior eve geldi, Albert'in ayakkabılarını tekneden aldı ve eve doğru yola koyuldu. Arka verandada bir kan izi görünce paniğe kapıldı ve koşmaya başladı, izi üst kata kadar takip etti ve Albert'a buna neden olacak ne olduğunu hayal etmeye çalıştı. Kardeşini banyoda yerde baygın halde buldu, ayaklarının altını gördü ve yeniden ağlamaya başladı.

"Albert! Albert! Beni duyabiliyor musun?" diye sordu küçük kardeşini sarsarak uyandırmaya çalışırken. Albert inledi, sonra yavaşça gözlerini açtı.

"Sensin!" dedi.

Junior başını salladı.

"Sen mi yaptın?" Albert sordu.

Junior başını salladı.

Albert inledi ve yüzünü kapattı.

Junior iç çekti. "Ayaklarını mahvetmek üzeresin. Seni doktora götürmem gerek." Albert gözyaşlarını yuttu. "Artık onların üzerinde yürüyemiyorum."

"Seni ben taşıyım," dedi Junior.

"Bunu nasıl açıklayacağım?" diye sordu.

Junior omuz silkti. "Onlara göle düştüğünü ve suyu boşaltmak için ayakkabılarını çıkardığını söyle. Onlara siyah bir ayı tarafından ürkütüldüğünü ve koşmaya başladığını söyle."

Albert başını sallarken hâlâ gözyaşlarını tutamıyordu. "Evet, bu işe yarar. Tamam. Bu benim hikayem. Sen de gölde balık tutuyordun ve bunların hiçbirini görmedin. Ayakkabılarımı buldun, eve doğru giderken ayak izlerimi gördün ve beni burada buldun."

Junior kardeşinin başını okşadı. "Evet, işte böyle oldu," dedi. "Şimdi seni ayağa kaldıralım. Sırtıma binmen gerekiyor. Seni sırtımda başka bir şekilde taşıyabileceğimden daha kolay taşıyabilirim."

Albert, "Kalkmama yardım etmen gerekecek," diye uyardı.

Junior onu dik bir pozisyona kaldırdı. Bunu yaparken aynada kendi yüzlerini gördüler.

Hâlâ iri yarı, kızıl saçlı, yeşil gözlü ve geniş omuzlu adamlardı. Ama artık birbirlerine o kadar da benzemiyorlardı. Albert'in yüzü acıdan iki büklüm olmuştu, Junior ise on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Şeytanla anlaşma yaptığınızda, bu yüzünüzden belli olurdu.

"Tamam şimdi," dedi Junior arkasını dönerken. "Kollarını boynuma dola ve bacaklarını belime sar."

"Çok ağır olacağım," dedi Albert.

"Hayır, asla çok ağır olmayacaksın, Albert. Her zaman benim küçük kardeşim olacaksın. Şimdi sıkı tutun.

Bir yere gitmeden önce aşağıya inmemiz gerekiyor."

Tıpkı çocukluklarından beri yaptıkları gibi, Junior kardeşinin cesedini omuzlayıp merdivenlerden

aşağı indirdi, sonra da dışarı çıkıp kamyonete bindi. Albert'ı koltuğa oturttu ve garaj yolundan yaşlı adamın hayaletinden kaçtığından daha hızlı çıkarak doğruca Blessings'teki hastaneye gitti. Albert kamyonetin konsolunda cep telefonunu gördü ve cebine koydu. Uykuya daldığında bir şişe su içmek istiyordu.

Onların gelişı acil serviste büyük bir kargaşaya neden oldu, ancak Albert doktorun hasarı onarmak için onu uyutma kararından o kadar rahatlamıştı ki, Junior'ı babalarını araması için bırakarak mutlu bir şekilde bayıldı.

* * *

Elliot'ın bilincinin bir kısmını geri getiren şey acının kabul edilmesiydi. Gözlerini açacak kadar uyanık değildi ama sırt üstü yuvarlandı ve bu da vücudunda şok etkisi yaratan bir acı dalgasına yol açtı. Tekrar kendinden geçti, yüzüne vuran güneşten habersizdi.

Güneş verebileceğı tüm zararı verdikten sonra ufkun altına battı ve gece hayvanları ortaya çıktı. Bir baykuş Elliot'ın vücuduna doğru süzüldü, yakındaki otların arasındaki bir yılanı kaptı ve pençelerinden sarkan yılanla birlikte uçup gitti.

Gece yarısı civarında, avlanmaya çıkan yalnız bir çakal kan kokusu aldı ve araştırmaya gitti. Ancak oraya vardığında insan kokusu daha güçlüydü. Tereddütle yaklaştı ve sonra yakınlarda bir şey çarptı ve çakal ormanda koşmaya başladı.

Bir keseli sıçan Elliot'ın cesedinin yanından geçip gitti ve uzaklaşmadan önce etrafını ilgisizce kokladı.

Daha sonra bir rakun da aynı şeyi yaptı ve kendini güvende hissetmek için insan kokusundan yeterince uzakta durdu.

Daha sonra, av köpekleri tarafından ürkütülen genç bir geyik, Elliot'ın yattığı yerin hemen ötesindeki ağaçların arasından koştu.

Gece boyunca Elliot iki kez su yüzüne çıktı, ancak her seferinde yarasının acısı ve kötüleşen durumu onu hızla geri çekti.

Sonra gece geçti ve güneş yeni günde doğdu.

* * *

Alice Conroy, Marty'nin çığlıklarının yankısı hâlâ kafasındayken soğuk terler içinde uyandı.

Kabuslar! Hayatının geri kalanında onunla birlikte mi olacaklardı? Tanrım, öyle olmamasını umuyordu. Ama hâlâ kocasının öldüğü günden kalma sırları vardı ve bunları paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

Bugüne kadar kimse olanları onun tarafından bilmiyordu - Marty evlerindeydi, ahırın aşağısındaki eski kulübede yaptığı uyuşturucuyla kafayı bulmuştu. Gün ışığından beri bunu biliyordu. Yeniden başlamaktan ve geçmişe sünger çekmek gerektiğinden bahsedip duruyordu. Her şeyi ateşe vereceğini ve o hayattan uzaklaşacağını söyleyip duruyordu. İşleri düzelterceğine dair söz verip duruyordu. Ama o kafası iyiyken hep çılgınca konuştuğu için onu görmezden gelmiş ve dışarı çıkıp çalıştığı bahçeye gitmiş, havalar ısındığında birkaç ay içinde ekmeye hazır hale getirmişti. İşte bu yüzden ev arkasından patladığında bahçedeydi ve onu yeni sürülmüş toprağa yüzüstü düşürdü.

Yatakta doğruldu ve yüzünü kapattı. Bunu yaptığında, tüm kabus ayrıntılarıyla geri geldi.

Yanan enkaz hâlâ Alice'in yattığı yerin etrafında sürükleniyordu. Birkaç metre ileri fırlayan Alice bahçede yüzüstü yatıyordu ve Marty'nin çığlıklarını duyana kadar patlayanın evleri olduğunun farkında değildi. Yuvarlandı, yangını ve dumanı gördü ve saniyeler içinde ayağa kalkıp eve doğru koşarak yardım istedi.

Ama Marty için artık çok geçti. Onun tepeden tırnağa yanarak arka kapıdan sendeleyerek çıkışını izledi. Önce öne doğru sallanmış, sonra verandanın çatısı üzerine çökerken geriye doğru düşmüştü.

Cep telefonuna ihtiyacı vardı ama telefon alevler içindeki otoparkın altına park edilmiş arabadaydı. Ve araba yanıyordu.

Hâlâ sabit hatları vardı.

Ama yanan bir evin içindeydi.

Tüm günün tek kurtarıcı lütfu çocuklarının okulda olmasıydı.

Geri döndü ve yol boyunca çığlık atarak kayınvalidesinin evine kadar üç mil koştu.

Çalar saatler için Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü Alice yorganı arkaya atıp banyoya giderken. Aynada son kötü rüyasını yıkarken yüzünü buruşturdu. Şu anda minnettar olması gereken ne kadar çok şey olduğunu hatırlamaya ihtiyacı yoktu. Her gün Umut Evi'nde uyanmak ve kendisinin ve ailesinin burada ihtiyaçları olduğu sürece kira ödemededen yaşayacağını bilmek mucizeden başka bir şey değildi.

Marty'nin ölümünden bu yana geçen beş ay geride kalmıştı ve onun hayatlarındaki yokluğu için ağlayacak gözyaşı kalmamıştı. Üç yıl önce meth üretilip satmaya başladığında onu kaybetmenin üzüntüsünü yaşamış ve ölümünün verdiği rahatlamayı kendine saklamıştı.

Bugün pazartesiydi ve eylül ayının ikinci haftasının başlangıcıydı. Gitmesi gereken bir işi vardı, bunun için minnettardı ve çocuklar için okul vardı. Onları uyandırma vakti gelmişti. Banyodan çıktıktan sonra kaloriferi biraz açtı ve koridoru geçerek oğlunun kapısına gitti.

Charlie on üç yaşına yeni girmişti ve şimdi yedinci sınıftaydı. Ondan bir kafa daha uzun olmasının yanı sıra, hayatlarının son yılı onu çok genç bir adama dönüştürmüştü.

Pitty-Pat adını kullanan yedi yaşındaki kızı Patricia, babasının ölmeden önce onlara yaşattığı cehennemi unutacak kadar küçüktü ama Charlie asla unutmayacaktı.

Alice Charlie'nin kapısını çaldı.

"Uyandım anne," dedi Charlie ve gülümseyerek koridora çıktı. "Güzel bir gün olacak," dedi ve aceleyle banyoya gitti.

"Onun için sana şükürler olsun, Tanrım," diye mırıldandı Alice, sonra bebeğini uyandırmak için yan odaya gitti. Pitty-Pat her zaman başını yorganın altına sokarak uyurdu, bu yüzden önce onu açması gerekiyordu.

"Günaydın, Pitty-Pat. Kalkma zamanı."

"Şimdi olmaz," diye sızlandı.

Alice yorganı geri çekti. "Evet, şimdi. Charlie banyoda, o yüzden benim odama gelip benimkini kullanabilirsin."

Pitty-Pat yuvarlandı, esnedi. Sihirli kelimeler. Annesinin banyosu çok parlak ve güzeldi.

"Dişlerimi de orada mı fırçalayacağım?" diye sordu.

"Evet, ama bu sefer diş fırçanı da getir. Benimkini kullanamazsın."

Pitty-Pat bacaklarını yatağın kenarından salladı ve ayağa kalktı. "Anne, artık Pitty-Pat olmak için çok büyüğüm.

Ben sadece Patty'yim, tamam mı?"

Alice gözlerini kırıştırdı. Kızının bunu söylediğini duymak gerçekten de canını acıtmıştı, her ne kadar çocukları bağımsız olmaları ve kendi başlarına düşünmeleri için yetiştirmek Alice'in ebeveynlik tarzıyla ilgili olsa da.

"Elbette, sorun yok... Patty."

Küçük kız başıyla onayladı. "Şimdi diş fırçamı alıyorum."

"Kahvaltıya başlayacağım. Giyinirken oyalanma, yoksa Charlie bütün yumurtalarını ve tostunu yer."

"Hayır! Ona izin vermeyin!" Patty ağladı ve elinde diş fırçasıyla odasından dışarı fırladı.

Alice sırtıttı. Her seferinde işe yarıyordu.

* * *

Lovey Cooper çoktan Granny's Country Kitchen'da kasabaya erken gelenleri beslemeye başlamıştı. Polis şefinin karısı Mercy Pittman da Granny's'in mutfağında düzinelerce bisküvi pişiriyordu.

Mercy'nin Blessings Hastanesi'nde hemşire olan kız kardeşi Hope, acil serviste geçirdiği uzun bir gecenin ardından nöbetten çıkıyordu. Hope çiftlikteki kocasını ve kayınbiraderini düşündü, çoktan kalkmışlar ve gün ağarırken sığırları besliyorlardı. O kadar yorgundu ki, eve gidip yatmadan önce büyük bir çiftlik kahvaltısı yapma düşüncesi onu bunaltıyordu.

Ama Mercy'nin harika bisküvileri her zaman vardı, bu yüzden Büyükanne'ye merhaba demek ve eve bir düzine sosisli bisküvi götürmek için yeterince uzun süre uğradı. Çiftliğe doğru yola çıkarken, yatağa girmeden önce çocuklar için biraz yumurta çırpma yetecek kadar enerjisi kalabileceğini düşündü.

* * *

Alice Conroy'un çalıştığı hırdavat dükkanının sahibi Fred Bloomer, kahvaltı için aşağıya inmeden önce tıraş oluyordu. Karısı pek iyi bir aşçı değildi, ama güne başlamak için sağlam bir öğüne ihtiyaç olduğu inancıyla kahvaltı yapardı.

Polis departmanında gece memuru olarak çalışan Larry Bemis eve gitmek üzere mesaisini bitirirken, gündüz memuru olan Avery Ames çoktan işinin başındaydı.

Bölüm 2

Yerel avukat Peanut Buttermann mutfak masasında oturmuş, gelini Ruby'nin kahvaltı hazırlayışını izliyordu. "Evet" dediğinden beri yüzünde bir gülümseme vardı ve hala kendini Blessings'teki en şanslı adam olarak görüyordu.

Ruby tavadan son krep yığnını aldı ve yemeği masaya taşımadan önce ocağı kapattı.

"Çok güzel kokuyor," dedi Peanut ve bir elini Ruby'nin sırtında gezdirdi. "Ama sen ve tıraş losyonun kadar güzel değil," dedi Ruby oturmadan önce.

Peanut iç çekti. "Beni pek çok yönden kutsuyorsun," dedi. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?" Ruby onunla sevişmenin nasıl bir his olduğunu düşünerek usulca içini çekti. "Son beş dakika içinde değil,

ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni daha çok seviyorum. Tereyağını uzat." Peanut güldü ve ona doğru uzattı.

Sonunda Peanut'ı işe bıraktıktan sonra Ruby bugün yapması gereken şeylerin listesini gözden geçirmeye başladı. Güzellik dükkânı Curl Up and Dye Pazartesi günleri kapalıydı. Ama her zaman yapacak çok daha fazla işi vardı.

Ev için çamaşırlar ve dükkân için çamaşırlar, satın alınacak yiyeceklerin bir listesi ve temizleyiciden alınacak kıyafetler vardı.

Saçını ve makyajını kontrol etmek için bir aynanın önünden geçerken durakladı. Saçlarının bu siyah tonundan hâlâ memnundu ve bir süre daha böyle kalmaya niyetliydi. Son üç ay içinde saçları çok uzamıştı ama normalde kullandığı gibi çene hizasında kestirmek yerine uzamasına izin veriyordu. Şu anda saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ve perçemleri kaşlarının hemen üzerindeydi. Bu şimdiye kadar giydiği en cüretkâr görünümündü ama o cüretkâr bir kadındı, bu yüzden yakıştıyordu.

* * *

Blessings yeni güne hazırlanırken Danner Amos hâlâ uykudaydı, geçmişinin hiç bitmeyen kâbusunun içinde kaybolmuştu ve bu kâbus hep aynı yerde başlıyordu.

Holly aceleyle mutfığa girdiğinde lavaboya doğru döndü. "Sen ve Blake'in çoktan gittiğinizi

sanıyordum," dedi.

"Arabam çalışmıyor ve Blake okula geç kalacak."

"Benimkini al," dedi Dan. "Seninkini alması için garajı arayacağım, sonra da taksiyle ofise gideceğim." "Sen en iyisisin," dedi Holly ve ona bir öpücük gönderdi.

Dan onu ön kapıya kadar takip etti ve Holly yedi yaşındaki oğullarını arka koltuğa oturtup arabaya atlarken kapıda durup el salladı.

Dan'ın kalbi çarpmaya başlamıştı. Sırada ne olduğunu biliyordu ve uyanmak için çok çabalıyordu ama sonuna kadar dayanana kadar onu asla serbest bırakmayacaktı.

Dikiz aynasından makyajını kontrol etmesini izlerken sabahın erken saatlerinde güneş ışığı Lexus'unun kaputuna yansdı. Gülümsedi. Ona her zaman iyi görünmüştü. Sonra onun kontağa doğru uzandığını gördü. Blake arka koltuktan ona el sallıyordu.

Kapı aralığından çıkıp güneş ışığına doğru adım attı, elini geri sallamak için kaldırdığında dünya gözlerinin önünde patladı.

Lexus'un parçaları havaya uçtu. Evlerinin ön tarafındaki tüm camlar kırıldı.

Araba alevler içinde kalırken yüzünün yan tarafına bir şey çarptı.

Çığlık attı.

Sonra yatakta doğrulup oturdu, uyanıktı ve titriyordu. Yüzünün sağ tarafındaki yara izine dokundu ve gözyaşlarını hissetti.

Hiçbir şey değişmedi.

Yorganı arkaya attı ve yataktan kalktı. Hızlı bir duştan sonra gün için giyindi ve mutfığa gitti.

Sütünün bittiğini fark edince evde bir kase daha mısır gevreği yeme fikri sona erdi, bu yüzden kahvaltı için Büyükanne'ye gitmeyi tercih etti.

Oradaki yemekler ona evini hatırlatıyordu. Pazar menüsündeki tavuk ve köfteden kahvaltı menüsündeki bisküvi ve sosis sosuna kadar.

Aidan Payne'in kiralık mülklerinin yöneticiliğini üstlendiği için pişman değildi ve onu satın almayı ciddi ciddi düşünüyordu. Şu anda hâlâ rutini öğreniyor ve kiracılarla bir ilişki kurmaya çalışıyordu. Aidan'a, taşınan ve çıkan kişilerin isimleri ve elde edilen gelirlerin toplamı da dahil olmak üzere aylık onarım beyannamesi gönderdi ve kendi ödemesini yaptı. Baskı yoktu, endişe yoktu ve istediği kadar gösterişsizdi.

Evden çıkarken üzerinde uzun kollu bir gömlek, Levi's ve botlar vardı. Kamyonete binip şehir merkezine doğru yola çıkmadan önce eski kovboy şapkasını kafasına geçirdi. Saat sekizi biraz geçiyordu ve arabayı sürerken bisküvi ve et suyunu düşünüyordu. Bir dur işaretinde fren yaptı, köpeğini gezdiren kadına el salladı, sonra da kavşaktan hızla geçti.

Park edip dışarı çıktığında Granny's'in otoparkı yarıdan fazla doluydu. Granny's'den elinde bir fincan kahve ve siparişe çıkan kiracılarından biriyle karşılaştı.

"Günaydın, Frank. Karın nasıl?"

"Günaydın Dan. O daha iyi. Zatürre neredeyse temizlendi. Doktor yakında işe dönmesi için onu taburcu edecek ama ben yine de ona biraz bebek bakıcılığı yapıyorum." Ne demek istediğini

anlatmak için siparişı kaldırdı.

"Ona en iyi dileklerimi ilet," dedi Dan.

Frank sırtıttı. "Kesinlikle öyle yapacağım," dedi ve Dan içeri girerken arabasına bindi.

Lovey kasadaydı ve Blessings'te bir kovboy görmeye hâlâ alışamamıştı ama bu ona alışmaya başlamıştı. Adam o yara iziyle bile cidden yakışıklıydı.

"Günaydın Dan. Birine katılacak mısın?"

"Hayır, bugün sadece ben varım," dedi ve şapkasını çıkardı.

Bir menü aldı ve onu küçük bir kabine doğru yönlendirdi.

Lovey, "Garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecek," dedi. "Keyfini çıkarın!"

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim," dedi Dan ve şapkasını yanındaki koltuğa bıraktı. Ama o daha menüyü açmadan, yeni garson Shelly Mayberry elinde bir fincan kahve ve bir bardak suyla masasına geldi.

"Siyah alıyorsun, değil mi?" Shelly sordu.

Dan şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Evet, teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz," dedi fincanı doldururken. "Menüyü biraz daha incelemeniz gerekiyor mu, yoksa ne istediğinizi biliyor musunuz?"

"Ben ne istediğimi biliyorum. Bisküvi ve sosis sosu, yanında da bir çift çırpılmış yumurta."

"Geliyor," dedi Shelly ve siparişi teslim etmek üzere ayrıldı.

Dan kahveyi içebilecek kadar soğutmak için içine bir buz parçası attı, sonra da bir tane daha ekledi. Lon Pittman içeri girdiğinde hâlâ yemeğini bekliyordu. Dan, polis şefinin yüzündeki ifadeden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Kimi aradığını merak ederek izledi, sonra şefin onunla göz teması kurduğunu ve ona doğru yöneldiğini gördü.

"Günaydın Dan. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama komşunuz Elliot Graham'ın sağlık durumunu kontrol ediyorum. Telefonuna cevap vermiyor, peyzajının bir kısmı zarar görmüş ve arabası kayıp. Acaba onu en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?"

Dan kaşlarını çatı. "Onu dün sabah erkenden gördüm ve çalılarının devrildiğine şahit oldum. Elliot yaptı. Arabasından geri geri çıkmaya çalıştığı ilk seferde birini söktü, sonra tekrar denediğinde diğerini de söktü. Ama uzaklaşırken bununla ilgili bir şaka yaptı. O zamandan beri onu görmedim."

"Main'e doğru mu gidiyordu?" Lon sordu.

"Uh...hayır, parka doğru."

"Tamam, böldüğüm için özür dilerim. Eğer onu görürsen beni ara." "Elbette," dedi Dan.

Şef kafeden ayrılırken Shelly kahvaltısını getirdi ve yemek için yerleşirken o anı tamamen unuttu. Yemek sıcaktı ve mükemmel terbiye edilmişti. İştahla yedi, yanında iki fincan kahve içti ve garsonun hesabı getirmesini beklerken telefonu gelen bir aramayı işaret etti. Arayanın kimliğine baktı ve kaşlarını çatı. Kiracılardan biriydi.

"Merhaba. Ben Dan."

"Dan, ben Lee Caddesi'nden Margie Wilson. Duşum akıyor."

"Tamam Margie, ben de tam büyükannemden çıkıyordum. Eve uğrayıp bazı aletler alacağım ve hemen geleceğim."

"Zaten işe geç kaldım, o yüzden anahtarını al ve içeri gel."

"Yapacağım," dedi Dan. "Rahatsızlık için özür dilerim. Eğer kolayca tamir edemezsem, bugün oraya bir tesisatçı gönderirim."

"Çok teşekkür ederim," dedi ve bağlantıyı kesti.

Dan Shelly'ye el salladı, faturasını ve şapkasını aldı ve Lovey'ye çıkışta ödeme yaptı. "Kahvaltı için teşekkürler," dedi.

Sırıttı. "Ne zaman istersen, kovboy."

* * *

Lon Pittman Elliot için gerçekten endişelenmiyordu -henüz. Tuhaf olan, yaşlı adamın Blessings'te bu kadar uzun süre radara yakalanmamış olmasıydı. Yıllarca Preston Williams'ın karşısında oturmuş ama bu sürenin çoğunu seyahat ederek geçirmişti. Ama Elliot'ın karısı Helena öldükten sonra her şeyi bırakmış ve bir tür münzeviye dönüşmüştü.

Mercy Dane Blessings'e gelene kadar kaybın gölgesinden çıkamamıştı. Mercy, Elliot'ın garajının üstündeki dairenin kiracısı olduğunda, onu bir kez daha hayatın akışına çeken şey onun yılmaz ruhuydu.

Mercy ve Lon artık evli olsalar ve Lon'un Blessings'in diğer tarafındaki evinde yaşasalar da, Mercy eski ev sahibiyle iletişim halindeydi ve önce çalıların zarar gördüğüne, sonra da dün akşam Lon'un yokluğuna dikkat çeken Mercy olmuştu. Bu sabah tekrar uğradığında hala orada olmadığını görünce Lon'u durumdan haberdar etti.

Bu sosyal yardım çekinin hiçbir şey ifade etmeyeceğini düşünerek yola çıkmıştı ama şimdi o kadar emin değildi.

Ne kadar uzun süre bakarsa ve ne kadar çok insanla konuşursa o kadar endişelenmeye başladı.

Elliot Graham artık Blessings'te değildi, bundan emindi. Ama nereye gitmişti? Ne zaman geri dönecekti? Yoksa bir şey mi olmuştu? Kaybolmuş muydu? Bir suçun kurbanı mı olmuştu? Olasılıklar sonsuzdu ve ne kadar uzun süre ortadan kaybolursa, Lon olumlu bir çözüm için o kadar az şansı olduğunu düşünüyordu.

Cep telefonu çaldığında parkın çevresini dolaşıyordu. Arayan polis memuruydu. "Ne oldu, Avery?" Lon sordu.

"Az önce Millie Powers'dan bir telefon aldım. Gray Goose Gölü'nde park edilmiş bir araba olduğunu ve iki gündür orada olduğunu söyledi. Dün görmüş ve bir şey düşünmemiş ama bugün geri döndüğünde arabanın hala orada olduğunu görünce bir terslik olduğunu hissetmiş. Araba kilitli değilmiş, bu yüzden içini kontrol etmiş ve yolcu koltuğunda Elliot Graham'a gönderilmiş bir posta bulmuş. Bu yüzden şerif yerine bizi aramış."

"Arabanın yerini söyledi mi?"

"Millie'nin nerede yaşadığını biliyor musun?" Avery

sordu. "Evet," dedi Lon.

"Evini geçtikten sonra batıya doğru ilk dönüşü al ve iki numaralı tekne rampasının yanına park et dedi." "Neler olduğunu County'ye bildirin ve yolda olduğumu bildirin. İrtibatta kalacağım."

"Tamamdır, Şef."

Lon ışıklara ve sirene bastı, sonra da Blessings'ten çıkmadan önce bir U dönüşü yaptı. Yaşlı adamın yerini zamanında tespit edemezse Charlie Conroy'u ve o tazi köpeğini tekrar bulmayı planlıyordu.

Lon göle yaklaştıkça daha da endişelenmeye başladı. Millie Powers'ın evinin önünden geçerken, kendisini nelerin beklediğini düşünmekten midesi bulanmıştı. Dönemece geldiğinde fren yaptı ve çakıllı yola saptı.

Yanaştıktan hemen sonra Elliott'ın arabasını gördü. Gölün etrafında ne tür vahşi hayvanlar olabileceğini düşününce aklına gelen en tehlikeli olanlar yılanlar, büyük kediler ve ara sıra da olsa siyah bir ayıydı. Pek olası değildi ama yine de bir ihtimaldi.

Bir el telsizi kaptı ve tüfeğini almak için bagajı açtı. Dolu olup olmadığını kontrol ettikten sonra fazladan birkaç mermiyi cebine koydu, sırt çantasını omuzladı ve arabaya doğru yöneldi. Millie Powers'ın arabanın içinde arabanın kime ait olduğuna dair bir ipucu aradığını biliyordu ama yola çıkmadan önce içeriye bakıp kendini tatmin etti. Arabanın etrafında birkaç kez döndükten sonra nihayet kıyı boyunca uzanan bir dizi iz buldu ve onları takip etti.

İlk ipucunu bulduğunda arabadan yaklaşık iki yüz metre uzaktaydı. Bir tüp yağlı boyaydı. -Yanmış umber. İşte o zaman Elliot'ın başarılı bir sanatçı olduğunu hatırladı.

Boya tüpünün fotoğrafını çekti, sonra da kanıt torbasına atıp yoluna devam etti.

Lon kıyı boyunca etrafına bakmak için bir an durakladı ve yavaş yavaş Elliot'ı buraya neyin getirmiş olabileceğinin farkına vardı. Her yönden manzara muhteşemdi. Ayak izlerine geri döndü ve yürümeye devam etti. Yaklaşık elli metre ileride, arazi yukarı doğru eğilmeye başladı ve aşağıdaki sudan yaklaşık otuz metre yükseklikte bir uçurum oluşturdu. Burası gölün en yüksek noktasıydı ve insanlar burayı manzara noktası olarak adlandırıyordu.

Uzun adımlarla yokuşu tırmanmaya başladı ve tepeyi aştıktan sadece birkaç saniye sonra yan yatmış bir şövale, çimlerin üzerinde yatan bir tuval ve hâlâ dik duran küçük bir katlanır sandalye gördü. Elliot sandalyenin yanında yere sırt üstü uzanmıştı.

"Olamaz," diye mırıldandı Lon ve koşmaya başladı. Cesede ulaştığı anda dizlerinin üzerine çöktü, öldüğünden neredeyse emindi.

Ama nabzını kontrol ettiğinde, büyük bir rahatlama hissetti. Ancak dün bütün gün güneş yüzüne vurduğu ve içecek su bulamadığı için yaşlı adam kötü durumdaydı. Göz kapakları yanmış ve kabuk bağlamıştı. Derisi kızarmış ve kabarmış, dudakları şişmiş ve çatlamış, kanama ve soyulma noktasına gelmişti. Lon yaraları kontrol etmeye başladı ve hemen Elliot'ın kafasının arkasında kötü bir yara buldu, ama nasıl olduğunu açıklayacak hiçbir şey yoktu.

o.

Bilincini kaybetmesine ve bir kayanın üzerine düşmesine neden olan sağlık sorunları olabilirdi, ancak yakınında bu yaraya neden olabilecek hiçbir şey yoktu.

Lon aramak için telsizine uzandı, sonra fikrini değiştirdi. Bu çağrıyı ne kadar az kişi duyarsa, ilgili herkes için o kadar iyi olacaktı, bu yüzden onun yerine cep telefonunu kullandı ve sevk memurunu aradı.

Avery ilk zil sesinde cevap verdi.

"Merkez. Avery konuşuyor."

"Avery! Elliot Graham'ı buldum. İlçeye, arabasının yanından geçerek kıyı boyunca kuzeye gitmesini bildirin. Tepede, yaşıyor ve acilen bir Medi-Lift helikopterine ihtiyacım var."

"Yapacağım, Şef. Başka bir şey var mı?"

"Acele etmelerini söyle," dedi ve sırt çantasını silkti.

Olay yerinde herhangi bir şey yapmadan önce, bulduğu gibi kaydetmesi gerekiyordu ve Elliot'ın cesedinin etrafındaki alanın fotoğraflarını çektiğinden emin olarak fotoğraf çekmeye başladı, ardından çantasından birkaç su şişesi aldı.

"Elliot, beni duyabiliyor musun? Ben Şef Pittman. Suyum var."

Elliot'ın başındaki yara yüzünden Lon onu hareket ettirmeye korkuyordu, bu yüzden boğulmasını önlemek için çantasını tekrar karıştırdı, temiz bir bandana buldu, suya batırdı, sonra Elliot'ın dudaklarının arasına küçük bir parça sıkı. Bunu birkaç kez tekrarladı, sonra Elliot'ın yüzüne geçti ve Elliot'ın alnına küçük ama düzenli bir akıntı dökerek yanmış ve kabuk bağlamış göz kapaklarının üzerinden geçmesine izin verdi. O bunu yaparken Elliot inledi.

Ses cesaret vericiydi. "Elliot! Ben Şef Pittman. Suyum var. Ağzını biraz açabilir misin?"

Elliot denedi, sonra hareket dudaklarındaki çatlakların kanamaya başlamasına neden olunca acıyla haykırdı.

"Sorun yok, sorun yok," dedi Lon. "Dudaklarının arasına biraz daha sıkacağım. Boğulmana izin vermeyeceğim."

Artık güvendesin. Bir tıbbi helikopter yolda. Seni en kısa sürede hastaneye götüreceğiz." Elliot inledi ve bilincini tekrar kaybetti.

Lon adamın yüzüne ve göz çevresine su dökmeye devam etti. Sırt çantasında biraz vazelin buldu ve yaşlı adamın dudaklarındaki çatlak ve kanayan yerlere biraz sürdü. İlçe memurlarının seslerini duymaya başladığı sırada, yaklaşan bir helikopterin sesini de duydu.

"Elliot! Helikopteri duyabiliyor musun? Yardım geliyor," dedi Lon ve sonra yukarı baktı.

İlçe memurları Butler ve Treat kaçarken yokuştan yukarı çıkıyorlardı. Lon ikisini de tanıyordu.

"Chopper burada!" Butler koşarken işaret ederek "Helikopter burada!" dedi ama uyarıya gerek yoktu. Aşağıdan gelen rüzgar

Rotorların çıkardığı sesler etraflarındaki orman zemininde ne varsa karıştırıyordu. Treat, "Aşağıya bir çöp arabası ve bir sağlık görevlisi gönderiyorlar," diye ekledi.

Lon Elliot'a baktı ve nabzını tekrar kontrol etti, zayıf bir kalp atışıyla rahatladı. On beş dakikadan kısa bir süre içinde sağlık görevlisi Elliot'ın durumunu değerlendirmiş ve onu

taşınacak.

Lon ve memurlar, Elliot ve sağlık görevlisi güvenli bir şekilde helikoptere binene kadar gözlerini havada sallanan sepetten ayıramadan izlediler.

Helikopter Blessings'e geri döner dönmez, Lon sırt çantasını kaptı.

"Olay yerini size bırakıyorum, ancak Elliot'un nesi olduğundan emin olmadığımız için, bir sonraki duyuruya kadar olay yerine suç mahalli muamelesi yapacağınızı varsayıyorum. Bu boya tüpünü yolda buldum ve sizin için paketleyip etiketlemeden önce bir fotoğrafını çektim. Elliot'la ilgilenmeden önce olay yerinin fotoğraflarını da çektim. Merkeze döndüğümde bunları şerifin ofisine e-posta ile göndereceğim."

"Evet efendim, soruşturma tamamlanana kadar olay yerine suç mahalli muamelesi yapmak protokol gereğidir. Boya tüpünü kanıt olarak kaydedeceğiz ve Şerif Ryman'a fotoğrafları aramasını söyleyeceğiz. Bir şey çıkarsa size haber verilecek ve aynı şekilde Bay Graham'ın paylaşabileceği her türlü bilginin bir kopyası da takdir edilecektir."

"Elbette," dedi Lon ve gidebildiği kadar hızlı bir şekilde yamaçtan aşağı indi, sonra da kruvazörüne kadar koştu.

Yaptığı ilk şey Mercy'ye bir mesaj göndermek oldu. Eğer o olmasaydı, Elliot Graham kesinlikle ölmüş olacaktı.

Mercy, cebindeki telefondan bir mesaj geldiğini duyduğunda dirseklerine kadar hamur işlerine batmıştı. Lon ona neler olduğunu bildireceğine söz vermişti ve mesajı okumadan önce hızla ellerini temizledi. Tepkisi saf bir şoktu.

"Aman Tanrım!"

Lovey, Mercy'nin sesini duyduğunda yemek alanına geri dönüyordu. Durdu ve arkasını döndü.

"Tatlım! Neyin var?" Lovey sordu.

Mercy titriyordu. "Lon, Elliot'ı gölde baygın halde buldu. Dünden beri oradaymış. Durumu kötü ve ona ne olduğunu bilmiyorlar. Onu helikopterle buradaki acil servise getiriyorlar."

"Ne oluyor?" Lovey sordu.

"Bilmiyorum," dedi Mercy ama gözyaşları içindeydi. "Lon beni bilgilendirmeye devam edecek. Tek yapabileceğim dua etmek."

Kızartma aşçısı Elvis kaşlarını çatıyordu. "Kimsenin yaşlı bir adama böyle zarar verebileceğini düşünemiyorum, ama bugünlerde insanların nasıl davrandığının hesabı yok."

Mercy'nin nefesi kesildi.

"Oh, kesinlikle bir şekilde saldırıya uğramamıştır!" Elvis omuz silkti.

"Beni bilgilendirmeye devam edin," dedi Lovey.

Mercy başıyla onayladıktan sonra Lon'a bir mesaj göndererek işe dönmeden önce neler olup bittiğinden haberdar olmasını istedi.

Haber Granny's'den Blessings sakinlerinin geri kalanına hızla yayıldı. Dehşete düşmüşlerdi,

Elliot'in gece boyunca orada tek başına kalacağını düşünmek.

* * *

Dan Amos, Margie Wilson'ın duşunu tamir etmek için bir parça almak üzere Bloomer's Hardware'e gidiyordu. Evine gidene kadar duşun küvet/duş kombinasyonu olduğunu unutmuştu ama kısa süre sonra sorunun asıl giderde olmadığı anlaşıldı. Sorun, küvetteki suyu dışarı akıtmak için serbest bırakan parçadaydı.

Tam olarak ne dendiğini bilmiyordu ama fotoğrafını çekmiş ve nasıl tamir edileceğine dair bir YouTube videosu izlemişti. Eğer parça Bloomer'da varsa, gitmeye hazırdı. Eğer yoksa, tesisatçıyı aramak üzereydi.

Dükkânın önüne geldiğinde gülümsedi. Alice Conroy'u tekrar görecekti. Görünüşü güzeldi ama asıl ilgi çekici olan tavırlarıydı. Zekiydi de. Ve yaklaşık bir ay önce conta bulmasına yardım ederken paylaştıkları o kısa öpücük vardı. Kadın konuşuyor, gülümsüyor ve adamın ihtiyacı olan ölçüleri işaret ediyordu ki adam eğilip onu öptü.

Kimin daha çok şaşırdığını söylemek zordu, Alice'in mi yoksa onun mu?

Hemen tekrar tekrar özür diledi. Hiç üzgün ya da kızgın değildi ama belli ki onu utandırmıştı ve bundan pişmanlık duyuyordu, hatta ona bir çıkış yolu verdiği için rahat bir nefes alıyordu. Ama o zamandan beri, aralarında ne olduğunu bilmenin ve bunun bir daha olup olmayacağını merak etmenin kıvılcımı vardı.

Ve bugün de farklı değildi. Bloomer's'a girerken onu düşünüyordu. Sonra Alice ve tezgâhtaki müşterinin Elliot hakkında konuştuklarını duydu ve kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

"Affedersiniz," dedi yaklaşırken. "Rahatsız etmek istemem ama Bay Graham benim komşum. Bulunduğunu mu söylediniz?"

"Evet," dedi Alice. "Onu Gray Goose Gölü'nde baygın halde bulmuşlar. Eşyaları yanında olduğu için resim yapmaya gitmiş gibi görünüyor ama ona ne olduğunu bilmiyorlar."

Dan hemen suçluluk duygusuna kapıldı. Elliot'ın eve gelmemiş olmasına daha fazla dikkat etmeliydi.

"Bu korkunç," dedi ve sessizce uzaklaştı, konuşmalarını bitirebilmeleri için bir koridordan aşağıya doğru ilerledi.

Yaşlı adamı hava koşullarına maruz kalmış, yalnız ve bilinçsiz bir halde hayal etmeye devam etti. Hayatta olması mucizeden başka bir şey değildi. Dan o kadar üzgündü ki ne için geldiğini bile unutmuştu ve sonra Alice onu boru bağlantılarının önünde durmuş boşluğa bakarken buldu. Kolunda nazik, geçici bir dokunuş hissetti ve arkasını döndü.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" diye sordu.

Başını salladı, sonra telefonundaki resmi açtı ve ihtiyacı olan parçayı işaret etti. "Bu artık çalışmıyor. İlk başta bir şeyin gevşediğini düşünmüştüm ama daha iyi görebilmek için söktükten

sonra

Bakın, kırık olduğunu fark ettim." Ona bir resim daha gösterdi ve sonra kaşlarını çatmasını izledi.

"Çok özür dilerim. Bu benim uzmanlığımı biraz aşıyor. Bir dakika beklerseniz, gidip Bay Bloomer sana yardım etsin."

Başını salladı ve birkaç dakika içinde Fred Bloomer, Dan'in yanında bilgisayarın başına geçti, uygun parça numarasını kontrol etti, sonra da elinde olup olmadığını görmek için çevrimiçi envanterini kontrol etti. Ve vardı da. Dan, kiracısının tamir etmeden önce parçayı beklemek zorunda kalmayacağı ve ödemeyi peşin yapacağı için mutluydu.

Alice kasada bekliyordu. Adamın bakmadığını düşündüğü anlarda ona bakıp duruyordu. Bakıyor da olabilirdi, bu da ona bakması için bir bahane verirdi, çünkü onunla ilgili her şeyin farkındaydı. Çocuklarını görmüştü ve onu çocuklarıyla birlikte görmüştü. Kocasının öldüğünü ve onu öptüğünde tadının nane şekeri gibi olduğunu biliyordu.

Alice parçaları saydı ve sonra durup ona baktı. "İhtiyacınız olan diğer her şey var mı?"

"Sanırım öyle. Eğer bulamazsam, geri geleceğim," dedi ve sırtıttı.

Alice iç çekti. Dan Amos çok yakışıklı bir adamdı. Hiçbir erkekten etkilenmek istemiyordu. Hayatında kaldırılabileceği kadar hayal kırıklığı yaşamıştı. Yine de o öpücük vardı ve işte karşısındaydı, ona gülümsüyor, kalbinin çarpmasına neden oluyordu.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Size kötü şans dilemiyoruz ama sizi görmekten her zaman mutluluk duyarız." Bu cümle ağzından çıktığı anda yüzü kızardı.

Dan sırtıttı. "Teşekkür ederim hanımefendi."

"Bir keresinde benden bir öpücük çaldığın gerçeğini göz önünde bulundurursak, en azından bana Alice diyebilirsin," dedi.

Yüzü kızardı. "Evet, söyledim ve tekrar özür dilemem gerekse de, gerçek şu ki, olanlar için zerre kadar üzgün değilim."

Güldü.

"Ve ben Dan. Sana asla Bay Amos demem. Bu arada, Margie Wilson'ın akşamını sabahından daha iyi hale getirmeye gidiyorum," dedi ve parçalarla birlikte kapıya yöneldi.

Kamyonetine binip dikiz aynasında kendini görene kadar hâlâ gülümsediğini bilmiyordu.

Kaşlarını çatmak yerine başını iki yana salladı ve uzaklaştı.

Bölüm 3

Albert Rankin, ayaklarıyla yaşadığı çileden sonra geceyi hastanede geçirmişti ve bugün, dikişlerinin alınma zamanı gelene kadar, yani en az bir hafta boyunca ayaklarına ağırlık verememesi şartıyla taburcu edildi.

Dün Junior kardeşiyle birlikte Blessings'e gider gitmez olanları haber vermek için babalarını aramıştı. Koca Tom işten çıkmış ve onlar geldiğinde orada bekliyordu. Sonra, onları şaşırtacak şekilde, Koca Tom bütün gece Albert'la kalmış ve küçük oğlunun yatağının yanındaki sandalyede uyumuştı.

Junior hayvanları beslemek için eve gitti ve bütün gece eski evde yalnız kaldı. Genelde hayaletlerle uyumayı severdi ama dün gece öyle olmadı. Onların yargısını, sanki karşısına çıkmışlar gibi kesin bir şekilde hissetmişti. Albert'in uykusu da pek iyi değildi ama eve dönmesi güne daha parlak bir bakış açısı kazandırdı.

İkisi de hastaneden çıkarken Koca Tom, Albert'in tekerlekli sandalyesini çıkışa doğru iten görevlinin yanında yürüyordu. Elliot Graham'ın içinde olduğu helikopter geldiğinde hastaneden çıkmışlardı.

Helikopter iniş pistine inerken Koca Tom başını kaldırıp baktı.

"Bütün bunlar da neyin nesi?" diye sordu.

Görevli tekerlekli sandalyeyi kaldırımda durdururken, Albert gözlerini güneşe karşı gölgeleyerek alçalan tıbbi helikopteri izledi.

"Gölde yaşlı bir adam bulmuşlar ve onu buraya getiriyorlar. Her ne olduysa, bütün gece orada tek başınaymış," dedi görevli.

"Kim o? Blessings'ten biri mi?" Koca Tom sordu.

"Yaşlı bir adam. Tekerlekli sandalye almaya gittiğimde acil serviste bu konu hakkında konuştuklarını duydum.

Güya birkaç yıl önce Blessings'te emekli olan Doğu'dan ünlü bir ressammış." Albert önce şaşırdı, sonra da rahatladı. Yaşlı adam hayattaydı! Junior onu öldürmemişti.

Sonra da Graham'ın saldırmadan önce Junior'ı görüp görmediğini merak etti. Bu karmaşa kendini daha sıkı bir düğüm haline getirmeye devam ediyordu.

Sonra Albert'in babasının kamyonetinin ön koltuğuna oturmasına yardım ettiler ve hastane

eczanesinden kiraladığı tekerlekli sandalyeyi kamyonetin kasasına koydular.

"Eve gitmeye hazır mısın, evlat?" Koca Tom direksiyonun arkasına geçerken sordu. "Evet, efendim," dedi Albert.

Koca Tom, şehir dışına çıkmadan önce ağrı reçetesini doldurmak için doğruca eczaneye gitti.

"Oğlum, biraz burada oturabilir misin?"

"Evet, efendim, iyi olacağım. O haplar olmadan eve gitmek de istemiyorum."

Koca Tom onun omzunu sıvazladı. "Uzun sürmez," dedi ve aceleyle içeri girdi.

Babası kamyonetlerinin kapısını kapatır kapatmaz Albert babasının konsolda bıraktığı telefona uzandı ve kardeşini aradı.

Telefonu çaldığında Junior ahırdıydı. Babasının numarasını tanıdı. "Alo, baba.

Albert nasıl?"

Albert, "Albert iyi ve eve doğru yola çıktı," dedi.

Junior kardeşinin sesini tanıdı. "Albert! Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Çok acıyor ama babam eczanede ağrı reçetemi dolduruyor. Dinle, göldeki adamla ilgili haberlerim var. O ölmemiş."

Junior inledi ve sonra sesi duygusallıktan titremeye başladı. "Yüce Tanrım, ne büyük bir lütuf!"

Albert kaşlarını çatı. "Yani bu seni mutlu mu ediyor? Sanırım seni teşhis edemeyeceğini söylüyorsun?"

"Beni hiç görmedi. Kim o?"

"Yani onu hiç tanımıyor muydunuz? Onu daha önce hiç görmedin mi?" "Hayır," dedi Junior. "Adı neydi?"

"Elliot Graham adında yaşlı bir adam. Blessings'de emekli olan ünlü bir sanatçı."

"Tamamen iyileşmek için dua edeceğim. Bu noktadan sonra hayatımın bir önemi olmadığını çoktan kabul ettim. Eğer keşfedilmekten kurtulursam, hayatımın geri kalanını Tanrı'nın işlerini yaparak geçireceğim."

Albert, Junior'ın yemini karşısında şaşırdı ve aynı zamanda kardeşinin yaptıklarından pişmanlık duyduğu için rahatladı.

Albert, "Yetiştirme alanlarına geri dönme," dedi.

"Onları kendim yok edecektim," dedi Junior.

"Hayır. Bırakın onları. Kanun gölün her yerinde onun yaraları için tutuklayacak birini arıyor olacak. Otu bulsalar da bir şey fark etmeyecek. Bize bağlayamazlar. Ama senin yapman gereken büyükannenin eski kulübesine gidip orada ya da teknede ottan eser kalmadığından emin olmak. Kulübeye birkaç kare saman balyası götür ve onları orada sakla. Tekneyi baştan aşağı yıkayın ve sonra üzerini bir muşambayla örtüp eski makine kulübesine çekin."

"İyi düşündün, Albert. Bunu yapacağım ve bir daha asla büyüme alanlarına yaklaşmayacağım. Söz veriyorum.

Seni dinlemediğim için özür dilerim," dedi Junior.

Albert iç çekti. "Ben de öyleyim çünkü yapabileceğini hiç düşünmediğim bir şey yaptın. Yaşlı adamın hâlâ hayatta olmasının seninle hiçbir ilgisi yok. Sen bir adamı öldürmeye çalıştın, Junior. Bunu asla unutma."

Albert, kardeşi cevap veremededen bağlantıyı kesti. Daha fazla bir şey duymak istemiyordu. Bu bilgiyi ortadan kaldırarak kadar iyi bir neden asla olamazdı.

Dan, Margie Williams'ın evindeki tesisat sorununu bitirdi, eve gidip aletleri boşalttı ve ardından Aidan Payne'i aramak için aceleyle eve girdi.

Cep telefonu çaldığında Aidan restorandaki ofisindeydi. Arayanın Danner Amos olduğunu görünce hemen kiralık mülklerle ilgili bir sorun olduğunu düşündü.

"Merhaba."

"Aidan, bu Dan. Burada, Blessings'te bilmek isteyeceğini bildiğim bir şey oldu."

"Ne oldu?" Aidan sordu.

"Elliot Graham dün kayboldu. Görünüşe göre göle gitmiş ve orada başına bir şey gelmiş. Bütün gece oradaymış ve kimsenin haberi yokmuş. Bu sabah bir sağlık kontrolü yaptılar, ardından aramaya başladılar ve sonunda onu orada buldular."

"Aman Tanrım!" Aidan söyledi. "Ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Ayrıntıları duymadım. Tek bildiğim onu canlı buldukları ama durumunun kritik olduğu. Hava yoluyla şehirdeki hastaneye naklettiler. Onu kontrol etmek için birkaç dakika içinde oraya gidiyorum. Daha fazla ayrıntı öğrendikçe sizi bilgilendireceğim."

"Lütfen yap," dedi Aidan. "Phoebe ve Lee'ye bu haberi vermekten korkuyorum. Ona çok yakındılar çünkü o ve şu anda içinde bulunduğunuz evin sahibi olan büyükbabam çok iyi arkadaşlardı."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Dan. "Seni bırakacağım ve başka bir şey duyarsam sana mesaj atacağım." "Kendine iyi bak ve aradığın için teşekkürler," dedi Aidan.

Dan telefonunu cebine koydu ve Elliot'ın durumunu kontrol etmek için evden çıktı.

Alice müşteri bekleme arasında yeni bir parça sevkiyatının paketlerini açıyordu. Biri hariç tüm kutuların içindekileri yeni boşaltmış ve rafa kaldırmıştı. Boş kutuyu kırdı ve arka odaya taşıdı, sonra bitirmek için mağazanın önüne döndü. Bakmadan kutu kesiciye uzandı, sonra çığlık attı ve dehşet içinde elini geri çekti. Bıçağı yanlışlıkla açıkta bırakmıştı ve şimdi avucundaki kesikten kan fişkırıyordu.

Arkaya doğru koşarken bileğine baskı uyguladı ve giderken Fred'in adını seslendi. Ofisinden çıktığında kaşları çatıktı ve sonra kızın elini ve kanı görünce nefesi kesildi.

"Otur!" diye bağırdı ve bir paket kâğıt havlu getirip yırtarak açtı ve kadına uzattı. "Avucunu bu ruloya bastırabildiğin kadar sert bastır. 911'i arıyorum."

Alice inledi. Canını acıtmaya başlamıştı ve şoktan bayılacak gibi hissediyordu. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı ama Fred onu duymadı. Ofisinde telefonla konuşuyordu.

Ambulans geldiğinde Alice bayılmamak için başını dizlerinin arasına almış oturuyordu. Sağlık görevlileri kan akışını engellemek için kesiği kapattı ve onu sedyeye yatırdı. İçerideydi

bayılmadan önce ambulansa bindirildi.

Dan bir ambulans sireni duyduğunda neredeyse hastanenin otoparkına varmak üzereydi. Dikiz aynasına baktı, arkasından hızla geldiğini gördü ve geçmesine izin vermek için kaldırıma yanaştı, sonra da onu takip etti.

Park edecek bir yer ararken ambulanstaki sedyeyi çıkaran sağlık görevlilerini gördü. Merakından yavaşlayıp kim olduğuna baktı ve Alice Conroy'u tanıyınca ensesindeki deri ürperdi. Bu da neydi böyle? Onu daha birkaç saat önce görmüştü ve şimdi de bu mu? Tepkisi ani olmuştu. Arabayı park edip içeri koşarken neden bu işe bulaştığını düşünmedi.

Dan masasının önünde durunca resepsiyonist başını kaldırıp baktı.

"Alice Conroy. Nerede o? Az önce ambulansla buraya getirdiler," dedi. "Aileden misiniz?" diye sordu.

"Bir arkadaş."

"Üzgünüm ama geri dönemezsiniz."

"Onu birkaç saat önce gördüm ve gayet iyiydi. Bir kaza mı geçirdi? Hasta mı?"

Resepsiyonist iç çekti. Bilgi vermemesi gerekiyordu ama bu pek de kişisel sayılmazdı.

"Tek bildiğim kazara elini kestiği."

Dan içindeki paniğin dağıldığını hissetti. "Tamam, teşekkür ederim. Onu sedyede baygın halde gördüm ve..." Durdu. Neden paniklediğine ya da neden onu kontrol etme ihtiyacı hissettiğine dair bir açıklaması yoktu. "Uh... Sanırım burada oturup bekleyeceğim. Ona Dan Amos'un bekleme odasında olduğunu ve bir şeye ihtiyacı olursa yardım etmek için burada olduğunu söylerseniz çok memnun olurum."

"Evet, bunu yapabilirim," dedi. "Dan Amos mu demiştiniz?"

"Evet, hanımefendi," dedi ve yolun dışında oturacak bir yer buldu.

* * *

Bir hemşire serum takarken ve bir diğeri kesik eli dikiş için hazırlarken Dr. Quick Alice'in hayati değerlerini değerlendiriyordu. Tüm değerlerin normal olduğundan emin olduktan sonra onu uyandırmaya çalıştı.

"Alice! Alice! Alice! Beni duyabiliyor musun? Acil servistesin."

"Ne oldu?" diye mırıldandı, sonra avucundaki yaranın yanığını hissetti. "Ah... elim. Elimi kestim."

"Evet, hanımefendi, kesinlikle yaptınız. Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Bir kutu bıçağı. Envanter paketini açıyordum ve yanlışlıkla kendimi kestim."

"Acil yardım ekibi çok kan kaybettiğinizi söyledi. Kanın pıhtılaşmaması gibi bir sorunuz var mı?"

"Biraz," dedi Alice. "Annem her zaman benim özgür bir kanamacı olduğumu söylerdi... bu ne demekse. Ne kadar zamandır

Bu sürececek mi? İşe geri dönmem gerek. Bay Bloomer-"

"Bay Bloomer bugünün geri kalanında tek başına olacak. Bölgeyi dezenfekte edeceğiz, sonra da ben dikiş atmadan önce ölüme yol açmaması için birkaç iğne yapacağız."

Alice inledi. "Bu tam bir karmaşa. Bütün bu belaya benim sebep olduğuma inanamıyorum." Hemşire omzunu sıvazladı. "Telaşlanma tatlım, kazalar olur."

Resepsiyon görevlisi kapıyı çalıp odaya girdiğinde yarayı kapatmaya hazırlanıyorlardı.

"Affedersiniz Doktor, ama hastanız için bir mesajım var."

Dr. Quick, "Elbette, devam edin," dedi.

"Hanımefendi, bekleme odasında bir ziyaretçiniz var. Size orada olduğunu söylememi istedi ve eğer yardıma ihtiyacınız olursa, size yardım etmeyi teklif ediyor."

Alice şok olmuştu. Bunu yapabilecek birini tanımıyordu. "Kim o?" diye sordu.

"Adının Dan Amos olduğunu söyledi."

Alice'in gözleri büyüdü. "Ciddi misin?"

"Evet, hanımefendi. Burada sizinle birlikte olmak istedi ama aileden olmadığı için..."

Alice ne düşüneceğini bilmiyordu ama başka birinin varlığının eşlik etmesi rahatlatıcı olabilirdi.

"Hâlâ burada benimle olmak istiyorsa, buna minnettar olurum."

Dr. Quick gülümsedi. "Sanırım küçük bir şirket size bundan sonra ne olacağının yanı sıra düşünecek bir şeyler de verir. Onu geri gönderin," dedi.

Resepsiyon görevlisi "Evet efendim," dedi ve odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra, koridordan gelen hızlı ayak seslerini duydular ve sonra Dan Amos odadaydı, hayattan daha büyük bir kovboy, bir amaç için ona doğru geliyordu.

Alice bir an için o öpücüğü ve onu öpmeye ne kadar yaklaştığını düşündü, sonra da hayatları arasındaki uçurumu hatırladı. Ancak, yatağa yaklaştığında adamın görünüşü enerjiyi gözyaşı ve acıdan sessiz bir sükûnete çevirmiş gibiydi.

"Alice, rahatsız ettiğim için beni bağışla ama ben de senin olduğun yerdeydim ve ben de yalnızdım." İfadesini vurgulamak için parmağını yüzündeki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Ne istersen yaparım, ister sadece manevi destek için odada oturmak olsun, ister acı çok sertleşirse sıkmak için bir el sunmak olsun."

Sesi titriyordu. "Eşliğinizi ve elinizi kabul ediyorum."

"Tamamdır," dedi ve onun yanına gitti, sağlam eline uzandı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Dokunduklarında onun gerginliğini hisseden adam, kesiği görünce yüzünü buruşturdu. "Kendine iyi bir iş çıkarmışsın," dedi.

Alice ona baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bu benim rutinimi bozacak," diye mırıldandı. "Rutinler değiştirilmek içindir. Eğer öyle olmasalardı, onlara rutin denirdi," dedi.

Alice iç çekti. "Bu karmaşaya bakmanın bir yolu da bu."

Onun omzunu okşadı.

Bir hemşire Dr. Quick'in ihtiyaç duyacağı her şeyi tepsiye koymuş ve yardımcı olmak için hazır bekliyordu.

"Siz hazır olduğunuzda, Dr. Quick."

Başıyla onayladı ve dikiş atılacak bölgeyi uyuşturmak için dolu şırıngayı eline aldı. "Alice, şimdi bölgeyi uyuşturmaya başlayacağım. Oldukça iyi bir acısı olacak. Önceden özür dileyeceğim, tamam mı?"

Başını salladı, sonra arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Dan izliyordu, hatırlıyordu ve canının çok yanacağını biliyordu.

İğnenin ilk batışı hem şok edici hem de dayanılmazdı. Alice şoktan dolayı haykırdı ve sonra Dan'ın elini sıkıca kavrayıp gözlerini kapattı. O zaman bile, doktor her iğneyi tekrar batırdığında inlemekten kendini alamadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu ve doktor işini bitirdiğinde ayak parmaklarına kadar titriyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Dr. Quick. "Başlamadan önce bölgenin yeterince uyuştuğundan emin olmak için birkaç dakika bekleyeceğiz. Sen dinlen."

Dan onun başını okşadı. "Harika gidiyorsun," dedi.

"Ağladım," diye mırıldandı.

"Her şey yüzümde ağladım," dedi. Kadın gözyaşlarını

kırptırdı. "Öyle mi yaptın?"

Ayrıntıya girmekte tereddüt etti ama zor zamanlar genellikle zor hikâyeler gerektirirdi. "Ben anlattım. Gözyaşlarımdan çoğu ailemin bir patlamada ölmesini izlemekten, geri kalanı da enkazın çarptığı yüzümdeki acıdan kaynaklanıyordu."

Alice'in nefesi kesildi. "Kocamın kafası metamfetaminle iyiydi. Evimizde patlama meydana geldiğinde ben dışarıdaydım ama o evimizi, arabamızı ve kendisini ateşe verdi. Her şeyi gördüm."

İnançsızlık içinde birbirlerine baktılar. Her ikisinin de eşlerini ölümcül patlamalarda kaybetme olasılığı rastgele ve şok ediciydi.

Hemşire, doktorun yarayı kapatmak için ihtiyaç duyabileceği iğneler, dikişler ve diğer her şeyin bulunduğu başka bir tepsiyi yakına koydu.

"İşte yine başlıyoruz," dedi Dr. Quick. "Herhangi bir acı hissetmemelisiniz, eğer hissederseniz bana haber verin, ben de durup biraz daha hafifleteyim, tamam mı?"

"Tamam," dedi Alice ve elindeki açık yaraya baktı.

Dan onun tekrar gerildiğini hissetti ve dikkatini çekmek için bir parmağını yanağına dokundurdu, sonra yavaşça başını çevirdi. "Bana bak, iğneye değil, tamam mı?"

Bakışlarını adamın alt dudağının kıvrımına sabitledi ve sonra gözlerine baktı ve anında gördüğü ve hissettiği empatinin içinde kayboldu.

"Bana çocuklarınızdan bahsedin," dedi Dan.

Alice'in tüm yüzü aydınlanırken bu mükemmel bir konuydu. "Charlie geçtiğimiz yaz on üç yaşına girdi. O artık resmi bir ergen ama ailenin erkeği rolünü çoktan üstlendi. Bundan onun adına nefret ediyorum. Artık bir çocuk olması gerekiyor ama hayat her zaman adil değil."

"Küçük kızınız kaç yaşında?"

"Patty yedi yaşında. Bir an küçük ve kucağında, bir an sonra ne giyeceğini düşünüyor. Booger'ı da unutmam. O da ailenin bir parçası."

Dan sırttı. "Booger kim?"

"Charlie'nin tazısı. Onun iz sürme becerileri bir şeydir."

"Ah... doğru!" dedi Dan ve doktorun daha ne kadar dikişi kaldığını görmek için eline baktı.

En azından şimdi canını acıtmıyordu. "Peki, burada mı büyüdün?"

"Hayır. Ben buradan yaklaşık 20 mil güneydeki tepelerde büyüdüm. Kocam Marty de yolun hemen aşağısında büyümüştü. Aynı yaştaydık ve aynı sınıftaydık."

"Aramak istediğin bir ailen var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Annem ve babam öldü ve Marty öldükten sonra, her ne sebeple olursa olsun, ailesi artık bizimle bir şey yapmak istemedi. Marty'nin cenazesinden kısa bir süre sonra, annesinin emriyle, kardeşlerinden biri bizi Blessings'e getirdi, istenmeyen köpek yavruları gibi bir sokak köşesine bıraktı ve gitti. Sahip olduğumuz tek şey sırtımızdaki giysiler ve bana verdiği paraydı. Dört yüz dolardan biraz fazlaydı, çoğu da yaşamamız için kiraladığım yere gitti."

Dan dehşete düşmüştü ve bunu belli ediyordu. "Vay canına, aile birliği pek yokmuş." Birdenbire biraz yüzünü buruşturdu ve doktora baktı.

"Acıdı mı?" diye sordu.

Alice, "Biraz acıttı ama fena değil," dedi.

"Bu, kesiğin en derin kısmıydı. Geri kalanı o kadar hassas olmamalı," diye açıkladı.

"Tamam," dedi Alice ve sonra bir kez daha arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Dan o andan yararlanarak ona gerçekten baktı. Kırılğan bir görünümü vardı ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Alice Conroy küçük, sert bir kızdı ama sıcak çikolata renginde gür, muhteşem saçları vardı ve güzeldi.

Sonunda doktor son dikişi de bağladı.

"İşte böyle!" dedi. "Bunu bandajlayacağız ve gitmeye hazır olacaksın. Kuru ve bandajlı tutmanı istiyorum. Üç gün sonra tekrar gel. Bir göz atmak ve bandajları değiştirmek istiyorum. Dikişlerini aldirmek için geri gelene kadar bandajlar kalacak. Giderken sana bir ağrı reçetesi göndereceğim. Doldurun ve nasıl kullanacağınıza dair talimatlara uyun."

"Evet, efendim," dedi Alice.

Hemşire elini bandajlamaya devam etti ve işi bittiğinde Alice'in imzalaması gereken evrakları almak için ayrıldı ve reçeteyle birlikte taburcu edildiğini gösteren evraklarla geri geldi.

Alice bandajlı elini kaldırarak, "Ben sağ elimi kullanıyorum," dedi.

Dan, "Senin şahitliğinle imzalayacağım," dedi.

Hemşire başıyla onayladı.

"Teşekkür ederim," dedi Alice ve yataktan inmeye başladı.

Hemşire, "Sizi tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarmam gerekiyor," dedi. "Hastane kuralları. Hemen döneceğim."

"Ah, tamam," dedi Alice, sonra Dan'e baktı. "Arabam hırdavatçıda. Onu almak için beni bırakabilirsen çok memnun olurum."

Dan kaşlarını çatı. "Çantanı ve araba anahtarlarını almak için seni hırdavatçıya götüreceğim. Sonra seni arabanla eczaneye götürüp reçeteni doldurtacağım, sonra da seni eve bırakacağım."

"Ama kamyonunu nasıl alacaksın?" Alice sordu.

"Beni bırakmaları için istediğim kişiyi arayabilirim, tamam mı?" İcini çekti. "Evet, tamam ve çok minnettarım."

Hiç düşünmeden uzandı ve yanağını avuçladı. "Rica ederim ve yardım etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Yüzündeki eli sıcaktı. Dokunuşu nazikti. Ona yaslanma dürtüsü güçlüydü. Onun yerine, soğukkanlılığını korumayı başardı.

Bir görevli tekerlekli sandalyeyle geri geldi ve onu sandalyeye oturttu. Dan, "Kamyonetimi çıkışa kadar süreceğim," dedi ve hızla yola koyuldu.

Alice'i koridorda itmeye başlayan hademe, "İyi adam," dedi.

"Evet, öyle," dedi Alice ve eve gitmesinin emredildiği haberiyle patronunun karşısına çıkmayı düşünmemeye çalıştı.

Görevli onu tekerlekli sandalyeyle çıkışa götürdüğünde Dan de onun gelmesini bekliyordu. Görevli onu kamyona kadar iterken yolcu kapısını açtı. Ama Alice ayağa kalktığında Dan onu kollarının arasına aldı ve yolcu koltuğuna oturttu.

"Senin tırmanman için çok uzun."

Alice hâlâ onun tarafından öpüldüğü ve şimdi de onu kollarının arasına aldığı gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. "Ah, evet... Bunu görebiliyorum. Tekrar teşekkürler."

Sırıttı, sonra emniyet kemerini bağlamak için ona doğru eğildi, bu da yanağını öpüşme mesafesine getirdi. Gözlerini kapadı ve bunu düşünmemeye çalıştı, sonra bir klik sesi duydu.

"İşte buradasın. Gitmeye hazırım," dedi. "Mideniz bulanıyor mu? Koltuk geriye yatıyor. İstersen biraz arkana yaslanman için düzeltebilirim."

"Hayır, hayır, ben iyiyim," dedi Alice.

"Harika," dedi ve kapıyı kapattı, sonra kamyonu daire içine aldı ve direksiyona geçti. "İlk durak, patronuna haberleri vermek."

"Onu kızdırmak istemiyorum. Bu işe gerçekten ihtiyacım var."

Dan kaşlarını çatı. "Bunun onu kızdıracağını hiç sanmıyorum. Merak etme. Ben senin arkadayım." Alice'in gözleri doldu.

"Sorun ne? Söylediğim bir şey yüzünden mi?" diye sordu.

"Çok uzun zamandır beni destekleyen kimse olmadı."

Dan ona bir başparmak işareti yaptı, sonra kamyonu vitesine taktı ve uzaklaştı. Ama kadının

söyledikleri onu etkilemişti. Sabıka kaydı, ihtiyacı olan insanları kurtardığı uzun bir listeden başka bir şey değildi. Hayatında pek çok beyaz ata binmişti ama parlak zırhı yoktu. Ama bu farklı hissettiriyordu. O olmaya başlamıştı

onun fiziksel refahından çok daha fazlasına yatırım yapmıştı. Bilinmeyenler hâlâ onun için bir sorundu. Bir kadın ve onun çocuklarıyla arkadaş olmayı, gerçekten iyi arkadaş olmayı kaldırabilir miydi? Daha da önemlisi, kadın bu fikre açık olacak mıydı?

İç çekti. Tamam, duygusal açlığı nihayet doyuruluyordu ama kendine hatırlattı: *Küçük porsiyon empati, Danner ve küçük ısırıklar.*

Bölüm 4

Dan arabayı doğruca Bloomer's Hardware'e sürdü ve onun arabasının yanına park etti. "Eşyalarımı alıp Fred'le konuşmam gerekiyor," dedi.

Başını salladı. "Bekle, sana yardım edeceğim ve biraz başın dönerse diye seninle birlikte yürüyeceğim."

"Teşekkürler," dedi ve adamın koşarak kamyonetinin etrafında dönmesini izledi, sonra da kapısını açtı. Kız kendi başına dışarı çıkmayı denemeye bile vakit bulamadan, adam onu belinden yakaladı ve kolaylıkla dışarı çıkardı.

Alice iç çekti. *Yakışıklı, nazik ve aynı zamanda güçlü mü? Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi.*

"İyi misin?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

"Kendini sabit tutman gerekirse bana tutun. Düşmene izin vermeyeceğim."

Gözleri yine yaşlarla doldu ama ne kadar ağlamaklı olduğunu görmesini istemediği için başka tarafa baktı. Hepsi şok ve acı yüzünden olmuştu. İşte bu yüzden. Güvenebileceği biri olduğu düşüncesi, onun olmasını dilemesine neden olduğu için değil. Tek ortak noktaları eşlerinin ölüm şekliydi ve bu, üzerine bir ilişki kurulabilecek bir bağ değildi. Bu sadece hayatlarının en kötü günlerini hatırlatan korkunç bir şeydi.

Kaldırımı çıkarken bacakları biraz lastik gibiydi ama kazasız belasız içeri girmeyi başardı.

Fred Bloomer onun içeri girdiğini gördü ve şaşkınlıkla ona doğru koşarak sarıldı. "Alice! Ödümü kopardın! İyi misin?" diye sordu.

Elini kaldırdı. "Doktor bugün eve gitmemi söyledi ama yarın buraya döneceğim, söz veriyorum. Olanlar için çok üzgünüm. Seni zor durumda bırakmak istemezdim."

"Saçma sapan konuşma!" dedi Fred. "Kazalar hepimizin başına gelir. Elbette eve gidiyorsun. Ve yarın da orada kalmanı istiyorum ve ondan sonra hala çok acı çekiyorsan, sadece beni ara. Bir çözüm buluruz. Eşim çoktan gelip yardım etmeye gönüllü oldu. Tek istediğimiz senin iyileşmen."

Alice yine ağladı ama bu seferkiler rahatlama gözyaşlarıydı.

"Teşekkür ederim Fred. Eşyalarımı almam gerekiyor. Dan beni arabamla eve bırakacak, böylece arabayı kullanabilecek kadar iyi hissettiğimde arabam orada olacak."

"Seni bırakmamı ister misin?" Fred sordu. "Bir arkadaşımı arayabilirim." Dan, "Ben hallederim ama teklifiniz için minnettarım," dedi.

Alice binanın arka tarafını işaret etti. "Çantamı dolaptan çıkarmamız gerekiyor. Benim için şifreli kilidi açar mısın?"

"Kesinlikle," dedi Dan. "Yolu göster."

Arka odaya gitmek için koridorlarda tek sıra halinde yürümeleri gerekiyordu, bu da Dan'e Alice'in daha önce görmediği ilginç bir görüntüsünü veriyordu. Kalçalarının salınımının atkuyruğunun salınımına zıt bir şekilde hareket ettiğini öğrenmek büyüleyiciydi.

Bilim harika bir şeydi.

Ve düşündüğünde, biyoloji de öyleydi.

"Bu benim dolabım," dedi ve on numarayı işaret etti. "Oturmam gerekiyor," diye ekledi ve önlerindeki banka oturdu.

Dan onun ağzının etrafındaki beyaz halkaya ve alnındaki boncuk boncuk terlere baktı ve baş dönmesi ile mide bulantısı arasında gidip geldiğini anladı.

"Sayılar ne?" diye sordu. "Sağ on, sol dört, sağ sekiz, sol bir."

Kilidi temizlemek için döndürdü, sonra adımları tekrarladı. Kilit açıldığında, kilidi dolabın üst kısmına taktı ve kapıyı açtı.

"İşte çantan," dedi ve yanındaki bankın üzerine koydu. "Ve işte ceketin. Giymek ister misin, yoksa benim taşımamı mı istersin?"

"Sadece taşıyın, lütfen."

"Bunlar çantanın sapına takılı araba anahtarlarınız mı?"

Başını salladı, sonra öne doğru eğildi ve başını tekrar dizlerinin arasına koydu.

"Tanrı seni korusun," diye mırıldandı Dan, çantasını koluna astı, ceketini üzerine attı ve onu kollarının arasına aldı.

"Aman Tanrım, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Alice.

"Bir çarşaf kadar beyazsın ve yüz üstü düşmek üzeresin. Seni kırık bir burunla acil servise geri götürmek istemiyorum, tamam mı?"

Başını onun göğsünün gücüne yasladı. "Evet. Tamam."

Dan onu hırdavatçı dükkânından tıpkı daha önce tesisat parçaları çuvalını taşıdığı gibi kolaylıkla geçirdi.

Fred biraz irkilmiş görünüyordu, sonra onun ne kadar solgun olduğunu gördü ve kapıyı açmak için öne atıldı.

"Hey, Fred, bunlar onun anahtarları," dedi Dan, bir parmağının ucunda şingırdatarak. "Benim için yolcu kapısını aç."

Yardımcı olmaktan mutluluk duyan Fred, arabanın kilidini açıp kapıyı kısa sürede açtıktan sonra

Dan Amos'un onu nazikçe koltuğa oturtup kemerini bağlamasını ve kapıyı kapatmadan önce serbest bırakma belgelerini kucağına koymasını izledi.

Fred ona anahtarları uzattı. "Ona nasıl yardım ettin bilmiyorum ama onun adına sana teşekkür ederim," dedi ve Dan'in elini sıktı.

"Her şey yolunda," dedi Dan. "Yardım etmekten mutluluk duyarım." Ve sonra arabaya bindi. Birkaç dakika içinde geri geri gitti, sonra da caddeye çıktı.

Fred içini çekti ve içeri girdi. Saat neredeyse dört olmuştu. Kapanışa sadece birkaç saat kalmıştı. Bugünün bitmesine hazır olan tek kişi Fred değildi. Alice duygusal olarak tükenmişti. Ama tüm bunlarla tek başına başa çıkmak zorunda kalsaydı çok daha kötü hissedecekti.

Dan kucağındaki kâğıtlara baktı. Ağrı kesici reçetesini doldurmaları gerekiyordu.

"Alice, tahliye kâğıtlarında bir reçete gördüm. Kucağına bıraktığım kâğıtlarda da görüyor musun?" Alice yığını karıştırdı ve sayfalardan birine kâğıt klipsle tutturulmuş olduğunu gördü. Çekip çıkardı.

"Evet, burada," dedi.

"Sende kalsın, ben seni eve götürmeden önce eczanede doldurtacağız."

Alice ayaklarının dibinde duran çantasına uzandı. "Yeterli param olup olmadığından emin değilim-" "Ben hallederim," dedi Dan.

Kaşlarını çattı. "İnsanlara borçlu olmayı sevmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ben 'insan' değilim. Ben senin arkadaşın Dan'im. Turta yapabilir misin?" "Evet, o ne-"

"İyileştiğinde bana bir turta yap. Bu şimdiye kadarki en iyi intikam olacak." İç çekti. "Evet, peki, tamam," dedi, tartışamayacak kadar bitkin bir halde.

Birkaç dakika sonra eczanenin önündeki kaldırıma yanaştı ve park etti.

Kadın reçeteyi ona uzattı.

Dan, "Elimden geldiğince çabuk olacağım," dedi ve aceleyle içeri girdi.

Alice arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Eli zonklamaya başlamıştı. Ağrı kesicilerin işe yarayacağı belliydi. Derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça nefes vererek ağrının geçmesini diledi.

Birdenbire biri penceresine vurdu. Gözlerini açtığı anda Ruby Buttermann'ın arabasının yanında durduğunu gördü ve camı indirdi.

"Merhaba Ruby," dedi Alice.

Ruby'nin yüz ifadesi tam bir empatiydi. "Tatlım! İşlerimi hallediyordum ki ambulansın sesini duydum ve nalbur dükkanına kadar geldiğini gördüm, sonra da seni dışarı taşıdıklarını gördüm. Ne oldu?"

"Bir maket bıçağıyla yanlışlıkla avucumu kestim. Sanırım bayılmışım."

"Yardıma ihtiyacın var mı? Yanında kim var?" Ruby sordu.

"Dan Amos olay yerine geldi ve beni eve götürmeye yardım ediyor. Benim için bir reçete doldurmak üzere içeri girdi."

Ruby Alice'in omzunu okşadı. "Tanrı seni korusun. Hiçbir şey için endişelenme. Bu akşam

evinize yemek getireceğim. Altı gibi mi? Çocuklarınızın okuldan dolayı daha fazla bekleyemeyecek kadar aç olduklarını biliyorum."

"Oh, Ruby, bu çok tatlı, ama sen-"

"Yapmak zorunda olmadığının farkındayım. Ama istiyorum.

Sorun olur mu?" "Tanrım, yine ağlayacağım," dedi Alice gözleri dolarken.

Ruby kaşlarını çatı. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Sen farkına bile varmadan iyileşeceksin. Bu arada alabileceğin tüm yardımı al."

"Evet, hanımefendi," dedi Alice.

"Bu kadar o zaman," dedi Ruby. "Sonra görüşürüz." Gülümsedi ve el salladı.

Alice onun sokakta aceleyle park ettiği yere gidişini izledi ve sonra uzaklaştı. "Bu kadın koşabilecekken asla yürümüyor," dedi Alice, sonra elini göğsüne götürdü

ve gözlerini tekrar kapattı.

Birkaç dakika sonra Dan geri döndü. "Canın yanıyor, değil mi?" dedi direksiyonun arkasına geçerken.

Alice başını salladı.

Dan eczane poşetinden bir şişe suyla birlikte bir şişe hap çıkardı ve ikisini de açtı. "Her dört saatte bir ya da gerektiğinde bir tane alın yazıyor," dedi ve eline bir hap tutuşturup ağzına atana kadar bekledikten sonra suyu uzattı.

Alice minnetle aldı ve yuttu, sonra geri vermeden önce biraz daha içti. "Tekrar teşekkür ederim," dedi adam suyun kapağını yerine takıp konsola yerleştirirken.

"Tekrar rica ederim," dedi, sonra sırtıttı, sonra geri çekildi ve Main'e doğru ilerledi. "Hope House'da yaşıyorsun, değil mi?"

Alice ağrı kesicinin etkisini göstermesi için dua ediyor ve düşünecek başka bir şey bulduğuna seviniyordu. "Evet, var, Phoebe Ritter sayesinde. Sanırım artık Phoebe Payne oldu," diye ekledi.

"Bu arabayı da bana o verdi, bunu biliyor muydun?"

Dan şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Öylece sana mı verdi?"

Alice başıyla onayladı. "Bu kasaba iyi insanlarla dolu ve sen de onlardan birisin. Bugünkü varlığınız çok beklenmedikti ve aynı zamanda kesinlikle Tanrı vergisiydi. Bunu ve sizi ne kadar takdir ettiğimi ifade edecek kelime bulamıyorum, teşekkür etmekten başka. Elim iyileştiğinde sana yemek *ve turta* borçluyum, tamam mı?"

"Kesinlikle tamam," dedi. "Ev yemeklerini asla geri çevirmem ve sana daha önce de söylediğim gibi, neler yaşadığını biliyordum. Bunu tek başına yapmak zorunda olman doğru gelmedi."

Alice usulca, "Sen iyi bir adamsın," dedi ve gözlerini kapadı.

Dan onun profiline baktı, sonra arabayı sürerken boğazındaki yumruyu yuttu. Kız hiç çaba göstermeden Dan'in sinirlerine dokunuyordu.

Birkaç dakika sonra Alice nerede olduklarını görmek için gözlerini açtı ve neredeyse evde olduklarını görünce rahatladı.

"Bir sonraki bloktan sağa dön," dedi Alice. "Sağdan dördüncü ev."

Dan başını salladı ve onun talimatlarını izledi. Arabayı garaj yoluna çekti ve kapının altına park etti.

Carport.

"Hangisi ön kapının kilidini açıyor?" diye sordu anahtarları göstererek.

Alice, "Patty sağ olsun, üzerinde pembe tırnak cılası olan anahtar," dedi.

Dan sıırttı. "Mükemmel." Anahtarı çözdü ve kadın emniyet kemerini çözmeye çalıştığında dışarı fırladı. "Bekle. Sana yardım edeyim," dedi.

Nalburda zaten aşırıya kaçmıştı, bu yüzden eşyalarını topladı ve tartışmadı. Adam kapıyı açıp emniyet kemerini çözmek için tekrar eğildiğinde, kadın adamın tıraş losyonunun kokusunu bir kez daha aldı ve yüzündeki yara izine yakından baktı. Olay olduğunda kaybettiklerini her gün canlı bir şekilde hatırlatıyordu. *Yüce Tanrım.*

"Tamam, şimdi kolay oldu," dedi ona yardım ederken, sonra ayağa kalkana kadar kolunu kavradı. "Yürüyeblecek kadar iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi.

Alice inlediğinde merdivenleri yarılamışlardı.

"Neyin var?" Dan sordu.

"İşte çocuklarım geliyor. Elimdeki bandajı çoktan fark etmişler ve Patty'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa gözyaşlarının eşiğinde."

Dan kaldırımdan gelen çocukları gördü, bakışları küçük kız kardeşinin elini tutan uzun bacaklı çocukta daha uzun süre kaldı. Eğer yaşasaydı oğlu da bu yaşta olacaktı.

Dan, "Görünüşe bakılırsa oğlun bana ters ters bakıyor," diye söylendi.

Alice güldü ve sesindeki sevinç adamın içine işledi. "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Kısa boylu ve çirkin olduğumu düşündüğünden emin olduktan sonra iyi olacak."

"Vay canına," diye söylendi Dan. "O zaman karnı ağrıyacak, çünkü bu mümkün değil. Sen, büyükbabamın dediği gibi, 'güzel bir kadın figürüsün'."

Alice bu iltifat karşısında cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı ve sonra çocuklar koşarak yola çıktılar, koşarken de konuşuyorlardı. Dan kapının kilidini açtı ve Alice'in çocuklarını sakinleştirmesine izin vererek kenara çekildi. Ölümcül bir yara almadığından emin olduktan sonra onları Dan'le tanıştırdı.

"Çocuklar, bu Bay Amos. Nalbur dükkanının daimi müşterisidir ve hastanede bana yardım etti, sonra da eve dönmeme yardım etti. Dan, bu oğlum Charlie ve kızım Patty."

"Merhaba," dedi Patty ve yüzünü Alice'in karnına sakladı, ama Charlie döndü, Dan'in gözlerinin içine baktı, sonra gülümsedi ve bir erkek diğerine elini uzattı.

"Anneme yardım ettiğin ve onu ve arabamızı eve götürdüğün için sana teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Dan. "Annen bir arkadaş ve arkadaşlar birbirine yardım eder, değil mi?"

"Evet, efendim." Charlie başını salladı, sonra Alice'in olduğunu iddia ettiği adama dönüştü. "Anne, solgun görünüyorsun. İçeri girip oturman gerek. Patty, annemi bırak da yürüyebilsin. Bay Amos, evimize hoş geldiniz," diye ekledi.

"Teşekkür ederim Charlie, ama arabamı arayıp eve gideceğim." Cüzdanından bir kart çıkardı ve

Charlie'ye uzattı. "Bu evde herhangi birinin yardıma ihtiyacı olursa, ben her zaman hazırım."

Dan'in gelmediğini fark ettiğinde Alice çoktan koltuğuna yerleşmişti. "Dan, arabanı beklemek için verandada oturma. İçeri gel."

"Bu sefer olmaz," dedi. "Bir gün için yeterince heyecan yaşadın. Sakinleş ve ağrı kesicinin etkisini göstermesini bekle. Charlie her şeyi kontrol altında tutuyor."

Charlie gülümsedi. "Evet, efendim, öyle."

Dan el salladı ve merdivenlerden inmeye başlarken cep telefonunu çıkardı.

Alice birkaç dakika pencereden dışarıyı izledi ve bir polis arabasının geldiğini görünce şefin Dan'ı geri götürdüğünü anladı ve gözlerini kapattı. Ama onu hâlâ zihninde görebiliyordu; acil servise girmiş, tüm ağrıları sırasında elini tutmuş ve sürekli ağlama ihtiyacını garipsememişti.

Ve ailesinin ölümüne neden olan patlamadan bahsederken sesindeki duygusuzluğu duymak. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Bir bedenın şoktan nasıl uyuşabileceğini. Neden artık evli olmadığının hikayesinin nasıl yeni siz haline geldiğini. Nasıl dul kaldığınızı ya da dul kaldığınızı. Bu sizin yeni kimliğinizdir. İşte bu şekilde hissizleşirsiniz. Çünkü çok fazla hissederseniz, öleceğinizi bilirsiniz.

Adamın yüzündeki yara izini düşünerek uykuya daldı ve bir sonraki uyanışında Ruby Dye elinde akşam yemeğiyle kapıyı çalıyordu.

* * *

Junior Rankin cep telefonu çaldığında ahırda akşam işlerini yapıyordu. Numarayı gördüğünde midesi düğümlendi. Aramaya şaşırmamıştı ama bu ilişkiye bir son vermek üzereydi. Boğazını temizledikten sonra cevap verdi. "Merhaba."

"Benim," dedi Oscar.

"Evet, biliyorum. Ne istiyorsun?" Junior sordu.

Oscar, Junior Rankin'in sesinin tınısı karşısında şaşkına döndü. "Sana söylediğim şeyi yapıp yapmadığını bilmek istiyorum."

"Denedim ve başarısız oldum. Yaşlı adam hala dayanıyor ve Tanrı'ya yaşaması için dua ediyorum. Bu bana kendimle ilgili bir şey öğretti. Seninle işimiz bitti. Bir daha gelme. Buraya bir daha gelme ve kendini şanslı say."

"Beni tehdit edemezsin!" Oscar söyledi.

"Bu bir tehdit değildi," dedi Junior. "Biz bu işin dışındayız, bu yüzden bir daha yollarımızın kesişmesine gerek yok, anladın mı?"

"Gerçekten bırakıyor musun?" Oscar mırıldandı.

"Bu zaten bitmiş bir anlaşma. Neredeyse bir adam öldürüyordum ve kardeşim çok kötü yaralandı, ihtiyacım olan tek sebep bu."

"Peki o zaman," dedi Oscar.

Junior bağlantıyı kesti, sonra eve dönmeden önce domuzları beslemeyi bitirdi. Kendini yaşlı hissediyordu. Yaşlı ve zamanından önce tükenmiş. Arka kapıya varıp ayaklarını temizlediğinde ağlama isteğiyle savaşıyordu. Erkekler ağlamaz. Ama o da artık kendini pek erkek gibi hissetmiyordu.

Tanrım, kendimi affetmenin bir yolunu bulamıyorum.

Ve böylece kapıyı açıp mutfığa girdi. Babası ocakta güveç ısıtıyordu ve fırında pişen mısır ekmeğinin kokusunu alabiliyordu.

"Güzel kokuyor baba," dedi Junior.

Koca Tom büyük oğluna gülümsedi. "Sadece güveç ve mısır ekmeği."

"Daha iyisi yok," dedi Junior. "Elimi yüzümü yıkar yıkamaz sana yardım edeceğim. Albert uyuyor mu?" "Emin değilim. Gidip kontrol et. Uyanıksa ona bir tepsi götürürüm."

"Peki efendim. Hemen dönerim," dedi Junior ve aceleyle koridordan geçerek kardeşinin odasına gitti. Junior içeri girdiğinde Albert uyanıktı ve televizyon izliyordu.

"Baban beni uyanık olup olmadığına bakmam için gönderdi. Akşam yemeğini getirecek."

Albert başını salladı. "Evet, biraz yiyeceğim. Belki karnımdaki yemek ağrı kesicilerin yatışmasına yardımcı olur. Bana çılgın rüyalar gördürüyorlar."

Junior'ın sesi titriyordu. "Ayakların için üzgünüm, kardeşim."

"Endişelenme. Ben kendime yaptım. Babama söyle, mısır ekmeğinin bir parçasına benim için biraz sorgum pekmezi koysun, olur mu?"

Junior ona başıyla onay verdi ve mutfığa dönerken uzun, aceleci adımlar atarak oradan ayrıldı. "Uyandı baba. Mısır ekmeğinin bir parçasına pekmez sürüp sürmeyeceğini soruyor."

Koca Tom sırttı. "Bunu zaten biliyordum. Sen git ve hazır sıcakken kendine biraz yemek hazırla. Ben yakında döneceğim."

Junior başını salladı ama iştahı yoktu. Yemekler boğazına takılıyor ya da yutmayı başarsa bile karnında düğümleniyordu. Yine de yemek yemezse babam bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı, bu yüzden her şeyden biraz alıp oturdu ve tuza uzandı.

Babasının yahnisinin her zaman tuza ihtiyacı olduğunu bilmek için tadına bakmasına gerek yoktu. Koca Tom döndüğünde bir parça mısır ekmeğini yağlıyordu ve sonra babasıyla yemeği ve günlerini paylaşırken endişelerini bir kenara bırakmayı başardı.

* * *

Şef Pittman Dan'i kamyonetini almaya götürmekten büyük mutluluk duydu ve yolda giderken Dan ona Elliot Graham hakkında sorular sordu, çünkü planladığı gibi yaşlı adamı bizzat kontrol etme fırsatı bulamamıştı.

"Doktor bana ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdiğini ve vücudunda o yaraya neden olabilecek hiçbir

şey olmadığını söyledi. Şerif, saldırıya uğradığı varsayımıyla soruşturma yürütüyor, ancak buradaki takılma, bunun için bariz bir neden olmaması. Cüzdanı ve parası hala üzerindeydi.

Cebinde de arabasının anahtarları var. Birinin sebepsiz yere onu öldürmeye çalışması hiç mantıklı değil."

"Her zaman bir neden vardır," dedi Dan. "Bu gerçeği görmezden gelemeyecek kadar uzun yıllarımı mahkemede geçirdim. O ne yapıyordu?"

"Resim. Sadece gölün bir resmini yapıyordu. Bitmiş sayılmazdı ama kayda değer bir yanı da yoktu."

Dan kaşlarını çatı. "Ya resimde birinin görülmesini istemediği bir şey varsa?"

"Elliot için daha çok endişelendiğimden sadece bir anlığına bakabildim, ama tam olarak onun önünde olan şeydi. Göl, gökyüzü, ağaçlar ve karşı kıyı."

"Başka bir şey yok mu?"

"Hiç sanmıyorum. Şerifle daha sonra konuşacağım."

Dan başını salladı ama bu işin peşini bırakamadı. Belki de daha iyi bir komşu olamadığı için hissettiği suçluluk duygusuydu ama yaşlı adam için adalet istiyordu, tıpkı savcı olarak uzun süredir temsil ettiği insanlar için adalet istediği gibi.

"Şerif için bir sakıncası yoksa, bir fotoğrafını çekip size gönderebilirse, görmek isterim."

Lon ona şöyle bir baktı ama itiraz etmedi. "Ben ona iletirim," dedi.

"Teşekkürler," dedi Dan. "Olmazsa da sorun değil. Ben çekilirim."

"Tamam," dedi Lon ve sonra Dan'in kamyonetinin yanındaki kaldırıma yanaştı. "Al bakalım. Şerif öyle ya da böyle ne derse sana haber veririm."

Dan, "Sağ ol, bıraktığın için de teşekkürler," dedi.

Şef arabayı sürdüğünde kamyonun kilidini açıyordu ve birkaç dakika kapının yanında durup Blessings'in ana caddesine baktı.

İyi insanlar tarafından işletilen küçük işletmeler. Granny's Country Kitchen. Adliye binası. P. Nutt Butterman, Esquire'ın günlerini mahkeme içinde ve dışında geçirdiği ofis binası. Phillips Eczanesi. Çiçekçi. Spor salonu. Ve daha aşağıda, Curl Up and Dye ve banka.

Arkasında bir elbise butiği vardı. Yem ve tohum dükkânı, hızlı durak/gaz istasyonu ve Blue Ivy Bar.

Küçük kasabalar kadar eşsiz değildi. Ama içindeki insanlar - Alice Conroy gibi insanlar - onu olağanüstü kılıyordu. İlk başta buraya gelme kararını merak etmişti ama artık etmiyordu. Artık düşünmüyordu. İyi ya da kötü, ait olduğu yer burasıydı.

Memnun bir şekilde Piggly Wiggly'ye uğrayıp kahvaltılık gevrek için süt de dahil olmak üzere birkaç şey aldıktan sonra eve doğru yola koyuldu. Finansal açıdan yapması gereken küçük bir hokkabazlık vardı ama içinde yaşadığı ev de dahil olmak üzere kiralık mülkler için bir teklif sunacaktı. Yeniden kök salmanın zamanı gelmişti.

Elliot her türlü makineye bağıydı ve sonunda kilitlenmesini sağlayan şey sürekli bip sesi oldu.

Uyanmak için takip etmesi gereken bir sese dönuştü. Hastanede olduğunu fark ettiğinde kaşlarını çatı.

Bu nasıl oldu?

Seslenmeye başladı, sonra derisinin yanan dudaklarını çektiğini hissetti ve bundan vazgeçip orada yatarak birinin içeri girmesini bekledi. Kapı açıldığında neredeyse tekrar uykuya dalmak üzereydi ve karo zemine vuran lastik ayakkabıların gıcirtısını duydu.

Bir hemşire!

Gözlerini tekrar açtı, kadının serumunu düzelttiğini gördü ve dikkatini çekti. Önce dudaklarını, sonra başını işaret ederek "Acıyor," dedi.

"Dudakların için bir şey getireyim," dedi. "Başının arkasını incitmişsin. Nasıl yaptığını hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi Elliot ve gözlerini kapattı. Artık onunla konuşmak istemiyordu. Gidip dudaklarına sürece bir şey getirmesini istiyordu.

Kadın hızla oradan ayrıldı ve geri döndüğünde doktoru da yanındaydı. Merhemi ağzına sürdü ve sonra doktorun onu muayene edebilmesi için kenara çekildi.

"İyi günler Bay Graham. Benim adım Dr. Hastings. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu. Elliot kaşlarını çatı. "Acıyor."

"Başınızda ciddi bir yaralanma var. Nasıl olduğunu biliyor musun?" "Hayır," dedi Elliot.

"Neden Gray Goose Gölü'ndeysiniz?" Hastings sordu.

Elliot kaşlarını çatı. Bunu düşünmesi gerekiyordu. Orada olduğunu hatırlamıyordu.

Oh...bekle... "Resim," dedi.

"Orada kimseyi gördün mü?"

"Teknelerde insanlar vardı,"

dedi Elliot. "Ama etrafınızda

kimse yok muydu?"

"Hayır. Başım ağrıyor. Yeterince konuştum. İlaç."

"Evet, sana ağrı kesici sipariş edeceğim. Şef Pittman'a uyandığınızı haber vermeliyim. Seninle konuşmak istiyor."

"Konuşmak yok. İlaç."

"Hemşire birazdan size ilaç getirecek."

"Eve mi gideceksin?" Elliot sordu.

"Henüz değil. Şimdilik sadece dinlen."

Elliot iç geçirdi, yiyecek için kendisine bağlı herhangi bir hayvanı olup olmadığını hatırlamaya çalıştı, sonra olmadığına karar verdi. Gözlerini tekrar kapattı ve bu kez tatlı karısı Helena orada onu bekliyordu. Birkaç yıl önce ölmüş olmasına rağmen onu görmek ona garip gelmedi ama Helena sessiz olmasını işaret etmek için parmağını dudaklarına götürdüğünde rahatladı ve uykuya daldı.

Hemşire dizüstü bilgisayar arabasıyla geri geldi, serumuna ağrı kesici enjekte etti ve ardından hayati değerlerini kontrol etti. Hâlâ biraz ateşi olduğunu not etti ve ardından zavallı yüzüne bakarak kişisel bir gözlemde bulundu.

güneş yanığı yüzünden soyulacaktı. Makinelerdeki tüm okumaları kontrol etti, bunları dizüstü bilgisayara girdi ve sonra onu dışarı çıkarıp uyumasına izin verdi.

Şef Pittman, Elliot Graham'ın doktorundan telefon aldıktan sonra onu yarına kadar sorgulamamaya karar verdi. Dr. Hastings'e göre Elliot nasıl yaralandığını bilmiyordu ve zaten ağzı da konuşamayacak kadar acıyordu.

Ama ilçe şerifinin ofisini arayıp üzerinde çalıştığı tablonun fotoğraflarının kopyalarını istemiş, sonra bunları cep telefonuna yüklemiş ve Dan Amos'un evine uğrayıp ona göstermeye karar vermişti.

Dan mutfakta bir dilim kurutulmuş jambon kızartıyordu ve fırında bir tepsi bisküvi vardı. Piggly Wiggly'de satılan türdendi ama sıcak yendiğinde iyi bir kızarmış jambonlu sandviç oluyordu.

Tam ocağı kapatmış ve fırından bisküvileri almak üzereydi ki kapı çaldı. Kaşlarını çatarak fırını kapattı ve aceleyle cevap verirken sıcak bisküvi tepsisini sıcak tutması için ocağın üzerine koydu.

Pencereden şefin devriye arabasını gördüğünde, neden burada olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Ama bunu öğrenmek üzereydi. Kapıyı gülümseyerek açtı. "Hey, Şef! İçeri buyurun."

Lon eşikten geçip Dan'ın kapıyı kapatabileceği kadar içeri girerken, "Kalmayacağım," dedi. "Şeriften bana Elliot'ın üzerinde çalıştığı tuval de dahil olmak üzere olay yerinin fotoğraflarını göndermesini istedim. Hâlâ görmek istiyor musun?"

Dan, "Evet, hem de çok," dedi.

Lon cep telefonundan fotoğrafları çekti, sonra telefonu Dan'e uzattı ve onun diziyi yavaşça taramasını izledi.

"Şüpheli bir şey görüyor musun?" Lon sordu. "Sıra dışı bir şey göremiyorum." "Tuvalinde bir teknenin içinde resim yapıyormuş gibi görünüyor. Bir tanık var mıydı?"

Lon omuz silkti. "Bildiğimiz kadarıyla hayır. Göl su sporları için kullanılmıyor, sadece balık tutuluyor."

Dan fotoğraflara baktı, baktı, hatta daha yakından bakmak için cep telefonunun ekranını büyüüttü. Sonunda omuz silkti.

"Belirli bir şey görmüyorum," dedi Dan. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hiç zahmet değil," dedi Lon. "Bir davayı çözmeye yardımcı olabilecek her şeyi yapmaya her zaman hazırım." "Peki, Elliot hakkında bir saldırı davası açıyor musunuz?" Dan sordu.

Lon başını salladı. "Şerif, yeni bir şey öğrenirsem bunun cinayete teşebbüse dönüşebileceğinin farkında."

Dan, "Mesajı Aidan ve Phoebe Payne'e iletirim," dedi ve ekledi, "Kahvaltı için biraz bisküvi ve jambonum var. Konserve bisküviler... Mercy'nizin yaptığı gibi değil ama açsanız memnuniyetle paylaşırım."

Lon gülümsedi. "Mutfakta sihirbaz gibi bir şey, değil mi? Teklifinizi geri çevireceğim ama teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra şef evden çıkıp arabasına doğru giderken Dan mutfakta tabağını dolduruyordu. Masaya tereyağı ve jöle ekledi, kendine bir fincan kahve doldurdu ve yemeğe oturdu.

Bunu yaparken Alice'i düşündü. Dün gece hiç uyumuş muydu? Acı çekiyor muydu? Çocuklarını okula bırakmayı başarabildi mi? Sonra bunu bir kenara bıraktı, çünkü eğer Alice müsait değilse oğlu Charlie'nin bu işi hallettiğini biliyordu. Charlie'nin çok erken büyümek zorunda kaldığından bahsetmişti. Belki de öyleydi ama o bu işi çok iyi yapıyordu.

Kendine ikinci bir bisküvi ve jambon yaptı ve çilek reçeli ekledi. "Umm," dedi büyük bir ısırık alırken. Noel hindisine kızılıcık sosu eklemek gibiydi.

Yemeğini aceleye getirmede ama bitirdiğinde New Orleans'a telefon edecek kadar uzun süre masada kaldı.

* * *

Dan'ın telefonunu aldığı anda Aidan kalkmış restorana doğru gidiyordu. Haberlerin kötü olmasından korktuğu için telefonu endişeyle açtı. "Alo?"

"Selam, Aidan. Bazı haberlerim var, çoğu da iyi. Elliot beklediğimizden daha iyi bir durumda uyandı. Nasıl yaralandığını bilmiyordu. Onu şüphelendirecek bir şey görmedi ve üzerinde çalıştığı tablonun bir ipucu verebileceğini düşündük ama vermedi. Birisi yeni bilgilerle ortaya çıkmadığı sürece, hiçbir zaman cevap bulamayabiliriz."

"Vay canına. Birinin cinayete teşebbüsten paçayı sıyırdığını düşünmek hoşuma gitmiyor," dedi Aidan. "Daha çok erken," dedi Dan. "Henüz vazgeçme."

"Haklısın," dedi Aidan. "Ama beni haberdar et."

"Yapacağım," dedi Dan. "Ve şimdi bu haber iletildi, biraz daha var."

"Oh? Ne hakkında?" Aidan sordu.

"Mülkünüz... aile eviniz, kiralık evler. Onları satın almak istiyorum."

Aidan sıırttı. "Ciddi misin? Bu harika bir şey. Bunun senin için uygun olabileceğini hissediyordum. Tekrar avukatlık yapmaya niyetli misiniz? Peanut Buttermann'ın senin gibi bir ortağı bünyesine katmaktan memnuniyet duyacağını tahmin ediyorum."

"Hayır, avukatlığa. Artık kalbim buna el vermiyor ve yaptığım işi seviyorum." "O zaman bana bir teklif yap, oradan devam ederiz."

"Evet, resmi bir teklifle ilgili belgeleri hazırlatıp size faksalayacağım. Şimdi konuyu seninle ilgili olarak değiştireceğim. Lee'nin üniversiteye döndüğünü varsayıyorum?"

"Evet, ama Savannah Üniversitesi'nden New Orleans'taki Loyola Üniversitesi'ne transfer oldu."

Dan gülümsedi. "Bu harika. Böylece 1 numaralı oğlun icabına bakmış olduk... 2 numaralı bebekten haber var mı? Bayan Phoebe iyi mi? Kız mı erkek mi biliyor musun?"

Aidan'ın sesi hayatındaki neşeyi yansıtıyordu. "Phoebe harika. Bebeğimiz sağlıklı ve

teslim tarihi biz farkına bile varmadan gelmiş olacak."

"Bu harika," dedi Dan. "Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, her anın tadını çıkarın."

Aidan, Dan'in neler kaybettiğini ve kendi ailesi yokken ailesini kutlamak için neler yapması gerektiğini biliyordu.

"Evet, bunu yapacağım," dedi Aidan. "Bu arada, teklifinizi bekliyor olacağım."

Dan bağlantıyı keserken gülümsüyordu. Bir plana sahip olmak iyi hissettiriyordu.

Bölüm 5

Alice'in uykusu huzursuzdu. Uykuya her dalışında elini çarparak ters dönüyordu. Yeni bir güne başlamak için alarm çaldığında rahatlamıştı.

Çocukları okula götürmek için kalktı ama Alice mısır gevreği ve sütü masaya koyarken Charlie onların yerine geçip öğle yemeklerini hazırladı.

Patty elinde bir saç fırçası ve atkuyruğu için bir lastikle gözyaşları içinde mutfığa geldi.

"Neyin var?" Alice gözyaşlarını görünce sordu.

"Ben saçımı yapamıyorum, senin elin de yapamıyor."

"Ağlamayı kes Patty. Ben yaparım," dedi Charlie. "Şimdi otur ve yemeğini ye. Bu sabah okula yürüyerek gideceğiz çünkü annemin araba kullanmaya çalışmasına gerek yok."

Patty tıpkı annesini önemseydiği gibi Charlie'yi de önemsiyor ve ona söyleneni yapıyordu. "Mısır gevreğinin üzerine biraz muz ister misin?"

Charlie sordu.

Patty başını salladı ve adamın muzun yarısını kendi mısır gevreğine, diğer yarısını da onunkine dilimlemesini izledi. Sütü döktü, sonra onu masaya yaklaştırdı.

"Sakın elbisene bir şey sürme," dedi.

"Tamam," dedi Patty ve çenesini kasenin üzerine koyarak kibarca bütün mısır gevreğini yedi. Alice sırtışını bastırdı ve oğluna göz kırptı. "Harika olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Saç bandını ve fırçasını alıp küçük kız kardeşinin saçlarını hızla at kuyruğu yaptıktan sonra sırtı ve mısır gevreğini yemek için oturdu.

"Oh... Anne, okuldan sonra futbol antrenmanım var."

"Sorun değil," dedi Alice. "Elimi dinlendirmek için bütün günüm var, okul bitince Patty'yi alırım. Patty, bunu duydun mu?"

Patty başını salladı, hâlâ çiğniyordu. "Seni okulda bekliyorum," dedi. "Doğru," dedi Alice.

"Ne güzel. Bu öğleden sonra eve gideceğim," dedi Patty.

"Charlie, çok mu geç kalacaksın?" Alice sordu.

"Hiç sanmıyorum. Cuma günü bir maçımız var. Sanırım Koç sadece oyunları bildiğimizden emin

olmak istiyor. Eğer geç kalacaksak, bir telefon ödünç alır ve ararım."

"Teşekkür ederim. Süt paranız var mı?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi, bana ve Patty'ye yetecek kadar. Merak etmeyin. Bugün dinlenin ve hiçbir şey yapmaya çalışmayın." "Peki efendim," dedi Alice.

Charlie iç çekti. "Sadece kendini daha iyi hissetmeni istiyorum anne."

"Biliyorum, tatlım. Sadece sana takılıyordum," dedi ve sonra saate baktı. "İkiniz de gitmelisiniz yoksa geç kalacaksınız."

"Evet, hanımefendi," dedi Charlie. "Patty, git ceketini ve sırt çantasını al." "Tamam," dedi ve odasına koştu, sonra da mutfığa geri döndü.

Charlie öğle yemeğini sırt çantasının içine koydu ve sütü için bir çeyrekliği sırt çantasının dışındaki fermuarlı keseye koydu ve sonra başının üstünü okşadı.

Annelerine sarılıp vedalaştılar ve sonra gittiler. Ev bir anda sessizleşti. Alice kendini yalnız mı yoksa rahatlamış mı hissedeceğini bilemiyordu ama eli yeterince ağrıyordu ve bir ağrı kesici alıp uzanmaya karar vermişti bile. Mısır gevreği kaselerini ve bardakları duruladıktan sonra bulaşık makinesinin üst rafına yerleştirdi.

Aç değildi ama aç karnına ağrı kesici hap almaması gerektiğini biliyordu, bu yüzden bir parça ekmek kızarttı ve kızarınca üzerine biraz tereyağı sürüp kahvesini bitirirken yedi. Tam ağrı kesiciyi yutmuştu ki kapısı çalındı. Elini sildi ve cevap vermeye gitti ama kapıyı açtığında gülümsedi. Dan Amos'u sabahın bu erken saatinde görmek güne başlamak için iyi bir yoldu.

"Merhaba," dedi. "Bugün meşgul olmadan önce uğrayıp seni kontrol etmek istedim." "Çok tatlısın," dedi Alice. "İçeri gelsene. Bir fincan kahve ister misin?"

"Elbette, ama seni takip edip kendim için dolduracağım."

"Mutfak bu tarafta," dedi ve oraya vardıklarında bir kahve fincanı indirmesi için dolabın kapağını açtı, sonra da yoldan çekildi. "Krema ya da şeker ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Hayır, siyah iyidir," dedi. "Çocukların okula iyi gitti mi?"

"Evet. Charlie bir dahi. Ama bu öğleden sonra okul bittiğinde Patty'yi almam gerekiyor çünkü Charlie'nin futbol antrenmanı var."

"Seni götürebilirim," dedi Dan, teklif ettiğinde kızın yanaklarının nasıl pembeleştiğine bakarak. "Oh, sanırım seni yeterince rahatsız ettim," dedi.

"Zahmet olacaksa teklif etmezdim," dedi ve gözlerini ondan ayırmadan kahvesinden hızlıca bir yudum aldı.

Mahkemede bir tanığa yaklaşmadan önce yaptığı şeyi yaptığının farkında değildi. Tanığın işbirliği yapıp yapmayacağını sadece oturuş şeklinden ya da gözlerinin içine bakıp bakmamasından anlardı.

Alice doğrudan ona bakıyordu. Bu hoşuna gitmişti. Oyun oynamayan bir kadın.

Alice onu tekrar görmek istiyordu ve araba kullanmak için sabırsızlanıyordu ve ondan hoşlanıyordu. İyi bir adamdı. Yakışıklı bir adam. *Kabul et*, diye düşündü. *Hoş, yakışıklı bir adam*. Ve işte böyle, kendini evet demeye ikna etmişti.

"Madem öyle diyorsun, teklifini kabul edeceğim," dedi. "Beni üçe çeyrek kala alman gerekecek. Okul üçten biraz sonra kapanıyor ama çocuklarınızı almak için sıraya girmezseniz otobüs trafiğine takılırsınız."

"Sorun değil," dedi. "Ben burada olacağım. Bugün ihtiyacınız olan bir şey var mı? Market alışverişi ya da eczaneden ilaç gibi?"

"Hayır, teşekkür ederim. İhtiyacım olan her şeye sahibim," dedi. "Öğleden sonra görüşürüz o zaman."

"Evet," dedi, sonra kahvesini bitirdi ve fincanı lavaboya koydu. "Gitsem iyi olacak. Sonra görüşür müyüz?"

"Tamam, sonra görüşürüz," diye yineledi ve onu kapıya kadar takip etti.

Tekrar vedalaşmak için arkasını döndü ve sonra kızın iri gözlü bakışlarında kayboldu.

Alice'in yüzündeki gülümseme durdu, sonra soldu. Uzun, sessiz bir an boyunca nefes almayı unuttu.

Dan onu tekrar öpmek için büyük bir istek duyuyordu ama onun istekli bir alıcı olduğunu öğrenene kadar bu gerçekleşmeyecekti.

"Görüşürüz," dedi aniden ve kapıdan çıkıp neredeyse koşarak kamyonetine gidiyordu.

Alice kapının önünde durmuş, adamın uzaklaşmasını izliyordu. Aralarında ne olduğunu bilmiyordu ama her ne ise, onun da bunu hissettiğini anlayacak kadar kadındı.

O gider gitmez ön kapıyı kilitledi ve yatak odasına geri döndü. Yatağını toplamadığına sevinerek ayakkabılarını çıkardı, yorganın arasına girdi ve gözlerini kapadı. Hatırladığı son şey, mahallenin bir yerinde çim biçme makinesinin sesini duyduğuydu.

* * *

Beulah Conroy Marty'nin mezarındaki yaprakları toplamayı yeni bitirmişti. En büyük oğlunun hayatından çıkmasına çok üzülüyordu ve bunu atlatmanın yakınından bile geçmiyordu. Diğer iki oğlu ikinci evliliğinden olmuştu. Marty'yi, Ike Gatlin'le olan ikinci evliliğinden olan oğulları Moses ve J. B.'den daha çok sevdiği için hiçbir mazeret öne sürmüyordu. O böyle biriydi.

Tırmığı aile arsasının etrafındaki demir parmaklığa yasladı, kucak dolusu yaprağı topladı ve yürürken arkasına dizerek arsanın dışına taşıdı. Çöplerini yaktıkları ve içine attıkları varile vardığında yaprakların yarısı gitmişti. Umurunda değildi. Duke ya da Marty'nin mezarlarının üzerinde olmadıkları sürece.

Menteşelerin gıcırdadığını ve ardından arkasından mutfak kapısının çarpıldığını duydu. Belli ki çocuklar evdeydi ve arabalarıyla geldiklerini bile duymamıştı.

Sonra Musa onun dirseğindeydi ve elini omzuna doğru kaydırды. Dokunuşu da sesi kadar nazikti. "Hey anne, Marty'nin eski evinin önünden geçiyordum ve biraz chanterelles gördüm. Onları ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Geri dönüp sana biraz getirmemi ister misin?"

Beulah kaşlarını çatı. "O yerden bir şey yemek istediğimden emin değilim. Marty'yi benden aldı."

Moses Gatlin gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Hayır, hanımefendi. O arazinin Marty'nin kafasının güzel olması ve kendisi dahil her şeyi ateşe vermesiyle hiçbir ilgisi yok. Şimdi mantarları istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Beulah ters ters baktı. Moses yirmili yaşlarının sonlarındaydı ama Marty meth yüzünden aklını kaybettikten sonra ona bakmaya başlamıştı. Doğru olduğunu bildiği şeyi yüksek sesle söyleyecek gücü yoktu. Ölmüş olması Marty'nin suçuydu. Ona bakmak yerine Moses'ın omzunun üzerinden baktı.

"Sanırım bu akşam yemekte biraz chanterelles lezzetli olur, ama ben de seninle gelmek istiyorum," dedi.

"Yürüyerek gidecektim ama madem gitmek istiyorsun, arabayla gideriz anne. J. B. de gidiyor. Akşam yemeği için bir sürü sincap yakalamayı umuyor."

Beulah kıyafetlerine baktı ve bazı döküntüleri fırçaladı. "Eşyalarımı toplamam için bana biraz zaman ver." "Acele etme. Ben sepetleri ve bıçakları alacağım. Kamyonda bekliyor olacağız."

Üzerinde zaten iş kıyafetleri vardı - Ike'ın eski tulumlarından bir çift ve Duke'un uzun kollu gömleklerinden biri - ama bir şapka istiyordu. Sonbaharla birlikte ormanda örümceklere her zamankinden daha sık rastlanıyordu ve bir ağa takılıp örümceği saçından toplamak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Birkaç dakika sonra Duke Conroy'un babasından miras kalan iki katlı eski evden çıktı ve yolcu koltuğuna oturdu. J. B. zaten kamyonun kasasında oturuyordu ve Moses da direksiyonun başındaydı. Beulah kapıyı kapatır kapatmaz yavaş ama sabit bir hızla yola koyuldular.

Güzel bir gündü. Bazı ağaçların yaprakları yeni yeni açmaya başlamıştı ve kabinin her iki tarafındaki camlar açıktı, böylece havanın dolaşması için bir tünel açılmış oluyordu.

Moses ve J. B. babalarına çekmişlerdi ve annelerinin kahverengi saçlarına sahip, orta boylu, tıknaz ve iri kemikli adamlardı. Geçtiğimiz yıl Beulah'nın saçlarına önceki tüm yıllardan daha fazla ak düşmüştü ve Moses onun gelmek istemesine şaşırılmıştı çünkü Marty'nin öldüğü günden beri olay yerine gitmemişti.

Moses hâlâ Alice'in daha evlerine varmadan attığı çığlıkları duyduğu kâbuslar görüyordu. Evlerine vardığında ise hepsi paniğe kapılmıştı. Ambulans ve gönüllü itfaiyeyi aradıklarında Alice histeriden tamamen sessizliğe bürünmüştü.

Annem Alice'in yüzündeki sert ifadeyi, erkeğinin ölmüş olmasını umursamayan bir kadın olarak okumuştı ama Moses onun şoka girdiğini biliyordu. Ve hepsi geri dönüp evlerinin yanmış çatısının altında Marty'nin cesedinden geriye kalanları gördüklerinde, onlar da şoka girmişlerdi.

Okul servisi gelip çocukları indirdiğinde hepsi hâlâ olay yerindeydi. Çocuklar dumanı tüten yıkıntıları gördükleri anda ağlamaya başladılar. Ama babalarının yangında öldüğünü öğrenmek Moses'ın tanık olduğu en kötü şeydi. Alice'i hayatlarının gerçekliğine döndüren şey onların paniği idi ve onu, çocukları ve Marty'nin köpeği Booger'ı evlerine geri götüren de Moses oldu. Booger'ı dışarıda bağladılar, sonra da Moses üst kattaki boş odalara yerleşmelerine yardım etti.

Takip eden günlerde Beulah, Marty'nin karısı ve çocuklarıyla her karşılaştığında, sanki oğlunun ölümünden onlar sorumluymuş gibi onlara ters ters baktı ve hiçbirleriyle konuşmayı reddetti.

Marty'nin cenazesinden birkaç gün sonra Beulah uyandı ve Moses'a onları ve köpeği aşağıya götürmesini söyledi.

Nimetler, Marty'yi kaybettiğini hatırlattığı için onları bir daha görmek istemediğini söyledi.

Moses sokağa atıldıklarında ne kadar korkmuş göründüklerini ve Charlie'nin bir eliyle annesinin elini tutarken diğer eliyle köpeğe nasıl sıkıca sarıldığını hatırlayarak ürperdi. Charlie ona sahip olduğu tüm parayı verip arkasına bakmadan gittiğinde Alice Pitty-Pat'i tutuyordu. Bu, bugüne kadar yaptığı en kötü şeydi. Pişman olmuştu. Aradan zaman geçtiği için annesinin şimdi nasıl hissettiğini merak ediyordu.

"Hey, anne..."

Beulah, Musa konuşana kadar gözleri kapalı at sürüyordu. "Evet?"

"Alice ve çocukları özlemiyor musun?"

Beulah'nın çenesi öfkeyle kalktı. "Onlar hakkında konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı. "Ama onlar bizim akrabalarımız!"

Beulah cevap vermedi ve onlar gelene kadar sessiz kaldı. Sanki Musa onlardan hiç bahsetmemiş gibi davranarak öne doğru eğildi ve devrilmiş bir ağacın etrafında büyüyen soluk sarı mantarları işaret etti.

"Haklıymışsın! Bunlar çok güzel chanterelles," dedi Moses arabayı park ederken. J. B. tüfeğini omuzlarken onlar da sepetlerini ve bıçaklarını alarak dışarı çıktılar ve ormana doğru ilerlediler. Beulah onun gidişini şikâyet etmeden izledi ve onun yerine Moses'a emirler yağdırmaya başladı.

"Unutmayın, eğer birlikte büyüyen iki chanterelles varsa, birini bırakın ve sadece olgun olanları topladığınızdan emin olun. Ve yürüdüğünüz yere dikkat edin. Her yerde tepinmeyin. Bazıları sporlarını çoktan dökmüş olacaktır."

"Evet, hanımefendi," dedi Musa, onunla gidecek yaşa geldiğinden beri her yıl aynı şeyi söylemiş olmasına rağmen.

Doğruca kamyondan gördüğü devrilmiş ağaca gittiler ve olgun mantarları toplamaya başladılar.

Beulah, "Onları yerle aynı hizada kesin ve buradan yukarı doğru düzeltin," dedi. "Eve pislik taşımak ve onları temizlemesi iki kat daha zor hale getirmek istemiyorum."

Moses ona bir başparmak işareti yaptı ve çalışmaya devam etti.

Oradayken iki kez silah sesi duymuşlar. J. B. ya cephaneyi boşa harcıyordu ya da bu gece onlara kızarmış sincap ve tereyağlı mantar hazırlıyordu.

İşleri bittiğinde, ormanın kenarındaki bazı ağaçların altında yetişen başka bir chanterelles parçası bulana kadar eski ev yerinin etrafında dolaştılar.

Beulah dizlerinin üzerine çökerken daha fazla silah sesi duydu ve o sırada yaprakların altında kırmızı bir şey fark etti. Onları bir kenara fırçalıyordu ki durdu ve inanamayarak yere baktı. Bu, iki Noel önce Pitty-Pat için yaptığı bez bebektir. Onu eline aldı, gözleri yaşlarla dolarken göğsüne bastırdı. Bu bebek buraya nasıl gelmişti? Küçük torununun onu asla atmayacağını biliyordu. Sonra evin patladığını hatırladı. Evin eskiden olduğu yere baktı. Evet, patlamadan dolayı buraya gelmiş olabilirdi.

Ama bu Beulah'nın görmeye ihtiyaç duymadığı ya da görmek istemediği bir hatırlatmaydı.

Marty'nin bebekleri. Onları attım.

"Anne? İyi misin?"

Beulah ellerinin tersiyle gözlerini sildi. "Evet, ben iyiyim," diye tersledi ama bez bebeği sepetine, chanterelles'in kırılğan flütlerinin altına koydu, sonra dağınık mantar tarlalarında metodik olarak ilerledi ve sepeti dolup taşana kadar daha fazlasını ekledi.

Musa annesine yetişip yanına otururken, "Güzeller anne," dedi.

Beulah onun sepetine baktı. En az onunki kadar doluydu. "Artık yiyecek çok şeyimiz var ve ben de bunların geri kalanını kuruması için ipe dizeceğim," dedi.

Musa daha yorum yapamadan J. B. elinde kuyruklarından birbirine bağlanmış beş sincapla ormandan geçerek geldi.

Musa başını kaldırdı ve sıırttı. "İyi avlar, kardeşim."

"Siz ikinize de," dedi J. B.. "Bu gece iyi yemek yiyeceğiz. İşiniz bitti mi?" Beulah ayağa kalktı, tulumundaki yaprakları ve kiri fırçaladı. "Evet, hazırız," dedi. Moses kendi sepetinin yanı sıra onunkini de almak için uzandı ama Beulah başını salladı.

"Benimkini ben taşıyım," dedi ve kamyonu geri döndü.

Yandığında kömürleşmiş kirişler evin üzerine düşmüş olsa da, Beulah evin önünden geçtiklerinde onu eskiden olduğu gibi görüyordu. Alice'in evi her zaman ne kadar düzenli ve temiz tuttuğunu ve her zaman yetiştirdiği büyük sebze bahçesini hatırlıyordu. Yandığında yeni boyaya ihtiyacı vardı. İyi ki o zahmete girmemişlerdi. Para israfı olurdu.

Kamyonu bindi, mantar sepetini bacaklarının arasındaki döşemeye koydu ve ardından şapkasını kucağına koydu.

"İşte biraz su," dedi Moses ve sürücü koltuğına kayarken ona açılmamış bir şişe uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sen iyi bir evlatsın."

Musa gülümsedi. Bu övgü nadir bulunan ve değerli bir şeydi. "Teşekkür ederim anne." Sonra dikiz aynasına baktı ve J. B. kamyonun kasasına yerleşene kadar bekledi. J.B. başıyla onay verdiğinde, bu Moses'ın harekete geçme işaretiydi. Tepeden aşağıya, evlerine doğru gittiler.

Yolda ilerlerken Beulah pencereden geçtikleri ağaçlara bakmaya devam etti ve bir çalılıkta çömelmiş bir vaşak gördü. Alice'in bunca yolu yardım için koştığını düşündü. Aklını kaçırarak kadar korkmuş olmalıydı.

Göğsünün ortasına bir ağırlı yerleşti, sonra karnında bir düğüme dönüştü. Su şişesini açtı ve büyük bir yudum daha aldıktan sonra Musa'ya uzattı.

"İstediğim kadar içtim. Susadıysan senindir," dedi.

"Evet, teşekkürler," dedi Moses ve arabayı sürerken bitirdi. Annesine bakmaya devam etti, neden bu kadar sessiz olduğunu merak etti ve sonra Marty'nin öldüğü yere geri döndüğünü düşünüp boş verdi.

Eve vardıklarında, Moses mantarlarını Beulah ile birlikte mutfakta bıraktı.

"Gidip J.B.'nin sincapları temizlemesine yardım edeceğim," dedi.

Kafasını kaldırmadan başını salladı ama arka kapı kapandığı anda bebeğe ulaşmak için sepetini tezgâhın üzerine boşaltıyordu. Bebeği alıp odasına gitti, dolabının arkasına sakladı ve chanterellesleri hazırlamayı bitirmek için geri döndü.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, iki oğlu da yattıktan çok sonra, Beulah dönüp duruyordu. Sonunda uykuya daldığında, rüyasında Duke ve Marty'nin yatağının ayak ucunda durduğunu ve kurtuluşu için dua ettiklerini gördü.

Aniden uyandı, sonra inledi. Gün ışmasına yaklaşık üç saat daha vardı, bu yüzden baş ağrısı için bir şeyler almak üzere banyoya gitti. Geri döndüğünde yatağın kenarına oturdu. Dua etmeyeli uzun zaman olmuştu. Bunun bir nedeni iki kocasını ve ilk oğlunu aldığı için Tanrı'ya kızgın olmasıydı, diğer nedeni ise duaların gerçekten işe yaradığını düşünmemesiydi.

Beulah, Blessings'e kadar gidip Alice'i arayıp onu ve çocukları kontrol etmeyi düşündü ama onunla yüzleşmekten korkuyordu. Aslında terk edilmişlerdi, kendi başlarının çaresine bakmaya bırakılmışlardı. Başlarına neredeyse her şey gelebilirdi ve bugüne kadar bir kez bile onları ya da refahlarını düşünmemişti. Aç ve evsiz olabileceklerini bilmek istemiyordu. Gerçek şu ki, gitmeye cesareti yoktu. Dua etmeden yatağına geri döndü ve yüzünü duvara döndü, bu tipik bir Beulah davranışıydı. Hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda, bunu görmezden gelme eğilimi vardı.

Güneş doğduğunda ayaktaydı ve günlük işlerle meşguldü. Akrabalarına ne olduğunu öğrenme fikri aklının bir köşesine itilmişti.

* * *

Alice öğleden hemen önce tekrar uyandı. Yemek düşüncesi midesini bulandırdı, bu yüzden kendine bir bardak tatlı çay doldurdu, bir köpek maması aldı ve arka verandaya çıkıp içeceğiyle birlikte en üst basamağa yerleşti.

Yaşlı tazı ağaçların altında uyuyordu ama kadın dışarı çıktığında uyandı. Onu derin bir *havlamayla* selamladı ve kadın oturduğunda, onun ayaklarının hemen altındaki basamağa uzandı.

"İyi kalpli Booger," dedi Alice ve ödülü uzattı.

Köpek onu parmaklarının arasından nazikçe aldı, bir kez çıtırdattı ve yuttu. Alice güldü. "Tadına baktın mı?" diye sordu.

Booger ona duygulu bir bakış attı ve daha fazla ikram gelmeyince başını tekrar basamaklara koydu ve gözlerini kapattı.

Ve böylece oturdular, Alice çayı ile ve Booger eski günlerin hayalleriyle, tavşanları kovalayarak

bahçenin.

Çayı bittiğinde acıkmaya başlamıştı. Yaşlı köpeğin başını hızlıca okşadı ve sonra kalkıp öğle yemeği hazırlamak için içeri geri döndü.

Ne yazık ki sandviçini yemesi, hazırlamasından daha kısa sürdü. İşin nasıl sonuçlanacağını merak etmek onu endişelendiriyordu. Muhtemelen tek eliyle kasada çalışabilirdi ve kesinlikle para ve müşterilerle başa çıkabilirdi, ama Fred iyileşene kadar tüm kaldırma ve raflama işleriyle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Hayat bir dizi iniş ve çıkıştan ibaretti. Bu küçük aksilik, yeni yaşam tarzına ne kadar zayıf bir şekilde tutunduğunu hatırlatıyordu. Ama Alice güçlü ve yetkin bir kadın olmanın verdiği hissi seviyordu. Yakında iyileşecek ve Danner Amos dışında kimseye muhtaç olmayacaktı. Onun yardımı beklenmedik ama memnuniyet vericiydi.

Kirli tabağını lavaboya koydu, güveçte pişmesi için biraz kuru fasulye koydu, bir parça kurutulmuş jambon ekledi ve hepsini baharatladı. Bu, bir tencere mısır ekmeğiyle birlikte akşam yemeği olacaktı.

Alice Conroy'un dünyası yükselişteydi ama o hiçbir şeyi hafife almıyordu. Hayatın ne kadar çabuk değişebileceğini çoktan zor yoldan öğrenmişti.

Sonsuza Kadar Kahramanım

Satışta Şubat 2019

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı Sharon Sala'nın beş türde yayınlanmış yüzden fazla kitabı bulunmaktadır. İlk kez 1991'de yayınlanan yazar, sekiz kez RITA finalisti, Janet Dailey Ödülü sahibi, beş kez RT Kariyer Başarı Ödülü sahibi, beş kez Ulusal Okuyucuların Seçimi Ödülü sahibi, beş kez Colorado Romans Yazarları Mükemmellik Ödülü sahibi ve Mükemmellik Kalbi ve Kitapçıların En İyisi Ödülü sahibidir. 2011 yılında RWA'nın Nora Roberts Yaşam Boyu Başarı Ödülü'nün sahibi olmuştur. RWA, 2017 yılında, yayınlanmış 100. romanının anısına kendisine Yüzüncü Yıl Ödülü'nü takdim etmiştir. Yazmak onun hayatını, dünyasını ve kaderini değiştirdi. Doğduğu eyalet olan Oklahoma'da yaşıyor. Onu sharonsala.net adresinde ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.